FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

JOHAN THEORIN

Camera întunecată

Traducere şi note de Ciprian Şiulea

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: © Guliver Trade/Getty Images

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Ştefania Mihalache

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Rodica Petcu, Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THEORIN, JOHAN
Camera întunecată / Johan Theorin ; trad.:
Ciprian Şiulea - Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-478-2

I. Şiulea, Ciprian (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Nattfåk
Autor: Johan Theorin

Copyright © Johan Theorin, 2008
Ediţia originală a fost publicată de editura Wahlstrom&Widstrand, Stockholm, Suedia
Ediţia în limba română s-a publicat prin acord cu Bonnier Group Agency, Stockholm, Suedia

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-478-2

Morţii se strâng în fiecare iarnă să celebreze Crăciunul. Dar în una din aceste ocazii, au fost deranjaţi de o fată bătrână. Ceasul acesteia se oprise, aşa că s-a trezit prea devreme şi s-a dus la biserică în mijlocul nopţii de Crăciun. Se auzea un murmur de voci ca şi cum slujba ar fi fost în desfăşurare, iar biserica era plină de oameni. Dintr-odată, bătrâna l-a văzut pe logodnicul ei din vremea tinereţii. Acesta se înecase cu mulţi ani în urmă, dar iată-l acolo, stând într-o strană, printre ceilalţi.

Povestire folclorică suedeză
din secolul al XIX-lea

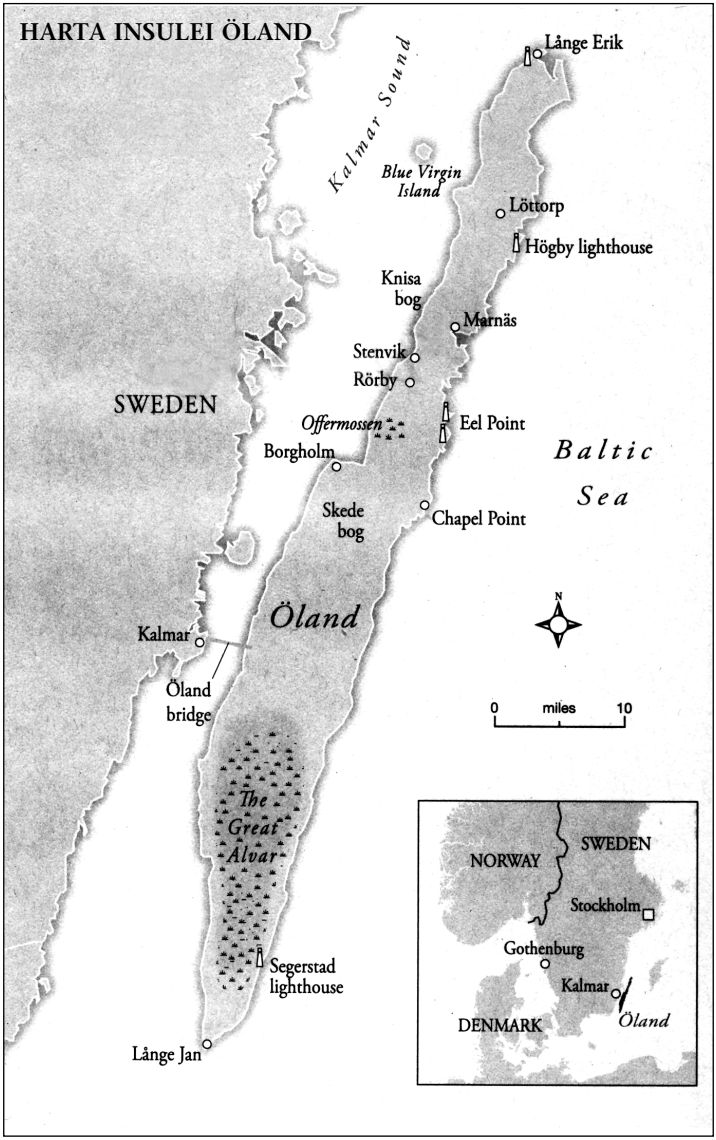
HARTA INSULEI ÖLAND
Kalmar Sound
Blue Virgin Island
Långe Erik
Löttorp
Högby lighthouse
Knisa bog
Marnäs
Stenvik
Rörby
SWEDEN
Offermossen
Eel Point
Borgholm
Baltic Sea
Skede bog
Chapel Point
Öland
N
Kalmar
Öland bridge
0 miles 10
The Great Alvar
Segerstad lighthouse
Långe Jan
NORWAY
SWEDEN
Stockholm
Gothenburg
Kalmar
DENMARK
Öland

Aici începe cartea mea, Katrine, în anul în care a fost construit conacul de la Eel Point. Pentru mine, conacul era mai mult decât casa în care locuiam eu şi cu mama, era locul în care am devenit adultă.

Ragnar Davidsson, pescarul de ţipari, mi-a spus odată că părţi importante ale conacului au fost construite cu marfă recuperată de pe un vas german care transporta cherestea. Îl cred. Pe peretele din spatele podului de fân din hambar, cuvintele

ÎN AMINTIREA LUI CHRISTIAN LUDWIG

sunt crestate pe una dintre scânduri.

I-am auzit pe morţi cum şoptesc în pereţi. Au atât de multe de spus.

IARNA LUI 1846

Valter Brommesson stă într-o casă mică de piatră din Eel Point, rugându-se la Dumnezeu cu mâinile împreunate. Se roagă ca vântul şi valurile care bat furioase dinspre mare în noaptea asta să nu-i distrugă cele două faruri.

A mai avut experienţa vremii rele, dar niciodată a unei furtuni ca asta. Un zid alb de zăpadă şi gheaţă care se apropiase urlând dinspre nord-est, oprind orice lucrare de construcţie.

Turnurile, o, Doamne, lasă-ne să terminăm turnurile…

Brommesson este constructor de faruri, dar aceasta este prima oară când construieşte un far cu lentile prismatice în Baltica. A venit în Öland în martie anul trecut şi s-a apucat imediat de lucru: a angajat lucrători, a comandat lut şi calcar şi a închiriat cai de tracţiune puternici.

Primăvara proaspătă, vara caldă şi toamna însorită erau splendide pe coastă. Lucrul mergea bine, iar cele două faruri creşteau încet spre cer.

Apoi soarele a dispărut, s-a făcut iarnă şi, când temperatura a scăzut, oamenii au început să discute despre viscole. Şi până la urmă, viscolul a venit. Într-o noapte, târziu, s-a aruncat asupra coastei ca un animal sălbatic.

Pe măsură ce zorii se apropie, vântul începe, în sfârşit, să se potolească.

Apoi, dintr-odată, dinspre mare se aud strigăte. Vin din întunericul din largul lui Eel Point — strigăte prelungi şi sfâşietoare de ajutor, într-o limbă străină.

Strigătele îl trezesc pe Brommesson, care, la rândul lui, îi trezeşte pe constructorii epuizaţi.

— E un naufragiu, spune el. Trebuie să mergem afară.

Oamenii sunt adormiţi şi reticenţi, dar Brommesson îi face să se ridice în picioare şi să iasă afară, în zăpadă.

Înaintează cu greu spre ţărm, cu spinările aplecate sub vântul îngheţat din faţă. Brommesson întoarce capul şi vede că turnurile de piatră ridicate pe jumătate sunt încă în picioare, lângă apă.

În cealaltă direcţie, spre vest, nu vede nimic. Peisajul plat al insulei a devenit un deşert unduitor de zăpadă.

Bărbaţii se opresc pe ţărm şi privesc spre mare.

Nu văd nimic în umbrele cenuşii şi întunecoase de pe bancul de nisip, dar încă aud strigăte slabe amestecate cu urletul valurilor şi scârţâitul lemnului care se crapă şi al cuielor smulse.

Un vas mare s-a ciocnit de bancul de nisip şi se scufundă.

Până la urmă, singurul lucru pe care constructorii pot să-l facă e să stea acolo, ascultând sunetele şi strigătele de ajutor de pe vas. De trei ori încearcă să iasă pe mare cu una din bărcile lor, dar fiecare tentativă eşuează. Vizibilitatea e proastă, iar brizanţii prea înalţi şi, în plus, apa e plină de grinzi de lemn grele.

Vasul eşuat trebuie să fi transportat o încărcătură enormă de cherestea pe punte. Când a început să se scufunde, lemnul a fost desprins de valuri şi răsturnat peste bord. Grinzile sunt la fel de lungi ca un berbec de război şi au fost aruncate pe ţărm, în bancuri mari. Au început să umple golfuleţele din jurul promontoriului, frecându-se şi izbindu-se una de alta.

Când soarele răsare, din spatele unei perdele de nori gri şi ceţoşi, este descoperit primul trup. Este un tânăr, care pluteşte la vreo zece metri de ţărm, cu braţele desfăcute, ca şi cum încă ar fi încercat să se agaţe de una din grinzile din jurul lui, până în ultima clipă.

Doi dintre constructorii farului intră în apa joasă, apucă strâns cămaşa de lână aspră cu care este îmbrăcat trupul şi îl trag pe bărbatul mort pe ţărm, peste bancul de nisip.

La marginea apei, fiecare bărbat prinde câte o încheietură rece ca gheaţa şi trage cu putere. Bărbatul mort iese din apă, dar e înalt şi cu umeri largi, dificil de cărat. Trebuie să fie târât pe ţărmul înierbat acoperit cu zăpadă, în timp ce apa i se scurge din haine.

Constructorii se strâng în jurul trupului în tăcere, fără să-l atingă.

În cele din urmă, Brommesson se apleacă şi întoarce trupul pe spate.

Bărbatul înecat e un marinar cu păr des şi negru şi o gură largă, pe jumătate deschisă, ca şi cum ar fi cedat în

mijlocul unei respiraţii. Ochii lui se holbează la cerul cenuşiu.

Maistrul apreciază că marinarul are douăzeci şi ceva de ani. Speră că e burlac, dar s-ar putea să aibă o familie pe care trebuie s-o întreţină. Murise pe un ţărm străin; probabil că nici nu ştia numele insulei lângă care s-a scufundat vasul lui.

— Trebuie să-l aducem pe pastor curând, spune Brommesson, închizând ochii bărbatului mort, astfel încât să nu mai trebuiască să întâlnească acea privire goală.

Trei ore mai târziu, trupurile a cinci marinari au fost aduse pe ţărmul din jurul lui Eel Point. Pe mal a ajuns, de asemenea, şi o plăcuţă cu un nume: CHRISTIAN LUDWIG — HAMBURG.

Şi cherestea, multă, multă cherestea.

Resturile plutitoare sunt un cadou. Ele aparţin acum coroanei suedeze, aceeaşi care plăteşte pentru farurile de la Eel Point. Dintr-odată, constructorii au acces la pin de prima calitate, în valoare de multe sute de riksdaleri.

— Trebuie să punem mâna cu toţii să le aducem la ţărm, spune Brommesson. O să-l depozităm departe de bătaia valurilor.

Dă din cap, către sine însuşi, şi priveşte spre câmpia acoperită cu zăpadă. Pe insulă există foarte puţină pădure, iar în locul casei mici de piatră pe care o planificaseră pentru paznicii farului de la Eel Point şi pentru familiile lor, acum poate să contruiască o casă mult mai mare, din lemn.

Brommesson are o viziune a unui conac impresionant, îngrădit, casa însăşi fiind plină de camere mari şi spaţioase. Un cămin sigur pentru cei care vor avea grijă de farurile lui aici, la capătul lumii.

Dar va fi o casă construită din prada de pe o epavă, ceea ce poate să aducă ghinion. O anumită jertfă va fi necesară pentru a contracara acest ghinion. Poate chiar o cameră de rugăciune. O cameră memorială pentru cei care au murit la Eel Point, pentru toate acele suflete sărmane care nu au fost îngropate în pământ sfinţit.

Gândul acestei case mai mari rămâne în mintea lui Brommesson. Mai târziu, în ziua aceea, începe să măsoare terenul, cu paşi mari.

Dar după ce furtuna s-a potolit şi constructorii înghe-ţaţi ai farului încep să scoată cheresteaua din apă şi să o stivuiască pe iarbă, mulţi dintre ei încă aud ecoul acelor strigăte ale oamenilor care se înecau.

Sunt sigură că aceşti constructori ai farului nu au uitat niciodată strigătele marinarilor care se înecau. Şi sunt la fel de sigură că cei mai superstiţioşi dintre ei au pus la îndoială decizia lui Brommesson de a construi o casă mare cu cheresteaua de pe o epavă.

O casă construită cu cheresteaua de care se agăţaseră cu disperare marinarii pe moarte, înainte ca marea să îi ia — oare eu şi cu mama mea ar fi trebuit să ne dăm seama, la sfârşitul anilor '50, că nu trebuie să ne mutăm acolo? Oare tu şi cu familia ta chiar trebuia să vă mutaţi acolo treizeci şi cinci de ani mai târziu, Katrine?

— Mirja Rambe

SCHIMBĂ-ŢI VIAŢA — MUTĂ-TE LA ŢARĂ!

Proprietate: casă în Eel Point, în nord-estul Ölandului

Descriere: Conac magnific al paznicului de far, de la mijlocul secolului al XIX-lea, într-o locaţie izolată şi privată, cu privelişte frumoasă asupra Balticii, la mai puţin de trei sute de metri de ţărm şi având drept cel mai apropiat vecin cerul.

Grădină mare, deasupra ţărmului, cu zone plate de pajişte ideale pentru jocul copiilor, înconjurată de păduri rare de foioase înspre nord şi un sanctuar al păsărilor spre vest (Offermossen), iar la sud pajişti şi câmpuri coborând spre mare.

Clădiri: Conac atrăgător pe două nivele (fără pivniţă), cuprinzând în total aproximativ 250 de metri pătraţi şi necesitând renovare şi modernizare. Structură, grinzi şi faţadă din lemn. Acoperiş de ţiglă. Verandă de sticlă cu faţa spre est. Cinci sobe de teracotă, în stare de funcţionare. Podea de pin în toate camerele. Aprovizionare comunală cu apă, fosă septică.

Anexă (pavilion de calcar) pe un nivel, aproximativ 75 de metri pătraţi, apă şi electricitate, proprietate de închiriat ideală, după unele lucrări de reparaţie.

Dependinţă (hambar din calcar/lemn), aproximativ 400 de metri pătraţi, mai rudimentar şi în stare relativ proastă.

Stare: VÂNDUT

Octombrie

1

O voce ascuţită striga prin camerele întunecoase.

— Maami?

Strigătul îl făcu să tresară. Somnul era ca o peşteră plină cu ecouri ciudate, calde şi întunecoase, iar trezirea bruscă era dureroasă. Pentru o secundă, conştiinţa lui nu reuşi să producă un nume sau un loc, ci doar amintiri şi gânduri confuze. *Ethel? Nu, nu Ethel, ci… Katrine, Katrine.* Şi o pereche de ochi clipind uimiţi, căutând lumina în întuneric.

O secundă mai târziu propriul lui nume i-a apărut plutind din memorie: Joakim Westin. Şi stătea întins în patul dublu din conacul din Eel Point, în nordul Ölandului.

Joakim era acasă. Locuia acolo de o zi. Soţia lui, Katrine, şi cei doi copii ai lor locuiau în casa aceea de două luni, în timp ce el însuşi de-abia sosise.

1:23. Cifrele roşii ale radioului cu ceas ofereau singura lumină din camera fără ferestre.

Sunetele care îl treziseră pe Joakim nu se mai auzeau, dar el ştia că ele erau reale. Auzise proteste sau scâncete înăbuşite din partea cuiva care dormea incomod în altă parte a casei.

Lângă el, în patul dublu, stătea un trup nemişcat. Era Katrine; dormea adânc şi se trăsese spre marginea patului, luând cuvertura cu ea. Stătea întinsă cu spatele la el, însă Joakim vedea contururile blânde ale trupului ei şi îi simţea căldura. Dormise singură aici timp de două luni — Joakim locuise şi lucrase în Stockholm, venind în vizită din două în două weekenduri. Niciunuia dintre ei nu îi fusese uşor.

Joakim întinse o mână spre spatele lui Katrine, dar apoi auzi încă o dată strigătul.

— Maami?

De data asta recunoscu vocea ascuţită a Liviei. Asta îl făcu să dea la o parte pătura şi să coboare din pat.

Soba de teracotă dintr-un colţ al dormitorului încă emana căldură, dar Joakim simţi podeaua de lemn rece ca gheaţa când puse picioarele pe ea. Trebuia să schimbe unele lucruri şi să izoleze podeaua dormitorului, cum făcuseră în bucătărie şi în camerele copiilor, dar acesta trebuia să rămână un proiect pentru anul viitor. Puteau să ia mai multe covoare, ca să treacă iarna. Şi lemne. Trebuia să găsească un furnizor de lemne ieftine pentru sobe, deoarece pe proprietate nu era deloc pădure, din care să poată tăia ei înşişi.

El şi Katrine trebuiau să cumpere o grămadă de lucruri pentru casă înainte ca adevăratul anotimp rece să se instaleze — mâine urmau să înceapă să facă liste.

Joakim îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Nu se mai auzea niciun sunet.

Halatul său atârna pe un scaun; şi-l luă în tăcere, pe deasupra pantalonilor de pijama, trecu printre două cutii pe care nu le despachetaseră încă şi se furişă afară.

În întuneric, o luă imediat în direcţia greşită. În casa lor din Stockholm o lua întotdeauna la dreapta ca să meargă în camera copiilor, dar aici era la stânga.

Dormitorul lui Joakim şi al lui Katrine era mic, parte a sistemului de pivniţe enorm al conacului. Afară era un coridor cu mai multe cutii de carton stivuite lângă un perete, iar coridorul se termina cu un hol mare, cu mai multe ferestre. Acestea dădeau spre curtea interioară pavată, care era flancată de cele două aripi ale casei.

Conacul din Eel Point era închis spre uscat, dar deschis spre mare. Joakim se duse la ferestrele de pe hol şi privi spre coasta de dincolo de gard.

O lumină roşie pâlpâia acolo, venind dinspre farurile gemene, de pe micile lor insule din mare. Raza de lumină a farului din sud mătura mormanele de alge de la marginea apei, până departe în Baltica, în timp ce turnul din nord era complet întunecat. Katrine îi spusese că farul din nord nu era aprins niciodată.

Joakim auzi vântul urlând în jurul casei şi văzu umbrele neliniştite care răsăreau jos, lângă faruri. Valuri. Întotdeauna îl făceau să se gândească la Ethel, în ciuda faptului că nu valurile, ci frigul era cel care o ucisese.

Asta fusese cu doar zece luni în urmă.

Sunetele înăbuşite din întunericul din spatele lui Joakim se auziră iar, dar nu mai erau scâncete. Se auzea ca şi cum Livia ar fi vorbit singură.

Joakim o luă din nou spre coridor. Păşi cu atenţie peste un prag lat de lemn şi intră în dormitorul Liviei, care avea doar o fereastră şi era în beznă. Fereastra era acoperită cu o jaluzea verde cu cinci porcuşori roz dansând fericiţi în cerc.

— Pleacă… spuse o voce de fetiţă în întuneric. Pleacă.

Joakim se împiedică de o jucărie mică de pluş de pe podeaua de lângă pat. O ridică.

— Mami?

— Nu, spuse Joakim. E tati.

Auzi în întuneric sunetul uşor al respiraţiei şi detectă mişcările adormite ale trupului mic de sub cuvertura înflorată. Se aplecă deasupra patului.

— Dormi?

Livia înălţă capul.

— Ce?

Joakim înghesui jucăria de pluş în pat, chiar lângă ea.

— Foreman căzuse pe podea.

— S-a lovit?

— A, nu… Cred că nici nu s-a trezit.

Livia înconjură cu braţul jucăria ei preferată, un animal din stofă cu două picioare, pe care ea îl cumpărase când fuseseră în Gotland, vara trecută. Jumătate oaie, jumătate om. Joakim botezase strania creatură Foreman, după boxerul care, cu câţiva ani în urmă, îşi făcuse revenirea la patruzeci şi cinci de ani.

Întinse mâna şi mângâie tandru fruntea Liviei. Pielea era răcoroasă. Livia se relaxă, capul îi căzu la loc pe pernă şi privi în sus, spre el.

— Eşti aici de mult, tati?

— Nu, spuse Joakim.

— A fost cineva aici, spuse ea.

— Ai visat doar.

Livia dădu din cap şi închise ochii. Era deja pe cale să adoarmă din nou.

Joakim se îndreptă, întoarse capul şi văzu din nou sclipirea slabă a turnului din sud, pâlpâind prin jaluzea. Făcu un pas spre fereastră şi ridică jaluzeaua câţiva centimetri. Fereastra dădea spre vest şi farurile nu se vedeau de acolo, dar sclipirea roşie mătura câmpul pustiu din spatele casei.

Livia respira din nou regulat; dormea adânc. A doua zi dimineaţă nu avea să-şi aducă aminte că el fusese acolo.

Joakim aruncă o privire în celălalt dormitor. Era cel care fusese renovat cel mai recent; Katrine îl decorase şi îl mobilase în timp ce Joakim era în Stockholm, ocupându-se de mutarea finală şi curăţarea casei.

Totul era tăcut aici. Gabriel, în vârstă de doi ani şi jumătate, stătea întins în pătuţul lui de lângă perete, un ghemotoc nemişcat. În ultimul an, Gabriel se culca în jur de ora opt în fiecare seară şi dormea aproape zece ore neîntrerupt. Visul oricărui părinte cu copii mici.

Joakim se întoarse în tăcere şi se furişă încet de-a lungul coridorului. Casa scârţâia şi pocnea încet în jurul lui, scârţâiturile sunând aproape ca nişte paşi care traversau podeaua.

Katrine dormea adânc în continuare, atunci când el se întoarse în pat.

În dimineaţa aceea, familia fusese vizitată de un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, care zâmbea liniştit. Bătuse la uşa bucătăriei, aflată în partea de nord a casei. Joakim o deschisese rapid, crezând că e un vecin.

— Salutare, spuse bărbatul. Bengt Nyberg — sunt de la ziarul local, *Ölands-Posten*.

Nyberg stătea acolo, pe treptele verandei, cu un aparat de fotografiat pe burta lui mare şi un carnet în mână. Joakim dădu mâna, oarecum ezitant, cu jurnalistul.

— Am auzit că nişte camioane mari de transport au sosit la Eel Point în ultimele câteva săptămâni, spuse Nyberg, şi m-am gândit să vin în speranţa că sunteţi acasă.

— Eu sunt singurul care s-a mutat de curând, spuse Joakim. Restul familiei locuieşte aici de ceva vreme.

— V-aţi mutat în etape?

— Eu sunt profesor, spuse Joakim. A trebuit să lucrez până acum.

Reporterul dădu din cap.

— Noi trebuie să scriem despre asta, spuse el, sper că înţelegeţi. Ştiu că am fost informaţi primăvara trecută că Eel Point s-a vândut, dar acum sigur că oamenii vor să ştie cine a cumpărat-o…

— Suntem doar o familie obişnuită, spuse Joakim repede. Puteţi scrie asta.

— De unde sunteţi?

— Stockholm.

— Ca familia regală, atunci, spuse Nyberg.

Privi spre Joakim.

— O să faceţi ce face şi regele, să staţi aici doar când e cald şi însorit?

— Nu, stăm aici tot anul.

Katrine intrase în hol şi se opri lângă Joakim. El privi spre ea, ea dădu scurt din cap şi îl invitară pe reporter înăuntru. Nyberg îşi târşâi picioarele peste prag, fără să se grăbească.

Aleseră să stea în bucătărie; cu noile dotări şi podeaua de lemn lustruită, era camera la care lucraseră cel mai mult.

Când lucraseră acolo în august, Katrine şi omul care monta podeaua găsiseră ceva interesant: o mică ascunzătoare sub scândurile podelei, o cutie făcută din bucăţi plate de calcar. Înăuntrul ei erau o lingură de argint şi un pantof de copil care mucegăise. Era o ofrandă a casei, îi spusese instalatorul. Era menită să asigure mulţi copii şi mâncare suficientă pentru locuitorii conacului.

Joakim făcu cafea şi Nyberg se aşează la masa dreptunghiulară de stejar. Deschise din nou carnetul.

— Deci, cum v-a venit ideea asta?

— Ei bine… ne plac casele de lemn, spuse Joakim.

— Ne plac la nebunie, spuse Katrine.

— Dar nu a fost o mare schimbare… să cumpăraţi Eel Point şi să vă mutaţi aici din Stockholm?

— Nu chiar aşa de mare, spuse Katrine. Aveam o casă în Bromma, dar voiam să o schimbăm cu o casă de aici. Am început să căutăm anul trecut.

— Şi de ce nordul Ölandului?

De data asta a răspuns Joakim:

— Katrine e din Öland, într-un fel… Familia ei locuia aici.

Katrine privi spre el scurt, iar el ştiu ce gândeşte: dacă e să vorbească cineva despre originea ei, atunci ea va fi aceea. Şi doar rareori era dispusă să facă asta.

— A, da, unde anume?

— În mai multe locuri, spuse Katrine, fără să-l privească pe reporter. Se mutau destul de des.

Joakim ar fi putut adăuga că soţia lui era fiica lui Mirja Rambe şi nepoata lui Torun Rambe — probabil că asta l-ar fi făcut pe Nyberg să scrie un articol mult mai lung — dar nu a spus nimic. Katrine şi mama ei de-abia dacă îşi vorbeau.

— Eu sunt un copil al asfaltului, spuse el, în schimb. Am crescut într-un bloc de opt etaje din Jakobsberg, şi era atât de urât, tot traficul şi asfaltul acela. Aşa că îmi doream foarte mult să mă mut la ţară.

La început, Livia rămase liniştită pe genunchii lui Joakim, dar în curând se plictisi de toată discuţia şi fugi în camera ei. Gabriel, care stătea cu Katrine, sări jos şi o urmă.

Joakim ascultă sandalele mici de plastic, răpăind pe podea cu atât de multă energie, şi repetă acelaşi refren pe care îl intonase în ultimele câteva luni prietenilor şi vecinilor din Stockholm:

— Ştim şi că e un loc fantastic pentru copii. Pajişti şi păduri, aer curat şi apă proaspătă. Fără răceli. Fără maşini care să scoată fum… E un loc bun pentru noi toţi.

Bengt Nyberg scrisese aceste perle de înţelepciune în carnetul său. Apoi făcură un tur al parterului casei, prin camerele renovate şi toate zonele care încă aveau tapete zdrenţuite, plafoane peticite şi podele murdare.

— Sobele de teracotă sunt extraordinare, spuse Joakim, arătând cu degetul. Şi podelele de lemn sunt incredibil de bine păstrate… Trebuie doar să le frecăm din când în când.

Este posibil ca entuziasmul lui faţă de conac să fi fost contagios, pentru că, după o vreme, Nyberg încetă să-l intervieveze şi începu să privească în jur cu interes. Insistă să vadă şi restul casei — deşi Joakim ar fi preferat să nu i se aducă aminte de cât de multe lucruri nici nu se atinseseră încă.

— De fapt nu mai e nimic de văzut, spuse el. Sunt doar o grămadă de camere goale.

— Doar o privire rapidă, spuse Nyberg.

În cele din urmă, Joakim dădu din cap şi deschise uşa care ducea la etajul de sus.

Katrine şi reporterul îl urmară pe scările în spirală, spre coridorul de la etaj. Aici, sus, era întunecos, în ciuda faptului că exista un şir de ferestre care dădeau spre mare, dar ale căror geamuri erau acoperite cu plăci aglomerate care lăsau să intre doar fâşii înguste de lumină.

Urletele vântului se auzeau clar în camerele întunecoase.

— Fără îndoială, aici, sus, circulă aerul, spuse Katrine cu un zâmbet forţat. Casa are avantajul că a rămas uscată — sunt foarte puţine deteriorări din cauza igrasiei.

— Ei, ăsta e un lucru bun… spuse Nyberg.

Acesta contemplă podeaua umflată de plută, tapetul pătat şi zdrenţuit şi pânzele de păianjen atârnând de cornişe.

— Dar se pare că încă mai aveţi multe de făcut.

— Da, ştim.

— De-abia aşteptăm, spuse Joakim.

— Sunt sigur că va fi fantastică atunci când va fi gata, spuse Nyberg, apoi întrebă: deci ce ştiţi, de fapt, despre casa asta?

— Vreţi să spuneţi, istoria ei? spuse Joakim. Nu prea multe, dar agentul imobiliar ne-a spus unele lucruri. A fost construită la mijlocul secolului al XIX-lea, în acelaşi timp cu farurile. Dar au existat destul de multe modificări… veranda de sticlă din faţă arată de parcă ar fi fost adăugată cam prin 1910.

Apoi Joakim privi întrebător spre Katrine, să vadă dacă ea vrea să adauge ceva — poate cum era casa pe vremea când mama şi bunica ei erau chiriaşe acolo — dar ea nu privi spre el.

— Ştim că stăpânii şi paznicii farului trăiau în casă împreună cu familiile şi servitorii lor, astfel că a fost destul de multă agitaţie în camerele acestea.

Asta a fost tot ce spuse Katrine. Nyberg dădu din cap, privind în jur la etajul murdar.

— În ultimii douăzeci de ani nu cred că au locuit prea mulţi oameni aici, spuse el. Acum patru sau cinci ani casa a fost folosită pentru refugiaţi, familiile care au fugit de războaiele din Balcani. Dar asta nu a ţinut

mult. E cumva păcat că a rămas goală… E o casă magnifică.

Începură să coboare scările. Până şi cele mai murdare camere de la parter păreau, dintr-odată, luminoase şi călduroase în comparaţie cu cele de la etaj.

— Are un nume? întrebă Katrine, privindu-l pe reporter. Ştiţi cumva dacă are un nume?

— Ce? spuse Nyberg.

— Casa aceasta, spuse Katrine. Toată lumea spune Eel Point, dar ăsta e numele zonei, nu al casei.

— Da, Eel Point lângă Eel Shallows, acolo unde se strâng ţiparii vara… spuse Nyberg, de parcă ar fi recitat o poezie. Nu, nu cred că există un nume special pentru casă.

— Casele au adesea porecle, spuse Joakim. Noi îi spuneam casei noastre din Bromma Casa Merelor.

— Asta nu are un nume, cel puţin eu n-am auzit să aibă.

Nyberg coborî de pe ultima treaptă şi adăugă:

— Pe de altă parte, există o grămadă de poveşti despre casa asta.

— Poveşti?

— Am auzit vreo câteva… Se spune că atunci când cineva strănută în conac, vântul se înteţeşte în Eel Point.

Katrine şi Joakim începură amândoi să râdă tare.

— Atunci ar fi bine să ştergem des praful, spuse Katrine.

— Şi, bineînţeles, mai sunt şi unele poveşti vechi cu fantome, spuse Nyberg.

Se aşternu tăcerea.

— Poveşti cu fantome? spuse Joakim. Agentul ar fi trebuit să ne spună.

Tocmai era pe punctul să zâmbească şi să scuture din cap, dar Katrine i-o luă înainte:

— Am auzit câteva poveşti când am fost la familia Carlsson, la cafea… vecinii noştri. Dar ei mi-au spus să nu le dau crezare.

— Nu prea avem timp de fantome, spuse Joakim.

Nyberg dădu din cap şi făcu câţiva paşi spre hol.

— Nu, dar atunci când o casă e goală pentru o vreme, oamenii încep să vorbească, spuse el. Mergem afară să facem câteva poze, cât e încă lumină?

Bengt Nyberg îşi încheie vizita traversând iarba şi aleile de piatră din curtea interioară şi inspectând rapid ambele aripi ale casei — pe o parte hambarul enorm, cu pereţi de calcar la parter şi etajul din cherestea vopsită în roşu, iar de cealaltă parte a curţii, pavilionul mai mic, văruit.

— Presupun că îl veţi renova şi pe acesta? spuse Nyberg, după ce privi înăuntrul pavilionului printr-o fereastră prăfoasă.

— Bineînţeles, spuse Joakim. Ne ocupăm de fiecare clădire pe rând.

— Apoi îl puteţi închiria turiştilor din timpul verii!

— Poate. Ne-am gândit să deschidem o pensiune, peste câţiva ani.

— Mulţi oameni de aici, de pe insulă, s-au gândit la acelaşi lucru, spuse Nyberg.

În cele din urmă, reporterul făcu vreo douăzeci de poze cu familia Westin, pe panta cu iarbă gălbuie din josul casei.

Katrine şi Joakim stăteau unul lângă celălalt, mijindu-şi ochii în vântul rece spre cele două faruri de pe mare. Joakim îşi îndreptă spatele atunci când aparatul de fotografiat începu să ţăcăne şi se gândi la faptul că, în

urmă cu un an, casa vecinilor lor din Stockholm obţinuse un articol mare, de şase pagini, în lunarul *Case de vis*. Familia Westin trebuia să se mulţumească cu un articol în ziarul local.

Gabriel era cocoţat pe umerii lui Joakim, îmbrăcat într-o geacă verde bufantă, care îi era puţin mare. Livia stătea între părinţii ei, cu căciula albă croşetată trasă bine pe frunte. Privea spre aparatul de fotografiat cu suspiciune.

Conacul de la Eel Point se înălţa în spatele lor, ca o fortăreaţă din lemn şi piatră, privind în tăcere.

După ce Nyberg plecă, întreaga familie se duse pe ţărm. Vântul era mai rece decât înainte, iar soarele coborâse deja pe cer, exact deasupra casei din spatele lor. În aer plutea mirosul algelor aruncate la mal.

Să cobori spre apă la Eel Point îţi dădea senzaţia că ajungi la capătul lumii, la capătul unei lungi călătorii, departe de toţi. Lui Joakim îi plăcea acea senzaţie.

Partea de nord-est a Ölandului părea să fie alcătuită dintr-un cer imens deasupra unei fâşii mici de pământ maro-gălbui. Insulele mici din larg păreau nişte recifuri acoperite cu iarbă. Litoralul plat al insulei, cu golfuleţele lui adânci şi promontoriile înguste, se pierdea aproape imperceptibil în apă şi devenea un fund de mare cu nisip şi noroi, drept şi puţin adânc, care se scufunda treptat, tot mai mult, în Marea Baltică.

La vreo sută de metri de ei, turnurile albe ale farurilor se înălţau spre cerul albastru închis.

Cele două faruri gemene din Eel Point. Joakim se gândi că insulele pe care se găseau arătau de parcă ar fi fost făcute cumva de mâna omului, ca şi cum cineva

făcuse două mormane de bolovani şi pietriş în apă şi le legase cu stânci mai mari şi beton. La cincizeci de metri la nord de ei, un sparge-val se desprindea de ţărm — un dig uşor curbat făcut din blocuri mari de piatră, fără îndoială construit pentru a proteja farurile de furtunile de iarnă.

Livia, care îl ţinea pe Foreman sub braţ, începu dintr-odată să alerge spre digul lat care ducea la faruri.

— Şi eu! Şi eu! strigă Gabriel, dar Joakim îl ţinu strâns de mână.

— O să mergem împreună, spuse el.

Digul se despica în două la vreo zece metri de ţărm, ca un Y mare cu două braţe mai înguste care duceau la insulele pe care se înălţau farurile. Katrine strigă:

— Nu alerga, Livia! Fii atentă la apă!

Livia se opri, arătă spre farul de sud şi strigă cu o voce care de-abia se putea auzi din cauza vântului:

— Acela e al meu!

— Şi al meu! strigă Gabriel, în urma ei.

— Am încheiat discuţia! strigă Livia.

Toamna aceasta era noua ei expresie preferată, una pe care o învăţase la grădiniţă. Katrine se apropie repede de ea şi făcu semn spre farul de la nord.

— Atunci ăsta e al meu!

— Bine, atunci eu o să am grijă de casă, spuse Joakim. O să fie simplu ca bună ziua, dacă o să-mi daţi fiecare o mână de ajutor.

— Aşa o să facem, spuse Livia. Am încheiat discuţia!

Livia râse şi dădu din cap, dar desigur că pentru Joakim nu era deloc o glumă. Dar chiar şi aşa, aştepta cu nerăbdare toată munca pe care o avea de făcut în iarna aceea. El şi cu Katrine aveau să încerce amândoi să-şi

găsească un post de profesor pe insulă, dar puteau să renoveze conacul împreună seara şi în weekenduri. La urma urmei, ea începuse deja.

Joakim se opri pe iarba de pe ţărm şi privi lung la clădirile din spatele lor.

Locaţie izolată şi privată, după cum scrisese în anunţ.

Lui Joakim încă îi era greu să se obişnuiască cu dimensiunea casei principale; se înălţa în vârful pantei cu iarbă, cu frontoanele ei albe şi pereţii roşii de lemn. Două coşuri minunate se înălţau ca nişte turnuri în vârful acoperişului de ţiglă, negre ca funinginea. O lumină caldă şi galbenă strălucea în fereastra bucătăriei şi pe verandă; restul casei era în beznă.

Atât de multe familii care locuiseră acolo, trudind de-a lungul anilor la pereţi, uşi şi podele — paznici-şefi şi paznici ai farului, asistenţi ai farului şi cum li se mai spunea. Toţi lăsaseră o urmă asupra conacului.

Nu uita, atunci când preiei controlul asupra unei case vechi, şi ea preia controlul asupra ta în acelaşi timp, citise Joakim într-o carte despre renovarea caselor de lemn. Pentru el şi Katrine nu era cazul — la urma urmei, nu avuseseră nicio problemă să plece din casa din Bromma — dar de-a lungul anilor cunoscuseră mai multe familii care aveau grijă de casele lor ca de copii.

— Vreţi să mergem la far? întrebă Katrine.

— Da! Strigă Livia. Am încheiat discuţia!

— Pietrele pot fi alunecoase, spuse Joakim.

Nu voia ca Livia şi Gabriel să-şi piardă respectul faţă de mare şi să se ducă la apă singuri. Livia putea înota doar câţiva metri, iar Gabriel nu putea să înoate deloc.

Dar Katrine şi Livia o luaseră deja pe digul de piatră, ţinându-se de mână. Joakim îl ridică pe Gabriel, ţinându-l

cu mâna dreaptă, şi le urmă şovăielnic pe blocurile de piatră neregulate.

Nu erau atât de alunecoase pe cât crezuse, doar aspre şi neregulate. În unele locuri blocurile fuseseră erodate de apă şi se desprinseseră de betonul care le ţinea laolaltă. Astăzi bătea doar puţin vântul, dar Joakim simţea puterea naturii. Nenumărate ierni de gheţuri plutitoare, valuri şi furtuni aspre la Eel Point — şi totuşi, farurile se înălţau ferm.

— Cât de înalte sunt? se întrebă Katrine, privind spre turnuri.

— Păi, n-am ruleta la mine — dar poate că vreo douăzeci de metri? spuse Joakim.

Livia îşi lăsă capul pe spate, ca să privească vârful farului ei.

— De ce nu e nicio lumină?

— Presupun că o să se aprindă când se lasă întunericul, spuse Katrine.

— Ăla nu se aprinde niciodată? întrebă Joakim, aplecându-se pe spate ca să privească spre turnul din nord.

— Cred că nu, spuse Katrine. De când suntem noi aici nu s-a aprins.

Când ajunseră la punctul în care sparge-valul se bifurca, Livia alese drumul din stânga, spre farul mamei ei.

— Atenţie, Livia, spuse Joakim, privind spre apa neagră de sub poteca de piatră.

Putea să aibă doar un metru şi jumătate sau doi metri adâncime, dar lui tot nu-i plăceau umbrele şi frigul de acolo. Era un înotător destul de bun, dar nu fusese niciodată genul care sare nerăbdător în apă vara, nici măcar în zilele cu adevărat calde.

Katrine ajunsese pe insulă şi se apropie de marginea apei. Privi în ambele direcţii, de-a lungul liniei ţărmului.

Spre nord nu se vedeau decât plaje pustii şi mănunchiuri de copaci; spre sud, pajişti şi, în depărtare, câteva debarcadere.

— Niciun suflet nicăieri, spuse ea. Credeam că o să vedem câteva case vecine, cel puţin.

— Sunt prea multe insule mici şi promontorii în jur, spuse Joakim.

Arătă cu mâna lui liberă spre ţărmul de la nord.

— Uită-te acolo. Ai văzut aia?

Era epava unui vas, zăcând pe o fâşie stâncoasă de ţărm cam la un kilometru distanţă — atât de veche, încât tot ce mai rămăsese era o cocă avariată, din scânduri de lemn albite de soare. Cu mult timp în urmă, vasul plutise în derivă spre ţărm, într-o furtună de iarnă; fusese aruncat sus, pe ţărm, unde şi rămăsese. Epava zăcea înclinată spre tribord, iar lui Joakim cadrul ei i se părea că arată precum cuşca toracică a unui gigant.

— Epava, da, spuse Katrine.

— Nu au văzut razele de lumină ale farurilor? spuse Joakim.

— Cred că uneori farurile pur şi simplu nu pot fi de ajutor… cel puţin pe furtună. Livia şi cu mine am fost acum câteva săptămâni la epavă. Căutam nişte bucăţi frumoase de lemn, dar a fost luat totul.

Intrarea în far era o arcadă de piatră cam de un metru adâncime, care ducea la o uşă solidă din oţel gros, foarte ruginită şi doar cu câteva urme ale culorii albe iniţiale. Nu exista nicio gaură de cheie, doar un drug cu un lacăt ruginit, iar când Joakim apucă de marginea uşii şi trase, aceasta nu se clinti niciun centimetru.

— Am văzut o grămadă de chei vechi într-unul din dulapurile din bucătărie, spuse el. Să le încercăm cândva.

— Iar dacă nu putem, să întrebăm la Comisia Maritimă, spuse Katrine.

Joakim dădu din cap şi se depărtă un pas de uşă. La urma urmei, farurile nu făcuseră parte din înţelegere.

— Farurile nu sunt ale noastre, mami? spuse Livia, în timp ce se întorceau spre ţărm.

Părea dezamăgită.

— Ei, ba da, spuse Katrine. Oarecum. Dar nu trebuie să avem grijă de ele, nu-i aşa, Kim?

Îi zâmbi lui Joakim, care dădu din cap.

— Casa e de ajuns.

În timp ce Joakim era cu Livia, Katrine se întorsese pe partea cealaltă, în patul dublu, iar când el se strecură în aşternuturi ea întinse mâna după el, în somn. Joakim inspiră parfumul ei şi închise ochii.

Toate acestea, doar acestea.

Avea senzaţia că trăseseră o linie sub viaţa lor de la oraş. Stockholmul se comprimase până devenise un semn cenuşiu la orizont, iar amintirile căutării lui Ethel se estompaseră.

Pace.

Apoi Joakim auzi din nou un scâncet slab din camera Liviei şi îşi ţinu respiraţia.

— Mamii?

De data aceasta, ecourile strigătelor ei prelungite erau mai puternice. Joakim expiră, cu un oftat obosit.

Katrine înălţă capul, de lângă el, şi ascultă.

— Ce? spuse ea ameţită.

— Mamii? strigă Livia iar.

Katrine se ridică. Spre deosebire de Joakim, putea să treacă de la somn profund la trezie perfectă în câteva secunde.

— Am obosit deja, spuse Joakim încet. Mă gândeam că poate o să adoarmă la loc, dar…

— Mă duc eu.

Katrine se dădu jos din pat fără să ezite, îşi strecură picioarele în papuci şi îşi luă repede halatul.

— Mamii?

— Vin, răsfăţato, murmură ea.

Asta nu era bine, se gândi Joakim. Nu era bine că Livia voia să doarmă cu mama ei alături în fiecare noapte. Dar era un obicei pe care şi-l luase cu un an în urmă, când Livia începuse să aibă nopţi agitate — poate din cauza lui Ethel. Îi era greu să adoarmă şi nu dormea liniştită decât cu Katrine alături, în patul ei. Până acum nu reuşiseră s-o facă pe Livia să doarmă o noapte întreagă de una singură.

— Pe curând, craiule, spuse Katrine, furişându-se afară din cameră.

Sarcinile unui părinte. Joakim stătea întins în pat; din camera Liviei nu se mai auzea niciun sunet. Katrine preluase acea responsabilitate, iar el se relaxă şi închise ochii. Simţea, încet, cum somnul îl fură din nou.

Totul era tăcut în conac.

Viaţa lui la ţară începuse.

2

Vasul din sticlă era o mică operă de artă, după opinia lui Henrik: o fregată cu trei catarge, cu pânze făcute din resturi de stofă albă, de aproape cincisprezece centimetri lungime şi sculptată dintr-o singură bucată de lemn. Fiecare pânză avea frânghii făcute din aţă neagră, înnodată şi legată de bucăţi mici de balsa[1]. Cu catargele lăsate în jos, vasul fusese introdus atent în sticla veche, cu ajutorul unor sârme de oţel şi al cleştilor, şi presat în jos pe o mare de chit albastru. Apoi catargele fuseseră ridicate, iar pânzele desfăcute cu ajutorul unor ace de cârpit ciorapii îndoite. În cele din urmă, sticla fusese astupată cu un dop sigilat.

Vasul din sticlă trebuie să fi necesitat săptămâni de lucru, dar fraţii Serelius îl distruseseră în câteva secunde.

Tommy Serelius dărâmă de pe raftul de bibliotecă sticla, care se sparse în cioburi mici pe parchetul nou al cabanei. Vasul însuşi supravieţui căderii, dar sări pe podea câţiva metri, până când îl opri gheata fratelui mai mic, Freddy. Acesta îl ilumină curios cu lanterna timp

[1] Arbore tropical cu lemn foarte uşor care se găseşte în America de Sud.

de câteva secunde, apoi ridică piciorul şi zdrobi vasul în bucăţi prin trei izbituri puternice.

— Muncă în echipă! jubilă Freddy.

— Urăsc lucrurile astea, chestiile astea tâmpite lucrate manual, spuse Tommy scărpinându-se pe obraz şi împrăştiind cu piciorul rămăşiţele navei.

Henrik, al treilea bărbat din cabană, apăru din unul dintre dormitoare, unde căutase prin dulapuri orice obiect de valoare. Văzu ce rămăsese din navă şi scutură din cap.

— Nu mai spargeţi nimic, bine? spuse el încet.

Lui Tommy şi lui Freddy le plăcea sunetul de sticlă spartă, de lemn crăpat — Henrik îşi dăduse seama de asta în prima noapte în care lucraseră împreună, când spărseseră vreo şase cabane nelocuite din sudul Byxelkrok-ului. Celor doi fraţi le plăcea să strivească lucruri; pe drumul spre nord, Tommy dăduse peste o pisică negru cu alb care stătea pe marginea drumului, cu ochii strălucind. Se auzise un bufnet înfundat de la cauciucul de pe dreapta, în timp ce camioneta trecea peste pisică, iar în clipa următoare cei doi fraţi râdeau tare.

Henrik nu spărgea nimic niciodată; scotea ferestrele atent, ca să poată intra în cabane. Dar odată ce fraţii săreau înăuntru, se transformau în vandali. Răsturnau vitrinele cu băuturi şi aruncau pe podea sticlărie şi porţelanuri. Spărgeau şi oglinzi, dar vazele suflate manual de Småland supravieţuiau, pentru că puteau fi vândute.

Cel puţin nu îi atacau pe locuitorii insulei. De la început, Henrik hotărâse să aleagă doar casele deţinute de cei care trăiau pe continent.

Lui Henrik nu-i plăceau prea mult fraţii Serelius, dar rămăsese cu ei pe cap — ca nişte rude care vin într-o seară în vizită şi apoi refuză să mai plece.

Dar Tommy şi Freddy nu erau de pe insulă şi nu erau nici prieteni, nici rude de-ale lui. Erau prietenii lui Morgan Berglund.

Sunaseră la uşa micului apartament din Borgholm al lui Henrik la sfârşitul lui septembrie, cam pe la ora zece, când el tocmai se gândea să se culce. Deschisese uşa şi dăduse peste doi bărbaţi cam de vârsta lui, cu umeri largi şi capetele mai mult sau mai puţin rase, care stăteau afară. Dăduseră din cap şi intraseră în hol fără să ceară voie. Puţeau a transpiraţie, a benzină şi a scaune de maşină murdare, iar duhoarea se răspândise în apartament.

— Ala-bala, Henke, a spus unul dintre ei.

Purta ochelari de soare mari. Arăta comic, dar nu era o persoană de care să râzi. Avea urme lungi şi roşii pe obraji şi bărbie, ca şi cum cineva l-ar fi zgâriat.

— Cum mai merge treaba?

— Destul de bine, a spus Henrik încet. Cine sunteţi?

— Tommy şi Freddy. Fraţii Serelius. La naiba, sigur ai auzit de noi, Henrik… Nu ştii cine suntem?

Tommy şi-a aranjat ochelarii şi s-a scărpinat pe obraji cu mişcări lungi, ca de greblă. Henrik şi-a dat seama de unde proveneau urmele de pe faţa lui — nu se bătuse cu cineva, şi le făcuse el însuşi.

Apoi fraţii făcuseră un tur rapid al apartamentului cu două camere şi se prăvăliseră pe canapeaua din faţa televizorului.

— Ai ceva chipsuri? a spus Freddy.

Îşi pusese ghetele pe masa de sticlă a lui Henrik. Când şi-a descheiat geaca bufantă, burta lui de bere se

înălţa sub un tricou albastru şters, cu sloganul AVENTURIER PENTRU TOTDEAUNA.

— Amicul tău Mogge îţi trimite salutări, a spus fratele cel mare, Tommy, scoţându-şi ochelarii.

Era puţin mai slab decât Freddy şi îl privea fix pe Henrik, cu un zâmbet uşor în colţurile gurii, având o geantă de piele neagră în mână.

— Mogge a fost cel care s-a gândit că ar fi bine să venim aici.

— În Siberia, a spus Freddy, trăgând spre el bolul cu chipsuri pe care îl adusese Henrik.

— Mogge? Morgan Berglund?

— Absolut, a spus Tommy, aşezându-se pe canapea, alături de fratele său. Sunteţi prieteni, nu-i aşa?

— Eram, a spus Henrik. Mogge s-a mutat de aici.

— Ştim, e în Danemarca. Lucra într-un cazinou din Copenhaga, ilegal.

— Măsluia cărţile, a spus Freddy.

— Am fost în Europa, a spus Tommy. Timp de aproape un an. Te face să-ţi dai seama cât de al dracu' de mică e Suedia.

— O fundătură nenorocită, a spus Freddy.

— Mai întâi am fost în Germania — Hamburg şi Düsseldorf, a fost extraordinar. Apoi ne-am dus în Copenhaga, şi a fost destul de mişto şi acolo.

Tommy a privit din nou în jur.

— Şi acum suntem aici.

A dat din cap şi şi-a băgat o ţigară în colţul gurii.

— Nu fuma aici, a spus Henrik.

Se întreba de ce părăsiseră fraţii Serelius marile oraşe ale Europei — dacă lucrurile merseseră într-adevăr atât de al naibii de bine acolo — şi se îndreptaseră spre izolarea

Suediei provinciale. Se certaseră cu cine nu trebuia? Probabil.

— Nu puteţi sta aici, a spus Henrik privind în jurul său, la apartamentul de două camere. Nu am destul loc. Vedeţi şi voi asta.

Tommy băgase ţigara la loc. Nu părea să asculte.

— Noi suntem satanişti, a spus el. Am apucat să zic asta?

— Satanişti? a întrebat Henrik.

Tommy şi Freddy au dat din cap.

— Vreţi să spuneţi că vă închinaţi la diavol? a spus Henrik, cu un zâmbet.

Tommy nu zâmbea.

— Nu ne închinăm la nimeni, a spus el. Satan înseamnă puterea din fiinţele umane, în asta credem noi.

— *Forţa*, a spus Freddy, terminând chipsurile.

— Exact, a spus Tommy. „Dreptatea e a celor puternici" — ăsta e mottoul nostru. Luăm orice vrem. Ai auzit de Aleister Crowley?

— Nu.

— Un mare filosof, a spus Tommy. Crowley consideră viaţa ca o luptă constantă între cei slabi şi cei puternici. Între cei deştepţi şi cei proşti. În care cei mai puternici şi mai deştepţi câştigă întotdeauna.

— Păi, e logic, a spus Henrik, care nu fusese niciodată religios şi nici nu avea intenţia să devină acum.

Tommy a continuat să privească prin apartament.

— Când a întins-o?

— Cine?

— Prietena ta. Cea care a pus perdelele, florile uscate şi toate căcaturile astea. Nu le-ai pus tu, nu-i aşa?

— S-a mutat de aici primăvara trecută, a spus Henrik.

În minte i-a răsărit, nechemată, o amintire a Camillei, cum citea întinsă pe canapeaua pe care acum stăteau fraţii Serelius. Henrik şi-a dat seama că Tommy era puţin mai inteligent decât părea — observa detalii.

— Cum o chema?

— Camilla.

— Ţi-e dor de ea?

— Pe dracu', a răspuns Henrik rapid. În orice caz, cum am spus, nu puteţi sta…

— Relaxează-te, stăm în Kalmar, a spus Tommy. E totul aranjat, dar ne gândim să lucrăm aici, în Öland. Aşa că avem nevoie de puţin ajutor.

— La ce?

— Mogge ne-a povestit ce făceaţi voi doi iarna. Ne-a povestit despre casele de vacanţă.

— Înţeleg.

— Ne-a spus că ţi-ar plăcea să începi din nou.

Mulţumesc foarte mult, Mogge, s-a gândit Henrik. Se certaseră din cauza împărţirii banilor, înainte ca Mogge să plece — probabil că asta era răzbunarea lui.

— Asta a fost demult, a spus el. Patru ani… şi am făcut asta doar două ierni, serios.

— Şi? Mogge spunea că a mers bine.

— A mers binişor, a spus Henrik.

Practic nicio spargere nu ridicase probleme, dar de vreo câteva ori el şi cu Mogge fuseseră văzuţi de vecini şi trebuiseră să fugă sărind ziduri de piatră, ca nişte copii care fură mere. Întotdeauna îşi stabiliseră dinainte cel puţin două rute de fugă, una pe jos, una cu maşina.

— Uneori nu era nimic valoros… a continuat Henrik, dar o dată am găsit un dulap foarte vechi. Un dulap

german din secolul al XVII-lea, am luat pe el treizeci şi cinci de mii de coroane în Kalmar.

Henrik devenea tot mai însufleţit pe măsură ce vorbea, aproape nostalgic. De fapt, el avea un talent deosebit să intre pe uşile şi ferestrele încuiate ale verandelor fără să le spargă. Bunicul lui fusese tâmplar în Marnäs şi se mândrise şi el cu această calitate.

Dar, de asemenea, îşi amintea cât de stresant fusese să mergi cu maşina prin nordul Ölandului în fiecare noapte. Iarna era un frig cumplit acolo, atât în vântul de afară, cât şi în casele închise. Iar satele de vacanţă erau pustii şi tăcute.

— Casele vechi sunt adevărate tezaure, a spus Tommy. Deci te bagi? Avem nevoie de tine ca să ne putem orienta pe aici.

Henrik nu a spus nimic. Se gândea că o persoană care are o viaţă nefericită şi previzibilă trebuie să fie ea însăşi nefericită şi previzibilă. El nu voia să fie aşa.

— Deci atunci ne-am înţeles, a spus Tommy. Bine?

— Poate, a spus Henrik.

— Ăsta pare a fi un da.

— Poate.

— Ala-bala, a spus Tommy.

Henrik a dat din cap, ezitant.

Voia să fie interesant, să aibă o viaţă interesantă. Acum, după ce Camilla plecase, serile lui erau nefericite şi nopţile pustii, dar încă ezita. Nu riscul de a fi prins îl făcuse pe Henrik să renunţe la spargerile dinainte, era un alt fel de teamă.

— E întuneric acolo, la ţară, a spus el.

— Sună bine, a spus Tommy.

— E întuneric ca *dracu'*, a spus Henrik. Nu există lumină pe stradă în sate, iar în case curentul electric e de obicei tăiat. Aproape că nu vezi nimic.

— Nicio problemă, a spus Tommy. Ieri am şterpelit nişte lanterne de la o benzinărie.

Henrik a dat încet din cap. Lanternele te scăpau de întuneric, desigur, însă doar într-o anumită măsură.

— Am un debarcader pe care îl putem folosi, a spus el. Ca magazie, până găsim cumpărătorul potrivit.

— Perfect, a spus Tommy. Atunci tot ce avem de făcut e să găsim casele potrivite. Mogge spunea că ştii câteva locuri bune.

— Câteva, a spus Henrik. Ţine de meseria asta.

— Dă-ne adresele, ca să putem verifica dacă sunt sigure.

— Ce vrei să spui?

— O să-l întrebăm pe Aleister.

— Ce?

— De obicei discutăm cu Aleister Crowley, a spus Tommy.

Şi-a pus geanta lui mare pe masă. A deschis-o şi a scos din ea o cutie îngustă şi plată, din lemn negru.

— Îl contactăm prin asta.

Henrik a privit în tăcere cum Tommy deschidea cutia şi o punea pe masă. Pe interiorul ei erau pirogravate litere, cuvinte şi numere. Întregul alfabet se găsea acolo, plus cifrele de la zero la zece şi cuvintele DA şi NU. Apoi Tommy a scos din geantă un pahar mic.

— Am încercat asta când eram copil, a spus Henrik. Spiritul din pahar, nu?

— Pe dracu', asta e ceva serios.

Tommy a aşezat paharul pe cutia deschisă.

— Asta e o tablă Ouija.

— O tablă Ouija?

— Aşa se numeşte, a spus Tommy. Lemnul e din capacul unui sicriu vechi. Poţi să faci lumina mai mică?

Henrik a zâmbit în sinea lui, dar s-a dus totuşi la întrerupător.

S-au aşezat toţi trei în jurul mesei. Tommy şi-a băgat degetul mic în pahar şi a închis ochii.

În cameră s-a aşternut tăcerea. Tommy s-a scărpinat încet pe gât, părând că ascultă ceva.

— Cine e acolo? a spus el. Aleister, tu eşti?

Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi paharul a început să se mişte, sub degetul lui Tommy.

Chiar în seara următoare, la apus, Henrik s-a dus la debarcaderul bunicului său, ca să-l pregătească.

Coliba mică din lemn era vopsită în roşu şi se înălţa pe o pajişte, la vreo zece metri de ţărm, lângă alte două cabane mici deţinute de vizitatori de vacanţă; nimeni nu se mai apropia de ele după mijlocul lui august. Puteai să fii lăsat în pace acolo.

Moştenise debarcaderul de la bunicul său, Algot. Când acesta era în viaţă, în fiecare vară ieşeau amândoi pe mare de mai multe ori ca să pună năvoade, apoi îşi petreceau noaptea în debarcader şi se trezeau la cinci ca să le scoată.

Ajuns acolo, pe ţărmul Balticii, i se făcu dor de vremurile acelea şi se gândi că era trist că bunicul lui nu mai trăia. Algot continuase să facă tâmplărie şi puţină muncă în construcţii după pensionare şi păruse perfect mulţumit de viaţa lui până la ultimul atac de cord, în ciuda faptului că nu plecase de pe insulă decât de câteva ori.

Henrik descuie lacătul şi privi în întunericul dinăuntru. Totul arăta, mai mult sau mai puţin, aşa cum arătase atunci când murise bunicul lui, în urmă cu şase ani. Pe pereţi atârnau năvoade, bancul de lucru era încă acolo, iar soba de fier ruginea încet într-un colţ. Camilla voise să arunce totul şi să zugrăvească pereţii în alb, dar lui Henrik i se părea că aşa era perfect.

Dădu la o parte canistre de benzină, truse de scule şi alte lucruri de pe podeaua de lemn şi desfăcu o foaie de cort, în aşteptarea lucrurilor furate. Apoi ieşi pe digul de pe promontoriu şi inspiră mirosul de alge şi apă sărată. La nord vedea farurile gemene de la Eel Point înălţându-se din mare.

Lângă dig era barca lui cu motor, o şalupă fără cabină, iar când Henrik a privit spre ea, a văzut că podeaua era acoperită de apă de ploaie. Se urcă în barcă şi începu s-o scoată.

În timp ce lucra, Henrik îşi aminti ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, când el şi cu fraţii Serelius făcuseră o şedinţă de spiritism în bucătărie. Sau ce fusese aia.

Paharul se mişcase încontinuu pe tablă, oferind răspunsuri la fiecare întrebare — dar bineînţeles că Tommy fusese cel care îl mişca. Închisese ochii, dar probabil că trăgea cu coada ochiului ca să fie sigur că paharul ajunge unde trebuie.

În orice caz, se dovedise că spiritul lui Aleister susţinea din toată inima planurile lor de a sparge casele de vacanţă. Când Tommy l-a întrebat despre satul Stenvik, pe care Henrik îl sugerase, paharul s-a mişcat spre DA, iar când l-a întrebat dacă în casele de acolo se găsesc lucruri valoroase, paharul dăduse acelaşi răspuns: DA.

În cele din urmă, Tommy a întrebat:

— Aleister, ce părerea ai… noi trei putem să avem încredere unii în ceilalţi?

Micul pahar a rămas nemişcat timp de câteva secunde. Apoi s-a mişcat încet spre NU.

Tommy a râs scurt şi aspru.

— E în regulă, a spus el, privind spre Henrik. Eu nu am încredere în nimeni.

Patru zile mai târziu, Henrik şi fraţii Serelius făcuseră prima lor călătorie în nord, spre mănunchiul de case de vacanţă pe care le alesese Henrik şi pe care Aleister le aprobase. Acolo nu erau decât case nelocuite, negre ca tăciunele în întuneric.

Henrik şi cei doi fraţi nu căutau obiecte mici şi scumpe, atunci când au forţat o fereastră şi au intrat în cabană — ştiau că niciun vizitator de vacanţă nu era atât de prost să lase bani gheaţă, ceasuri scumpe sau lănţişoare de aur în cabană peste iarnă. Dar anumite lucruri erau prea dificil de transportat acasă de la ţară, atunci când vacanţa se termina: televizoare, sisteme muzicale, sticle cu băutură, cartuşe de ţigări şi crose de golf. Iar în anexe puteau fi drujbe, canistre cu benzină şi bormaşini.

După ce Tommy şi Freddy zdrobiseră nava din sticlă, iar Henrik terminase de boscorodit din cauza asta, se despărţiră şi continuară să caute comori.

Henrik se duse în camerele mai mici. Faţada casei dădea spre ţărmul stâncos şi spre zgomotul lui, iar printr-o fereastră panoramică se vedea luna în creştere, albă ca varul, suspendată deasupra apei. Stenvik era unul din satele de pescari pustii de pe coasta de vest a insulei.

Fiecare cameră în care intră îl întâmpină în tăcere, dar Henrik încă avea senzaţia că pereţii şi podeaua îl urmăreau. Din acest motiv se mişca atent, fără să facă niciun fel de dezordine.

— Alo? Henke?

Era Tommy, căruia Henrik i-a răspuns:

— Unde eşti?

— Aici, chiar lângă bucătărie… e un fel de birou.

Henrik străbătu bucătăria, urmând vocea lui Tommy. Acesta stătea lângă peretele unei camere fără ferestre, arătând cu mâna lui înmănuşată spre ceva.

— Ce zici de asta?

Nu zâmbea — Tommy nu zâmbea aproape niciodată — dar privea spre perete cu expresia cuiva care făcuse o descoperire. Un ceas de perete mare, din lemn întunecat şi cu cifre romane în spatele capacului de sticlă, atârna acolo.

Henrik dădu din cap.

— Da… ar putea valora ceva. E vechi?

— Cred că da, spuse Tommy, deschizând capacul de sticlă. Dacă avem noroc, e obiect de anticariat. German sau francez.

— Nu ticăie.

— Probabil trebuie întors.

Tommy închise capacul şi strigă:

— Freddy!

După câteva secunde, fratele mai mic apăru intră în bucătărie tropăind.

— Ce?

— Ajută-mă cu asta, spuse Tommy.

Freddy avea braţele cele mai lungi dintre ei trei. Desprinse ceasul şi îl lăsă jos. Apoi Henrik îi ajută să-l care.

— Haideţi să-l scoatem afară, spuse Tommy.

Camioneta era parcată aproape de casă, în întunericul din spate.

Pe părţile ei laterale scria KALMAR INSTALAŢII ŞI SUDURĂ. Tommy cumpărase literele de plastic şi le lipise el însuşi. Nu exista o astfel de firmă de sudură în Kalmar, dar să umbli noaptea cu camioneta unei firme părea mai puţin suspect decât cu o camionetă veche de distribuţie.

— Săptămâna viitoare o să deschidă o secţie de poliţie în Marnäs, spuse Henrik, în timp ce ridicau ceasul ca să-l scoată pe fereastra verandei.

În seara aceasta nu era vânt aproape deloc, dar aerul era proaspăt şi rece.

— De unde ştii? spuse Tommy.

— Scria în ziar, azi dimineaţă.

Henrik auzi în întuneric râsul răguşit al lui Freddy.

— A, bun, atunci asta e, spuse Tommy. Poţi foarte bine să-i suni şi să ne torni pe noi doi, atunci poate ţie îţi reduc pedeapsa.

Îşi lăsă buza de jos să cadă, dezvelindu-şi dinţii; ăsta era felul lui de a zâmbi.

Henrik zâmbi şi el în întuneric. Existau mii de case de vară, pe întreaga insulă, pe care poliţia trebuia să le supravegheze, şi, în plus de asta, poliţiştii lucrau, de regulă, doar în timpul zilei.

Puseră ceasul în spatele camionetei, alături de bicicleta medicinală pliabilă, două vaze mari făcute din calcar lustruit, un aparat video, un mic motor de barcă, un calculator, o imprimantă şi un televizor cu difuzoare stereo care erau deja acolo.

— Punem punct pentru noaptea asta? spuse Tommy, după ce închise uşa din spate a camionetei.

— Da… cred că n-a mai rămas nimic.

Totuşi, Henrik s-a întors la casă pentru scurt timp, ca să închidă fereastra. A luat de jos câteva bucăţi mici de şist, pe care le-a îndesat în golurile din tocul de lemn, ca să ţină fereastra închisă.

— Haide, strigă Tommy din spatele lui.

Cei doi fraţi considerau că asta e o pierdere de timp, să închizi o casă după ce ai spart-o. Dar Henrik ştia că puteau să treacă luni de zile până când venea cineva la cabană, iar cu fereastra deschisă, ploaia şi zăpada ar fi distrus decoraţiunile.

Tommy porni motorul, în timp ce Henrik se urca pe locul pasagerului. Apoi scoase o porţiune din panoul portierei şi băgă mâna înăuntru. Acolo era amfetamină, înfăşurată în bucăţele mici de şerveţele de hârtie.

— Mai vrei una? întrebă Tommy.

— Nu. Mi-a ajuns.

Cei doi fraţi aduseseră amfetamina cu ei de pe continent, atât ca să vândă, cât şi pentru consum personal. Cristalele erau ca un şut în fund, dar dacă lua mai mult de una pe noapte, Henrik începea să tremure ca un băţ de steag şi începea să-i fie greu să gândească logic. Gândurile bufneau peste tot în mintea lui şi nu reuşea să adoarmă.

Nu era un drogat, la urma urmei — dar nu era nici un plicticos. O doză era perfect.

Tommy şi Freddy nu păreau să aibă aceeaşi problemă, dacă nu cumva aveau de gând să rămână treji toată noaptea după ce ajungeau înapoi în Kalmar. Şi-au îndesat cristalele în gură, cu tot cu hârtie, după care au băut apă dintr-o sticlă de plastic de pe bancheta din spate. Apoi Tommy a apăsat pe acceleraţie. A ocolit casa cu camioneta şi a ieşit pe drumul pustiu de sat.

Henrik s-a uitat la ceas — era aproape douăsprezece jumătate.

— Bun, haideţi să mergem la debarcader, spuse el.

La ieşirea pe autostradă, Tommy opri, obedient, la semnul de stop, în ciuda faptului că drumul era complet liber, apoi o luă spre sud.

— Aici fă la dreapta, spuse Henrik după zece minute, când apăru semnul de Enslunda.

Nu erau alte maşini sau alţi oameni prin preajmă. Drumul de pietriş se termina la debarcadere, iar Tommy dădu camioneta cu spatele cât mai aproape posibil.

Era întuneric ca într-o peşteră acolo, lângă ţărm, dar spre nord farul din Eel Point scânteia.

Henrik deschise portiera camionetei şi auzi iureşul valurilor. Sunetul venea plutind dinspre marea neagră ca tăciunele. Îl făcea să se gândească la bunicul său. Acesta murise de fapt chiar aici, cu şase ani în urmă. Algot avea optzeci şi cinci de ani şi suferea de o boală de inimă, dar se târâse totuşi jos din pat şi luase un taxi încoace, într-o zi vântoasă de iarnă. Şoferul îl lăsase pe drum, iar la puţin timp după aceea probabil că suferise un atac de cord grav. Dar Algot reuşise să ajungă la debarcaderul lui şi fusese găsit mort exact lângă uşă.

— Am o idee, spuse Tommy, în timp ce descărcau bunurile furate, la lumina lanternelor. O sugestie. Ascultă-mă şi spune-mi ce crezi.

— Ce?

Tommy nu răspunse. Tocmai băgase mâna în camionetă şi scosese ceva afară. Arăta ca o căciulă mare şi neagră din lână.

— Am găsit asta în Copenhaga, spuse el.

Apoi ţinu stofa neagră în lumina lanternei şi Henrik îşi dădu seama că nu era o căciulă. Era genul de cagulă pe care o poartă tâlharii, o mască de schi, cu găuri pentru ochi şi gură.

— Sugestia mea e ca data viitoare să ne punem ăstea, spuse Tommy, şi să trecem la altceva decât case de vacanţă.

— Să trecem la altceva? La ce?

— La case care nu sunt goale.

Urmară câteva momente de tăcere, în întunericul de lângă ţărm.

— Sigur, spuse Freddy.

Henrik privi cagula fără să spună nimic. Se gândea.

— Ştiu… creşte riscul, spuse Tommy. Dar creşte şi câştigul. În casele de vacanţă n-o să găsim niciodată bani sau bijuterii… doar în casele în care oamenii locuiesc tot anul.

Aruncă cagula înapoi în camionetă şi continuă:

— Bineînţeles că trebuie să îl întrebăm pe Aleister dacă e totul în regulă. Şi trebuie să alegem case sigure, care nu sunt la drum şi nu au alarme.

— Şi nici câini, spuse Freddy.

— Corect. Şi nici câini nenorociţi. Şi nimeni n-o să ne recunoască, dacă avem cagulele, spuse Tommy, privindu-l pe Henrik. Deci ce crezi?

— Nu ştiu.

Nu era vorba deloc de bani — Henrik avea la momentul acesta o meserie bună — ce căuta el era mai ales tensiunea. Aceasta alunga plictiseala vieţii de zi cu zi.

— Atunci eu şi cu Freddy o să acţionăm solo, spuse Tommy. O să ne aducă mai mulţi bani, deci nu e nicio problemă.

Henrik scutură repede din cap. Era posibil să nu mai urmeze multe ieşiri cu Tommy şi Freddy, dar el dorea să hotărască singur când să se oprească.

Se gândi la nava din sticlă, sfărâmată în bucăţi pe podea, mai devreme în seara aceea, şi spuse:

— Mă bag… dacă o luăm încet. Şi nimeni nu e rănit.

— Pe cine am putea răni? spuse Tommy.

— Pe proprietarii casei.

— O să fie adormiţi, ce naiba… şi dacă se trezeşte cineva, o să vorbim pur şi simplu în engleză. Atunci o să creadă că suntem străini.

Henrik dădu din cap, fără să fie complet convins. Trase foaia de cort peste obiectele furate şi încuie lacătul de la uşa debarcaderului.

Se urcară în camionetă şi o luară spre sud, înapoi în Borgholm, de-a curmezişul insulei.

După douăzeci de minute erau în oraş, unde şirurile de stâlpi de iluminat alungau întunericul de octombrie. Dar trotuarele erau la fel de pustii ca şi drumurile de ţară. Tommy încetini şi trase în faţa blocului în care stătea Henrik.

— Bun, spuse el. Peste o săptămână, atunci? Marţi noapte, săptămâna viitoare?

— Sigur… dar probabil că o să mai merg acolo până atunci.

— Îţi place să stai acolo, la mama naibii?

Henrik dădu din cap că da.

— Bine, spuse Tommy, dar nu te apuca să vinzi de unul singur din marfă. O să găsim un cumpărător în Kalmar.

— Bine, spuse Henrik, închizând portiera camionetei.

O luă spre intrarea întunecoasă şi îşi privi ceasul: unu şi jumătate. Era destul de devreme, în ciuda a toate, şi

putea să doarmă în patul lui singuratic cinci ore înainte ca ceasul să-l trezească pentru slujba lui obişnuită.

Se gândi la toate casele de pe insulă în care oamenii dormeau. Liniştiţi.

Dacă se întâmpla ceva, avea să plece. Dacă se trezea cineva când spărgeau o casă, Henrik avea să plece pur şi simplu de acolo. Cei doi fraţi şi nenorocitul lor de spirit din pahar se puteau descurca şi singuri.

3

Tilda Davidsson stătea, cu geanta ei în care avea un casetofon, pe un coridor al casei de bătrâni din Marnäs, în faţa camerei rudei sale, Gerlof Davidsson. Nu era singură; pe o canapea, ceva mai încolo pe coridor, se aşezaseră două doamne mici cu părul alb, probabil aşteptând cafeaua de după-amiază.

Femeile vorbeau neîncetat, iar Tilda se trezi că ascultă conversaţia lor joasă.

Aceasta era purtată pe un ton nemulţumit şi tulburat, ca o lungă serie de oftaturi prelungite.

— Umblă tot timpul, zboară cu avionul peste tot, spuse femeia cea mai apropiată de Tilda. Călătorii în străinătate, una după alta. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

— Ai absolută dreptate, fără îndoială că în ziua de azi ei nu-şi mai refuză nimic, spuse cealaltă femeie, chiar nimic…

— Şi câţi bani cheltuie… când îşi cumpără lucruri pentru ei. Săptămâna trecută am sunat-o pe fiica mea cea mică şi ea mi-a spus că ea şi cu soţul ei îşi cumpără o maşină nouă. „Dar ai o maşină minunată“, i-am spus. „Da, dar toţi ceilalţi de pe strada noastră şi-au schimbat maşina anul ăsta“, mi-a spus ea.

— Asta e tot ce fac, cumpără, cumpără, cumpără tot timpul.

— Aşa e. Şi nu te mai caută.

— Nu… Fiul meu nu mă sună *niciodată*, nici măcar de ziua mea. Întotdeauna eu îl sun pe el, şi nici atunci nu are timp să stea de vorbă. Întotdeauna e undeva pe drum sau vrea să vadă ceva la televizor.

— Şi mai e ceva — întotdeauna îşi cumpără televizoare, şi în ziua de azi televizorul trebuie să fie cât o casă…

— Şi frigidere noi.

— Şi aragazuri.

Tilda nu apucă să audă mai multe, pentru că uşa camerei lui Gerlof se deschise.

Spatele lung al lui Gerlof era uşor aplecat, iar picioarele îi tremurau doar puţin — dar îi zâmbi Tildei ca un bătrân lipsit de orice grijă, iar ea se gândi că arată mai energic decât când îl văzuse iarna trecută.

Gerlof, care era născut în 1915, îşi aniversase a optzecea zi de naştere în casa de vară din Stenvik. Ambele lui fiice fuseseră acolo, fiica cea mare, Lena, cu soţul şi copiii ei, şi sora ei mai mică, Julia, cu noul ei soţ şi cei trei copii ai acestuia. În ziua aceea, reumatismul lui Gerlof îl ţinuse în acelaşi fotoliu întreaga după-amiază. Dar acum stătea în uşă, sprijinit în baston, purtând o vestă şi pantaloni de gabardină gri închis.

— Bun, s-a terminat starea vremii, spuse el.

— Minunat.

Tilda se ridică în picioare. Trebuise să aştepte înainte să intre în camera lui Gerlof, deoarece el trebuia să asculte starea vremii. Tilda nu prea înţelegea de ce era asta atât de important — era puţin probabil ca el să iasă afară pe frigul acesta — dar probabil că supravegherea vântului

şi a vremii era un obicei care îi rămăsese lui Gerlof de pe vremea în care era căpitanul unui vas de transport în Marea Baltică.

— Intră, intră.

Mâna cu care i-a strâns Tildei mâna era fermă. Gerlof plecase pe mare în adolescenţă şi, în ciuda faptului că rămăsese la ţărm cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, încă mai avea bătăturile tuturor frânghiilor pe care le trăsese, lăzilor cu marfă pe care le ridicase şi lanţurilor care îi jupuiseră pielea de pe degete.

— Deci ce ne pregăteşte vremea? întrebă Tilda.

— Nu mă întreba.

Gerlof oftă şi se aşeză, cu picioarele ţepene, pe unul dintre scaunele de lângă măsuţa lui mică de cafea.

— Postul de radio a schimbat iar ora la care transmite starea vremii, aşa că am pierdut temperaturile locale. Dar în Norrland o să se facă mai frig, aşa că îmi imaginez că şi aici o să fie la fel.

Gerlof aruncă o privire suspicioasă spre barometrul de lângă bibliotecă, apoi privi pe fereastră la copacii goi şi adăugă:

— O să fie o iarnă grea anul acesta, o iarnă rece şi timpurie. Îţi poţi da seama de asta după stelele care sclipesc atât de tare noaptea, în special Carul Mare. Şi după vară.

— După vară?

— O vară umedă înseamnă iarnă grea, spuse Gerlof. Toată lumea ştie asta.

— Eu nu ştiam, spuse Tilda. Dar asta va avea vreo importanţă pentru noi?

— Fără îndoială. O iarnă lungă şi grea influenţează cam tot. Transporturile în Baltica, de exemplu. Gheaţa întârzie navele şi profiturile scad.

Tilda se plimba prin cameră, dând peste toate amintirile de pe mare ale lui Gerlof. Pe pereţi erau fotografii alb-negru cu vapoarele lui, plăcuţe de nume unsuroase şi autorizaţii de transport înrămate. Existau, de asemenea, şi mici fotografii cu părinţii şi soţia lui, decedaţi.

Tilda se gândi că acolo timpul încremenise.

Se aşeză în faţa lui Gerlof şi puse casetofonul pe masa dintre ei. Apoi conectă microfonul plat de masă.

Gerlof aruncă aparatului de înregistrat aceeaşi privire ca şi barometrului. Casetofonul nu era foarte mare, dar Tilda vedea cum ochii lui se mişcă repede înainte şi înapoi, între casetofon şi ea.

— O să… vorbim, pur şi simplu? spuse el. Despre fratele meu?

— Printre alte lucruri, spuse Tilda. E destul de direct, nu-i aşa?

— Dar *de ce*?

— Păi, pentru prezervarea amintirilor şi poveştilor… înainte ca ele să dispară, spuse Tilda, adăugând apoi rapid: sigur că tu o să mai trăieşti mulţi ani de acum înainte, Gerlof, nu asta am vrut să spun. Vreau să le înregistrez doar ca să fie în siguranţă. Tata nu mi-a spus prea multe despre bunicul, înainte să moară, ştii.

Gerlof dădu din cap.

— Putem vorbi. Dar atunci când ceva e înregistrat, trebuie să fii atent la ce spui.

— Nu e nicio problemă, spuse Tilda. Peste o casetă se poate oricând înregistra altceva.

Gerlof acceptase să fie înregistrat aproape fără să se gândească, atunci când ea îl sunase în august şi îi spusese că se mută în Marnäs, dar încă părea că asta îl face să fie puţin tensionat.

— E pornit? întrebă el calm. Merge caseta?

— Nu, nu încă, spuse Tilda. O să-ţi spun eu când.

Tilda apăsă butonul Record, văzu cum se învârte caseta şi dădu din cap încurajator către Gerlof.

— Bun… începem.

Tilda se îndreptă de spate. Apoi continuă, părându-i-se că vocea ei e mai tensionată şi mai formală decât de obicei:

— Sunt Tilda Davidsson şi sunt în Marnäs cu Gerlof, fratele bunicului meu Ragnar, ca să vorbim despre familia noastră… şi despre bunicul meu de aici, din Marnäs.

Gerlof se aplecă în faţă puţin ţeapăn, spre microfon, şi o corectă cu o voce limpede:

— Fratele meu nu a locuit în Marnäs. A locuit pe coastă, lângă Rörby, la sud de Marnäs.

— Mulţumesc, Gerlof… şi ce amintiri ai despre Ragnar?

Gerlof ezită timp de câteva secunde.

— Sunt multe amintiri frumoase, spuse el în cele din urmă. Am crescut împreună în Stenvik, în anii ’20, dar apoi bineînţeles că am ales profesiuni complet diferite… el şi-a cumpărat o căsuţă şi a devenit fermier şi pescar, iar eu m-am mutat în Borgholm şi m-am căsătorit. Şi mi-am cumpărat primul vas de transport.

— Cât de des vă vedeaţi?

— Păi, de fiecare dată când eu mă întorceam acasă de pe mare, de vreo câteva ori pe an. În jurul Crăciunului şi undeva prin vară. De obicei Ragnar venea la noi, în oraş.

— Şi atunci sărbătoreaţi?

— Da, mai ales de Crăciun.

— Cum era?

— Aglomerat, dar foarte plăcut. Multă mâncare. Hering, cartofi, şuncă, piftie şi găluşte. Şi bineînţeles că Ragnar

aducea de fiecare dată o grămadă de ţipari cu el, şi afumaţi şi marinaţi, mult cod înmuiat în sodă caustică…

Cu cât vorbea mai mult, cu atât Gerlof se relaxa. La fel şi Tilda.

Au continuat să vorbească încă vreo jumătate de oră. Dar după o poveste lungă despre un incendiu la o moară din Stenvik, Gerlof ridică o mână şi dădu încet din ea. Tilda îşi dădu seama că era obosit şi opri repede casetofonul.

— Fantastic, spuse ea. E uimitor cât de multe îţi aminteşti, Gerlof.

— Încă am în cap vechile poveşti de familie, le-am auzit de atâtea ori. Să spui poveşti de astea e bine pentru memorie.

Gerlof privi spre casetofon.

— Crezi că s-a înregistrat ceva?

— Sigur.

Tilda derulă caseta şi apăsă pe Play. Vocea înregistrată a lui Gerlof era liniştită, uşor morocănoasă şi repetitivă, dar se auzea clar.

— Bun, spuse el. Cei care cercetează vieţile oamenilor obişnuiţi o să aibă ce auzi.

— E mai ales pentru mine, spuse Tilda. Eu nici măcar nu mă născusem atunci când a murit bunicul, iar tata nu se pricepea deloc să spună poveşti despre familie. Aşa că sunt curioasă.

— Asta vine odată cu anii, pe măsură ce dobândeşti tot mai mult trecut la care să priveşti în urmă, spuse Gerlof. Aţi început să fiţi interesaţi de unde proveniţi, am observat asta şi la fiicele mele… Câţi ani ai acum?

— Douăzeci şi şapte.

— Şi o să lucrezi aici, în Öland?

— Da. Am terminat toată pregătirea.
— Pentru cât timp?
— Rămâne de văzut. Până vara viitoare, cel puţin.
— Frumos. E bine atunci când oameni tineri vin aici şi găsesc de lucru. Şi locuieşti aici, în Marnäs?
— Am un apartament cu două camere chiar lângă piaţă. Are vedere spre sud, de-a lungul ţărmului… Aproape că văd casa bunicului.
— Acum aparţine altei familii, spuse Gerlof, dar putem să mergem acolo şi să ne uităm la ea. Şi la casa mea din Stenvik, bineînţeles.

Tilda plecă de la casa de bătrâni din Marnäs imediat după patru şi jumătate, cu casetofonul în rucsac.

În timp ce îşi încheia geaca şi pornea pe drumul spre micul centru al Marnäsului, un băiat a trecut pe lângă ea, în direcţia opusă, cu un scuter păcănitor, albastru deschis. Tilda a scuturat din cap către el, ca să-i arate ce crede ea despre scuterele care merg cu viteză, dar el nu i-a prins privirea. Douăzeci de secunde mai târziu, băiatul dispăruse demult.

Pe vremuri, Tilda crezuse că băieţii de cincisprezece ani pe scuter sunt cea mai mişto chestie din lume. Astăzi, ea credea că sunt mai mult un fel de ţânţari — mici şi enervanţi.

Şi-a potrivit rucsacul şi şi-a continuat drumul spre Marnäs. Voia să treacă puţin pe la serviciu, deşi nu începea oficial decât de a doua zi, apoi să se întoarcă în micul ei apartament şi să continue despachetatul. Şi să-l sune pe Martin.

Păcănitul scuterului din spatele ei nu se stinsese complet, iar acum devenea din nou zgomotos. Tânărul

motocliclist întorsese undeva pe lângă biserică şi acum erau în drum spre oraş.

De data aceasta trebuia să treacă pe lângă Tilda, pe trotuar. Încetini uşor, dar ambală motorul ameninţător şi încercă să se strecoare pe lângă ea. Tilda îl privi în ochi şi se aşeză direct în calea lui. Scuterul opri.

— Ce e? ţipă băiatul ca să acopere zgomotul motorului.

— Nu ai voie să mergi cu scuterul pe trotuar, spuse Tilda la fel de tare. E ilegal.

— Da, bine, dădu din cap băiatul. Dar aici poţi să mergi mai repede.

— Dar poţi şi să dai peste cineva.

— Şi ce, spuse băiatul aruncându-i o privire plicstisită. O să chemi poliţia?

Tilda scutură din cap.

— Nu, nu o să chem poliţia, pentru că…

— Aici nu mai există poliţişti.

Băiatul apăsă pe acceleraţia de pe ghidonul scuterului.

— Au închis secţia de poliţie acum doi ani. Nu mai există poliţişti nicăieri în nordul Ölandului.

Tilda se săturase să strige ca să acopere motorul păcănitor. Se aplecă repede în faţă şi smulse cablul de la bujie. Scuterul amuţi imediat.

— Acum există, spuse ea încet şi calm. Eu sunt poliţistă şi sunt aici.

— Tu?

— Azi încep.

Băiatul se holba la ea. Tilda îşi scoase portofelul din buzunarul de la geacă, îl deschise şi îi arătă legitimaţia. Băiatul o privi îndelung, apoi se uită din nou la ea cu o expresie respectuoasă.

Oamenii se uită întotdeauna altfel la cineva după ce află că e poliţist. Când Tilda era în uniformă, până şi ea se uita altfel la ea însăşi.

— Nume?

— Stefan.

— Stefan şi mai cum?

— Stefan Ekström.

Tilda îşi scoase carnetul şi scrise numele.

— Acum primeşti doar avertisment, dar data viitoare va fi o amendă, spuse ea. Scuterul a fost modificat. Ai găurit cilindrul?

Stefan dădu din cap.

— Atunci mai bine dă-te jos şi du-te acasă pe lângă el, spuse Tilda. Apoi poţi aranja motorul, în aşa fel încât să fie legal.

Stefan se dădu jos.

Merseră în tăcere, unul lângă celălalt, spre piaţa din Marnäs.

— Spune-le amicilor tăi că în Marnäs sunt din nou poliţişti, spuse Tilda. Următorul scuter modificat pe care îl văd o să fie sechestrat şi o să urmeze o amendă.

Stefan dădu iar din cap. Acum, că fusese prins, părea să considere asta o ispravă extraordinară.

— Aveţi pistol? întrebă el, când ajunseră în oraş.

— Da, spuse Tilda. Închis bine, cu lacăt.

— Ce fel?

— Un Sig Sauer.

— Aţi împuşcat vreodată pe cineva?

— Nu, spuse Tilda. Şi nu intenţionez să-l folosesc aici.

— Bine.

Stefan părea dezamăgit.

Tilda se înţelesese cu Martin să îl sune pe la şase, înainte ca el să plece acasă de la muncă. Înainte de asta, Tilda avea timp să arunce o privire la viitorul ei loc de muncă.

Noua secţie de poliţie din Marnäs era pe o stradă laterală, la câteva cvartale de piaţă. Însemnul poliţiei de deasupra uşii era încă împachetat în plastic.

Tilda scoase cheile secţiei din buzunar. Le luase, cu o zi în urmă, de la secţia de poliţie din Borgholm, dar când ajunse la uşa de la intrare, aceasta era deja descuiată. Înăuntru se auzeau voci de bărbaţi.

Secţia consta dintr-o singură cameră, fără o zonă pentru recepţie. Tilda îşi amintea vag că aici fusese un magazin de bomboane, atunci când vizitase ea Marnäsul în copilărie. Pereţii erau goi, nu existau perdele şi nici mochetă pe podeaua de lemn.

Doi bărbaţi solizi de vârstă mijlocie stăteau înăuntru, purtând geci şi pantofi de stradă. Unul dintre ei avea o uniformă de poliţie albastru închis, celălalt haine civile şi o geacă bufantă verde. Amuţiră şi se întoarseră imediat spre Tilda, ca şi cum i-ar fi întrerupt în mijlocul unei glume nepotrivite.

Tilda îl cunoştea deja pe unul dintre ei, cel în haine civile — inspectorul Göte Holmblad, care era şeful poliţiei locale. Avea un păr scurt şi grizonant, în colţurile gurii îi juca permanent un zâmbet şi păru s-o recunoască pe Tilda.

— Salut, spuse el. Bun venit la noua secţie.

— Mulţumesc.

Tilda dădu mâna cu şeful ei şi se întoarse spre celălalt bărbat, care avea păr brunet, mai rar, sprâncene stufoase şi vreo cincizeci şi ceva de ani.

— Tilda Davidsson.

— Hans Majner.

Strângerea de mână a lui Majner era fermă, seacă şi scurtă.

— Înţeleg că noi doi o să lucrăm împreună aici.

Nu părea foarte convins că lucrurile aveau să meargă bine, se gândi Tilda. Deschise gura să spună ceva a aprobare, dar Majner continuă imediat:

— Bineînţeles, eu nu o să fiu prea mult pe aici. O să trec din când în când, dar în principal o să lucrez din Borgholm. Rămân cu biroul acolo.

Majner îi zâmbi şefului poliţiei locale.

— Înţeleg, spuse Tilda, dându-şi seama dintr-odată că avea să fie mult mai singură decât crezuse, ca poliţist în nordul Ölandului. Lucraţi la un proiect anume?

— Se poate spune şi aşa, zise Majner, privind pe fereastră spre stradă, ca şi cum ar fi văzut acolo ceva suspect. Drogurile, bineînţeles. Genul de mizerii care vin pe insulă, ca şi oriunde altundeva.

— Ăsta e biroul tău, Tilda, spuse Holmblad de lângă fereastră. Bineînţeles, o să instalăm aici calculatoare, faxuri… şi o staţie radio de poliţie. Pentru moment, va trebui să te descurci cu telefonul.

— Bine.

— Oricum, n-o să stai prea mult în birou; de fapt, chiar dimpotrivă, spuse Holmblad. Asta e ideea cu reformele poliţiei locale: trebuie să fii acolo, o prezenţă vizibilă pe stradă. Obiectivul principal sunt contravenţiile rutiere, daunele materiale, furturile mărunte şi spargerile. Investigaţiile mai puţin complexe. Şi delincvenţa juvenilă, bineînţeles.

— Asta mi se potriveşte, spuse Tilda. Pe drum încoace am oprit un scuter modificat.

— Bun, bun, dădu din cap şeful ei. Deci ai arătat că există din nou poliţie aici. Iar săptămâna viitoare e ceremonia oficială de inaugurare. A fost invitată şi presa. Ziare, radioul local… O să fii disponibilă atunci?

— Sigur.

— Bun, bun. Şi mă aştept ca munca ta aici să fie… ei bine, ştiu că abia ai venit din Växjö, iar aici pe insulă va trebui să lucrezi mai independent. La bine şi la rău. Ai mai multă libertate să îţi organizezi ziua de lucru după cum doreşti, dar şi mai multă responsabilitate… vreau să spun, e nevoie de o jumătate de oră ca să ajungi de aici în Borgholm, iar la secţia de acolo nu există întotdeauna cineva. Aşa că dacă se întâmplă ceva, ar putea să dureze ceva până primeşti ajutor.

Tilda dădu din cap.

— La Academia de Poliţie am exersat adesea situaţii în care întăririle întârziau. Instructorii mei încercau foarte mult să…

Majner pufni, de la biroul său.

— Instructorii de la Academia de Poliţie habar n-au de realitatea din teren, spuse el. A trecut mult de când patrulau pe stradă.

— Erau foarte competenţi, cei din Växjö, spuse Tilda repede.

Era ca şi cum ar fi stat în spate, în duba poliţiei, ca un începător — se aştepta de la tine să-ţi ţii gura şi să-i laşi pe cei mai bătrâni să vorbească. Tilda detestase asta.

Holmblad privi spre ea şi spuse:

— Tot ce vreau să spun e că e important pentru tine să nu uiţi de distanţele lungi de aici de pe insulă, înainte să intri de una singură într-o situaţie problematică.

Tilda dădu din cap.

— Sper să pot face faţă oricărei probleme care va apărea.

Şeful poliţiei locale deschise gura din nou, probabil ca să-şi continue prelegerea — dar în clipa aceeea sună telefonul de pe perete.

— Răspund eu, spuse el, apropiindu-se de birou. Ar putea fi cei din Kalmar.

Ridică receptorul.

— Secţia de poliţie din Marnäs, Holmblad.

Apoi ascultă.

— Unde? spuse el.

Apoi tăcu din nou.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Ar fi bine să mergem acolo.

Închise telefonul.

— Erau cei din Borgholm. A sunat cineva la numărul de urgenţă, cu privire la un accident mortal din nordul Ölandului.

Majner se ridică de la biroul lui gol.

— În zonă?

— Lângă farurile din Eel Point, spuse Holmblad. Ştie cineva unde e asta?

— Eel Point e la sud de aici, spuse Majner. La şapte sau opt kilometri, poate.

— Bine, trebuie să luăm maşina, spuse şeful poliţiei. Ambulanţa e deja pe drum… e, în mod evident, o înecare accidentală.

Odată ce farurile gemene au fost construite, a apărut o senzaţie de siguranţă în jurul lui Eel Point, atât pentru vase cât şi pentru oameni. Cel puţin aşa credeau bărbaţii care le construiseră, credeau că viaţa pe coastă era sigură şi liniştită pentru totdeauna. Femeile ştiau că nu e aşa întotdeuana.

Moartea se apropia tot mai mult pe vremea aceea, şi începea să intre în case.

În podul de fân din vechiul hambar este numele unei femei, crestat în grabă pe perete: SCUMPĂ CAROLINA 1868. Carolina era moartă de mai bine de o sută douăzeci de ani, dar îmi şoptise prin perete despre ceea ce se putea întâmpla la Eel Point — în perioada numită uneori frumoasele vremuri de demult.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1868

Conacul e mare, atât de mare. Kerstin străbate camerele, căutând-o pe Carolina, dar există atât de multe locuri în care trebuie căutat. Prea multe locuri în Eel Point, prea multe camere în casă.

Şi viscolul se apropie. Se simte ca o greutate, în aerul de afară, iar Kerstin ştie că nu mai e mult timp.

Conacul e construit solid şi nu va avea de suferit în timpul furtunii, dar întrebarea e cum vor fi afectaţi oamenii. Un viscol îi face pe toţi să se strângă în jurul sobelor, ca nişte păsări rătăcite, aşteptând să treacă.

Vara dificilă de pe insulă, cu recolte sărace, fusese urmată de o iarnă aspră. E prima săptămână din februarie, şi atât de frig pe coastă, încât nimeni nu iese afară dacă nu e silit. Dar paznicii farului şi fierarii încă trebuie să facă de serviciu la turn, iar astăzi fiecare bărbat în afară

de Karlsson, paznicul-şef al farului, e pe promontoriu, ca să pregătească farurile pentru furtuna de zăpadă.

Femeile au rămas în casă, dar Carolina nu e de găsit nicăieri. Kerstin a căutat în fiecare cameră de la ambele niveluri şi a urcat şi în pod, cercetând printre grinzi. Carolina nu poate vorbi cu celelalte fete sau neveste ale paznicilor farului, pentru că ele nu ştiu starea în care se găseşte ea. Poate că au suspiciunile lor, dar nu ştiu sigur.

Carolina are optsprezece ani, cu doi ani mai tânără decât Kerstin. Amândouă sunt fete în casă care lucrează pentru Sven Karlsson, paznicul-şef al farului. Kerstin se consideră cea care gândeşte lucrurile atent şi e mai precaută. Carolina e mai animată şi mai încrezătoare — în anumite moduri, e la fel de aventuroasă ca sora mai mare a lui Kerstin, Fina, care a plecat în America anul trecut — ceea ce înseamnă că uneori are probleme. Necazurile Carolinei s-au înmulţit de curând, iar ea i-a povestit lui Kerstin despre ele.

În cazul în care Carolina a ieşit din conac şi s-a dus în pădure sau spre turbărie, Kerstin nu va putea s-o găsească. Carolina ştie că se apropie viscolul — încă mai e atât de disperată?

Kerstin iese afară. Palele de vânt coborau din cer în curtea interioară acoperită de zăpadă, învârtejindu-se între clădiri şi nemaireuşind să evadeze. Viscolul se apropie; asta e doar un avertisment.

Kerstin aude un ţipăt care amuţeşte imediat. Ăsta n-a fost vântul.

Era un ţipăt de femeie.

Vântul trage de baticul şi şorţul lui Kerstin, făcând-o să se aplece în faţă. Kerstin deschide cu greu uşa hambarului şi intră înăuntru.

Vacile mugesc şi se frământă neliniştite, în timp ce ea caută printre ele. Nimic. Apoi Kerstin urcă treptele scării spre podul mare de fân. Acolo sus, aerul e îngheţat.

Ceva se mişcă lângă unul dintre pereţi, sub mormanul mare de fân. Mişcări slabe în praf şi întuneric.

E Carolina. Stă întinsă pe podeaua acoperită de fân, cu picioarele nemişcate sub o pătură murdară. Respiraţia ei e slabă şi şuierată atunci când Kerstin se apropie; expresia ei e una de ruşine.

— Kerstin… cred că tocmai s-a întâmplat, spune ea. Cred că a ieşit afară.

Kerstin se apropie de pătură, plină de presimţiri rele, şi îngenunchează.

— E ceva colo? Şopteşte Carolina. Sau e doar sânge?

Pătura de pe genunchii Carolinei e udă şi lipicioasă. Dar Kerstin ridică unul din colţurile ei şi dă din cap.

— Da, spune ea, a ieşit.

— E viu?

— Nu… nu e… întreg.

Kerstin se apleacă deasupra feţei palide a prietenei ei.

— Cum te simţi?

Ochii Carolinei se zbat în toate părţile.

— A murit fără să fie botezat, bolboroseşte ea. Trebuie să… trebuie să-l îngropăm în pământ sfinţit, ca să nu mai umble niciodată… Dacă nu îl îngropăm va fi un suflet rătăcitor.

— Nu putem, spune Kerstin. Vine viscolul… dacă ieşim afară, pe drum, o să murim.

— Trebuie să-l ascundem, şopteşte Carolina, luptându-se să respire. O să creadă că am preacurvit… că am încercat să scap de el.

— Nu contează ce cred ei.

Kerstin pune mâna pe fruntea fierbinte a Carolinei şi îi spune, cu calm:

— Am primit iar scrisoare de la sora mea. Vrea să merg în America, în Chicago.

Carolina nu pare să mai asculte, doar gâfâie uşor, dar Kerstin continuă oricum:

— O să traversez Atlanticul, la New York, iar de acolo o să călătoresc mai departe. Mi-a trimis chiar şi bani de bilet, în Gothenburg.

Kerstin se apleacă şi mai mult.

— Şi tu ai putea să vii cu mine, Carolina. Ai vrea să faci asta?

Carolina nu răspunde. Deja nu se mai luptă să respire. Aerul se prelinge pur şi simplu afară din ea, de-abia audibil.

În cele din urmă, Carolina rămâne acolo nemişcată, în fân, cu ochii larg deschişi. Peste tot în hambar e tăcere.

— O să mă întorc în curând, şopteşte Kerstin, cu vocea plină de lacrimi.

Împinge lucrul care zace în fân deasupra păturii, apoi o împătureşte de mai multe ori, ca să ascundă urmele de sânge şi lichide ale naşterii. Apoi se ridică în picioare şi ia în braţe legătura.

Iese în curte, unde vântul continuă să crească în intensitate, şi îşi croieşte drum înapoi, spre clădirea principală, lipită de zidul de piatră al hambarului. Se duce direct în mica ei cameră, îşi împachetează cele câteva bunuri ale ei şi ale Carolinei, apoi îşi pune strat peste strat de haine, pregătită pentru călătoria dificilă care o aşteaptă după ce viscolul s-a potolit.

Apoi Kerstin intră fără nicio ezitare în salonul principal, unde lămpile cu gaz şi sobele de teracotă emană căldură şi lumină în întunericul de iarnă. Paznicul-şef al farului, Sven Karlsson, stă într-un fotoliu la masa din centrul camerei, cu uniforma lui neagră gata să plesnească la cusături deasupra burţii.

Ca funcţionar al coroanei, Karlsson este unul dintre membrii privilegiaţi ai parohiei. Are la dispoziţia lui aproape jumătate din camerele conacului şi strana lui personală în biserica din Rörby. Lângă el, soţia lui, Anna, stă ca pe tron pe un fotoliu frumos. Câteva servitoare stau undeva în fundal, aşteptând ca viscolul să treacă, iar într-un colţ întunecos stă Bătrâna Sara, care a venit de la azilul de săraci din Rörby după ce paznicul-şef al farului a făcut cea mai ieftină ofertă la licitaţia pentru îngrijirea ei.

— Unde ai fost? spune Anna când o vede pe Kerstin.

Vocea ei e întotdeauna tare şi tăioasă, dar acum e mai ascuţită ca de obicei, ca să se facă auzită pe deasupra urletului vântului.

Kerstin face o reverenţă, se poziţionează tăcută în faţa mesei şi aşteaptă până când toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Se gândeşte la sora ei mai mare din America.

Apoi pune legătura pe care a adus-o cu ea pe masă, exact în faţa lui Sven Karlsson.

— Bună seara, domnule, spune Kerstin tare, desfăcând pătura. Am aici ceva… ceva ce se pare că aţi pierdut.

4

A treia dimineaţă a lui Joakim la conacul din Eel Point a fost începutul ultimei sale zile complet fericite pentru mulţi ani — poate pentru totdeauna.

Din păcate, Joakim era prea stresat ca să observe cât de bine se simţea.

El şi cu Katrine se culcaseră târziu noaptea trecută. După ce copiii adormiseră, se plimbaseră prin camerele de la parter care dădeau spre sud, gândindu-se la modul în care personalităţile lor diferite puteau fi puse cel mai bine în valoare prin alegerea culorilor. Desigur, albul avea să fie culoarea de bază pe întreg parterul, atât pe pereţi, cât şi pe tavan, în timp ce detaliile de lemn precum cornişele sau tocurile uşii aveau să difere de la cameră la cameră.

Se culcaseră la unsprezece şi jumătate. Atunci casa fusese tăcută, dar câteva ore mai târziu Livia a început iar să strige. Katrine abia dacă a oftat şi s-a ridicat din pat fără un cuvânt.

Întreaga familie s-a trezit la puţin după şase. Spre est, orizontul era încă negru ca tăciunele.

Marele întuneric de iarnă era tot mai aproape, şi-a dat seama Joakim. Mai erau doar două luni până la Crăciun.

Familia s-a adunat în bucătărie la şase şi jumătate. Joakim voia să dea o fugă până în Stockholm şi îşi terminase ceaşca de ceai aproape înainte ca soţia lui şi copiii să se aşeze la masă. În timp ce îşi punea ceaşca în maşina de spălat vase, Joakim văzu o dungă portocalie de lumină de la soarele care era încă ascuns de mare, iar mai sus pe cer un stol de păsări în formă de V, zvâcnind încet în timp ce zburau pe deasupra Balticii.

Gâşte sau cocori? Era încă prea întuneric ca să le vadă clar şi Joakim nu era prea bun la identificarea păsărilor în zbor.

— Vedeţi păsările alea de acolo? spuse peste umăr. Fac exact ce am făcut şi noi… se mută în sud.

Nu răspunse nimeni. Katrine şi Livia îşi mestecau sandvişurile; Gabriel bea din biberonul său concentrat de orez pentru copii.

Cele două faruri de lângă apă se înălţau spre cer ca două castele de poveste; turnul din sud emitea regulat lumina lui roşie. De la geamurile din vârful turnului de nord venea o lumină albă slabă, care nu pâlpâia.

Asta era puţin ciudat, pentru că înainte turnul din nord nu emisese lumină. Joakim se aplecă mai aproape de fereastră. Strălucirea albă ar fi putut să fie o reflexie a soarelui răsărind, dar părea să vină din interiorul turnului.

— Mai sunt şi alte păsări care se mută în sud, tati? spuse Livia din spatele lui.

— Nu.

Joakim încetă să mai privească spre faruri. Se întoarse la masa pentru micul dejun, ca să debaraseze.

Păsările călătoare aveau în faţa lor o lungă călătorie, ca şi Joakim. Astăzi avea să conducă vreo patru sute

cincizeci de kilometri, ca să ia ultimele lor bunuri din casa din Bromma. Avea să rămână peste noapte la mama lui, Ingrid, în Jakobsberg, apoi să se întoarcă în Öland a doua zi.

Era ultima lui călătorie în capitală, cel puţin pentru anul acesta.

Gabriel părea însufleţit şi voios, dar Livia arăta prost dispusă. Se trezise cu ajutorul lui Katrine, dar încă era adormită şi tăcută. Ţinea sandvişul într-o mână, cu coatele pe masă, şi se holba în jos, în paharul ei cu lapte.

— Mănâncă, Livia.

— Mmm.

Fără îndoială, nu era o persoană matinală, dar când ajungea la grădiniţă de regulă se înveselea. Săptămâna trecută se mutase la o grupă mai mare şi părea fericită acolo.

— Deci ce faci azi la grădiniţă?

— Nu e grădiniţă, tati.

Livia ridică ochii spre el, cu o expresie cruntă.

— Gabriel merge la grădiniţă. Eu merg la şcoală.

— Şcoală pregătitoare, spuse Joakim. Nu-i aşa?

— Şcoală, spuse Livia.

— Bine… deci ce o să faci astăzi?

— Nu ştiu, spuse Livia, holbându-se din nou spre masă.

— O să te joci cu o nouă prietenă?

— Nu ştiu.

— Bine, dar acum bea-ţi laptele. Plecăm imediat spre Marnäs… la şcoală.

— Mmm.

La şapte şi douăzeci, soarele era pe cale să treacă de orizont. Razele lui galbene îşi pipăiau cu prudenţă drumul

peste marea calmă, fără să ofere niciun pic de căldură. Avea să fie o zi însorită, dar rece — termometrul de pe peretele casei arăta plus trei grade.

Joakim era în curte, curăţând chiciura de pe geamurile Volvoului. Apoi deschise portiera din spate pentru copii.

Livia se instală în scaunul pentru copii, cu Foreman în braţe. Joakim îl legă pe Gabriel în scaunul mai mic de lângă ea. Apoi se sui pe scaunul şoferului.

— Nu era vorba că ne face mami cu mâna? întrebă el.

— S-a dus la baie, spuse Livia. S-a dus să facă treaba mare. Îi place să stea acolo mai mult când face treaba mare.

Livia se înviorase rapid după micul dejun şi devenise mai vorbăreaţă. Odată ajunsă în grupa ei, avea să aibă tone de energie.

Joakim se lăsă pe spătarul scaunului său şi privi spre bicicleta mică şi roşie a Liviei şi spre trotineta lui Gabriel, care erau în curte. Observă că bicicletele nu erau legate. Aici nu era ca într-un oraş mare.

Katrine ieşi după câteva minute, stinse lumina din hol şi încuie uşa în urma ei. Purta o geacă de iarnă roşu aprins, cu glugă, şi pantaloni de trening. În Stockholm se îmbrăca adesea în negru, dar aici, în Öland, începuse să opteze pentru haine mai largi şi ceva mai colorate.

Katrine le făcu cu mâna şi bătu cu palma prieteneşte peretele de lemn vopsit în roşu de lângă uşă. Lipsa somnului întinsese umbre negre sub ochii ei, dar încă zâmbea spre maşină.

Conacul lor. Joakim îi făcu cu mâna lui Katrine şi zâmbi şi el.

— Bun, hai să mergem, spuse Livia de pe bancheta din spate.

— Hai! Hai! ţipă Gabriel, făcând cu mâna spre casă.

Joakim porni motorul şi farurile se aprinseră, luminând casa. Pământul era acoperit de un strat subţire de gheaţă sclipitoare, un semn timpuriu al iernii. În curând avea să treacă la cauciucuri de iarnă.

Livia îşi puse repede căştile, ca să asculte aventurile ursului Bamse — primise un casetofon al ei şi învăţase rapid cum funcţionau butoanele. Când pe casetă erau cântece, îl lăsa şi pe Gabriel să asculte.

Drumul spre autostrada principală de coastă era acoperit de pietriş şi trecea printre o pădure mică şi densă de foioase şi şanţul de la poalele unui perete vechi de piatră. Drumul era îngust şi şerpuit, iar Joakim mergea încet, strângând volanul cu putere. Încă nu cunoştea toate curbele.

Lângă autostradă, noua lor cutie poştală de metal atârna de un stâlp. Joakim încetini şi se uită să vadă dacă se zărea vreo lumină a vreunei alte maşini. Dar totul era întunecat şi tăcut, în ambele direcţii. La fel de pustiu ca şi cealaltă parte a drumului, unde o mlaştină maro-gălbuie se pierdea în depărtare.

Nu au întâlnit nicio altă maşină în drumul lor spre Marnäs, prin micul orăşel Rörby, iar când intrară în oraş nu erau prea mulţi oameni pe stradă. O camionetă de peşte trecu pe lângă ei şi câţiva copii de vreo zece ani alergau spre şcoală, cu rucsacii săltându-le în spate.

Joakim intră pe strada principală şi o luă spre piaţa pustie. La câteva sute de metri mai încolo era şcoala din Marnäs, iar alături de ea, într-o curte închisă cu tobogane, gropi cu nisip şi câţiva copaci, era şcoala pregătitoare a

lui Gabriel şi a Liviei. Era o clădire joasă de lemn, la ale cărei ferestre strălucea o lumină galbenă şi caldă.

Mai mulţi părinţi îşi lăsau copiii pe trotuarul din faţa şcolii, iar Joakim opri în spatele şirului de maşini, fără să oprească motorul.

Unii dintre ceilalţi părinţi îi zâmbiră şi dădură din cap către el — după articolul din ziua precedentă din *Ölands-Posten*, mulţi oameni din Marnäs ştiau acum cine e.

— Aveţi grijă la maşini, spuse Joakim. Nu ieşiţi de pe trotuar.

— La revedere! spuse Livia, deschizând uşa maşinii şi făcând manevre ca să iasă din scaunul pentru copii.

Nu era o despărţire prelungită; Livia era obişnuită ca Joakim să fie plecat.

Gabriel nu spuse nimic; după ce Joakim îl ajută să iasă din scaun, se năpusti pur şi simplu afară.

— La revedere! strigă Joakim în urma lor. Ne vedem mâine!

Până să se închidă uşile, Livia era deja la câţiva metri distanţă, cu Gabriel imediat în urma ei. Joakim băgă în viteză şi întoarse maşina, înapoi spre Eel Point.

Joakim parcă lângă maşina lui Katrine, în faţa casei, şi se dădu jos să-şi ia geanta cu lucrurile pentru noaptea aceea şi să-i spună la revedere.

— Hei? strigă el pe verandă. Katrine?

Niciun răspuns. Casa era complet tăcută.

Intră în dormitor, îşi luă valiza şi ieşi din nou afară.

Se opri pe pietriş:

— Katrine?

Pentru câteva clipe urmă o tăcere, apoi auzi un scrâşnit înăbuşit din curtea interioară.

Joakim întoarse capul. Era sunetul pe care îl făcea poarta mare şi neagră de lemn a hambarului atunci când era deschisă. Katrine ieşi din întuneric şi îi făcu cu mâna.

— Hei!

El îi făcu cu mâna, iar ea se apropie.

— Ce făceai? întrebă el.

— Nimic, spuse ea. Acum pleci?

Joakim dădu din cap.

— Condu cu atenţie.

Katrine se aplecă şi îşi apăsă rapid gura pe a lui — un sărut cald în frig. El inspiră parfumul pielii şi părului ei pentru o ultimă oară.

— Salută Stockholmul din partea mea, spuse ea, aruncându-i o privire lungă. Când ajungi acasă o să-ţi povestesc despre pod.

— Despre pod? spuse Joakim.

— Podul de fân din hambar.

— Ce-i cu el?

— O să-ţi arăt mâine, spuse ea.

El o privi.

— Bine… O să te sun diseară de la mama.

Joakim deschise portiera maşinii.

— Nu uita să-i iei pe mieluşeii noştri.

La opt şi douăzeci, Joakim opri la benzinăria de lângă drumul spre Borgholm, ca să ia remorca închiriată. Aceasta era deja rezervată şi plătită, aşa că nu mai trebuia decât s-o ataşeze şi să pornească.

După Borgholm traficul era aglomerat, iar Joakim ajunse în mijlocul unui lung şir de maşini — majoritatea erau, probabil, navetişti care trăiau pe insulă dar lucrau în Kalmar, pe continent. Păstrau o viteză relaxată, de provincie.

Drumul se curba spre vest, iar când pământul de sub el dispăru, Joakim intră pe pod. Îi plăcea să treacă pe el, peste porţiunea dintre insulă şi continent, mult deasupra apei braţului de mare. În dimineaţa aceasta era dificil să vezi suprafaţa apei de dedesubt; era încă prea întuneric. Când Joakim ieşi de pe pod şi intră pe drumul de coastă spre Stockholm, soarele se ridicase deja sus, deasupra Balticii. Joakim îi simţea căldura prin geamul lateral.

Dădu drumul unui post de radio cu muzică rock, călcă acceleraţia şi se îndreptă spre nord în viteză, trecând pe lângă micile comunităţi de lângă coastă. Era un drum şerpuit, minunat până şi într-o zi rece şi întunecoasă. Trecea prin păduri dese de pin şi crânguri rarefiate de foioase de la marginea apei, pe lângă golfuleţe şi pârâuri care se îndreptau spre mare şi dispăreau.

Drumul continua să se curbeze spre vest şi părăsi coasta ca să o ia spre Norrköping. Chiar lângă oraş, Joakim opri ca să mănânce câteva sandvişuri într-un restaurant pustiu de hotel. Avea de ales între şapte ape minerale îmbuteliate din vitrina rece — suedeze, norvegiene, italiene şi franceze; îşi dădu seama că revenise la civilizaţie, dar alese apă de la robinet.

După ce mâncă porni mai departe, mai întâi spre Södertälje şi apoi spre Stockholm. Ajunse la blocurile înalte din suburbiile de sud-vest ale oraşului pe la unu şi jumătate, iar Volvoul lui cu remorcă deveni doar unul dintre vehiculele care se îndreptau spre centrul oraşului, pe multe benzi, trecând pe lângă şiruri lungi de depozite, blocuri şi staţii ale trenurilor suburbane.

Stockholm arăta minunat de la distanţă, un mare oraş la Baltica, înălţat pe o serie de insule mari şi mici, dar Joakim nu simţi nicio plăcere reală la revenirea în

oraşul copilăriei sale. Nu se putea gândi la altceva decât la aglomeraţii, cozi şi lupta de a ajunge primul. Exista o permanentă lipsă de spaţiu; prea puţine locuri de trăit, locuri de parcare insuficiente, un deficit de locuri la grădiniţe — până şi deficit de locuri de înmormântare. Joakim citise în ziar că în ziua de astăzi oamenii erau încurajaţi să-şi incinereze morţii, în aşa fel încât să ocupe mai puţin loc în curtea bisericii.

Deja îi era dor de Eel Point.

Autostrada se despărţea repetat într-un labirint nesfârşit de poduri şi intersecţii. Joakim alese una dintre ieşiri, întoarse şi intră în reţeaua oraşului, cu semafoarele, zgomotul şi străzile ei îngropate. La o intersecţie rămase prins între un autobuz şi o maşină de gunoi şi se uită cum vizavi o femeie împingea un copil în cărucior. Copilul întreba ceva, dar femeia privea fix înainte, cu o expresie posomorâtă.

Joakim avea câteva lucruri de făcut în capitală. Primul era să treacă pe la o mică galerie din Östermalm şi să ia un tablou cu un peisaj, o moştenire pentru care chiar nu voia să fie responsabil.

Proprietarul nu era acolo, dar mama lui în vârstă era şi îl recunoscu pe Joakim. După ce el îi dădu chitanţa, ea se duse să deschidă uşa blindată şi aduse tabloul de Rambe. Era într-o cutie plată de lemn, prinsă cu şuruburi.

— Ne-am uitat ieri la el, înainte s-o împachetăm, spuse femeia. Incomparabil.

— Da, ne e dor de el, spuse Joakim, deşi asta nu era tocmai adevărat.

— Au mai rămas şi altele în Öland?

— Nu ştiu. Familia regală are unul, cred, dar e puţin probabil să atârne prin vreun salon din Solliden.

Odată tabloul pus în siguranţă în portbagaj, Joakim o luă spre vest, spre Bromma. Era două şi jumătate şi încă nu începuse blocarea traficului de la ora de vârf. Îi luă doar cam un sfert de oră să iasă din oraş şi să cotească înspre zona în care se găsea Casa Merelor.

Vederea vechii sale case trezi în el o senzaţie de nostalgie mai puternică decât o făcuse Stockholmul. Casa era la doar câteva sute de metri de apă, într-o grădină mare înconjurată cu gard şi tufişuri dese de liliac. Pe aceeaşi stradă mai erau cinci case mari, însă doar una dintre ele se putea vedea printre copaci.

Casa Merelor era o casă de lemn înaltă şi spaţioasă, care fusese construită la începutul secolului XX pentru un director de bancă. Dar înainte ca Joakim şi Katrine să o cumpere, fusese locuită mulţi ani de un colectiv de indivizi new age, rude tinere ale proprietarului care închiriaseră camere şi care, în mod evident, erau mai interesate de meditaţie decât de zugrăvit şi, în general, de întreţinere.

Nimeni din acel colectiv nu manifestase vreun fel de tenacitate sau respect faţă de casă, iar vecinii din casele dimprejur se luptaseră timp de mulţi ani să scape de ei. Când Joakim şi Katrine o preluaseră, în cele din urmă, casa era prădată, iar grădina aproape complet sălbăticită — dar amândoi abordaseră renovarea Casei Merelor cu aceeaşi energie pe care o dedicaseră primului lor apartament, pe Rörstrandsgatan, unde locuise o bătrână nebună, de optzeci şi doi de ani, cu şapte pisici.

Joakim lucrase ca profesor de lucru manual şi îşi dedica serile şi weekendurile casei; Katrine încă lucra cu program redus ca profesoară de arte, iar restul timpului era dedicat casei.

Aniversaseră a doua zi de naştere a Liviei împreună cu Ethel şi Ingrid, într-o dezordine haotică de scânduri rupte din podea, cutii de vopsea, suluri de tapet şi diferite aparate electrice — având doar apă rece, pentru că sistemul de apă caldă se stricase în acelaşi weekend.

Când Livia a împlinit trei ani însă, putuseră să organizeze o adevărată petrecere tradiţională pentru copii, pe podele proaspăt rindeluite, cu pereţi care fuseseră îndreptaţi şi tapetaţi, cu scări şi balustrade reparate şi lăcuite. Iar când Gabriel îşi aniversă prima lui zi de naştere, casa era mai mult sau mai puţin terminată.

Acum casa arăta din nou ca una de la începutul secolului şi putea fi predată în bună ordine, cu excepţia frunzelor din grădină şi a gazonului care trebuia tuns. Îşi aştepta noii ei proprietari, familia Stenberg, un cuplu de treizeci şi ceva de ani fără copii, care lucrau amândoi în centrul oraşului, dar voiau să locuiască la periferie.

Joakim opri lângă aleea de pietriş şi dădu înapoi, astfel încât remorca să ajungă lângă garaj, apoi coborî şi privi în jur.

Totul era liniştit. Singurii vecini a căror casă se vedea era familia Hesslin, Lisa şi Michael, care deveniseră buni prieteni ai lui Katrine şi Joakim — dar în după-amiaza aceea nu era nicio maşină pe aleea lor. Vara trecută îşi rezugrăviseră casa, de data aceasta în galben. Când revista *Case de vis* îi dedicase un articol principal, anul trecut, casa fusese albă.

Joakim se întoarse să se uite la poarta de lemn şi la aleea de pietriş care ducea la Casa Merelor.

Gândurile lui se îndreptară, involuntar, spre Ethel. Trecuse aproape un an, dar el încă îşi amintea strigătele ei.

Dincolo de gard era o potecă îngustă care traversa un crâng. Nimeni n-o văzuse pe Ethel mergând pe potecă în seara aceea, dar era cea mai scurtă cale către apă.

Joakim porni spre casă şi ridică privirea spre faţada albă. Strălucirea exista încă, iar el îşi aminti de acele mişcări de pensulă lungi, când o dăduse cu ulei de in, cu două veri în urmă.

Descuie uşa, o deschise şi intră. După ce închise uşa în urma lui, se opri din nou.

În ultimele câteva săptămâni făcuse curat, în aşteptarea mutării, iar podelele încă păreau neprăfuite. Toate mobilele, covoarele şi tablourile din hol şi din camere dispăruseră — dar amintirile rămăseseră. Existau atât de multe amintiri. Timp de peste trei ani, el şi cu Katrine puseseră suflet în casa asta.

În camerele din jurul lui Joakim ai fi putut auzi cum cade un ac, dar în capul său el încă auzea zgomotul de ciocan şi fierăstrău. Îşi scoase pantofii şi intră în hol, unde un miros uşor de lichid de curăţat încă plutea în aer.

Joakim se plimbă prin camere, probabil chiar pentru ultima oară. La etaj se opri pentru câteva secunde în uşa unuia dintre cele două dormitoare pentru musafiri. O cameră mică, doar cu o fereastră. Tapetul simplu, alb, şi podeaua goală. Ethel dormise aici, cât locuise cu ei.

Unele dintre lucrurile lor erau încă jos, în pivniţă, cele pentru care nu fusese loc în camionul de transport. Joakim coborî scările înguste şi abrupte şi începu să le adune: un fotoliu, câteva scaune, două saltele, o scară mică şi o colivie prăfuită — o amintire de la William, papagalul, care murise cu câţiva ani în urmă. Aici, jos, nu reuşiseră să facă curat cum trebuie, dar unul din aspiratoarele

lor era încă acolo. Joakim îl băgă în priză şi aspiră rapid podeaua de ciment vopsit, apoi şterse dulapurile şi pervazurile.

Casa era goală şi curată.

Apoi strânse obiectele de făcut curăţenie — aspiratorul, găleţile, lichidul de curăţat şi cârpele — şi le puse la picioarele scării pivniţei.

Multe dintre uneltele lui de rezervă erau încă în atelierul de tâmplărie din stânga. Joakim începu să le împacheteze într-o cutie de carton. Ciocane, pile, cleşti, burghie, rigle, şurubelniţe. Poate că şurubelniţele moderne erau mai bune, dar nu erau la fel de solide ca cele vechi.

Perii, fierăstraie de mână, nivelă, metru de tâmplărie…

Joakim ţinea în mână o rindea, când auzi deodată cum uşa de la intrare se deschide, la nivelul de deasupra lui. Se îndreptă şi ascultă.

— Alo? se auzi vocea unei femei. Kim?

Era Katrine şi avea o voce neliniştită. Joakim o auzi cum închide uşa în urma ei şi intră în hol.

— Sunt jos! strigă el. În pivniţă!

Ascultă, dar nu se auzi niciun răspuns.

Făcu un pas spre scara pivniţei, încă ascultând. Când deasupra lui totul rămase complet tăcut, Joakim urcă repede la parter, dându-şi seama în acelaşi timp cât de improbabil era s-o vadă pe Katrine stând acolo, în hol.

Şi bineînţeles că ea nu era acolo. Holul era la fel de gol ca atunci când intrase el în casă, cu o jumătate de oră înainte. Iar uşa de la intrare era închisă.

Se duse şi încercă mânerul. Nu era încuiată.

— Alo? strigă el în casă.

Niciun răspuns.

Joakim îşi petrecu următoarele zece minute străbătând întreaga casă, cameră cu cameră — în ciuda faptului că ştia că n-o s-o găsească pe Katrine nicăieri. Era imposibil, ea era încă în Öland.

De ce să fi luat maşina ei şi să fi venit atâta drum până în Stockholm, fără măcar să-l sune mai întâi?

I se păruse că aude. Trebuia să i se fi părut.

Joakim se uită la ceas. Patru şi zece. Afară, la fereastră, era aproape întuneric.

Îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul de la Eel Point. Katrine trebuia să-i fi luat deja pe Livia şi Gabriel şi să fi ajuns din nou acasă.

Telefonul sună de şase ori, şapte, opt. Niciun răspuns.

Sună pe telefonul ei mobil. Niciun răspuns.

Joakim încercă să nu se îngrijoreze, în timp ce împacheta ultimele sale scule şi le căra afară, la remorcă, împreună cu mobila. Dar după ce termină totul, stinse toate luminile din casă şi încuie, Joakim îşi scoase din nou telefonul mobil şi formă un număr local.

— Westin.

Mama lui, Ingrid, părea întotdeauna îngrijorată atunci când răspundea la telefon, se gândi Joakim.

— Bună, mamă, eu sunt.

— Bună, Joakim. Eşti în Stockholm acum?

— Da, dar…

— Când ajungi aici?

Joakim auzi plăcerea din vocea ei, când îşi dăduse seama că e el, şi la fel de clar auzi dezamăgirea când îi explică faptul că nu putea să treacă pe la ea s-o vadă în seara asta.

— Dar de ce nu? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, spuse el repede. Doar mă gândeam că e mai bine să mă întorc în Öland în seara asta. Am tabloul de Rambe cu mine, în portbagaj, şi o grămadă de scule în remorcă. Nu vreau să le las afară peste noapte.

— Înţeleg, spuse Ingrid calm.

— Mamă… te-a sunat Katrine azi?

— Azi? Nu.

— Bine, spuse el repede. Mă întrebam doar.

— Deci când veniţi să mă vedeţi?

— Nu ştiu, spuse el. Acum locuim în Öland, mamă.

Imediat ce terminară de vorbit, sună la Eel Point.

Din nou niciun răspuns. Era patru şi jumătate. Porni motorul şi ieşi în stradă.

Ultimul lucru pe care Joakim îl făcu înainte să o ia spre sud a fost să predea cheile Casei Merelor la agenţia imobiliară. Acum el şi cu Katrine nu mai erau proprietari în Stockholm.

Când Joakim ieşi pe autostradă, traficul orei de vârf înspre suburbii era în toi şi avu nevoie de trei sferturi de oră ca să iasă din oraş. Când, în sfârşit, traficul se mai rarefie, era deja şase fără un sfert, iar Joakim opri într-o parcare din Södertälje ca s-o sune încă o dată pe Katrine.

Telefonul sună de patru ori, apoi cineva răspunse.

— Tilda Davidsson.

Era o voce de femeie — dar Joakim nu recunoscu numele.

— Alo? spuse Joakim.

Probabil că formase un număr greşit.

— Cine sunteţi? întrebă femeia.

— Sunt Joakim Westin, spuse el încet. Locuiesc în conacul de la Eel Point.

— Înţeleg.

Femeia nu spuse nimic altceva.

— Soţia mea sau copiii mei sunt acolo? întrebă Joakim.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză.

— Nu.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt de la poliţie, spuse femeia. Aş vrea să…

— Unde e soţia mea? spuse Joakim repede.

Altă pauză.

— Unde eşti, Joakim? Eşti aici, pe insulă?

Poliţista părea să fie tânără şi uşor tensionată, iar Joakim nu avea prea multă încredere în ea.

— Sunt în Stockholm, spuse el. Sau, mai degrabă, am ieşit din Stockholm… sunt lângă Södertälje.

— Deci te îndrepţi spre Öland?

— Da, spuse el. Am fost să iau ultimele lucruri din casa noastră din Stockholm.

Joakim voia să pară lucid şi limpede şi să o facă pe poliţistă să înceapă să răspundă la întrebări.

— Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat? Este vreunul dintre…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu pot să spun nimic. Dar ar fi bine să ajungi aici cât mai repede posibil.

— Este…

— Ai grijă la viteză, spuse poliţista, întrerupând conversaţia.

Joakim rămase cu telefonul mobil amuţit la ureche, privind fix spre parcarea goală. Pe lângă el, pe autostradă, vâjâiau maşini cu farurile aprinse şi şoferi singuri.

Băgă maşina în viteză, intră pe şosea şi porni din nou spre sud, depăşind cu cincisprezece kilometri pe oră viteza legală. Dar când începu să vadă în capul său

imagini cu Katrine şi copiii făcându-i cu mâna în faţa casei din Eel Point, ieşi iar de pe şosea şi opri maşina.

De data asta telefonul sună doar de trei ori.

— Davidsson.

Joakim nu se mai deranjă să salute sau să se prezinte.

— A avut loc vreun accident? întrebă el.

Poliţista nu spuse nimic.

— Trebuie să-mi spui, continuă Joakim.

— Eşti tot la volan? întrebă femeia.

— În momentul ăsta nu.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere de câteva secunde, apoi veni răspunsul:

— S-a întâmplat un accident. Un înec.

— Şi… un deces? spuse Joakim.

Poliţista amuţi din nou pentru câteva secunde. Apoi răspunse, părând că recită o formulă învăţată pe de rost:

— Nu dăm niciodată astfel de informaţii la telefon.

Micul telefon mobil din mâna lui Joakim părea să cântărească o sută de kilograme; muşchii mâinii lui drepte tremurau în timp ce îl ţineau.

— Se poate. Dar de data asta trebuie, spuse el. Vreau un nume. Dacă cineva din familia mea s-a înecat, trebuie să-mi spui numele. Altfel o să sun întruna.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— O clipă.

Femeia dispăru din nou; lui Joakim i se păru că mai multe minute trecură. Tremura în maşina sa. Apoi la telefon se auzi un hârşâit.

— Acum am un nume, spuse femeia încet.

— Al cui?

Vocea poliţistei era mecanică, ca şi cum ar fi citit cu voce tare.

— Numele victimei este Livia Westin.

Joakim îşi ţinu respiraţia şi lăsă capul în jos. Imediat ce auzise numele, voia să scape de acest moment, de această seară.

Victima.

— Alo? spuse poliţista.

Joakim închise ochii. Îi venea să-şi pună mâinile pe urechi şi să reducă la tăcere toate sunetele.

— Joakim?

— Sunt aici, spuse el. Am auzit numele.

— Bine, deci putem să…

— Mai am o întrebare, o întrerupse el. Unde sunt Katrine şi Gabriel?

— Sunt la vecini, la fermă.

— Bine, vin imediat. Pornesc acum. Spune-i doar… spune-i lui Katrine că vin imediat.

— Noi o să fim aici toată seara, spuse poliţista. Cineva o să te întâmpine.

— Bine.

— Vrei să trimitem după un preot? Aş putea…

— Nu e necesar, spuse el. O să rezolvăm noi lucrurile.

Joakim închise mobilul, porni maşina şi intră din nou rapid pe şosea.

Nu voia să mai petreacă niciun pic de timp vorbind cu cine ştie ce poliţistă sau preot, voia doar să ajungă la Katrine imediat.

Poliţista spunea că ea e la vecini. Probabil că era ferma mare de la sud-vest de Eel Point, ale cărei vaci păşteau pe pajiştile de lângă ţărm — dar el nu avea numărul lor de telefon, iar în clipa aceasta nu-şi putea aminti nici măcar numele familiei care locuia acolo. Evident, Katrine trebuie să fi avut un anumit contact

cu ei. Dar de ce nu îl sunase ea însăşi? Era în stare de şoc?

Dintr-odată, Joakim îşi dădu seama că stătea acolo şi se gândea la altă persoană decât trebuia.

Deja nu mai vedea nimic. Pe obraji începură să-i curgă lacrimile, iar el trebui să tragă pe marginea drumului, să aprindă luminile de avertizare şi să-şi lase fruntea pe volan.

Închise ochii.

Livia nu mai era. În dimineaţa asta stătuse în maşină, în spatele lui, ascultând muzică, iar acum nu mai era.

Joakim îşi trase nasul şi privi prin parbriz. Drumul era întunecat.

Joakim se gândi la Eel Point şi la fântâni.

Livia trebuie să fi căzut într-o fântână. Nu era un capac de fântână în curtea interioară?

Fântâni vechi, cu capace crăpate — de ce nu verificase dacă e vreuna prin jur? Livia şi Gabriel alergaseră cam oriunde voiseră, printre clădiri; ar fi trebuit să vorbească cu Katrine despre riscuri.

Acum era prea târziu.

Joakim tuşi şi porni Volvoul. Nu avea să mai oprească iar.

Katrine îl aştepta.

După ce reveni pe drum, îi vedea faţa înaintea lui. Totul începuse atunci când se întâlniseră, în timp ce vizionau acelaşi apartament. Apoi apăruse Livia.

Joakim îşi amintea că fusese un pas mare să devină responsabil pentru Livia. Amândoi voiau copii, dar nu chiar atunci. Katrine îşi dorea să facă lucrurile în ordinea potrivită. Voiseră să vândă apartamentul şi să cumpere o casă în afara oraşului cu mult timp înainte ca primul copil să apară.

Îşi aminti cum el şi cu Katrine stătuseră la masa din bucătărie şi discutaseră în linişte despre Livia, timp de mai multe ore.

— Ce facem acum? spusese Katrine.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am grijă de ea, spusese Joakim. Dar nu sunt sigur că momentul e cel potrivit.

— *Nu e* potrivit, spusese Katrine supărată. Nici pe departe. Dar n-avem de ales.

Până la urmă hotărâseră să-i spună da Liviei. Cumpăraseră casa oricum, iar trei ani mai târziu Katrine rămăsese gravidă. Spre deosebire de Livia, Gabriel fusese planificat.

Dar, exact cum prevăzuse Joakim, îi făcuse o imensă plăcere să o vadă cum creşte. Îi făcuse imensă plăcere vocea ei însufleţită, energia şi curiozitatea ei.

Katrine.

Cum trebuia să se simtă Katrine acum? Ea strigase către el în mintea lui, o auzise.

Joakim schimbă viteza şi călcă acceleraţia. Cu remorca în spatele maşinii nu putea să meargă spre Öland cu viteză maximă, dar aproape.

Cel mai important lucru era acum să ajungă la conacul de pe insulă cât mai repede posibil — acasă, la soţia şi fiul lui. Aveau nevoie să fie împreună.

Parcă vedea faţa strălucitoare a lui Katrine plutind în întuneric, înaintea maşinii.

5

La ora opt seara, deja totul era din nou liniştit în jurul farurilor de la Eel Point. Tilda Davidsson stătea în bucătăria mare a conacului.

Întreaga casă era complet tăcută. Până şi uşoara briză dinspre mare se stinsese.

Tilda privi în jur şi avu senzaţia că e în altă epocă. În afara dotărilor moderne ale bucătăriei, era ca şi cum s-ar fi întors în trecut, într-o gospodărie de la sfârşitul secolului al XIX-lea. O gospodărie bogată. Masa cea mare era lungă şi solidă, făcută din stejar. Pe rafturi se găseau tigăi de alamă, porţelanuri din Indiile Orientale şi sticle suflate manual. Pereţii şi tavanul erau zugrăvite în alb, dar dulapurile şi cornişele de lemn erau albastru deschis.

Tildei i-ar fi plăcut foarte mult să intre în fiecare dimineaţă într-o astfel de bucătărie Carl Larsson, în locul chicinetei mici din apartamentul ei din piaţa centrală a Marnäsului.

Acum era complet singură în casă. Hans Majner şi ceilalţi doi colegi care veniseră din Borgholm la locul accidentului plecaseră din Eel Point pe la şapte. Şeful ei, Göte Holmblad, venise împreună cu ei la locul accidentului, dar

rămăsese într-un plan secund şi plecase la cinci, aproape în acelaşi timp cu ambulanţa.

Tatăl familiei care locuia la Eel Point, Joakim Westin, trebuia să ajungă cu maşina din Stockholm târziu în seara aceea — şi fusese evident că Tilda era aceea care avea să rămână acolo să-l aştepte. Era singura care se oferise, iar colegii ei fuseseră imediat de acord.

Asta nu din cauză că ea era femeie, spera Tilda, ci din cauză că era cea mai tânără şi avea cei mai puţini ani de serviciu.

Tura de noapte era în regulă. Singurul lucru pe care trebuise să-l facă întreaga după-amiază, pe lângă să răspundă la staţia radio şi la telefon, fusese să-l împiedice pe un reporter de la *Ölands-Posten* să se apropie de locul accidentului cu aparatul de fotografiat. Îl trimisese la ofiţerul pentru relaţii cu presa din Kalmar.

Când paramedicii coborâseră pe ţărm cu targa, Tilda îi urmase şi rămăsese lângă dig, privindu-i cum ridică încet trupul din apa dintre dig şi farul de nord. Braţele îi atârnau, neînsufleţite, şi din haine curgea apă. Era a cincea moarte în care fusesese implicată Tilda în timpul serviciului ei din poliţie, dar nu avea să se obişnuiască niciodată să vadă trupuri neînsufleţite scoase din apă sau din maşini strivite.

Tot Tilda fusese cea care răspunsese atunci când sunase Joakim Westin. Era categoric împotriva procedurilor poliţiei să le dea rudelor informaţii la telefon despre un deces, dar lucrurile merseseră bine. Veştile fuseseră proaste — cele mai proaste posibil —, dar vocea lui Westin rămăsese calmă şi stăpânită de-a lungul întregii conversaţii. Adesea era mai bine ca veştile rele să fie auzite cât mai repede posibil.

Oferă atât rudelor, cât şi victimelor cât mai multe informaţii exacte posibil, cât mai repede posibil, învăţase Tilda de la Martin la Academia de Poliţie.

Ieşi din bucătărie şi intră în casă. Acolo se simţea un miros uşor de vopsea. Camera cea mai apropiată de bucătărie avea tapet nou şi o podea lustruită recent şi era caldă şi confortabilă, dar când Tilda merse mai departe pe coridor văzu camere care erau reci şi întunecoase, fără niciun fel de mobilă. Asta o făcea să se gândească la apartamentele dezafectate pe care le văzuse ea la puţin timp după ce devenise poliţistă, apartamente fără încălzire în care oamenii trăiau ca nişte şobolani.

Casa de la Eel Point nu era neapărat o casă în care Tilda să-şi fi dorit să locuiască, mai ales nu în această perioadă a anului, iarna. Era prea mare. Şi, fără îndoială, coasta era minunată atunci când strălucea soarele, dar seara dezolarea era absolută. Marnäs, cu singura lui stradă cu magazine, părea o metropolă aglomerată în comparaţie cu pustietatea din Eel Point.

Tilda lăsă lumina aprinsă, ieşi pe veranda închisă cu sticlă şi deschise uşa de la intrare.

Dinspre mare venea o răcoare umedă. Afară exista un singur felinar, un singur bec acoperit cu un glob de sticlă crăpat, care arunca o lumină galbenă asupra pavajului de piatră şi smocurilor aspre de iarbă din curtea interioară.

Tilda rămase la adăpostul zidului de piatră al hambarului cel mare, lângă un morman de frunze umede, şi îşi scoase telefonul mobil. Îşi dorea cu adevărat să audă altă voce umană, dar nu reuşise să-l sune pe Martin în seara asta, iar acum era cu câteva ore prea târziu — plecase deja de la serviciu spre casă. În schimb, Tilda apelă

numărul vecinilor, familia Carlsson, iar soţia ridică după ce sună de două ori.

— Ce mai fac? întrebă Tilda.

— Tocmai m-am uitat la ei şi dorm amândoi, spuse încet Maria Carlsson. Sunt în camera de oaspeţi.

— Asta e bine, spuse Tilda. La cât vă culcaţi în seara asta? Voiam să vin acolo cu Joakim Westin, dar nu cred că se întoarce din Stockholm decât peste trei sau patru ore.

— Veniţi fără probleme. Roger şi cu mine vom rămâne treji atât cât trebuie.

Imediat ce îşi închise telefonul, Tilda se simţi singură din nou.

Era deja opt şi jumătate. Se gândi să se ducă acasă, în Marnäs, să se odihnească o oră sau două, dar desigur că exista riscul ca Westin sau altcineva să sune aici.

Intră din nou în casă prin verandă.

De data aceasta merse mai departe pe scurtul coridor şi se opri în uşa unuia dintre dormitoare. Era o cameră mică şi confortabilă, ca o capelă luminoasă dintr-un castel întunecat. Tapetul era galben cu stele roşii, şi pe lângă pereţi stăteau aproximativ o duzină de jucării de pluş, pe scaune mici de lemn.

Asta trebuia să fie camera fetei.

Tilda intră precaută şi se opri pe covorul moale din centrul camerei. Presupuse că părinţii amenajaseră mai întâi camerele copiilor, astfel încât fiul şi fiica lor să se simtă imediat ca acasă în conac. Se gândi la camera în care crescuse ea, o cameră mică pe care o împărţise cu unul dintre fraţii ei, într-un apartament închiriat din Kalmar. Întotdeauna tânjise după o cameră a ei.

Patul din camera aceasta era scurt dar larg, cu o cuvertură galben deschis şi multe perne pufoase cu personaje de

desene animate pe ele: elefanţi şi lei cu căciuliţe de noapte, culcaţi în propriile lor pătuţuri.

Tilda se aşează pe pat. Acesta scârţâi uşor, dar era moale.

Casa era în continuare complet tăcută în jurul ei.

Tilda se lăsă pe spate, fiind primită de un morman de perne, şi se relaxă, cu privirea fixată în tavan. Dacă îşi lăsa gândurile libere, suprafaţa aceea albă putea deveni un ecran de cinematograf, înfăţişându-i imagini din amintirea ei.

Tilda îl vedea pe Martin pe tavan, felul în care arătase el atunci când dormise pentru ultima oară lângă ea în pat. Asta se întâmplase în vechiul ei apartament din Växjö, cu aproape o lună în urmă, iar ea spera ca el să vină s-o viziteze în curând.

Nimic nu e mai cald şi primitor ca un dormitor de copil.

Tilda expiră încet şi închise ochii.

Dacă nu vii tu la mine, atunci va trebui să vin eu la tine…

Tilda se ridică în capul oaselor tresărind, în mijlocul unei răsuflări, fără să aibă habar unde e. Dar tatăl ei era cu ea, îi auzea vocea.

Tilda deschise ochii.

Nu, tatăl ei era mort, maşina lui ieşise de pe şosea cu unsprezece ani în urmă.

Tilda clipi, privi în jur şi îşi dădu seama că adormise.

Inspiră mirosul de lemn proaspăt lustruit, văzu tavanul proaspăt zugrăvit de deasupra ei şi îşi dădu seama că stătea într-un pătuţ din conacul de la Eel Point. Şi imediat după asta o amintire neplăcută a unei ape care curgea îi fulgeră prin minte — apa scurgându-se din hainele trupului de lângă ţărm.

Adormise în dormitorul unui copil.

Tilda clipi să-i treacă somnul, se uită rapid la ceas şi văzu că era unsprezece şi zece. Dormise peste două ore şi avusese nişte vise ciudate despre tatăl ei. Acesta fusese aici, lângă ea, în dormitorul copilului.

Tilda auzi ceva şi înălţă capul.

Casa nu mai era complet tăcută. Tilda auzi zgomote uşoare care se înteţeau şi descreşteau, ca şi cum cineva — sau mai multe persoane — ar fi vorbit.

Era sunetul unor voci joase.

Se auzea ca un murmurat înăbuşit. Un grup de oameni vorbind, încet şi intens, undeva în faţa casei.

Tilda se ridică fără zgomot din pat, având senzaţia că trage cu urechea.

Îşi ţinu răsuflarea ca să audă mai bine, făcu câţiva paşi silenţioşi spre uşă, ieşi din dormitor şi ascultă din nou.

Poate că era doar vântul dintre clădiri?

Ieşi din nou pe verandă — şi tocmai când i se părea că putea să distingă clar vocile prin geam, acestea amuţiră brusc.

Totul era întunecos şi tăcut între clădirile mari ale conacului.

În clipa următoare o lumină strălucitoare străbătu camerele — erau farurile unei maşini.

Tilda auzi sunetul uşor al unui motor care se apropia şi îşi dădu seama că Joakim Westin se întorsese la Eel Point.

Tilda mai aruncă o ultimă privire în casă, pentru a se asigura că totul arată aşa cum trebuie. Se gândi la sunetele pe care le auzise şi avu senzaţia vagă că făcuse ceva interzis — în ciuda faptului că a-l aştepta pe proprietar

înăuntrul casei călduroase părea un lucru absolut firesc. Îşi încălţă cizmele şi ieşi din nou în întuneric.

În timp ce păşea afară, maşina cu remorcă tocmai cotea şi se oprea în zona de întors maşina.

Şoferul opri motorul şi coborî. Joakim Westin. Un bărbat înalt şi zvelt de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu blugi şi geacă de iarnă. Tilda de-abia dacă putea distinge faţa lui în întuneric, dar se gândi că el o priveşte cu o expresie gravă. În timp ce ieşea din maşină, mişcările lui erau rapide şi tensionate.

Joakim închise portiera şi se apropie de ea.

— Bună, spuse el.

Dădu din cap, dar fără să întindă mâna.

— Bună, dădu şi Tilda din cap. Tilda Davidsson, de la poliţia locală… Am vorbit mai devreme.

Tilda şi-ar fi dorit să poarte uniforma de poliţie, nu haine civile. Ar fi fost mai potrivit, în această noapte întunecată.

— Doar tu eşti aici? întrebă Westin.

— Da. Colegii mei au plecat. Şi ambulanţa.

Urmă o tăcere. Westin stătea doar acolo, cumva indecis, iar ea nu se putea gândi la o întrebare rezonabilă pe care să i-o pună.

— Livia, spuse Westin în cele din urmă, privind în sus spre ferestrele luminate ale casei. Ea nu… nu este aici?

— Se ocupă cineva de ea, spuse Tilda. Au dus-o în Kalmar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Westin privind-o. Unde s-a întâmplat asta?

— Lângă ţărm… alături de faruri.

— S-a dus până la faruri?

— Nu; sau, mai degrabă… nu ştim încă.

Ochii lui Westin se plimbau de la Tilda la casă.

— Şi Katrine şi Gabriel? Sunt încă la vecini?

Tilda dădu din cap.

— Au adormit, am sunat să verific cu puţin timp în urmă.

— Este casa de acolo? spuse Westin, privind spre luminile dinspre sud. La fermă?

— Da.

— Mă duc până acolo.

— Pot să te duc eu cu maşina, spuse Tilda. Putem să…

— Nu, mulţumesc. Simt nevoia să merg pe jos.

Trecu pe lângă ea, sări peste gardul de piatră şi dispăru cu paşi mari în întuneric.

Cei îndoliaţi nu trebuie niciodată lăsaţi singuri, învăţase Tilda în timpul pregătirii ei, aşa că porni imediat în urma lui. Nu se prea cuvenea să încerce să aline situaţia prin întrebări despre călătoria lui la Stockholm sau alte subiecte mărunte, aşa că se mulţumi să străbată în tăcere câmpul înspre luminile din depărtare.

Ar fi trebuit să ia cu ei o lanternă; era întuneric beznă acolo. Dar Westin părea să îşi găsească drumul.

Tilda credea că el uitase că ea e în urma lui, dar dintr-odată el întoarse capul şi spuse încet:

— Atenţie… aici e sârmă ghimpată.

Westin deschise calea în jurul gardului, spre drum. Tilda auzea murmurul slab al mării spre est. Suna aproape ca o şoaptă, făcând-o să-şi amintească de sunetele auzite în casă. Vocile joase prin pereţi.

— Mai locuieşte cineva la conac? întrebă ea.

— Nu, răspunse Westin lapidar.

Nu o întrebase ce vrea să spună, iar Tilda nu mai spuse nimic.

După câteva sute de metri, ajunseră la un drum de pietriş care ducea direct la fermă. Trecură pe lângă un fel de

siloz şi un şir de tractoare parcate. Tilda simţea mirosul de bălegar şi auzea mugete slabe dintr-un grajd întunecat aflat de cealaltă parte a curţii.

Ajunseră la casa familiei Carlsson. O pisică neagră coborî treptele şi se furişă după colţ. Westin întrebă încet:

— Cine a găsit-o… Katrine?

— Nu, spuse Tilda. Cred că era unul dintre angajaţii de la şcoala pregătitoare.

Joakim Westin întoarse capul şi o privi lung, ca şi cum n-ar fi înţeles ce voia să spună.

Mai târziu, Tilda îşi dădu seama că ar fi trebuit să se oprească pe trepte şi să vorbească mai mult cu el atunci. În schimb, ea a mai urcat încă două trepte spre uşă şi a ciocănit încet într-unul din geamuri.

După aproximativ un minut, o femeie blondă îmbrăcată în fustă şi pulover a venit şi a deschis uşa. Era Maria Carlsson.

— Intraţi, spuse ea. Mă duc să-i trezesc.

— Pe Gabriel aţi putea să-l lăsaţi să doarmă, spuse Joakim.

Maria Carlsson dădu din cap şi se întoarse, iar cei doi o urmară încet prin hol. Se opriră imediat după uşa unei camere mari, care era o combinaţie de sufragerie şi cameră de privit la televizor. La ferestre fuseseră aprinse lumânări, iar la combină cânta încet o muzică de flaut.

Era o atmosferă de ceremonial funerar, se gândi Tilda, ca şi cum cineva ar fi murit acolo, în casa aceea, nu lângă farurile din Eel Point.

Maria Carlsson dispăru într-o cameră întunecoasă. Dură un minut sau două, apoi fetiţa apăru la lumină.

Purta pantaloni şi pulover şi ţinea strâns sub braţ o jucărie de pluş, iar expresia ei, în timp ce-i privea, era adormită şi lipsită de interes. Dar când îşi dădu seama

cine stătea în cealaltă parte a camerei, se însufleţi imediat şi începu să zâmbească.

— Tati! strigă ea şi traversă camera ţopăind.

Fata nu ştie nimic, îşi dădu seama Tilda. Încă nu-i spusese nimeni că mama ei se înecase.

Încă şi mai remarcabil era faptul că tatăl ei, Joakim Westin, stătea ţeapăn lângă uşă, fără să încerce deloc să se apropie de fiica lui.

Tilda privi spre el şi văzu că nu mai părea tensionat, ci înspăimântat şi confuz — aproape îngrozit.

Vocea lui Joakim Westin era plină de panică.

— Dar ea e Livia, spuse el, privind spre Tilda. Ce e cu Katrine? Soţia mea, unde… unde e Katrine?

Noiembrie

6

Joakim aştepta, aşezat pe o bancă de lemn din faţa clădirii joase a spitalului regional din Kalmar. Vremea era rece şi însorită. Alături de el stătea un preot tânăr al spitalului, îmbrăcat în geacă de iarnă albastră, cu o Biblie în mână. Niciunul dintre ei nu vorbea.

Înăuntrul clădirii era o cameră în care aştepta Katrine. Deasupra intrării era un semn pe care scria Capela Somnului de Veci.

Joakim refuza să intre înăuntru.

— Mi-aş dori mult să o vezi, spusese doctoriţa rezidentă atunci când se întâlnise cu Joakim. Dacă poţi suporta asta.

Joakim scutură din cap.

— Îţi pot spune eu ce vei vedea înăuntru, spuse doctoriţa rezidentă. Totul e demn şi respectuos, cu lumini slabe şi lumânări. Decedatul zace pe un catafalc, cu un cearşaf care acoperă…

— … un cearşaf care acoperă trupul, lăsând doar faţa la vedere, spuse Joakim. Ştiu.

Ştia, cu un an în urmă o văzuse pe Ethel într-o încăpere asemănătoare cu aceasta. Dar nu putea s-o privească

pe Katrine zăcând aşa acolo. Îşi coborî privirea şi scutură tăcut din cap.

În cele din urmă, doctoriţa rezidentă dădu din cap.

— Atunci aşteaptă aici. O să dureze puţin.

Doctoriţa intră în clădire, iar Joakim rămase în lumina palidă a soarelui de noiembrie şi aşteptă, privind în sus la cerul albastru. Preotul spitalului se foia neliniştit lângă el, în geaca lui groasă, ca şi cum tăcerea ar fi fost neplăcută.

— Aţi fost căsătoriţi mult timp? spuse el în cele din urmă.

— Şapte ani, spuse Joakim. Şi trei luni.

— Aveţi copii?

— Doi. Un băiat şi o fată.

— Copiii sunt întotdeauna bineveniţi să vină şi să-şi ia la revedere, spuse preotul încet. Poate fi un lucru bun pentru ei… îi ajută să meargă mai departe.

Joakim scutură iar din cap.

— Nu o să treacă prin asta.

Apoi pe bancă urmă din nou o tăcere. După câteva minute, doctoriţa se întoarse cu nişte fotografii Polaroid şi un pachet mare, cafeniu.

— A durat puţin timp până am găsit aparatul, a spus ea.

Apoi i-a întins lui Joakim fotografiile.

Acesta le-a luat şi a văzut că sunt prim-planuri cu faţa lui Katrine. Două erau luate din faţă, două din părţi. Ochii lui Katrine erau închişi, dar Joakim nu se putu păcăli să creadă că dormea numai. Pielea ei era albă şi lipsită de viaţă, iar pe frunte şi pe un obraz avea cicatrici negre.

— E rănită, spuse el încet.

— E din cauza căderii, spuse doctoriţa. A alunecat pe stâncile digului şi s-a lovit la faţă, înainte să ajungă în apă.

— Dar… s-a înecat?

— A fost hipotermie… şocul apei reci. La momentul acesta al anului temperatura Balticii e sub zece grade, spuse doctoriţa. I-a intrat apă în plămâni când a căzut în mare.

— Dar a căzut în apă, spuse Joakim. De ce a căzut?

Nu primi niciun răspuns.

— Acestea sunt hainele ei, spuse doctoriţa, întinzându-i pachetul. Deci nu vrei s-o vezi?

— Nu.

— Ca să-ţi iei la revedere?

— Nu.

În săptămâna de după moartea lui Katrine, copiii au dormit în fiecare noapte în camerele lor. Aveau o grămadă de întrebări asupra motivului pentru care ea nu era acasă, dar în cele din urmă adormeau oricum.

Joakim însă stătea întins în patul dublu, privind în sus, în tavan, ore în şir. Iar atunci când adormea, nu se odihnea. Nopţi la rând, avea acelaşi vis recurent.

Visa că se întorsese la Eel Point. Fusese plecat mult timp, poate mai mulţi ani, iar acum se întorsese.

Stătea sub un cer cenuşiu, pe ţărmul pustiu de lângă faruri, apoi începea să urce spre casă. Aceasta părea abandonată şi complet prădată. Ploaia şi zăpada spălaseră roşul, lăsând faţada de un cenuşiu deschis.

Ferestrele verandei erau sparte, iar uşa stătea întredeschisă. Înăuntru era întuneric peste tot.

Pietrele dreptunghiulare care alcătuiau treptele spre verandă erau sparte şi strâmbe. Joakim le urcă încet şi intră în întuneric.

Se cutremură şi privi în jur, în penumbra verandei, dar înăuntru totul era la fel de mizer şi de părăginit ca şi afară. Tapetul era sfâşiat, podelele de lemn erau acoperite

de pietriş şi praf, toată mobila dispăruse. Nu se vedea nici urmă din renovarea pe care el şi Katrine o începuseră.

Din câteva dintre camere auzea zgomote.

Din bucătărie venea un murmur de voci şi sunete hârşâite.

Joakim străbătu coridorul şi se opri în uşă.

La masa din bucătărie stăteau Livia şi Gabriel, aplecaţi deasupra unui joc de cărţi. Copiii lui erau încă mici, dar feţele lor aveau o reţea de riduri fine în jurul gurii şi al ochilor.

Mama e acasă? întrebă Joakim.

Livia dădu din cap. E în hambar.

Locuieşte în podul de fân din hambar, spuse Gabriel.

Joakim dădu din cap şi ieşi încet cu spatele din bucătărie. Copiii lui rămaseră unde erau, în tăcere.

Joakim ieşi iar afară, traversă curtea interioară acoperită cu iarbă şi deschise uşa hambarului.

Alo?

Nu se auzi niciun răspuns, dar el intră oricum.

Se opri în faţa scării abrupte de lemn care ducea la podul de fân. Apoi începu să urce. Treptele erau reci şi umede.

Când ajunse în vârf nu văzu niciun fel de fân, doar bălţi de apă pe podeaua de lemn.

Katrine stătea lângă perete, cu spatele la el. Purta cămaşa ei albă de noapte, care era udă leoarcă.

Ţi-e frig? întrebă el.

Ea scutură din cap, fără să se întoarcă.

Ce s-a întâmplat pe ţărm?

Nu mă întreba, spuse ea, apoi începu să se scufunde încet prin găurile din podeaua de lemn.

Joakim se îndreptă spre ea.

Ma-mii? striga o voce din depărtare.

Katrine rămase nemişcată lângă perete.

S-a trezit Livia, spuse ea. *Trebuie să ai grijă de ea, Kim*.

Joakim se trezi în camera lui, tresărind.

Sunetul care îl trezise nu era deloc un vis. Erau strigătele Liviei.

— Ma-mii?

Joakim deschise ochii în întuneric, dar rămase în pat. Singur.

Din nou totul era tăcut.

Ceasul de la marginea patului arăta trei şi un sfert. Joakim era sigur că adormise doar cu câteva minute în urmă — şi totuşi visul despre Katrine durase o eternitate.

Închise ochii. Dacă stătea unde era şi nu făcea nimic, poate că Livia avea să adoarmă la loc.

Ca un răspuns, strigătul răsună din nou în casă:

— Ma-mii?

După asta, Joakim îşi dădu seama că era inutil să rămână în pat. Livia era trează şi nu avea să se oprească din strigat decât dacă mama ei se ducea acolo şi se culca lângă ea.

Joakim se ridică încet şi aprinse veioza de pe noptieră. Casa era rece, iar el simţi o singurătate copleşitoare.

— Ma-mii?

Ştia că trebuie să aibă grijă de copii. Nu voia, nu avea puterea s-o facă, dar nu era nimeni altcineva cu care să împartă această responsabilitate.

Părăsi patul său cald, ieşi din dormitorul lui şi intră în camera Liviei.

Aceasta înălţă capul atunci când el se aplecă deasupra patului ei. Joakim o mângâie pe frunte, fără să spună nimic.

— Ma-mii? murmură ea.

— Nu, doar eu sunt, spuse Joakim. Acum culcă-te, Livia.

Livia nu răspunse, dar se lăsă încet la loc, pe perna ei.

Joakim rămase acolo în întuneric, până când ea începu din nou să respire regulat.

Făcu un pas în spate, apoi încă unul. Apoi se întoarse spre uşă.

— Nu pleca, tati.

Vocea ei limpede îl făcu să se oprească brusc, pe podeaua rece.

Vocea Liviei părea perfect trează, în ciuda faptului că ea şedea în pat ca o umbră nemişcată. Joakim se întoarse încet cu faţa la ea.

— De ce nu? întrebă el încet.

— Rămâi aici, spuse Livia.

Joakim nu răspunse. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Livia păruse trează, dar lui încă i se părea că ea ar dormi.

După ce stătu acolo, tăcut şi nemişcat, cam un minut, Joakim începu să pipăie ca un orb în camera întunecată.

— Livia? şopti el.

Nu primi niciun răspuns, dar respiraţia ei era tensionată şi neregulată. Joakim ştia că în curând avea să strige din nou după el.

Dintr-odată îi veni o idee. La început i se păru neplăcută, apoi se hotărî să o încerce.

Se strecură afară din cameră şi intră în baia aflată în întuneric. Avansă pe pipăite, ciocnindu-se de chiuvetă, apoi simţi coşul de lemn pentru rufe de lângă cadă. Coşul era aproape plin; nimeni nu mai spălase de aproape o săptămână. Joakim nu avusese puterea.

Apoi auzi, după cum se aşteptase, strigătul din camera Liviei:

— Ma-mii?

Joakim ştia că avea să continue s-o strige pe Katrine.

— Ma-mii?

Aşa avea să fie, noapte după noapte. Nu avea să se oprească niciodată.

— Linişte, murmură el, stând lângă coşul cu rufe.

Deschise capacul şi începu să scotocească printre haine.

Spre el urcau diferite mirosuri. Majoritatea obiectelor erau *ale ei*; toate puloverele, pantalonii şi lenjeria pe care ea le purtase în ultimele zile dinaintea accidentului. Joakim scoase câteva lucruri: o pereche de blugi, un pulovăr roşu de lână, o fustă albă de bumbac.

Nu rezistă să nu-şi afunde faţa în ele.

Katrine.

Voia să mai rămână acolo, printre amintirile vii pe care parfumul ei i le trezea; erau atât îmbătătoare, cât şi dureroase — dar strigătul plângăreţ al Liviei îl făcu să se grăbească.

— Ma-mii?

Joakim luă puloverul roşu de lână cu el. Trecu pe lângă camera lui Gabriel şi intră din nou în cea a Liviei.

Aceasta dăduse la o parte cuvertura şi se trezea — atunci când el intră în cameră, ea înălţă capul şi se uită fix la el, într-o confuzie tăcută.

— Acum culcă-te, Livia, spuse Joakim. Mami e aici.

Apropie puloverul gros al lui Katrine de faţa Liviei şi îi trase cuvertura până la bărbie. O înveli bine, ca pe un cocon.

— Culcă-te acum, repetă el, de data asta mai încet.

— Mmm.

Livia murmură ceva în somnul ei şi se relaxă treptat. Respiraţia ei era acum mai calmă; îşi pusese braţul în jurul puloverului mamei ei şi îşi îngropase faţa în lâna groasă. Oaia ei din Gotland zăcea de cealaltă parte a pernei, dar Livia o ignora.

Adormise din nou.

Pericolul trecuse, iar Joakim ştia că a doua zi dimineaţă nici măcar nu avea să-şi aducă aminte că se trezise.

Joakim expiră şi se aşeză pe marginea patului ei, în timp ce îi cădea capul.

O cameră întunecată, un pat şi jaluzele trase.

Voia să adoarmă, să doarmă la fel de adânc ca Livia şi să uite de sine. Pur şi simplu nu mai putea gândi; nu îi mai rămăsese niciun pic de putere.

Însă nu putea să doarmă.

Se gândi la coşul de rufe, la hainele lui Katrine, iar după câteva minute se ridică şi se duse iar în baie. La coşul de rufe.

Lucrul pe care îl căuta era aproape la fund: cămaşa de noapte a lui Katrine, cu o inimă roşie în faţă. O scoase din coş.

Pe coridor se opri şi ascultă în faţa ambelor camere ale copiilor, dar totul rămase tăcut.

Joakim se întoarse în camera lui, aprinse lumina şi făcu din nou patul dublu. Scutură şi netezi cearşafurile, înfoie pernele şi împături cuvertura. Apoi se băgă iar în pat, închise ochii şi inspiră mirosul lui Katrine.

Întinse mâna şi atinse stofa moale.

Din nou dimineaţă. Joakim se trezi din cauza soneriei încăpăţânate a ceasului deşteptător — ceea ce însemna că trebuia să fi dormit.

Katrine a murit, îşi spuse el.

Îi auzea pe Gabriel şi Livia cum încep să se foiască în paturile lor — apoi îl auzi pe unul dintre ei lipăind desculţ pe podeaua de lemn spre baie — şi îşi dădu seama că simte parfumul soţiei sale. Ţinea în mâini ceva subţire şi moale.

Cămaşa de noapte.

O privi fix, în întuneric, cu ceva ce se apropia de stânjeneală. Îşi aminti ce făcuse în baie în noaptea trecută şi trase repede cuvertura, ca s-o ascundă.

Joakim se dădu jos din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi îi îmbrăcă pe copii şi îi aşeză la masă pentru micul dejun. Îi privi pe furiş, să vadă dacă se uită la el, dar copiii erau amândoi concentraţi asupra farfuriilor lor.

Întunericul şi frigul dimineţilor păreau s-o însufleţească pe Livia. Când Gabriel ieşi din bucătărie să se ducă la baie, Livia privi spre tatăl ei.

— Când se întoarce mami?

Joakim închise ochii. Stătea la masa de bar, cu spatele la ea, încălzindu-şi mâinile cu cana de cafea.

Întrebarea plutea în aer. Joakim nu mai putea suporta, dar Livia punea aceeaşi întrebare în fiecare dimineaţă şi seară de la moartea lui Katrine încoace.

— Nu ştiu deloc, răspunse el încet. Nu ştiu când se întoarce mami.

— Dar *când*? spuse Livia mai tare.

Aştepta un răspuns.

Joakim nu spuse nimic, dar, în cele din urmă, se întoarse cu faţa. Momentul potrivit pentru a-i spune nu avea să vină niciodată. Privi spre Livia.

— De fapt… nu cred că mami o să se mai întoarcă, spuse el. Mami a plecat, Livia.

Livia îl privi fix.

— Ba nu, spuse ea ferm şi hotărât. *Nu* e adevărat.

— Livia, mami nu se mai întoarce…

— Ba da! ţipă Livia de cealaltă parte a mesei. Se întoarce! Am încheiat discuţia!

Apoi continuă să îşi mănânce sandvişul. Joakim îşi plecă ochii şi îşi bău cafeaua; era înfrânt.

Pe la ora opt îi duse pe copii în Marnäs, departe de tăcerea din Eel Point.

În timp ce intrau în grădiniţa lui Gabriel, îi întâmpină sunetul râsetelor şi ţipetelor vesele. Joakim nu mai avea niciun fel de putere. În timp ce îşi luau la revedere doar îşi îmbrăţişă obosit fiul. Gabriel se întoarse rapid şi alergă spre vocile voioase ale prietenilor săi din camera de joacă primitoare.

Dar energia copiilor avea să dispară cu timpul, se gândi Joakim; aveau să îmbătrânească, iar feţele lor aveau să devină cenuşii şi supte. În spatele acelor feţe strălucitoare zăceau cranii albicioase, cu orbite goale.

Scutură din cap, pentru a alunga acel gând.

— La revedere, tati, spuse Livia când el o lăsă în vestiarul şcolii pregătitoare. Diseară se întoarce mami?

Era ca şi cum nu ar fi auzit ce îi spusese el la micul dejun.

— Nu, nu în seara asta, spuse el. Dar o să vin eu să vă iau.

— Devreme?

Livia voia întotdeauna să fie luată devreme — dar când Joakim apărea devreme, niciodată nu voia să-şi părăsească prietenii şi să meargă acasă.

— Sigur, spuse el. O să vin devreme.

Joakim dădu din cap, iar Livia alergă să se alăture celorlalţi copii. Exact în acelaşi timp, o femeie cu părul grizonant băgă capul în vestiar.

— Bună, Joakim, spuse ea, cu o expresie compătimitoare.

— Bună.

Joakim o recunoscu; era Marianne, directoarea şcolii pregătitoare.

— Cum mai merge treaba?

— Nu aşa de bine, spuse Joakim.

Peste douăzeci de minute trebuia să fie în biroul antreprenorului de pompe funebre din Borgholm, aşa că avansă spre uşă. Dar Marianne făcu un pas spre el.

— Înţeleg, spuse ea. Toţi înţelegem.

— Livia vorbeşte? întrebă Joakim, dând din cap spre celelalte încăperi.

— Livia? Da, ea…

— Vreau să spun, vorbeşte despre mama ei?

— Nu prea. Şi nici noi. Sau, mai degrabă, ce vreau să spun e că…

Marianne tăcu pentru o clipă sau două, apoi continuă:

— Dacă nu ai nimic împotrivă, personalul se poartă cu Livia exact cum se purta înainte. E ca oricare alt copil din clasă.

Joakim dădu din cap.

— Dacă nu ştiai deja… spuse Marianne. Eu am fost cea care a găsit-o în apă.

— Înţeleg.

Joakim nu avea nicio întrebare, dar ea continuă oricum să vorbească, ca şi cum simţea nevoia să-i spună:

— În ziua aceea nu mai rămăseseră aici decât Livia şi Gabriel… era trecut de cinci şi încă nu venise nimeni să-i ia.

Şi când am sunat nu a răspuns nimeni. Aşa că i-am suit în maşina mea şi i-am dus la Eel Point. Copiii au fugit în casă, uşa nu era încuiată… dar casa era tăcută şi goală. Am ieşit afară să mă uit şi apoi am văzut ceva roşu jos, în apă, lângă faruri. O geacă roşie.

Joakim asculta şi în acelaşi timp se întreba cum arăta capul Mariannei sub pielea subţire. Un craniu destul de îngust, se gândi el, cu pometi înalţi şi albi.

Marianne continuă:

— Am văzut geaca, apoi am văzut o pereche de pantaloni… şi apoi mi-am dat seama că acolo plutea cineva. Aşa că am sunat la urgenţe, apoi am alergat la apă. Dar mi-am dat seama că era… prea târziu. Numai că părea atât de ciudat… vreau să spun, vorbisem cu ea cu o zi înainte.

Marianne îşi plecă ochii şi tăcu.

— Şi nu mai era nimeni altcineva acolo? spuse Joakim.

— Ce vrei să spui?

— Copiii nu erau acolo. Nu au văzut-o pe Katrine.

— Nu, erau încă în casă. Nu au văzut nimic.

— Bine.

— Copiii trăiesc în prezent, se adaptează, spuse Marianne. Ei… ei uită.

În timp ce se întorcea la maşină, Joakim ştia doar un singur lucru: nu voia ca Livia s-o uite pe Katrine.

Şi nici el nu trebuia s-o uite. S-o uite pe Katrine ar fi fost de neiertat.

În acest an, lumina din farul de nord de la Eel Point s-a stins. Din câte ştiu, nu a mai fost aprinsă niciodată după aceea.

Dar Ragnar Davidsson mi-a spus că uneori în turn încă se mai poate vedea o lumină — în noaptea dinainte să moară cineva.

Poate că e un vechi foc care uneori izbucneşte în far.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1884

La două ore după apus, lumina din farul de nord de la Eel Point se stinge.

Este 16 decembrie 1884. Furtuna care a măturat insula în timpul după-amiezii a ajuns la apogeu, iar mugetul tunător al vântului şi al valurilor care se sparg alungă orice alt sunet din zona din jurul farurilor.

Mats Bengtsson, paznicul de far, iese afară, în furtună, îndreptându-se spre farul de sud; doar pentru că e afară şi priveşte spre farul de sud poate să vadă prin ninsoarea deasă că s-a întâmplat ceva. Farul de sud pâlpâie ca de obicei, dar la turnul de nord nu e nicio lumină — a dispărut, exact ca şi cum cineva ar fi suflat într-o lumânare şi ar fi stins-o.

Bengtsson face ochii mari. Apoi se întoarce alergând, străbate curtea interioară şi urcă scările conacului. Dă de perete uşa verandei.

— A dispărut lumina! Ţipă el în casă. Lumina de nord s-a stins!

Bengtsson aude cum cineva îi răspunde din bucătărie, poate chiar soţia lui, Lisa, dar nu întârzie la căldură. Iese din nou afară, în viscol.

Pe pajiştea de lângă ţărm trebuie să se aplece în faţă ca un invalid, în zăpada care îl şfichiuie; are senzaţia că vântul arctic trece direct prin el.

Sus, în turn, paznicul asistent, Jan Klackman, face singur de veghe; tura lui a început la ora patru. Klackman este prietenul cel mai bun al lui Bengtsson. Bengtsson ştie că s-ar putea să aibă nevoie de ajutor ca să facă lumina să meargă din nou, indiferent ce s-a întâmplat.

La începutul iernii, de un şir de stâlpi de fier a fost legată o frânghie care indică drumul de la casă până la faruri, iar Bengtsson se agaţă de ea cu amândouă mâinile, ca de o parâmă de salvare. Se luptă să avanseze spre ţărm, prin vânt, şi îşi croieşte drum pe digul care duce la faruri. Acolo există un lanţ de care se poate agăţa, dar pietrele sunt la fel de alunecoase ca săpunul şi acoperite cu gheaţă.

Când, în cele din urmă, ajunge la mica insulă pe care se înalţă farul de nord, priveşte în sus la turnul întunecat. În ciuda faptului că felinarul s-a stins, Bengtsson vede o sclipire galbenă slabă la geamurile mari din vârful turnului.

Ceva arde sau sclipeşte acolo sus.

Gazul. Noul combustibil care a înlocuit cărbunele — probabil că s-a aprins gazul.

Bengtsson reuşeşte să deschidă uşa de oţel a turnului şi intră înăuntru. Uşa se trânteşte în urma lui. Totul este nemişcat, dar nu tăcut, pentru că afară urlă furtuna.

Bengtsson sare grăbit pe scările de piatră care urcă pe lângă zid, în spirală.

Începe să gâfâie. Sunt 164 de trepte — le-a urcat în fugă şi le-a numărat de nenumărate ori. În timp ce urcă simte cum furtuna zgâlţâie încontinuu pereţii groşi. Farul pare să se legene în viscol.

La jumătatea scărilor o duhoare înţepătoare îi izbeşte nările.

Duhoarea de carne arsă.

— Jan? strigă Bengtsson. Jan!

După încă douăzeci de trepte, vede trupul. Zace cu capul în jos pe scara abruptă, ca o cârpă aruncată. Uniforma neagră încă mai arde.

Cumva, Klackman şi-a pierdut echilibrul în clădirea farului şi a ajuns să se îmbibe în gaz.

Bengtsson parcurge ultimele trepte până la el, îşi scoate haina şi începe să stingă focul.

Cineva urcă scările în urma lui, iar Bengtsson strigă, fără să privească în jurul lui:

— Klackman a luat foc!

Şi continuă să înăbuşe focul de pe trupul acestuia, ca să elimine gazul care arde.

— Uite!

Simte o mână pe umăr. Este paznicul asistent Westerberg; are la el o funie, pe care o trece repede pe sub braţele lui Klackman.

— Acum putem să-l ridicăm!

Westerberg şi Bengtsson încep imediat să care trupul fumegând al lui Klackman în jos, pe scările în spirală.

Jos aproape că se poate respira normal din nou. Dar respiră Klackman? Westerberg a adus un felinar, care e aşezat pe podea, iar la lumina lui Bengtsson vede cât

de rău e ars prietenul său. Mai multe degete îi sunt înnegrite, iar flăcările au ajuns la părul şi la faţa lui.

— Trebuie să-l scoatem afară, spune Bengtsson.

Deschid uşa farului şi ies împleticindu-se în furtună, cu Klackman între ei. Bengtsson inspiră aerul proaspăt, rece ca gheaţa. Furtuna de zăpadă a început să se domolească, dar valurile sunt încă înalte.

Când ajung pe ţărm îl lasă puterile. Westerberg dă drumul picioarelor lui Klackman şi se prăbuşeşte în genunchi în zăpadă, gâfâind. Bengtsson îi dă şi el drumul, dar se apleacă deasupra feţei prietenului său.

— Jan? Mă auzi? Jan?

E prea târziu să mai facă ceva. Trupul ars rău al lui Klackman zace nemişcat acolo, pe pământ; sufletul lui a plecat.

Bengtsson aude ţipete şi voci neliniştite apropiindu-se şi ridică privirea. Îl vede pe paznicul-şef al farului Jonsson şi alţi patru paznici venind grăbiţi prin vânt. În urma lor sunt femeile din casă. Bengtsson vede că una dintre ele este soţia lui Klackman, Anne-Marie.

Are senzaţia că mintea lui e complet goală. Trebuie să-i spună ceva lui Anne-Marie, dar ce spui atunci când s-a întâmplat ce e mai rău?

— Nu!

O femeie se apropie alergând. E scoasă din minţi de durere şi se apleacă asupra lui Klackman, scuturându-l disperată.

Dar nu e Anne-Marie Klackman — e soţia lui Bengtsson, Lisa, care zace plângând, lângă trupul neînsufleţit.

Mats Bengtsson îşi dă seama că nimic nu e aşa cum credea el.

Se uită în ochii soţiei sale, în timp ce aceasta se ridică în picioare. Acum Lisa şi-a revenit şi îşi dă seama ce-a făcut, dar Bengtsson dă din cap.

— Era prietenul meu, e tot ce spune el, în timp ce îşi întoarce privirea înspre turnul întunecat al farului.

7

— Deci tu crezi că totul era mai bine pe vremuri, Gerlof? spuse Maja Nyman.

Gerlof îşi puse ceaşca pe măsuţa de cafea a casei de bătrâni din Marnäs şi îşi cumpăni timp de câteva secunde răspunsul, ca de obicei.

— Nu totul. Şi nu întotdeauna. Dar multe lucruri erau, fără îndoială… mai bine organizate, spuse el în cele din urmă. Aveam timp să ne gândim, înainte de a face ceva. În ziua de azi nu mai au timp pentru asta.

— Mai bine organizat? spuse Maja. Aşa crezi?… Nu ţi-l mai aminteşti pe cizmarul din Stenvik? Cel care era în sat, când eram noi mici?

— Vrei să spui Paulsson-Cizmă?

— Exact, Arne Paulsson, spuse Maja. Cel mai prost cizmar din lume. Nu ştia deloc să facă diferenţa dintre pantofii pentru piciorul drept şi pantofii pentru piciorul stâng, dacă nu cumva i se părea că nu e necesar. Aşa că făcea un singur tip de pantofi.

— Aşa e, spuse Gerlof încet, mi-i amintesc.

— Cel puţin durerea ţi-o aminteşti sigur, spuse Maja zâmbind. Saboţii de lemn ai lui Paulsson te strângeau şi

erau prea mari în acelaşi timp. Şi îţi cădeau din picioare când alergai. Asta înseamnă mai bine?

Tilda stătea la masa din sufrageria casei de bătrâni, ascultând complet fascinată. Aproape că uitase de problemele ei de la muncă.

Conversaţiile de felul acesta despre vremurile de demult trebuiau prezervate, se gândi ea, dar casetofonul era în sertarul biroului lui Gerlof.

— Nu, nu, spuse Gerlof, ridicându-şi ceaşca de cafea. Poate că pe vremuri oamenii nu gândeau prea departe în viitor. Dar cel puţin *gândeau*.

Douăzeci de minute mai târziu, Tilda şi Gerlof erau din nou în camera lui, iar casetofonul ei era din nou pornit. Ceasul de perete ticăia în fundal, în timp ce Gerlof începu să vorbească despre primele lui zile de tânăr căpitan de vas pe Baltica.

Viaţa nu era posomorâtă şi monotonă la casa de bătrâni, îşi dădu seama Tilda — era liniştită. Tilda se simţea din ce în ce mai mulţumită în camera mică a lui Gerlof, pentru că acolo aproape că putea să uite ceea ce se întâmplase în ultimele câteva zile. Tot ce se întâmplase greşit la Eel Point.

Nume greşit, informaţii greşite despre decedat, abordare greşită — un soţ îndoliat care refuza să vorbească cu ea şi, fără îndoială, o grămadă de bârfe printre colegi, în primele ei zile de muncă în poliţia locală.

Şi totuşi, ea nu era singura care făcuse ceva greşit.

Dintr-odată, Tilda observă că Gerlof încetase să povestească şi se uita la ea.

— Aşa stau lucrurile, spuse el. Totul se schimbă.

Caseta se învârtea în aparatul de pe masă.

— Da, aşa sunt timpurile moderne, spuse Tilda tare. Iar timpurile de demult… la ce te gândeşti când ţi-aduci aminte de timpurile de demult?

— Păi… la mine e vorba de transporturi, bineînţeles, spuse Gerlof, privind cu suspiciune la casetofon. Toate vasele de transport minunate care intrau şi ieşeau din portul din Borgholm. Mirosul când urcai la bord… Smoală, vopsea şi combustibil… apa stătută din cală şi mâncarea prăjită din cambuză.

— Deci care e cel mai bun lucru de pe vremea aceea? spuse Tilda.

— Calmul… şi liniştea. Faptul că lucrurile nu trebuiau grăbite. Când navigam pe vase de transport, cele mai multe aveau motoare mici, bineînţeles, dar pe cele care aveau doar pânze nu era nimic de făcut atunci când vântul se oprea, într-o seară. Lăsai ancora şi aşteptai ca vântul să se înteţească iar, a doua zi. Şi nimeni nu ştia exact unde erau navele de transport, înainte să apară telefonul şi radioul cu unde scurte. Într-o zi apăreau pur şi simplu în larg, în drum spre portul lor, cu toate pânzele sus. Şi atunci nevestele se puteau linişti, de data aceea.

Tilda dădu din cap. Apoi se gândi din nou la informaţiile pe care le greşise în săptămâna dinainte şi întrebă:

— Ce ştii despre conacul de la Eel Point, Gerlof?

— Eel Point? Păi, nu multe. Era de cealaltă parte a insulei faţă de Stenvik, dar bunicul tău era vecin cu el, la urma urmei.

— Da?

— Mai mult sau mai puţin. Casa lui era cam la doi kilometri mai la nord. Ragnar obişnuia să pescuiască ţipari de pe promontoriu şi era paznic la faruri.

— Există poveşti mai deosebite despre conac?

— Păi, el are o anumită reputaţie, spuse Gerlof. Se spune că fundaţiile lui sunt făcute din granit de la o veche capelă abandonată, iar cheresteaua din casă provine de la o navă eşuată pe stânci. Chiar şi pe vremea aceea se recicla.

— De ce e doar o lumină, în unul din turnuri? spuse Tilda.

— A existat un anumit accident acolo, cred că a fost un incendiu… Farurile gemene au fost construite ca să deosebească Eel Point de orice altă zonă cu far din Öland, dar presupun că, până la urmă, a devenit prea scump să le ţină în funcţiune pe amândouă în fiecare noapte. Unul era suficient.

Gerlof se gândi o vreme, apoi adăugă:

— Şi sigur că în ziua de azi vapoarele navighează cu ajutorul sateliţilor, aşa că nici măcar acela nu mai e necesar.

— Timpurile moderne, spuse Tilda.

— Exact. Pantofii pentru piciorul drept şi pentru piciorul stâng.

În cameră se aşternu tăcerea.

— Ai fost pe promontoriu? întrebă Gerlof.

Tilda dădu din cap. Acum terminaseră de vorbit despre familia Davidsson, aşa că închise casetofonul.

— Am fost săptămâna trecută la conac, spuse ea. S-a înecat cineva.

— Da, am citit despre asta în *Öland-Posten*. O femeie tânără. Presupun că era mama familiei care a cumpărat conacul?

— Da.

— Şi cine a găsit-o?

Tilda ezită.

— N-ar trebui să spun prea multe.

— Nu, bineînţeles. E o chestiune a poliţiei, la urma urmei. Şi o tragedie.

— Da. Mai ales pentru soţ şi copii.

Oricum, în cele din urmă Tilda îi povesti cea mai mare parte. Cum fusese chemată la locul accidentului. Cum fusese scos trupul din apă, lângă faruri.

— Femeia aceasta, Katrine Westin, era singură. Mâncase de prânz şi pusese vasele la spălat. Apoi s-a dus să se plimbe pe ţărm şi pe dig. Şi a alunecat sau s-a aruncat ea în apă.

— Şi s-a înecat? spuse Gerlof.

— Da. S-a înecat imediat, în ciuda faptului că apa e puţin adâncă acolo.

— Nu peste tot. Lângă dig, mai încolo, e mai adâncă; am văzut bărci cu pânze ancorate acolo. A văzut cineva când s-a întâmplat accidentul acesta?

Tilda scutură din cap.

— Cel puţin nu s-a anunţat niciun martor. Ţărmul era pustiu.

— Iarna ţărmul din Öland e aproape întotdeauna pustiu, spuse Gerlof. Şi nu exista nicio urmă a altcuiva la Eel Point? Cineva care ar fi putut s-o împingă?

— Nu, era singură pe dig. Ca să ajungi pe dig trebuie să traversezi ţărmul, şi pe nisip nu era nicio urmă.

Tilda privi spre casetofon.

— Vorbim acum despre Ragnar?

Gerlof nu părea s-o asculte. Se ridică în picioare, cu o anumită dificultate, şi se apropie de birou. Scoase din unul dintre sertare un carnet negru.

— Întotdeauna îmi notez starea vremii, spuse el.

Răsfoi până la pagina pe care o căuta.

— În ziua aceea de-abia dacă bătea vântul. Sufla cu o viteză între unu şi doi metri pe secundă.

— Da, presupun că da. Era calm la Eel Point.

— Deci niciun val nu putea să măture ţărmul şi să şteargă urmele, spuse Gerlof.

— Nu. Iar urmele pantofilor femeii erau încă acolo, pe nisip — le-am văzut eu însămi.

— Era rănită în vreun fel?

Tilda ezită înainte să răspundă. În mintea ei apărură imagini pe care nu le dorea.

— Am văzut-o doar pentru scurt timp, dar avea o mică rană pe frunte.

— O zgârietură?

— Da… probabil de la căzătură, probabil că s-a lovit la cap de digul de piatră, când a căzut.

Gerlof se aşeză iar, încet.

— Vreun duşman?

— Ce?

— Avea vreun duşman… femeia care s-a înecat?

Tilda oftă.

— De unde să ştiu eu asta, Gerlof? De obicei mamele cu copii mici de pe insula asta au duşmani?

— Mă gândeam doar că…

— Acum trebuie să schimbăm subiectul.

Tilda privi cu o expresie serioasă spre ruda sa mai în vârstă.

— Ştiu că îţi place să pritoceşti lucrurile, dar n-ar trebui să vorbesc cu tine despre astfel de treburi.

— Nu, nu, la urma urmei eşti poliţistă, spuse Gerlof.

— Da, la poliţia locală. Şi oricum nu există nicio anchetă referitoare la o crimă. Nimic nu sugerează că ar fi fost comisă vreo infracţiune, nu există niciun motiv. Soţul ei

nu pare să creadă că a fost un accident, dar nici măcar el nu poate avansa un motiv pentru care cineva s-o fi ucis.

— Da, mă rog, mă gândeam şi eu aşa, spuse Gerlof. Îmi place asta, cum spuneai.

— Bine. Dar acum trebuie să mai înregistrăm ceva.

Gerlof amuţi.

— Acum o să pornesc casetofonul. În regulă? spuse Tilda.

— Dar de pe mare? întrebă Gerlof.

— Ce?

— Dacă a venit cineva de-a lungul coastei cu o barcă şi a amarat lângă digul de la Eel Point, spuse Gerlof. Atunci n-ar mai fi nicio urmă de picioare pe nisip.

Tilda oftă.

— Bine, atunci ar trebui să încep să caut o barcă.

Tilda privi spre el şi îl întrebă:

— Gerlof, ţi se par dificile înregistrările astea?

Gerlof ezită.

— Mi se pare puţin dificil să vorbesc despre rude care au murit, spuse el în cele din urmă. Am senzaţia că ei stau în pereţi şi ascultă.

— Eu cred că ei s-ar simţi mândri.

— Poate. Poate că nu, spuse Gerlof. Presupun că depinde de ceea ce spun eu despre ei.

— Mai ales despre bunicul vreau să vorbim, spuse Tilda.

— Ştiu, spuse Gerlof dând serios din cap. Dar ar putea să asculte şi el.

— Era dificil ca frate mai mare, Ragnar?

Gerlof nu spuse nimic timp de câteva secunde.

— Avea unele momente. Avea o memorie lungă. Dacă avea senzaţia că cineva l-a păcălit, nu mai făcea afaceri cu persoana aceea vreodată… Nu uita niciodată o nedreptate.

— Eu nu mi-l amintesc, spuse Tilda. Tata de-abia şi-l aminteşte şi el. Oricum, nu a vorbit niciodată despre el.

Din nou tăcere.

— Ragnar a murit îngheţat, într-o furtună de iarnă, continuă Gerlof. Trupul a fost găsit pe ţărm, la sud de casa lui. Ţi-a spus asta tatăl tău?

— O, da, el a fost cel care l-a găsit pe bunicul. Se ducea la pescuit, nu-i aşa? Asta mi-a spus tata.

— În ziua aceea îşi verificase năvoadele de pe fundul mării, spuse Gerlof, apoi, când vântul s-a înteţit, a debarcat la Eel Point. La urma urmei, el era paznic, iar oamenii îl văzuseră lângă faruri. Probabil că barca s-a rupt din cauza valurilor, pentru că Ragnar a luat-o spre casă pe ţărm… apoi a venit viscolul. Ragnar a murit în zăpadă.

— Nimeni nu e mort atâta timp cât e cald şi amorţit, spuse Tilda. Au fost găsiţi oameni îngheţaţi beton şi fără puls, în troiene de zăpadă, dar au revenit la viaţă când au fost duşi la căldură.

— Cine ţi-a spus asta?

— Martin.

— Martin? Cine e?

— Ăăă.. prietenul meu, spuse Tilda.

Regretă imediat că folosise acel cuvânt. Lui Martin nu i-ar fi plăcut să fie descris ca prietenul ei.

— Deci ai prieten?

— Da… sau oricum vrei să-i spui.

— Cred că „prieten“ e perfect. Care e numele lui de familie?

— Îl cheamă Martin Ahlquist.

— Frumos, spuse Gerlof. Şi locuieşte aici, pe insulă, Martin al tău?

Martin al meu, se gândi Tilda.

— Locuieşte în Växjö. E profesor.

— Dar poate că, din când în când, o să vină să te viziteze.

— Sper. Aşa spunea.

— Frumos.

Gerlof zâmbi.

— Pari îndrăgostită.

— Da?

— Când vorbim despre Martin faţa ta se luminează; e minunat.

Zâmbi încurajator, din cealaltă parte a mesei, iar Tilda zâmbi şi ea.

Totul părea atât de simplu când stătea aici cu Gerlof şi vorbea despre Martin, nu era complicat deloc.

8

Livia adormea în fiecare noapte cu puloverul roşu de lână lângă ea, în pat, iar Joakim stătea în pat cu cămaşa ei de noapte sub pernă. Îi dădea o senzaţie de calm.

Viaţa de la Eel Point mergea mai departe, cu încetinitorul. Copiii trebuiau duşi la Marnäs şi luaţi în fiecare zi lucrătoare, treabă de care se ocupa Joakim. În acest interval era singur în conac timp de şapte ore, dar nu avea niciun fel de pace. Antreprenorul de pompe funebre îl sună de câteva ori înainte de înmormântare, cu diverse întrebări, iar Joakim contactă băncile şi diferite companii ca să şteargă numele lui Katrine din registrele lor. Îl căutară rudele, atât ale lui, cât şi ale lui Katrine, iar prietenii din Stockholm îi trimiseră flori. Mai mulţi dintre ei voiau să vină la înmormântare.

Ceea ce îşi dorea Joakim cu adevărat era să scoată din priză toate telefoanele şi să se încuie la Eel Point. Să închidă tot.

Bineînţeles că erau enorm de multe renovări care trebuiau făcute în interiorul casei, ca şi în grădină şi în exteriorul casei — dar tot ce îşi dorea el să facă era să stea în pat, să inspire parfumul hainelor lui Katrine şi să privească fix în tavan.

Şi mai era şi poliţia. Dacă ar fi găsit putere, Joakim ar fi vorbit cu ei, ca să afle cine era responsabil pentru anchetele interne, dacă exista o astfel de persoană — dar pur şi simplu nu putea s-o facă.

Singura care îl contactase din partea acestei autorităţi fusese tânăra poliţistă locală din Marnäs, Tilda Davidsson.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

Nu l-a întrebat cum se simţea, ci se scuza încontinuu pentru încurcarea numelor. Numele fusese greşit pe biletul de pe care citea, spunea ea — fusese o neînţelegere.

O neînţelegere? Joakim se întorsese acasă pentru a-şi consola soţia, dar o găsise moartă.

O ascultă pe Davidsson în tăcere, răspunse monosilabic şi nu puse nicio altă întrebare. Conversaţia fusese una scurtă.

După ce s-a terminat, Joakim s-a aşezat la calculatorul familiei şi a scris o scrisoare către *Ölands-Posten*, oferind un rezumat a ceea ce se întâmplase după moartea lui Katrine. Drept concluzie a scris:

Timp de mai multe ore am crezut că fiica mea se înecase şi soţia mea trăia, când de fapt situaţia era invers. Oare e prea mult să-i cerem poliţiei să poată distinge între cei vii şi cei morţi?

Eu nu cred că e; la urma urmei, asta trebuie să facă şi rudele.

Joakim Westin, Eel Point

Nu se aşteptase ca cineva din poliţie să-şi asume responsabilitatea nici după asta, şi nu a fost dezamăgit.

Două zile mai târziu s-a întâlnit cu Åke Högström, preotul care trebuia s-o îngroape pe soţia lui.

— Cum dormi? îl întrebă preotul la cafea, după ce trecuseră pentru ultima oară în revistă ceremonia.

— Bine, răspunse Joakim.

Încercă să-şi amintească ce hotărâseră. Îl sunaseră pe cantor, ca să aleagă ce imnuri aveau să fie cântate, asta îşi amintea, dar uitase deja ce hotărâseră.

Preotul parohiei din Marnäs avea cincizeci şi ceva de ani, un zâmbet blând, o mică barbă, haină neagră şi pulover gri pe gât. Pereţii biroului său din casa parohială erau acoperiţi de rafturi pline de cărţi de toate felurile, iar pe masă era o poză cu preotul ţinând un biban sclipitor în faţa aparatului de fotografiat.

— Nu te deranjează lumina farului? întrebă el.

— Lumina? spuse Joakim.

— Pâlpâitul constant din timpul nopţii, de la turnul farului din Eel Point?

Joakim scutură din cap.

— Presupun că te obişnuieşti cu ea, spuse Högström. Probabil că e asemănător cu a avea sub fereastră un trafic zgomotos. Înainte să vii aici ai trăit în mijlocul Stockholmului, nu-i aşa?

— Puţin mai într-o parte, spuse Joakim.

Era doar pălăvrăgeală, o încercare de a uşura conversaţia grea, dar Joakim avea nevoie de un efort uriaş pentru a găsi cuvintele.

— Deci începem cu imnul 289, imnul 256 după rugăciuni şi 297 pentru final, spuse Högström. Aşa am spus, nu?

— E foarte bine.

Cu o seară înaintea înmormântării, din Stockholm sosiră aproximativ o duzină de invitaţi: mama lui Joakim, unchiul său, doi veri şi câţiva prieteni apropiaţi de-ai lui

şi de-ai lui Katrine. Se mişcau precauţi prin casă şi vorbeau mai ales între ei. Livia şi Gabriel erau încântaţi de toţi aceşti vizitatori, dar nu întrebară de ce venise toată lumea.

Înmormântarea a avut loc la ora unsprezece, într-o joi, în biserica din Marnäs. Copiii nu erau acolo — Joakim îi dusese la şcoală la ora opt, ca de obicei, fără să le spună nimic. Pentru ei astăzi era o zi ca oricare alta, dar Joakim se dusese acasă, îşi luase costumul negru şi se întinsese din nou în patul dublu.

Ceasul de perete ticăia pe coridor, iar Joakim îşi aminti că soţia lui era cea care îl întorcea. Acum, când ea nu mai era, n-ar mai fi trebuit să ticăie, dar ticăia.

Privi fix în tavanul din dormitor, gândindu-se la tot ceea ce rămăsese în urma lui Katrine în casă şi în jurul ei. În capul lui, o auzea cum îl strigă.

O oră mai târziu, Joakim stătea într-o strană de lemn inconfortabilă, cu ochii fixaţi asupra unei picturi murale mari. Aceasta înfăţişa un bărbat de vârsta lui, prins de un instrument de tortură roman. O cruce.

Biserica din Marnäs era înaltă şi plină de ecouri. Sunetul plânsului liniştit plutea sub plafonul boltit de piatră.

Joakim stătea exact în faţă, lângă mama lui, care purta un văl negru şi plângea cu scâncete mici, controlate, cu capul plecat. Joakim ştia că el nu avea să plângă deloc, aşa cum la înmormântarea lui Ethel de anul trecut nu vărsase o lacrimă. Lacrimile veneau întotdeauna mai apoi, noaptea târziu.

Era unsprezece fără două minute atunci când uşa bisericii se deschise şi o femeie înaltă, cu umeri largi, intră înăuntru. Purta o haină neagră şi văl negru care îi

ascundea ochii, dar buzele ei erau date cu ruj roşu aprins. Multe capete s-au întors în biserică, la auzul ecoului tocurilor ei pe pardoseala de piatră. Femeia străbătu biserica şi se aşeză în strana din faţă, în dreapta, alături de cei patru fraţi şi surori vitrege ale lui Katrine.

Era mama lor şi mama lui Katrine: Mirja Rambe, soacra lui Joakim, artista şi cântăreaţa. Joakim nu o mai văzuse pe Mirja de la nunta lor, din urmă cu şapte ani. Spre deosebire de acea zi, acum părea să fie trează.

Exact când Mirja se aşeză, clopotele începură să bată în turnul bisericii.

În mai puţin de patruzeci şi cinci de minute se terminase totul, iar Joakim de-abia dacă-şi putea aminti ceva din ceea ce spusese pastorul Högström sau ce imnuri se cântaseră în biserică. Capul lui fusese plin cu imagini şi sunete ale valurilor spărgându-se şi ale apei curgând.

După aceea, când traversară curtea bisericii muşcător de rece şi se adunară în sala comunitară, mulţi oameni veniră să vorbească cu el.

— Îmi pare rău, Joakim, spuse un bărbat cu barbă, bătându-l pe umăr. Ţineam foarte mult la ea.

Joakim se uită cu atenţie şi dintr-odată îl recunoscu pe bărbat — era unchiul ei din Stockholm.

— Mulţumesc… mulţumesc foarte mult.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Mai mulţi oameni voiau să-l bată pe spate sau să-l îmbrăţişeze cu putere. El îi lăsă s-o facă; era animalul domestic al tuturor.

— E îngrozitor… Acum numai câteva zile vorbeam cu ea, spuse plângând o fată de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Joakim o recunoscu, în spatele batistei pe care o folosea ca să-şi şteargă ochii; era sora mai mică a lui Katrine.

Numele ei era Solros — Soarerăsare, îşi aminti el. Mirja le dăduse tuturor celor cinci copii ai ei nume ciudate; al lui Katrine era Månstråle, Razădelună, dar ea îl detesta.

— Şi în ultima vreme era mult mai fericită, continuă Solros.

— Ştiu… se bucura că ne mutaserăm aici.

— Da, şi era încântată şi pentru că aflase despre tatăl ei.

Joakim o privi pe Solros.

— Tatăl ei? o întrebă el. Katrine nu a luat niciodată legătura cu tatăl ei.

— Ştiu, spuse Solros. Dar mama a scris o carte, în care a dezvăluit cine era.

Din nou apărură lacrimile; Solros îl îmbrăţişă şi plecă să se alăture fraţilor şi surorilor ei.

Joakim rămase unde era şi îi văzu pe Albin şi Vicktoria Malm, prieteni din centrul Stockholmului, stând la masă cu familia Hesslin, vecinii lor din Bromma.

O văzuse de asemenea pe mama lui, stând singură la o altă masă, cu o ceaşcă de cafea, dar nu se duse la ea.

Când se întoarse în cealaltă parte, pastorul Högström vorbea cu o femeie mică şi grizonantă într-un colţ al încăperii. Se duse să li se alăture.

Högström îşi întoarse spre el privirea lui amabilă.

— Joakim, spuse el. Cum te simţi?

Joakim dădu doar din cap, de mai multe ori. Era un răspuns potrivit, putea însemna orice. Doamna mică, în vârstă zâmbi spre el a aşteptare şi dădu şi ea din cap, dar nici ea nu părea că ar şti ce să spună. Apoi făcu doi paşi ezitanţi înapoi şi dispăru.

Asta e cu cei îndoliaţi, se gândi Joakim, miros a moarte şi e mai bine să îi eviţi.

— Mă gândeam la ceva, îi spuse el serios lui Högström.

— Da?

— Dacă auzi cum cineva te strigă de aici de pe insulă ca să-ţi ceară ajutorul, în timp ce tu eşti pe continent, la mulţi kilometri distanţă, ce înseamnă asta?

Preotul îl privi fără expresie.

— La mulţi kilometri distanţă… dar cum ai putea auzi aşa ceva?

Joakim scutură din cap.

— Dar asta e ceea ce s-a întâmplat, spuse el. Am auzit-o pe soţia mea, Katrine, când a murit. Eram în Stockholm în acel moment, dar am auzit-o când s-a înecat. M-a strigat.

Preotul privi în jos, în ceaşca lui de cafea.

— Poate ai auzit pe altcineva?

Coborâse vocea, ca şi cum ar fi vorbit despre lucruri interzise.

— Nu, spuse Joakim. Era vocea lui Katrine.

— Înţeleg.

— *Ştiu* că am auzit-o, spuse Joakim. Deci ce înseamnă?

— Cine ştie, cine ştie.

Doar atât spuse Högström, bătându-l pe umăr:

— Acum odihneşte-te, Joakim. Putem discuta din nou peste câteva zile.

Apoi pastorul plecă.

Joakim rămase acolo, privind fix la un afiş de pe perete care făcea reclamă la o colectă de caritate pentru cei afectaţi de radiaţiile de la Cernobîl. Zece ani trecuseră de la catastrofă.

PÂINEA NOASTRĂ ZILNICĂ PENTRU VICTIMELE RADIAŢIILOR, spunea sloganul de pe afiş.

Cernobîlul nostru zilnic, se gândi Joakim.

În sfârşit, era din nou seară, iar el se întorsese la Eel Point. Ziua cea lungă se apropia de sfârşit.

În casă, Livia şi Gabriel erau duşi la culcare de bunica lor. Lisa şi Michael Hesslin stăteau lângă maşina lor, în faţa casei. Era târziu şi aveau un drum lung de întoarcere la Stockholm, dar veniseră totuşi până acasă cu el.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse Joakim.

— Nicio problemă, spuse Michael, punându-şi costumul negru în husa lui de plastic pe bancheta din spate.

Urmă o tăcere tensionată.

— Vino cât mai curând în Stockholm, spuse Lisa. Sau vino cu copiii în Gotland, la casa noastră.

— Poate.

— Vorbim, Joakim, spuse Michael.

Joakim dădu din cap. Gotland suna mai bine decât Stockholm. Nu voia să se mai ducă acolo vreodată.

Lisa şi Michael se suiră în maşină, iar Joakim făcu un pas în spate, în timp ce ei porneau.

Când maşina intră pe drum şi luminile ei dispărură, Joakim se întoarse şi privi spre faruri.

Pe mica lui insulă, turnul de sud îşi trimitea intermitent lumina lui roşie deasupra apei. Dar turnul din nord, turnul lui Katrine, era doar un stâlp negru în întuneric. Văzuse o lumină în el doar o dată.

După câteva încercări, Joakim găsi poteca spre ţărm şi urmă acelaşi drum pe care mersese cu Katrine şi copiii de mai multe ori în timpul toamnei.

Auzea marea în întuneric, simţea vântul muşcător de rece. Îşi croi drum cu atenţie spre apă, pe deasupra smocurilor de iarbă de pe ţărm şi a fâşiei de nisip, ajungând pe blocurile mari de piatră care protejau farurile de valuri.

Valurile erau ca nişte respiraţii lente în noaptea întunecată, se gândi Joakim. Ca şi Katrine, atunci când făceau dragoste — îl trăgea spre ea, în pat, ţinându-l strâns şi respirând în urechea lui.

Katrine fusese mai puternică decât el. Ea era cea care hotărâse să se mute acolo.

Joakim îşi aminti cât de frumos fusese pe ţărm când veniseră aici pentru prima oară. Era o zi limpede şi însorită de primăvară de la începutul lui mai, iar conacul semăna cu un castel de lemn, deasupra apei sclipitoare.

După ce terminaseră să se uite la casă, coborâseră pe ţărm, ţinându-se de mână de-a lungul unei poteci înguste care traversa un câmp de anemone în plină floare.

Sub cerul deschis de pe ţărm, insulele plate de la nord păreau că plutesc magic pe apă, acoperite cu iarbă proaspătă. Peste tot erau păsări: stoluri de păsări-tiran, mâncătoare de stridii şi ciocârlii se înălţau şi plonjau. Mici grupuri de raţe moţate alb cu negru pluteau lângă faruri, iar mai spre ţărm înotau cufundari şi raţe sălbatice.

Joakim îşi aminti faţa lui Katrine în soarele strălucitor.

Vreau foarte mult să locuiesc aici, spusese ea.

Joakim se cutremură. Apoi se căţără precaut pe cel mai depărtat bloc al digului şi privi în jos, spre apa neagră.

Aici trebuie să fi stat ea.

Conform urmelor din nisip, Katrine se dusese singură pe dig. Apoi căzuse sau se aruncase în apă şi se scufundase imediat.

De ce?

Joakim nu avea niciun răspuns. Ştia doar că în momentul în care Katrine se înecase, el era într-o pivniţă din Stockholm şi o auzise cum intră pe uşă.

Joakim o auzise strigând. Era sigur de asta, ceea ce însemna că lumea era încă şi mai incomprehensibilă decât crezuse el.

După aproximativ jumătate de oră în frig, Joakim se întoarse la casă.

Mama lui, Ingrid, era singurul membru al familiei care mai rămăsese după înmormântare. Stătea la masa din bucătărie şi întoarse capul tresărind, iar pe frunte îi apăru o cută de nelinişte atunci când Joakim intră înăuntru. Cuta se adâncise tot mai mult odată cu anii, mai întâi în timpul bolii soţului ei şi apoi cu fiecare nouă criză pe care Ethel o aducea acasă.

— Au plecat toţi, spuse Joakim. Copiii au adormit?

— Cred că da. Gabriel şi-a terminat biberonul şi a adormit imediat. Dar Livia era agitată… şi-a ridicat capul şi a strigat după mine când m-am furişat prima oară afară din cameră.

Joakim dădu din cap şi se apropie de blatul din bucătărie ca să facă ceai.

— Uneori face pe mortul, spuse el. Se preface că doarme, ca să ne păcălească.

— Vorbea despre Katrine.

— Da. Vrei nişte ceai?

— Nu, nu îmi trebuie, mulţumesc. Face asta des, Joakim?

— Când adoarme, nu.

— Ce i-ai spus?

— Despre Katrine? spuse Joakim. Nu prea multe. I-am spus… că mami e plecată.

— Plecată?

— Că a plecat pentru o vreme… exact ca atunci când eu am stat în Stockholm, în timp ce Katrine şi copiii erau

aici. Nu pot suporta să-i spun mai mult în momentul ăsta.

Se uită la Ingrid şi, dintr-odată, se simţi neliniştit.

— Şi tu ce i-ai spus în seara asta?

— Nimic. Asta e treaba ta, Joakim.

— O să-i spun. După ce pleci tu… când nu o să mai fim decât eu şi cu copiii aici.

Mami a murit, Livia. S-a înecat.

Când avea să fie el pregătit pentru asta? Era la fel de imposibil ca şi ideea de a o plesni pe Livia peste faţă.

— Acum o să te muţi înapoi? întrebă Ingrid.

Joakim o privi fix. Ştia că ea vrea ca el să renunţe, dar încă se prefăcea surprins.

— Înapoi? Înapoi în Stockholm, vrei să spui?

Să o părăsesc pe Katrine? se gândi el.

— Da… adică, la urma urmei, eu sunt acolo, spuse Ingrid.

— Nu am ce căuta în Stockholm.

— Dar ai putea cumpăra iar casa din Bromma, nu-i aşa?

— Nu pot cumpăra nimic, spuse el. Nu am bani, mamă, şi dacă aş vrea. Toţi banii s-au dus pe casa asta.

— Dar ai putea să vinzi…

Ingrid se opri şi privi în jurul ei, în bucătărie.

— Să vând Eel Point? spuse Joakim. Cine şi-ar dori casa în starea asta? Mai întâi trebuie renovată… iar Katrine şi cu mine urma să facem asta împreună.

Mama lui nu spuse nimic, privind pe fereastră, cu o expresie posomorâtă. Apoi îl întrebă:

— Femeia aceea de la înmormântare, cea care a sosit târziu… era mama lui Katrine? Artista?

Joakim dădu din cap.

— Era Mirja Rambe.

— Mi s-a părut că o recunosc de la nunta voastră.

— Nu ştiam dacă o să vină.

— Ei, sigur că urma să vină, spuse Ingrid. La urma urmei, Katrine era fiica ei.

— Dar de-abia dacă mai păstrau legătura una cu cealaltă. De la nuntă nu am mai văzut-o niciodată.

— Se certaseră?

— Nu… dar nu cred că erau neapărat prietene. Se sunau una pe alta din când în când, dar Katrine nu vorbea despre Mirja aproape niciodată.

— Locuieşte aici?

— Nu. Cred că locuieşte în Kalmar.

— Nu o să păstrezi legătura cu ea? spuse Ingrid. Cred că ar fi bine.

— Nu cred, spuse Joakim. Dar am putea să dăm unul peste altul uneori. La urma urmei, e o insulă mică.

Joakim privi pe fereastră la întunericul din curtea interioară. Nu voia să vadă pe nimeni. Voia să se încuie aici, în conacul de la Eel Point, şi să nu mai iasă afară niciodată. Nu voia să caute un post nou de profesor şi nici să continue să lucreze la casa lui.

Voia doar să doarmă pentru tot restul vieţii lui, alături de Katrine.

9

Noaptea de noiembrie era uscată, dar era rece, întuneric şi ceaţă. Singura lumină de pe cer venea de la luna nouă palidă din spatele unei pelicule de nori subţire ca mătasea.

O vreme perfectă pentru spargeri.

Casa de pe ţărmul stâncos de nord-vest al insulei se înălţa pe faleză, construită recent, de numai vreo doi ani. Fusese proiectată de un arhitect, cu mult lemn şi sticlă. Comandată şi construită de vizitatori de vacanţă cu prea mulţi bani, se gândi Henrik. Îşi aminti că bunicul său îi numea pe oamenii bogaţi de pe continent „ăia din Stockholm", indiferent de unde erau.

— Ala-bala, spuse Tommy, scărpinându-se pe gât. Să mergem.

Freddy şi Henrik îl urmară în direcţia pantei cu pietriş de sub casă. Toţi trei erau îmbrăcaţi în blugi şi geci întunecate, iar Tommy şi Henrik aveau rucsacuri negre.

Înainte de a porni spre nord din Borgholm, fraţii Serelius mai făcuseră o şedinţă cu tabla Ouija, în bucătăria lui Henrik. Cu o oră şi jumătate înainte de miezul

nopţii aprinseseră trei lumânări, iar Tommy aşezase tabla pe masa din bucătărie, cu paharul în mijloc.

Totul era tăcut, atmosfera devenea apăsătoare.

— E cineva acolo? întrebase Tommy, cu degetul pe pahar.

Întrebarea plutise în aer poate zece sau cincisprezece secunde, apoi paharul se smucise şi se apropiase de lateral. Se oprise la cuvântul DA.

— Aleister?

Paharul nu se mişcase.

— E o noapte bună, Aleister? întrebase Tommy.

Paharul rămăsese câteva secunde la DA.

Apoi începuse să se mişte spre litere.

— Scrie! îi şuierase Tommy lui Henrik.

Henrik scrisese, cu o senzaţie rece şi neplăcută în stomac.

E-E-L-P-O-I

În cele din urmă paharul se oprise din nou în mijlocul tablei. Henrik privise hârtia şi citise ceea ce scrisese:

— EEL POINT EEL POINT OPERE DE ARTĂ EEL POINT MERS ACOLO SINGUR, citise el.

— Eel Point? spusese Tommy. Ce dracu' e asta?

Henrik privise spre tablă.

— Am fost acolo… e locul unui far.

— Sunt multe lucruri de artă?

— Din câte am văzut eu, nu.

Pe la miezul nopţii, Henrik şi fraţii Serelius parcară camioneta în spatele debarcaderului aflat la cinci sute de metri distanţă, apoi rămaseră printre stâncile de lângă ţărm până când ultima lumină de la ferestrele panoramice de la etaj a fost stinsă. Apoi aşteptaseră aproape încă

o jumătate de oră şi fiecare înghiţise o doză de amfetamină înainte să-şi tragă cagulele negre pe cap şi să înceapă să avanseze spre casă.

Lui Henrik îi era puţin frig, dar amfetamina îi crescuse pulsul. Cu cât mai mare era riscul, cu atât mai mare era şi însufleţirea. Într-o astfel de noapte de-abia dacă se gândea la Camilla.

Sunetul valurilor, care se învolburau ritmic pe pietrişul din spatele lor înăbuşea sunetul paşilor, în timp ce ei îşi croiau drum aproape fără niciun zgomot în susul pantei abrupte.

Un gard de fier înconjura întreaga grădină, dar Henrik ştia că pe latura dinspre mare e o poartă neîncuiată. Imediat ajunseră în umbra zidului casei.

Uşa culisantă de la parter era de sticlă, încuiată cu un simplu cârlig, iar Henrik scoase din rucsacul său un ciocan şi o daltă. Nu era nevoie decât de o lovitură scurtă şi tare, iar cârligul se deschidea.

Micile roţi scârţâiră încet în timp ce Tommy împingea uşa la o parte pe şinele ei de oţel, dar sunetul de-abia dacă era mai tare decât suspinul vântului.

Nicio alarmă nu răsună în întuneric.

Tommy îşi băgă capul cu cagulă pe uşă. Apoi se întoarse şi dădu din cap spre Henrik.

În timp ce Freddy stătea de pază la uşă, cei doi intrară la căldură. Sunetul vântului dinspre mare scăzuse, iar umbrele casei îi înghiţiră.

Străbătură o podea de ciment vopsită şi intrară într-o pivniţă destul de mare. În mijlocul încăperii era o masă, o masă de biliard. Existau o grămadă de lucruri aici.

Ca un comando, Tommy arătă cu un semn al mâinii că ar trebui să se despartă, iar Henrik dădu din cap şi

o luă spre stânga. De-a lungul uneia din laturile încăperii era un mic bar, cu vreo duzină de sticle aliniate. Cinci dintre ele erau nedeschise, iar el le băgă cu grijă în rucsac, una după alta. Apoi merse mai departe în casă, trecând pe lângă scara de lemn care ducea la etaj.

Intră în camera cu televizorul, unde era o canapea de piele. În faţa canapelei era un televizor mic şi un aparat video, iar Henrik i le duse lui Freddy, la uşa de la intrare. Apoi se întoarse şi se uită sub canapea.

Acolo, dedesubt, era ceva mare şi strălucitor. Un set de crose de golf?

Se aplecă şi scoase, cu un oarecare efort, o foaie de cort împăturită. Deasupra ei se găsea un set complet de echipament de scufundat, labe, tuburi galbene de oxigen, un fel de aparat de măsurare a presiunii şi un costum negru de cauciuc. Lucrurile arătau ca şi cum nu ar fi fost folosite niciodată; poate că fuseseră cumpărate în vara dinainte pentru cine ştie ce adolescent plictisit care voia să înveţe să facă scufundări, dar se răzgândise.

Pe foaia de cort mai exista ceva: o puşcă de vânătoare veche.

Puşca părea să fie bine îngrijită, cu un pat de lemn lustruit şi curea de piele bine unsă. Lângă ea era o cutie mică şi roşie de carton cu cartuşe.

Henrik scoase totul pe rând. Începu să care tuburile de oxigen şi dădu peste Tommy, care căra un monitor de calculator spre uşa de la intrare.

Tommy văzu tuburile şi dădu din cap aprobator.

— Mai sunt, şopti Henrik, întorcându-se.

Puse restul echipamentului de scufundare sub un braţ şi îşi atârnă puşca de umăr. Băgă cutia de cartuşe în rucsac. Apoi se întoarse la uşa culisantă, unde Tommy

era preocupat să care o bicicletă medicinală. Şi aceea arăta ca nou-nouţă, dar Henrik scutură din cap.

— Nu avem loc, şopti el.

— Încape, spuse Tommy, o demontăm şi…

Auziră un bufnet în întuneric.

Un bufnet, urmat de paşi. Zgomotele veneau de la etaj.

Apoi se aprinse lumina de pe scări.

— Alo? strigă o voce de bărbat.

— Lasă bicicleta! şuieră Henrik.

Toţi o luată la fugă în acelaşi timp. Pe uşa de sticlă, de-a curmezişul pajiştii, pe poartă şi spre ţărm. Toţi trei erau încărcaţi cu bunuri furate, dar până la camioneta de pe pietriş nu era mult.

Henrik lăsă jos ceea ce cărase, inspiră profund şi privi în jur. Acum peste tot în casă erau lumini aprinse, dar nimeni nu părea să-i urmărească.

— Încărcaţi! strigă Tommy, scoţându-şi cagula şi urcând la volan.

Porni motorul, fără să aprindă farurile.

Henrik şi Freddy înghesuiră repede totul în spatele camionetei — rucsacuri, televizor, echipament de scufundare… Reuşiseră să aducă totul de la casă, totul cu excepţia bicicletei medicinale. Henrik încă avea puşca pe umăr.

Tommy călcă acceleraţia şi camioneta ţâşni. Intră pe drum şi o luă spre sud, de-a lungul coastei. Doar când nu mai puteau fi văzuţi din casă aprinse farurile.

— Ia-o pe drumul de est, spuse Henrik.

— De ce ţi-e frică? spuse Tommy. De filtre rutiere?

Henrik scutură din cap.

— Fă ce-ţi spun.

Era unu şi jumătate, dar Henrik era cât se poate de treaz, iar inima îi bubuia. Reuşiseră. Găsiseră aur pe coastă. Era aproape ca înainte, ca ieşirile lui cu Mogge.

— Trebuie să facem asta din nou, spuse Tommy, după ce intraseră pe autostrada principală. A fost atât de al naibii de uşor!

— Destul de uşor, spuse Henrik de lângă el. I-am trezit.

— Şi ce? spuse Tommy. Ce putea el să facă? Noi am fost mai rapizi, am intrat şi am ieşit imediat.

Ajunseră la un semn care indica un drum lateral, iar Tommy frână brusc. Apoi roti volanul.

— Unde mergi?

— Încă ceva, doar. Ceva foarte simplu, înainte să mergem acasă.

Dintre copacii din stânga drumului apăru o clădire înaltă şi albă din piatră. Lungă, îngustă şi luminată de reflectoare.

O biserică, îşi dădu seama Henrik.

Era biserica albă medievală din Marnäs. Îşi aminti vag că bunicii lui se căsătoriseră acolo, cu multe decenii în urmă.

— E deschisă? spuse Tommy, trăgând lângă zidul bisericii.

Continuă să mai meargă câţiva metri, pe o alee mică de pietriş de lângă biserică, apoi frână la adăpostul unor copaci apropiaţi.

— De obicei poţi intra fără probleme.

— Noaptea nu, spuse Henrik.

— Şi? În cazul ăsta va trebui să forţăm uşa.

Henrik scutură din cap, în timp ce Tommy oprea motorul.

— Eu nu intru, spuse el.

— De ce nu?

— Puteţi să o faceţi voi doi pe cont propriu.

Henrik nu avea nicio intenţie să spună ceva despre căsătoria bunicilor lui în biserica din Marnäs. Privi doar fix la Tommy, care dădu din cap.

— Bine, tu stai aici şi cască ochii, atunci, spuse el. Dar dacă găsim ceva înăuntru, e al nostru. Al meu şi al lui frate-meu.

Tommy scoase rucsacul cu sculele, trânti portiera camionetei şi o luă spre biserică, dispărând în întuneric cu Freddy în urma lui.

Henrik se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă. Între copaci întunericul era dens. Se gândi la bunica lui, care crescuse în apropiere.

Dintr-odată uşa camionetei se deschise şi Henrik tresări.

Era Freddy. Îi sclipeau ochii, cum se întâmpla după o incursiune deosebit de reuşită, şi vorbea repede.

— Vine şi Tommy, spuse el. Dar uită-te la asta! Era un dulap în sacres… sacarist… Cum dracu' îi zice?

— Sacristie, spuse Henrik.

— Cât crezi că ar putea să facă astea?

Henrik se uită la sfeşnicele vechi pe care Freddy le ţinea în mână. Erau patru; păreau să fie argint. Oare fuseseră acolo atunci când bunicii lui se căsătoriseră? Era foarte probabil.

Acum Tommy se întorcea la camionetă, transpirat şi însufleţit.

— Poţi să conduci tu, îi spuse el lui Henrik. Trebuie să număr ăştia.

Când sări pe locul pasagerului, se auzi un zornăit.

În mână avea o pungă de plastic, pe care o goli pe scaun, între picioare. Monede şi bancnote începură să se împrăştie.

— Cutia milei de acolo era de lemn, spuse el râzând. Era chiar lângă uşă, nu a trebuit decât să-i dau un şut.

— Bancnote de o sută de coroane, spuse Freddy, aplecându-se în faţă, printre scaune.

— O să le număr, spuse Tommy, aruncându-i o privire lui Henrik. Nu uita, asta ne aparţine nouă.

— Sunt ale voastre, spuse Henrik liniştit.

Acum nu se mai simţea aşa de bine. Era prea mult, să spargi biserici şi să furi bani care erau meniţi să ajungă la pensionari sau la oamenii din Somalia, sau, în fine… Prea mult, la naiba. Dar acum era prea târziu.

— Ce-i asta? spuse Tommy, aplecându-se.

Descoperise puşca de pe podea, sub scaun.

— Am găsit-o în casă, spuse Henrik.

— Să fiu al naibii, spuse Tommy ridicând puşca. E un Mauser vechi. Colecţionarilor le plac la nebunie lucrurile astea, dar oamenii încă le folosesc ca să vâneze. Sunt foarte fiabile.

Privi curios de-a lungul ţevii şi trase deschizătorul.

— Ai grijă cu chestia aia, spuse Henrik.

— E în ordine… e pusă siguranţa.

— Deci te pricepi la puşti?

— Sigur, spuse Tommy. Obişnuiam să vânez elani. Când taică-meu era treaz, eram tot timpul plecaţi în pădure.

— Atunci ai putea să te ocupi tu de ea, spuse Henrik.

Porni camioneta şi aprinse farurile. Întoarse şi ieşi încet dintre copaci.

— Doar câteva, încă, spuse Henrik după ce ieşiră din nou pe drum.

— Ce?

— Excursiile astea, nu mai pot să fac prea multe.

— Mai trebuie să facem vreo câteva. Încă patru.

— Două, spuse Henrik. Mai merg cu voi încă de două ori.

— Bine. Unde?

Henrik tăcu, în spatele volanului.

— Câteva locuri pe care le ştiu eu, spuse el. Casa unui preot unde ar putea fi ceva bijuterii. Şi poate conacul din Eel Point.

— Eel Point? spuse Tommy. Cel despre care ne-a dat pontul Aleister.

Henrik dădu din cap, deşi el credea că persoana care mişca paharul în jurul tablei se chema Tommy, nu Aleister.

— Putem să mergem acolo, să vedem dacă a avut dreptate, spuse Tommy.

— Sigur… dar apoi ajunge.

Henrik se holba, posomorât, la drumul pustiu. La dracu'. Chestia scăpase complet de sub control — nu era deloc ca excursiile lui cu Mogge.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult să oprească ultima spargere.

Să furi din biserici aducea ghinion.

10

— Poliţia a revenit acum în Marnäs şi suntem cu ochii pe fiecare infractor. Aş vrea ca toată lumea din nordul Ölandului să fie conştientă de acest fapt.

Inspectorul Holmblad era, fără îndoială, înzestrat pentru vorbitul în public, îşi dădu seama Tilda în timp ce îl asculta, şi părea că îi place să fie în centrul lucrurilor. Holmblad privi publicul de aproximativ o duzină de oameni care se strânsese, în vântul rece, pe strada din faţa noii secţii de poliţie din Marnäs — ziarişti, colegi şi poate vreo câţiva locuitori obişnuiţi — şi îşi continuă discursul său inaugural:

— Poliţia locală este o latură nouă a muncii de poliţie, o forţă de poliţie mai personală… comparabilă cu poliţiştii de stradă de pe vremuri, care îi cunoşteau pe toţi din comunitatea în care lucrau. Bineînţeles, de atunci societatea noastră a devenit mai complexă, există mai multe reţele, dar poliţiştii noştri locali de aici, din nordul Ölandului, sunt bine pregătiţi. Vor lucra împreună cu asociaţiile şi companiile şi vor acorda o atenţie specială infracţiunilor comise de tineri.

Holmblad se opri.

— Există întrebări?

— Ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu graffitiurile din jurul pieţii? întrebă un bătrân. Este o ruşine.

— Poliţia va reţine pe oricine este prins făcând graffiti, răspunse Holmblad. Avem dreptul să îi percheziţionăm şi să confiscăm orice aerosoli, şi bineînţeles că vom aplica o politică de toleranţă zero în această chestiune. Dar vandalismul este de asemenea o problemă a şcolii şi a părinţilor.

— Şi cum rămâne cu furturile? întrebă altă voce masculină. Toate spargerile astea în biserici şi case de vacanţă?

— Intrările prin efracţie sunt unul din obiectivele principale pentru forţa de poliţie locală, spuse Holmblad. Vom face o prioritate din soluţionarea acestor cazuri şi aducerea făptaşilor în faţa justiţiei.

Tilda stătea în spatele şefului ei, ca un manechin, cu spatele ţeapăn şi ochii aţintiţi ferm înainte. Era singura femeie de faţă, dar în această zi anume ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât în Marnäs. De asemenea ar fi preferat să fie altcineva — nu poliţist, în orice caz. Uniforma era prea groasă şi prea strâmtă; o sufoca.

Şi nu voia să stea atât de aproape de noul ei coleg, Hans Majner.

Cu trei zile în urmă, tatăl familiei din Eel Point, Joakim Westin, trimisese la *Ölands-Posten* o scrisoare critică, referitoare la confundarea de către poliţie a soţiei sale moarte cu fiica lui în viaţă. Nu menţionase pe nimeni în mod special, cu numele, dar după publicarea scrisorii Tilda avea senzaţia că oamenii de pe străzile din Marnäs au început să se uite la ea altfel, cercetând-o şi judecând-o. Iar cu o seară în urmă Holmblad o sunase să-i spună că trebuie să meargă la Eel Point, împreună cu el — ca să-şi ceară scuze.

— … şi, în sfârşit, am câteva lucruri pentru noua noastră echipă de poliţie locală, Hans Majner şi Tilda Davidsson. Cheile secţiei şi acest…

Inspectorul Holmblad luă de jos un pachet maro şi dreptunghiular care stătuse sprijinit de un birou. Îl desfăcu şi scoase un tablou în ulei cu o corabie cu pânze, un vas cu trei catarge aflat în larg, în mijlocul unei furtuni violente.

— Acesta este un cadou din partea Borgholmului… un mod simbolic de a arăta că suntem cu toţii în aceeaşi barcă.

Holmblad le înmână tabloul şi un mănunchi de chei lui Majner şi Tildei, cu multă ceremonie. Majner descuie uşa secţiei şi invită pe toată lumea cu un gest larg.

Tilda se dădu la o parte şi îi lăsă pe bărbaţi să intre primii.

Biroul fusese curăţat de curând, iar podeaua era imaculată. Pe pereţi erau hărţi cu Öland şi Baltica. Holmblad comandase tartine cu creveţi, aşezate pe o măsuţă de cafea dintre birourile lui Majner şi al Tildei.

Pe biroul Tildei existau deja mai multe teancuri de hârtii. Tilda luă un dosar de plastic şi se apropie de colegul ei.

Majner stătea lângă biroul lui, băgând în el tartine. Vorbea cu doi colegi din Borgholm, care râdeau de ceva ce el tocmai spusese.

— Hans, ai puţin timp?

— Absolut, Tilda.

Majner zâmbi colegilor lui şi se întoarse spre ea.

— Ce este?

— Aş vrea foarte mult să discutăm despre mesajul tău.

— Ce mesaj?

— Mesajul despre decesul de la Eel Point.

Tilda se trase la o parte, iar Majner o urmă.

— Presupun că recunoşti asta?

Tilda ridică o bucată de hârtie pe care o pusese în dosar a doua zi după ce o primise de la Majner. Aceasta era dovada ei.

Pe bilet erau scrise trei nume. Primul era *Livia Westin*. Al doilea era *Katrine Westin*. Al treilea era *Gabriel Westin*.

În dreptul numelui Liviei era o cruce: †

— Şi? spuse Majner, dând din cap. Astea sunt numele pe care le-am primit de la numărul de urgenţă.

— Exact, spuse Tilda. Şi tu trebuia să însemnezi numele persoanei care s-a înecat. Asta te rugasem să faci.

Majner nu mai zâmbea.

— Şi?

— Ai pus o cruce în faţa numelui Liviei Westin.

— Da?

— Dar asta era greşit. Mama ei, Katrine Westin, era cea care se înecase.

Majner străpunse câţiva creveţi cu furculiţa şi îi îndesă în gură. Părea complet neinteresat de această conversaţie.

— Bine, spuse el mestecând creveţii. O greşeală. Până şi poliţia face greşeli uneori.

— Da, dar era greşeala ta, spuse Tilda. Nu a mea.

Majner ridică ochii spre ea.

— Deci nu ai încredere în mine? spuse el.

— Păi, ba da, dar…

— Bun, spuse Majner. Şi nu uita…

— Încercaţi să vă cunoaşteţi mai bine? îi întrerupse o voce.

Inspectorul Holmblad venise să li se alăture. Tilda dădu din cap.

— Da, spuse ea.

— Bun. Nu uita că după asta plecăm, Tilda.

Holmblad dădu din cap, zâmbi şi trecu mai departe, spre reporterul şi fotograful de la ziarul local.

Majner o bătu pe umăr pe Tilda.

— E important să te poţi baza pe un coleg, Davidsson, spuse el. Nu eşti de acord?

Ea dădu din cap.

— Bun, spuse Majner. Că are sau nu dreptate… un poliţist trebuie să fie sigur că el sau ea va fi întotdeauna sprijinit. Dacă se întâmplă ceva.

Apoi Majner îi întoarse spatele şi reveni alături de colegii lui.

Tilda rămase acolo, încă dorindu-şi să fie altundeva.

— Bun, Davidsson, spuse Göte Holmblad o jumătate de oră mai târziu, când trei sferturi dintre tartine fuseseră mâncate, iar restul băgate în frigider. Trebuie să plecăm la mica noastră întâlnire. O să luăm maşina mea.

În acest moment, Tilda şi inspectorul erau singuri în secţia de poliţie nou deschisă. Hans Majner plecase printre primii.

Până acum, Tilda se hotărâse că nici măcar nu avea să încerce să îi placă de el.

Îşi luă casca de poliţist, încuie uşa secţiei şi se apropie de maşină împreună cu Holmblad.

— Nu avem niciun fel de obligaţie să facem o astfel de vizită, îi explică Holmblad după ce se urcară în maşină. Dar Westin a sunat de câteva ori la Kalmar, cerând

să vorbească cu mine sau cu alt şef, aşa că m-am gândit că ar fi o idee bună să avem o conversaţie faţă în faţă cu el.

Holmblad porni maşina, coborî de pe trotuar şi continuă:

— Important e să evităm reclamaţiile şi anchetele oficiale. O astfel de vizită nu este un act oficial, dar de regulă clarifică majoritatea neînţelegerilor.

— L-am contactat pe Westin la câteva zile după moartea soţiei lui, spuse Tilda, dar la acel moment nu era interesat să discute.

— Aş putea încerca să-l conving acum, spuse Holmblad. Acum ar putea să meargă mai uşor. Adică, nu e vorba de scuze, ci mai degrabă…

— Eu nu am de ce să-mi cer scuze, spuse Tilda. Nu eu am furnizat informaţia greşită.

— Nu?

— Un coleg a fost cel care mi-a dat un bilet cu un semn în dreptul numelui greşit. Eu doar l-am citit.

— Da? Dar, după cum ştii, cel mai bine e să nu anunţăm rudelor un deces la telefon. Cred că ar trebui să acceptăm cu toţii responsabilitatea pentru faptul că procedura standard nu s-a respectat în această ocazie.

— Asta a spus şi colegul meu, spuse Tilda.

Ieşiră din Marnäs şi merseră pe drumul de coastă spre Eel Point, în sud. În această după-amiază drumul era complet pustiu.

— Mă gândesc de mult timp să-mi cumpăr o casă pe insulă, spuse Holmblad, privind spre pajiştile de lângă linia ţărmului. Aici, pe partea din est.

— A, da?

— E foarte frumos aici.

— Da, spuse Tilda. De aici provine familia mea, din satele din jurul Marnäsului. Familia din partea tatălui.

— Înţeleg. Din cauza asta te-ai întors?

— A fost unul dintre motive. Şi slujba era atractivă.

— Slujba, da, spuse Holmblad. Astăzi începe cu adevărat.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la semnul galben pentru Eel Point, iar Holmblad intră pe drumul şerpuit de pietriş.

Acum vedeau farurile şi clădirile roşii. De data aceasta Tilda putea să vadă domeniul paznicilor farului la lumina zilei, chiar dacă soarele era acoperit de un strat de nori cenuşii.

Holmblad opri în faţa casei şi stinse motorul.

— Nu uita, spuse el, nu trebuie să spui nimic, dacă nu vrei.

Tilda dădu din cap. Ea era cea mai mică — aşa că trebuia să-şi ţină gura. Exact ca în copilărie, la masă cu cei doi fraţi mai mari ai ei.

La lumina zilei, conacul de la Eel Point părea mai atrăgător, se gândi Tilda, dar pentru ea rămânea totuşi mult prea mare ca să-i placă ideea de a locui acolo.

Holmblad bătu în geamul de la uşa bucătăriei; uşa se deschise după aproximativ un minut.

— Bună ziua, spuse Holmblad. Am venit.

Faţa lui Joakim Westin devenise încă şi mai cenuşie, se gândi Tilda. Ştia că Westin are treizeci şi patru de ani, dar arăta de cincizeci. Avea ochii întunecaţi şi obosiţi. Dădu doar din cap către Holmblad, iar pe Tilda nici măcar nu o băgă în seamă. Nici măcar o privire.

— Intraţi.

Westin dispăru în întuneric, iar ei îl urmară. Totul era ordonat şi curat, niciun vălătuc de praf, dar când

Tilda privi în jur, era ca şi cum peste tot se depusese o peliculă cenuşie.

— Cafea? întrebă Westin.

— Mulţumim, ar fi minunat, spuse Holmblad.

Westin se apropie de cafetieră.

— Staţi singur aici… cu copiii? întrebă Holmblad. Nicio rudă?

— Mama mea a stat cu noi, spuse Westin, dar s-a întors acasă, în Stockholm.

Urmă o tăcere. Holmblad îşi potrivi uniforma.

— Am vrea foarte mult să începem prin a ne exprima regretele… şi prin a spune că acest gen de lucruri pur şi simplu nu ar trebui să se întâmple, spuse el. Procedurile referitoare la anunţarea rudelor despre un deces au fost încălcate în acest caz.

— Asta e sigur, spuse Westin.

— Da, şi regretăm ce s-a întâmplat. Dar…

— Am crezut că e fiica mea, spuse Westin.

— Pardon?

— Am crezut că fiica mea se înecase. Am crezut asta timp de câteva ore, pe tot drumul dinspre Stockholm spre Öland. Şi singura consolare… nu era cine ştie ce consolare, dar singura consolare era că soţia mea, Katrine, avea să fie acolo când ajungeam şi că avea să se simtă încă mai rău decât mine. Atunci cel puţin aş fi putut s-o consolez pe ea, pentru tot restul vieţii noastre. Westin se opri, apoi continuă foarte încet: Măcar ne-am fi avut unul pe celălalt.

Westin tăcu, privind pe fereastră.

— Cum am spus, regretăm sincer, spuse Holmblad. Dar acum s-a întâmplat… şi trebuie să ne asigurăm că nu se mai repetă. În cazul rudei altcuiva, vreau să spun.

Westin nu părea să-l asculte. În timp ce Holmblad vorbea îşi studie mâinile, apoi întrebă:

— Cum merge ancheta?

— Ancheta?

— Ancheta poliţiei. Asupra morţii soţiei mele.

— Nu există nicio anchetă, spuse rapid inspectorul. Declanşăm anchete sau anchete preliminare doar atunci când suspectăm producerea unei infracţiuni, iar în acest caz nu există motive de suspiciune.

Westin ridică privirea de la masă.

— Deci ce s-a întâmplat nu a fost nimic neobişnuit?

— Mă rog, bineînţeles că nu a fost ceva tocmai normal, spuse Holmblad, dar…

Westin inspiră profund şi continuă:

— În dimineaţa aceea, soţia mea mi-a spus la revedere în faţa casei. Apoi a intrat şi a curăţat ferestrele. Apoi şi-a pregătit ceva pentru prânz, iar după asta s-a dus pe ţărm. Şi apoi s-a dus direct la capătul digului şi s-a aruncat în apă. Vi se pare ceva normal?

— Nimeni nu a spus că a fost sinucidere, spuse Holmblad. Dar, cum am spus, nu există niciun motiv pentru a suspecta vreo infracţiune. De exemplu, dacă a băut cumva câteva pahare de vin la prânz şi apoi a mers pe stâncile care erau alunecoase…

— Vedeţi vreo sticlă în jur? îl întrerupse Westin.

Tilda privi în jur. Într-adevăr, nu exista nicio sticlă de vin în bucătărie.

— Katrine nu bea, continuă Westin. Nu bea alcool. Aţi fi putut verifica asta printr-o analiză a sângelui.

— Da, dar…

— Nici eu nu beau. Nu există niciun strop de alcool aici.

— Pot să întreb de ce? spuse Holmblad. Sunteţi credincios?

Joakim privi spre el ca şi cum întrebările ar fi fost impertinente. Şi poate că erau, se gândi Tilda.

— Văzusem amândoi ce pot să facă alcoolul şi drogurile, spuse Westin în cele din urmă. Nu voiam aşa ceva în casa noastră.

— Înţeleg, spuse Holmblad.

În bucătăria mare se aşternu tăcerea. Tilda privi pe fereastră spre faruri şi mare. Se gândi la Gerlof, la curiozitatea lui constantă.

— Soţia dumneavoastră avea vreun duşman? întrebă ea dintr-odată.

Cu colţul ochiului, Tilda vedea cum Holmblad se uită la ea de parcă ar fi apărut din senin la masa din bucătărie.

Joakim Westin păru şi el surprins de întrebare. Nu iritat, doar surprins.

— Nu, spuse el. Niciunul dintre noi nu are vreun duşman.

Dar Tildei i se păru că ezită, ca şi cum ar mai fi fost ceva de spus.

— Deci nu a fost ameninţată de nimeni, aici pe insulă?

Westin scutură din cap.

— Din câte ştiu eu, nu… În ultimele câteva luni, Katrine a locuit aici singură, cu copiii. Eu veneam din Stockholm doar în weekenduri. Dar ea nu a pomenit niciodată despre ceva de genul ăsta.

— Deci părea perfect normală înainte să moară?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Joakim Westin, privind în jos, spre ceaşca lui de cafea. Puţin obosită şi deprimată, poate… lui Katrine îi venea destul de greu să stea aici singură, în timp ce eu lucram în Stockholm.

Din nou se aşternu tăcerea.

— Pot să folosesc baia dumneavoastră? întrebă Tilda.

Westin dădu din cap.

— Ieşiţi pe verandă şi apoi la dreapta, pe coridor.

Tilda ieşi din bucătărie. Găsi drumul uşor; la urma urmei, mai fusese în casa aceasta.

Mirosul de vopsea aproape că dispăruse acum de pe verandă şi coridoare, iar casa părea puţin mai mult locuită.

Pe coridorul care ducea la baie fusese atârnat de curând un tablou. Era un tablou în ulei care înfăţişa un peisaj cenuşiu-albicios — semăna cu nordul Ölandului iarna. O furtună de zăpadă se învârtejea deasupra insulei, estompând toate contururile. Tilda nu-şi amintea să mai fi văzut insula înfăţişată într-un mod atât de întunecat şi ameninţător, şi rămase o vreme în faţa tabloului înainte de a intra în baie.

Baia era mică, dar călduroasă, cu faianţă din podea până în tavan, covor gros albastru şi o cadă de modă veche din fontă, stând pe patru labe de leu. După ce termină, Tilda ieşi din nou pe coridor şi trecu pe lângă uşile închise ale camerelor copiilor. Se opri în faţa următorului dormitor; uşa era pe jumătate deschisă.

O privire rapidă?

Tilda băgă capul înăuntru şi văzu o cameră mică, cu un pat dublu mare. Lângă pat era un birou mic, cu o fotografie înrămată a lui Katrine Westin, care făcea cu mâna de la o fereastră.

Apoi Tilda văzu hainele.

Vreo duzină de umeraşe cu haine de femeie pe ele erau atârnate pe pereţii dormitorului, ca nişte tablouri. Pulovere, pantaloni, bluze.

Patul dublu fusese făcut cu grijă, iar pe una din perne zăcea o cămaşă de noapte împăturită frumos — ca şi cum ar fi fost pusă acolo în speranţa că, la căderea întunericului, femeia căreia-i aparţinea avea să vină şi s-o îmbrace.

Tilda privi mult timp la strania colecţie de haine, apoi ieşi din dormitor cu spatele.

Pe drumul spre bucătărie, auzi vocea inspectorului:

— Ei bine, e timpul să ne întoarcem la sarcinile noastre.

Göte Holmblad îşi terminase cafeaua şi se ridică de la masă.

Atmosfera din cameră părea acum mai puţin tensionată. Joakim Westin se ridică în picioare şi privi scurt atât spre Tilda, cât şi spre Holmblad.

— Bine, spuse el. Mulţumesc că aţi venit.

— Nicio problemă, spuse Holmblad, adăugând apoi: desigur că aveţi dreptul să mergeţi mai departe cu chestiunea aceasta, aş vrea să ştiţi asta, dar desigur că noi am aprecia foarte mult dacă…

Westin scutură din cap.

— Nu o să mai continui cu asta… S-a terminat.

Îi conduse prin hol. Pe trepte dădu mâna cu ambii poliţişti.

— Mulţumesc pentru cafea, spuse Tilda.

Căzuse întunericul şi în aer plutea mirosul de frunze arse. Lângă ţărm pâlpâia farul.

— Însoţitorul nostru permanent, spuse Westin, făcând semn cu capul spre far.

— Trebuie să aveţi grijă în vreun fel de faruri? întrebă Holmblad.

— Nu, sunt automate.

— Am auzit că piatra folosită pentru construirea lor a fost luată de la o veche capelă părăsită, spuse Tilda, arătând spre pădurea dinspre nord. Era undeva lângă promontoriu.

Părea că se dă mare şi încearcă să facă pe ghidul turistic, dar Westin asculta atent.

— Cine v-a spus asta?

— Gerlof, spuse Tilda, apoi explică: este fratele bunicului meu din Marnäs; ştie destul de multe despre Eel Point. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, l-aş putea ruga…

— Sigur, spuse Westin. Spuneţi-i că e binevenit aici la o cafea, când doreşte.

După ce se suiră din nou în maşină, Tilda privi spre casa cea mare. Se gândi la toate acele camere tăcute. Apoi se gândi la toate hainele atârnate pe pereţii din dormitor.

— Nu se simte prea bine, spuse ea.

— Bineînţeles că nu, spuse Holmblad. E în doliu, la urma urmei.

— Mă întreb ce fac copiii lui?

— Copiii mici uită destul de repede.

Holmblad ieşi pe drumul de coastă spre Marnäs şi privi către Tilda.

— Întrebările acelea pe care le-ai pus în bucătărie erau puţin… neaşteptate, Davidsson. Te gândeai la ceva anume?

— Nu… de fapt era doar o modalitate de a stabili o legătură cu el.

— Ei bine, poate că a funcţionat.

— Probabil că am fi putut să-l întrebăm mult mai multe?

— Da?

— Cred că are să ne spună unele lucruri.

— Despre ce?

— Nu ştiu, spuse Tilda. Poate… secrete de familie.

— Toată lumea are secrete, spuse Holmblad. Sinucidere sau accident? Aceasta e întrebarea… dar nu e treaba noastră să anchetăm.

— Dar am putea să căutăm urme, spuse Tilda, cât se poate de imparţial.

— Urme de ce?

— Păi... urme că a mai fost cineva acolo.

— Singurele urme găsite erau ale femeii moarte, spuse Holmblad. În plus, Westin a fost ultima persoană care a văzut-o pe soţia lui. La urma urmei, el a spus asta. În care caz, dacă începem să căutăm un criminal, va trebui să începem cu el.

— Mă gândeam că, dacă aş avea timp să...

— N-o să ai timp deloc, Davidsson, continuă Holmblad. Poliţiştii locali sunt întotdeauna în criză de timp. O să vizitezi şcoli, o să aduni beţivi, o să combaţi graffitiul, o să anchetezi spargeri, o să patrulezi pe străzile din Marnäs şi o să supraveghezi traficul pe drumurile din afara oraşului. Şi o să trimiţi şi rapoarte la Borgholm.

Tilda se gândi pentru o clipă.

— Cu alte cuvinte, spuse ea, dacă rămâne ceva timp după toate astea, pot să bat la uşile proprietăţilor din jurul lui Eel Point, ca să caut martori ai morţii lui Katrine Westin. Ar fi în regulă, nu-i aşa?

Holmblad privi afară prin parbriz, fără să zâmbească.

— Presupun că am lângă mine un viitor inspector, spuse el.

— Mulţumesc, spuse Tilda, dar nu mă interesează o promovare.

— Toţi spun asta.

Holmblad oftă, ca şi cum ar fi contemplat propriile lui variante de carieră.

— Fă ce vrei, spuse el în cele din urmă. Cum am spus, eşti responsabilă pentru organizarea timpului tău, Davidsson,

dar dacă găseşti ceva trebuie să îl predai specialiştilor. Important e să raportezi toate activităţile tale la Borgholm.

— Îmi place la nebunie hârţogăria, spuse Tilda.

Când dintr-odată se cască prăpastia, Katrine — ce faci? Rămâi unde eşti sau sari?

La sfârşitul anilor '50, stăteam într-un tren, în nordul Ölandului, lângă o femeie bătrână care mergea spre Borgholm. Numele ei era Ebba Lind; era fiica unui paznic al farului, iar când a auzit că trăisem la Eel Point mi-a spus o poveste despre conac. Era vorba despre ce se întâmplase cu o zi înainte ca ea să urce în podul de fân cu un cuţit şi să sculpteze numele fratelui ei şi anii într-o scândură din perete: PETTER LIND 1885–1900.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1900

Este primul an al noului secol. În această zi însorită de miercuri, ultima din ianuarie, nu e nici urmă de vânt, dar Eel Point e complet izolat de lumea de afară.

Săptămâna trecută, furtuna a traversat Ölandul, iar timp de douăsprezece ore întreaga coastă a fost acoperită de zăpadă. Acum vântul s-a stins, dar temperatura de afară e de minus cincisprezece grade. Drumul a dispărut sub mormane mari de zăpadă de un metru adâncime, iar timp de şase zile familiile de la conac nu au primit nici scrisori, nici vizitatori. Animalele au încă destul nutreţ în hambar, dar nu au mai rămas prea mulţi cartofi şi, ca de obicei, nu prea mai sunt lemne.

Petter şi Ebba Lind, frate şi soră, s-au dus afară să taie blocuri de gheaţă, pe care le vor îngropa în pivniţa conacului, ca să păstreze mâncarea rece atunci când va veni primăvara. După micul dejun, s-au căţărat pe metereze-le de gheaţă şi zăpadă de lângă ţărmul de la Eel Point. Soarele tocmai răsărea, strălucind deasupra unei mări

neîntrerupte de gheaţă, acoperită de zăpadă. Pe la ora nouă au trecut de ultima insulă, ajungând într-o lume sclipitoare a unor mari întinderi de zăpadă şi raze de soare.

Acum merg pe apă, exact ca Iisus. Zăpada care acoperă gheaţa scrâşneşte sub cizmele lor.

Petter are cincisprezece ani, cu doi ani mai mult ca Ebba. El deschide calea, dar din când în când se opreşte şi se uită în urmă.

— Eşti bine? întreabă el.

— Da, spune Ebba.

— Ţi-e suficient de cald?

Ea dă din cap, aproape nereuşind să vorbească din cauza respiraţiei tăiate.

— Crezi că am putea să vedem sudul Gotlandului de acolo? întreabă ea.

Petter scutură din cap.

— Cred că e prea plat… şi puţin prea departe.

După încă aproximativ o jumătate de oră, pot vedea, în sfârşit, apa din larg, dincolo de gheaţă. Crestele valurilor sclipesc în soare, dar marea e neagră ca tăciunele.

Sunt multe păsări acolo. Stoluri de raţe cu coadă lungă s-au adunat în larg, iar mai aproape de gheaţă înoată o pereche de lebede. Un vultur de mare zboară în cerc deasupra liniei care desparte apa de gheaţă. Ebba crede că pândeşte ceva, poate raţele — dar deodată vulturul se năpusteşte şi apoi se înalţă iar, cu ceva subţire şi negru în gheare. Ebba strigă către Petter:

— Uită-te acolo!

Ţipari, sunt nenumăraţi ţipari strălucitori care se zvârcolesc pe gheaţă. Sute de ţipari care s-au târât afară

din mare şi nu se mai pot întoarce. Petter se apropie în grabă de ei şi lasă jos în zăpadă fierăstrăul lui de gheaţă.

— Să prindem nişte ţipari, strigă el aplecându-se şi deschizând rucsacul.

Ţiparii se zbat ca să fugă, încearcă să fugă zvârcolindu-se, dar el îi urmăreşte şi apucă unul. Apoi ridică mai mulţi, cinci sau şase, iar rucsacul său prinde viaţă şi începe să se zvârcolească, în timp ce ţiparii şerpuiesc unul în jurul celuilalt, încercând să găsească o ieşire.

Ebba se duce mai la nord şi începe să strângă şi ea nişte ţipari. Îi apucă de coada lor plată, evitându-le dinţii mici şi ascuţiţi, dar ţiparii sunt alunecoşi şi dificil de prins. Dar e destulă carne pe ei; fiecare femelă cântăreşte peste un kilogram.

Ebba îndeasă doi în rucsacul ei şi fugăreşte un al treilea, pe care în cele din urmă reuşeşte să-l prindă.

Aerul s-a răcit. Ebba ridică privirea şi vede că norii cirus pufoşi au alunecat de la orizont spre vest şi s-au aşezat ca un văl deasupra soarelui. Nori de ploaie mai joşi şi mai întunecaţi au venit în urma lor, iar vântul s-a înteţit din nou.

Ebba nu observase că vântul se înteţise, dar acum aude sunetul valurilor care se sparg în largul mării.

— Petter! strigă ea. Petter, trebuie să ne întoarcem!

Petter e la peste o sută de metri distanţă, printre ţiparii de pe gheaţă, şi nu pare să o audă.

Valurile devin tot mai înalte, încep să spumege deasupra marginii albe, făcând stratul de gheaţă să înceapă să urce şi să coboare încet. Ebba îl simte cum se leagănă.

Dă drumul ţiparilor pe care i-a prins şi începe să alerge spre Petter. Dar apoi aude un sunet îngrozitor.

Trosnituri ca de tunet — nu de la norii de pe cer, ci de la gheaţa de sub picioarele ei.

Este mugetul profund care se aude atunci când valurile şi vântul fac ca stratul de gheaţă să se crape.

— Petter! strigă ea din nou, mai înfricoşată ca oricând.

Acum Petter a încetat să mai prindă ţipari şi s-a întors. Dar încă e la aproape o sută de metri depărtare de ea.

Apoi Ebba aude o explozie ascuţită, ca o lovitură de tun de foarte aproape, şi vede cum gheaţa se deschide. O crăpătură neagră a apărut în toată albeaţa aceea, la vreo zece metri înspre ţărm.

Apa împinge gheaţa la o parte. Crăpătura se lărgeşte rapid.

Instinctiv, Ebba uită de orice altceva şi începe să alerge. Când se opreşte lângă crăpătură, aceasta are aproape un metru şi creşte încontinuu.

Ebba nu ştie să înoate şi îi e frică de apă. Se uită la crăpătură şi se întoarce în cealaltă parte, disperată.

Petter se apropie de ea; aleargă ţinându-şi rucsacul cu mâna, dar încă e la peste cincizeci de paşi depărtare. Îi face semn către pământ.

— Sari, Ebba!

Ebba sare, direct peste apa neagră.

De-abia dacă reuşeşte să aterizeze pe marginea gheţii, se împleticeşte şi cade.

Petter a rămas singur pe banchiza mare de gheaţă. Ajunge la marginea ei doar la vreo treizeci de secunde după Ebba, dar acum crăpătura are deja câţiva metri lăţime. Petter se opreşte şi ezită, în timp ce crăpătura se lărgeşte şi mai mult.

Fratele şi sora se privesc fix unul pe celălalt, îngroziţi. Petter scutură din cap şi arată spre ţărm.

— Trebuie să chemi ajutoare, Ebba! Trebuie să aducă o barcă aici!

Ebba dă din cap şi se întoarce. Aleargă peste gheaţă.

Vântul şi valurile continuă să spargă gheaţa, iar crăpătura o urmăreşte. De două ori în faţa ei se cască noi abisuri, dar Ebba reuşeşte să sară peste ele.

Se întoarce şi îl vede pe Petter pentru o ultimă oară. Petter stă singur pe o banchiză gigantică de gheaţă, dincolo de un golf negru care creşte încontinuu.

Apoi Ebba trebuie să înceapă să alerge iar. Mugetul tunător al gheţii care crapă răsună de-a lungul coastei.

Ebba aleargă mereu, cu vântul care se înteţeşte în spate, iar acum, în sfârşit, vede conacul printre faruri — casa ei. Dar clădirea cea mare e doar o gâlmă mică, roşu închis, pe pământ; ea e încă departe, pe gheaţă. Se roagă la Dumnezeu, pentru Petter şi pentru ea însăşi, şi se roagă la El să îi ierte pentru că s-au dus atât de departe.

Ebba sare peste o nouă crăpătură, alunecă, dar continuă să alerge.

În cele din urmă, ajunge la meterezele de gheaţă de la maginea mării. Se lasă în patru labe şi se caţără peste ele, scâncind şi suspinând. Acum e în siguranţă.

Ebba se ridică în picioare şi priveşte în urma ei. Orizontul a dispărut în spatele unui văl de ceaţă.

Banchizele de gheaţă au dispărut şi ele. Au plutit spre est, înspre Finlanda şi Rusia.

Ebba continuă să urce pe ţărm, suspinând. Ştie că trebuie să se grăbească să ajungă acasă acum şi să le spună paznicilor farului să iasă pe mare cu bărcile lor. Dar unde să îl caute pe Petter?

Ultimele ei puteri o părăsesc, şi Ebba cade în genunchi, în zăpadă.

De sus de pe deal, casa de la Eel Point priveşte în jos spre ea. Acoperişul conacului e alb de zăpadă, dar ferestrele sunt negre ca tăciunele.

La fel de negre ca găurile din gheaţă, sau la fel de negre ca ochii furioşi. Ebba se gândeşte că Dumnezeu are astfel de ochi.

11

Toate la vremea lor.

Nu au vorbit niciodată despre asta, dar Livia şi Gabriel par să aibă impresia că mama lor pur şi simplu a plecat undeva şi se va întoarce. Nu era bine, dar în acelaşi timp Joakim aproape că începuse să creadă asta el însuşi.

Katrine plecase în vacanţă, dar poate că avea să se întoarcă la conac.

A doua zi după vizita poliţiştilor la Eel Point, Joakim stătea în bucătărie, privind pe fereastră. În această zi de noiembrie nu era nicio pasăre care să se îndrepte spre sud pe deasupra casei, doar câţiva pescăruşi rătăciţi se învârteau deasupra mării.

Cu câteva ore în urmă, Joakim îi dusese pe copii în Marnäs, iar după aceea se gândise să cumpere nişte alimente. Se dusese în magazinul din piaţă, dar în magazin se blocase.

Atât de multe lucruri de vânzare, atât de multe reclame.

Un afiş de deasupra raionului de carne părea să ofere FEBRĂ DE OASE FĂRĂ GRĂSIME NUMAI 39,50 kilogramul.

Febră de oase fără grăsime? Probabil că citise greşit, dar dintr-odată lui Joakim i se făcu frică să se apropie şi să descopere ce scria în realitate. Ieşi încet cu spatele din magazin.

Nu putea suporta să cumpere mâncare.

Se dusese acasă cu maşina. Intrase în tăcerea vastă şi îşi scosese hainele de stradă. Apoi se dusese lângă fereastră. Nu avea niciun alt plan, doar să stea aici cât mai mult posibil.

În faţa lui, pe blatul albicios de lemn din bucătărie, zăcea o salată uitată pe o farfurie. El o cumpărase sau Katrine? Nu-şi putea aminti, dar în ultimele câteva zile începuse să se înnegrească în punga ei de plastic. Putrezirea în bucătărie nu era un semn bun; trebuia s-o arunce.

Dar nu avea energia.

Privi pentru ultima oară pe fereastra bucătăriei, înspre tot acel cenuşiu al apei pustii şi al cerului apăsător din largul lui Eel Point, apoi îşi făcu un plan: avea să se ducă să se întindă, fără să-şi mai părăsească patul vreodată.

Joakim se duse în dormitor şi se întinse cât era de lung în patul dublu. Privea fix în tavan. Katrine dăduse jos panourile urâte de ghips-carton prinse acolo şi recrease plafonul alb original care fusese acolo dedesubtul unui nor alb, probabil încă din secolul al XIX-lea.

Tavanul arăta bine, era ca şi cum ar fi zăcut printre nori albi.

Dintr-odată, în acea tăcere auzi un ciocănit ezitant. Noduri tari de degete pe geamuri zornăind.

Joakim întoarse capul.

Veşti proaste? Era pregătit pentru alte veşti proaste.

Ciocănitul se auzi din nou, de data asta mai energic.

Venea de la uşa din bucătărie.

Joakim se ridică încet din pat, traversă bucătăria şi ieşi în hol.

Văzu prin geam doi oameni îmbrăcaţi în haine întunecate care stăteau pe treptele de afară.

Erau o femeie şi un bărbat de vârsta lui şi a lui Katrine. Bărbatul purta costum, femeia o haină albastru închis şi fustă. Amândoi zâmbiră amabil în timp ce el deschise uşa.

— Bună, spuse femeia. Suntem Filip şi Miriam. Putem intra?

Joakim dădu din cap şi deschise uşa larg. Erau oare de la salonul de pompe funebre din Marnäs? Nu îi recunoştea, dar în ultimele câteva săptămâni îl sunaseră mai mulţi oameni de acolo. Toţi fuseseră foarte drăguţi.

— Ah, ce minunat, spuse femeia în timp ce intrau în bucătărie.

Bărbatul privi în jur, dădu din cap şi se întoarse spre Joakim:

— Luna asta călătorim pe insulă, spuse el, şi am observat că e cineva acasă.

— Locuim aici tot anul… soţia mea, eu şi cei doi copii ai noştri, spuse Joakim. Doriţi nişte cafea?

— Mulţumim, dar noi nu consumăm cafeină, spuse Filip, aşezându-se la masa din bucătărie.

— Cum te numeşti? spuse Miriam. Dacă nu te deranjează întrebarea.

— Joakim.

— Joakim, am vrea foarte mult să-ţi dăm ceva. Ceva important.

Miriam scoase ceva din geanta ei şi puse obiectul pe masă, în faţa lui Joakim. Era o broşură.

— Uită-te la asta. Nu e minunat?

Joakim privi la broşura îngustă. Pe copertă era un desen cu o pajişte verde, sub un cer albastru. Pe pajişte stăteau un bărbat şi o femeie în haine albe. Bărbatul ţinea cu braţul un miel care se întinsese pe iarbă, iar femeia ţinea cu braţul un leu mare. Îşi zâmbeau unul altuia.

— Nu e un paradis? spuse Miriam.

Joakim ridică privirea spre ea.

— Credeam că locul acesta este paradisul, spuse el. Nu acum, înainte.

Miriam îl privi nedumerită timp de câteva secunde. Apoi începu să zâmbească iar.

— Iisus a murit pentru noi, spuse ea. A murit pentru ca lucrurile să poată fi atât de minunate pentru noi.

Joakim privi din nou desenul şi dădu din cap.

— Minunat, arătă el spre munţii imenşi din fundal. Nişte munţi fantastici.

— Este împărăţia cerurilor, spuse Miriam.

— După moarte continuăm să trăim, Joakim, spuse Filip, aplecându-se peste masă de parcă ar fi destăinuit un mare secret. Viaţa eternă… nu e ceva fantastic?

Joakim dădu din cap. Nu se putea opri să privească la desen. Mai văzuse astfel de broşuri, dar nu-şi dăduse niciodată seama cât de minunate erau imaginile paradisului.

— Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc în munţii aceia, spuse el.

Aer proaspăt de munte. Ar fi putut să locuiască acolo cu Katrine. Dar insula pe care se mutaseră era complet plată; nu exista niciun munte. Şi nici Katrine….

Dintr-odată, Joakim începu să respire cu dificultate. Se aplecă înainte, simţind cum în gât i se adună lacrimi mari.

— Nu te simţi… nu te simţi bine? spuse Miriam.

Joakim scutură din cap, se lăsă pe masă şi începu să plângă. Nu, nu se simţea bine. Nu era bine, suferea de febra oaselor.

Ah, Katrine… şi Ethel…

Plânse şi scânci incontrolabil timp de câteva minute pe masa din bucătărie, izolat de lumea exterioară. Undeva, în depărtare, auzea voci şoptite şi un hârşâit încet de scaune, dar nu se putea opri din plâns. Simţi o mână caldă pe umăr, care rămase acolo câteva secunde înainte de a se desprinde. Apoi uşa de la intrare se închise încet.

Când, în cele din urmă, reuşi să îndepărteze lacrimile clipind, era singur. Auzi afară sunetul unei maşini.

Broşura cu oameni şi animale pe pajişte era încă pe masă. Când sunetul motorului se stinse, Joakim scânci în tăcerea din jur şi privi spre desen.

Trebuia să facă ceva. Orice.

Se ridică în picioare, cu un oftat obosit, şi aruncă broşura în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

Casa era complet tăcută în jurul lui. Străbătu coridorul, intră în sufrageria pustie şi privi mult timp la cutiile, sticlele şi covoarele care erau aliniate pe podea. În mod evident, Katrine începuse să cureţe tocurile ferestrelor, în săptămâna dinainte.

Katrine avea opinii mult mai clare asupra decoraţiunilor decât Joakim, şi ea alesese culorile, tapetele şi ornamentele de lemn de peste tot. Iar materialele fuseseră deja cumpărate; zăceau pe podea, lângă pereţii care aşteptau să fie folosiţi.

Joakim oftă din nou.

Apoi deschise o cutie de lichid de curăţat şi luă o cârpă. Începu să lucreze la tocurile ferestrelor, încăpăţânat şi concentrat.

Sunetul cârpei care se freca de lemn părea dezolant în tăcerea din jur.

Nu forţa prea mult, Kim, o auzi pe Katrine spunându-i, undeva într-un colţ al minţii.

Veni weekendul. Copiii erau acasă, jucându-se în camera Liviei.

Joakim terminase ferestrele din camera cea mare, iar sâmbăta aceasta avea să înceapă să tapeteze camera din colţul de sud-vest. După micul dejun pregăti o masă şi prepară o găleată de adeziv de tapet.

Era un dormitor mai mic, care, ca în multe altele, avea într-un colţ o sobă veche de 120 de ani. Tapetul cu model floral din majoritatea camerelor arăta de parcă ar fi datat de la începutul secolului XX, dar din nefericire era prea avariat ca să poată fi păstrat. Exista un număr imens de pete de umezeală, iar în unele locuri hârtia atârna în fâşii lungi. Katrine le dezlipise la începutul toamnei şi pregătise totul pentru tapetat.

Lui Katrine îi plăcuse în mod special această cameră mică de pe colţ.

Dar Joakim nu avea să mai invoce acum nicio altă amintire a ei. Nu avea să gândească, ci doar să tapeteze.

Luă de jos sulurile de hârtie de un alb zincat, un tapet englezesc gros făcut manual, de acelaşi tip cu cel pe care îl folosiseră în Casa Merelor. Apoi luă un cuţit, ruleta cea lungă şi începu să taie la dimensiuni.

El şi Katrine întotdeauna puseseră tapetul împreună.

Joakim oftă, dar începu să lucreze. Nu aveai cum să te stresezi când puneai tapet, aşa că munca lui se transformă în ceva apropiat de meditaţie. Era un călugăr; casa era mănăstirea lui.

După ce lipi primele patru măsuri şi le netezi cu o pensulă, Joakim auzi dintr-odată nişte bufnituri uşoare. Coborî de pe scară şi ascultă. Bufniturile erau regulate, la intervale de câteva secunde, şi veneau de afară.

Se apropie de fereastra care dădea spre spatele casei şi o deschise. Înăuntru se năpusti aerul muşcător de rece.

Pe iarba de jos stătea un băiat, poate cu un an sau doi mai mare decât Livia. La picioarele lui avea o minge de fotbal galbenă, de plastic. Băiatul avea păr castaniu şi cârlionţat, care îi ieşea de sub căciula de iarnă din lână; geaca lui bufantă era încheiată greşit. Băiatul se uita în sus la Joakim, cu aceeaşi curiozitate.

— Salut, spuse Joakim.

— Salut, spuse băiatul.

— Nu e o idee bună să tragi cu mingea pe aici, spuse Joakim. Ai putea să spargi o fereastră, dacă nu ţinteşti foarte bine.

— Ţintesc zidul, spuse băiatul. Şi nimeresc întotdeauna ceea ce ţintesc.

— Bun. Cum te cheamă?

— Andreas.

Băiatul îşi frecă nasul, roşu de frig, cu palma mâinii.

— Unde locuieşti?

— Acolo.

Arătă spre fermă. Deci Andreas era unul din copiii familiei Carlsson, rămas de capul lui în această dimineaţă de sâmbătă.

— Vrei să intri?

— De ce?

— Ai putea să faci cunoştinţă cu Livia şi Gabriel, spuse Joakim. Sunt copiii mei… Livia e cam de aceeaşi vârstă cu tine.

— Eu am şapte ani, spuse Andreas. Ea are şapte ani?

— Nu. Dar are aproape aceeaşi vârstă ca tine.

Andreas dădu din cap. Îşi frecă din nou nasul, apoi luă o decizie.

— Doar puţin. În curând e masa.

Îşi luă mingea de jos şi dispăru după colţul casei.

Joakim închise fereastra şi ieşi din cameră.

— Livia, Gabriel! strigă el. Avem un musafir.

După câteva secunde, fiica lui apăru cu Foreman în mână.

— Ce e?

— Vrea cineva să te cunoască.

— Cine?

— Un băiat.

— Un băiat?

Livia căscă ochii larg.

— Nu vreau să-l cunosc. Cum îl cheamă?

— Andreas. Locuieşte la ferma de alături.

— Dar, tati, eu nu-l cunosc.

În vocea ei se simţea panica, dar înainte ca Joakim să apuce să spună ceva rezonabil despre faptul că a cunoaşte oameni noi nu poate să-ţi facă rău, uşa de afară se deschise şi Andreas intră pe verandă. Se opri pe preş.

— Intră, Andreas, spuse Joakim. Dă-ţi jos căciula şi geaca.

— Bine.

Băiatul îşi scoase hainele de afară şi le lăsă să cadă pe podea.

— Ai mai fost în casa asta?

— Nu. E încuiată tot timpul.

— Acum nu mai e, e deschisă. Acum noi locuim aici.

Andreas privi spre Livia şi ea privi spre el, dar niciunul dintre ei nu salută.

Gabriel trăgea timid cu ochiul din camera lui, dar nici el nu spunea nimic.

— Am ajutat la strângerea vacilor, spuse Andreas după o vreme, privind prin cameră. Din ţarcul de acolo.

— Azi? întrebă Joakim.

— Nu, săptămâna trecută. Acum trebuie să stea aici. Altfel ar muri îngheţate.

— Aşa e, iarna toţi au nevoie de căldură, spuse Joakim. Vaci, păsări şi oameni.

Livia încă îl privea fix, cu curiozitate, pe Andreas, fără să participe la conversaţie. Şi Joakim fusese timid când era mic; ar fi fost păcat ca ea să fi moştenit această caracteristică anume.

— Aţi putea să vă jucaţi cu mingea puţin, spuse el. Ştiu o cameră perfectă pentru asta.

Indică drumul prin casă, cu copiii venind în urma lui. Aceştia se adunară în sufrageria cea mare, care încă era aproape complet nemobilată; nu existau decât nişte scaune şi câteva cutii de carton pe podea.

— Puteţi să vă jucaţi aici, spuse Joakim, clădind trei cutii în dreptul ferestrei, ca s-o protejeze.

Andreas lăsă mingea să cadă, driblă de încercare, apoi şută de-a curmezişul podelei, spre Livia. Praful se învârteji, ca o ceaţă fină cenuşie.

Livia lovi după mingea care venea în viteză spre ea. Rată. Gabriel alergă după minge, dar nu reuşi s-o prindă.

— Opriţi-o cu piciorul mai întâi, le spuse Joakim copiilor, apoi veţi putea s-o controlaţi.

Livia îi aruncă o privire acră, ca şi cum s-ar fi descurcat şi fără sfaturile lui, mulţumesc frumos. Apoi se întoarse rapid, prinse mingea între picioare, într-un colţ al camerei, şi o şută înapoi cu putere.

— Bun şut, spuse Andreas.

Un mic flirt, se gândi Joakim, dar Livia zâmbea mulţumită.

— Du-te şi stai acolo, spuse Andreas, arătând spre cealaltă uşă. Tu ai putea fi portarul, iar noi să tragem.

Livia alergă repede la uşile duble, iar Joakim ieşi din cameră şi se întoarse pe coridor la tapetele lui. Auzea în spatele lui cum mingea sare pe podea.

— Gol! îl auzi pe Andreas cum strigă.

Livia şi Gabriel ţipară, după care toţi trei începură să râdă.

Lui Joakim îi plăceau enorm zgomotele de fericire care se răspândeau în casă. Foarte bine, găsise un prieten pentru copiii lui.

Băgă pensula în găleata cu adeziv, amestecă şi se apucă de peretele cel lung. Măsuri după măsuri de tapet se înălţau; camera îşi schimbă culoarea şi deveni treptat mai luminoasă. Joakim netezi bulele şi şterse excesul de adeziv cu un burete umed.

Când nu mai rămăsese decât vreun metru din vechiul tapet, îşi dădu seama că ecourile vocilor copiilor nu se mai auzeau din sufragerie.

Casa era din nou complet tăcută.

Joakim coborî de pe scară şi ascultă.

— Livia? strigă el. Gabriel? Vreţi nişte suc? Şi fursecuri?

Niciun răspuns.

Mai ascultă o vreme, apoi ieşi din cameră şi străbătu coridorul. Dar la jumătatea drumului spre sufragerie se uită pe fereastră în curte şi se opri.

Uşa hambarului cel mare era întredeschisă.

Fusese închisă până atunci, nu-i aşa?

Apoi văzu că hainele groase ale lui Andreas Carlsson dispăruseră de pe podea.

Joakim îşi luă o geacă şi o pereche de cizme şi ieşi afară, în curte.

Probabil că, împreună, copiii reuşiseră să deschidă uşa cea grea. Poate că şi intraseră înăuntru, în întuneric.

Joakim traversă curtea şi se opri în uşa hambarului.

— Alo?

Niciun răspuns.

Se jucau oare de-a v-aţi ascunselea? Păşi pe podeaua de piatră, inspirând mirosul de fân vechi.

El şi Katrine discutaseră despre transformarea hambarului într-o galerie, cândva în viitor, după ce aveau să cureţe tot fânul, balega şi toate celelalte urme ale animalelor care trăiseră acolo.

Se gândea din nou la Katrine, deşi n-ar fi trebuit. Dar în dimineaţa zilei în care ea se înecase, Joakim o văzuse ieşind din hambar. Păruse stânjenită, ca şi cum el ar fi prins-o cu ceva.

Nu era nicio mişcare înăuntrul hambarului, dar lui Joakim i se păru că aude nişte bătăi sau scârţâit dinspre podul de fân de deasupra, ca nişte paşi.

O scară de lemn îngustă şi abruptă ducea în pod, iar Joakim se prinse de laturile ei şi începu să urce.

Joakim se gândi că a urca în pod din coridoarele şi boxele de jos era aproape ca şi cum ai păşi într-o biserică. Acolo sus nu era decât un spaţiu mare, deschis, pentru uscarea fânului — o soluţie cu plan deschis, cum le plăcea agenţilor să-l numească — iar mult deasupra lui, în întuneric, se boltea acoperişul. Grinzi groase traversau podul pe lungime, la peste un metru deasupra capului lui Joakim.

Spre deosebire de etajul casei principale, aici era imposibil să te rătăceşti, chiar dacă era greu să te orientezi printre gunoaiele care fuseseră depozitate pe podea.

Mormane de ziare, ghivece, scaune rupte, maşini de cusut vechi — podul de fân devenise o groapă de gunoi. Câteva cauciucuri de tractor, aproape la fel de înalte ca un bărbat, stăteau sprijinite de perete. Cum ajunseseră astea acolo?

Când văzu podul mizerabil, Joakim îşi aduse aminte brusc că o visase pe Katrine stând acolo. Dar podeaua era curăţată, iar ea stătea lângă peretele cel mai depărtat, cu spatele la el. Îi fusese frică să se apropie de ea.

Vântul de iarnă era ca o şoaptă uşoară deasupra acoperişului hambarului. Nu îi plăcea deloc să fie acolo singur, în frig.

— Livia? strigă el.

Podeaua de lemn scârţâi în faţa lui, dar Joakim nu primi niciun răspuns. Copiii se ascunseseră, probabil, în întuneric; poate că îl spionau din umbră.

Se ascundeau de el. Joakim privi în jur şi ascultă.

— Katrine? spuse el încet.

Niciun răspuns. Aşteptă în întuneric câteva minute, dar când tăcerea din pod rămase netulburată, se întoarse şi coborî înapoi pe scară.

Când ajunse din nou în casă, îi găsi pe copii acolo unde ar fi trebuit să caute de la bun început — în camera Liviei.

Livia stătea pe podea, desenând, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În mod evident, Gabriel primise de la sora lui permisiunea de a fi acolo, pentru că adusese nişte maşini de jucărie din camera lui şi stătea lângă ea.

— Unde aţi fost? întrebă Joakim, mai tăios decât intenţionase.

Livia ridică privirea de la desenul ei. Katrine nu pictase niciodată de plăcere, deşi fusese profesoară de arte, dar Liviei îi plăcea să deseneze.

— Aici, spuse ea, ca şi cum ar fi fost cât se poate de evident.

— Dar înainte… Aţi ieşit afară? Tu, Andreas şi Gabriel?

— Puţin.

— Nu e voie să intraţi în hambar, spuse Joakim. V-aţi ascuns acolo?

— Nu. Nu e nimic de făcut în hambar.

— Unde e Andreas?

— A plecat acasă. Trebuiau să mănânce.

— Bine. O să mâncăm şi noi imediat. Dar să nu mai ieşiţi afară fără să-mi spuneţi, Livia.

— Nu.

Noaptea de după ce Joakim fusese în hambar, Livia începu din nou să vorbească în somn.

În seara aceea se dusese la culcare fără nicio problemă. Gabriel adormise pe la unsprezece, iar în timp ce Joakim o ajuta pe Livia să se spele pe dinţi în baie, aceasta îi studiase capul de aproape, cu foarte multă curiozitate.

— Ai urechi ciudate, tati, spuse ea în cele din urmă.

Joakim puse la loc pe poliţă cana şi periuţa de dinţi a fiicei lui şi o întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Urechile tale arată atât de… bătrâne.

— Înţeleg. Dar nu sunt mai bătrâne decât mine. Au păr în ele?

— Nu prea mult.

— Bine, spuse Joakim. Să ai păr în nas şi urechi nu-i prea mişto… sau în gură.

Livia voia să mai stea o vreme în faţa oglinzii şi să se strâmbe, dar Joakim o conduse blând afară din baie. O puse în pat, îi citi de două ori povestea despre cum Emil îşi înţepenea capul în bolul cu supă, apoi stinse lumina. În timp ce ieşea din cameră, o auzi cum continuă să se zvârcolească, cuibărindu-şi capul în pernă.

Puloverul lui Katrine încă stătea alături de ea, în pat.

Se duse în bucătărie, îşi făcu două sandvişuri şi porni maşina de spălat vase. Apoi stinse toate luminile. Îşi pipăi în întuneric drumul înapoi spre dormitorul lui şi aprinse lumina cea mare.

Patul dublu, rece şi gol era acolo. Iar pe pereţi, deasupra lui, erau atârnate haine. Hainele lui Katrine, care până acum îşi pierduseră deja orice urmă din parfumul ei. Joakim trebuia să le dea jos, dar nu în seara asta.

Stinse lumina, se băgă în pat şi rămase nemişcat în întuneric.

— Mami?

Vocea Liviei îl făcu pe Joakim să înalţe capul, perfect treaz.

Ascultă. Maşina de spălat vase din bucătărie terminase, iar ceasul cu radio arăta 11:52. Dormise mai mult de o oră.

— Mamii?

Strigătul se auzi din nou; Joakim se dădu jos din pat şi se duse în camera Liviei.

— Mamii?

Joakim se apropie de pat. Livia stătea sub aşternuturi, cu ochii închişi, dar în lumina de pe coridor Joakim vedea

cum capul ei se mişcă neîncetat pe pernă. Mâna ei strângea puloverul lui Katrine, iar el îl desprinse cu grijă.

— Mami nu e aici, spuse el încet, împăturind puloverul.

— Ba da, este.

— Culcă-te la loc, Livia.

Livia deschise ochii şi îl recunoscu.

— Nu pot să dorm, tati.

— Ba da, poţi.

— Nu, spuse Livia. Trebuie să dormi şi tu aici.

Joakim oftă, dar acum Livia era perfect trează şi nu mai era nimic de făcut. Asta fusese întotdeauna treaba lui Katrine.

Se întinse atent pe marginea patului. Era prea scurt, nu ar fi putut să doarmă acolo niciodată.

Adormi după două minute.

În faţa casei era cineva.

Joakim deschise ochii în întuneric. Nu auzea nimic, dar simţea că aveau un vizitator.

Era din nou perfect treaz.

Cât era ceasul? Nu avea nici cea mai mică idee. Era posibil să fi dormit câteva ore.

Înălţă capul şi ascultă. Casa era tăcută şi liniştită. Singurul sunet era ticăitul uşor al ceasului — şi respiraţia de-abia audibilă de lângă el.

Se ridică încet şi se dădu jos din pat. Dar după doar trei paşi, auzi o voce în spatele lui:

— Nu pleca, tati.

Se opri şi se întoarse.

— De ce?

— Nu pleca.

Livia stătea nemişcată, cu faţa la perete. Dar era oare trează?

Joakim nu-i vedea faţa, doar părul blond. Se întoarse în pat şi se aşeză precaut lângă ea.

— Dormi, Livia? întrebă el încet.

După câteva secunde sosi răspunsul:

— Nu.

Vocea ei părea trează, dar relaxată.

— Dormi?

— Nu… văd tot felul de lucruri.

— Unde?

— În perete.

Vorbea cu voce monotonă şi respiraţia ei era lentă şi calmă. Joakim se aplecă şi mai mult deasupra capului ei, în întuneric.

— Ce vezi?

— Lumini, apă… umbre.

— Şi ce altceva?

— E lumină.

— Vezi vreun om?

Livia tăcu din nou, după care veni răspunsul:

— Mami.

Joakim înţepeni. Îşi ţinu respiraţia, dintr-odată speriat că era ceva serios — Livia dormea şi chiar vedea tot felul de lucruri prin perete. *Nu mai pune întrebări*, se gândi el. *Du-te şi culcă-te.*

Dar trebuia să continue:

— Unde o vezi pe mami? întrebă el.

— Dincolo de lumină.

— Vezi cumva…

Livia îl întrerupse, vorbind cu mai multă intensitate:

— Toţi aşteaptă acolo. Şi mami e cu ei.
— Cine? Cine aşteaptă?
Livia nu răspunse.
Mai vorbise în somn şi înainte, dar niciodată atât de clar. Joakim încă o suspecta că e trează, că se joacă doar cu el. Dar tot nu se putea abţine să pună întrebări:
— Cum se simte mami?
— E tristă.
— Tristă?
— Vrea să intre înăuntru.
— Spune-i…
Joakim înghiţi, cu gura uscată.
— Spune-i că poate să intre oricând.
— Nu poate.
— Nu poate să ajungă la noi?
— Nu în casă.
— Poţi vorbi cu ea?
Tăcere. Joakim vorbi încet şi clar:
— Poţi s-o întrebi pe mami… ce făcea acolo, lângă apă?
Livia stătea nemişcată în pat. Nu se auzi niciun răspuns, dar Joakim tot nu voia să renunţe.
— Livia? Poţi vorbi cu mami?
— Vrea să intre înăuntru.
Joakim se îndreptă, în întuneric, şi nu mai puse nicio întrebare. Totul părea lipsit de speranţă.
— Trebuie să încerci…
— Vrea să vorbească, îl întrerupse Livia.
— Da? întrebă el. Despre ce? Ce vrea mami să spună?
Dar Livia nu mai spuse nimic.
Joakim nu mai spuse nici el nimic, ridicându-se doar încet de pe pat. Genunchii lui pocniră; stătuse prea mult timp în aceeaşi poziţie, cu spatele înţepenit.

Se apropie încet de jaluzele şi privi printre ele, în spatele casei. Vedea propria lui reflexie transparentă în geam, ca un contur ceţos — dar nu prea multe dincolo de ea.

Nu erau nici lună, nici stele. Cerul era acoperit de nori. Iarba de pe pajişte se unduia încet în vânt, dar nimic altceva nu mişca.

Era cineva afară? Joakim dădu drumul la jaluzele. Ca să iasă afară şi să se uite ar fi trebuit să-i lase pe Livia şi pe Gabriel singuri, şi nu voia să facă asta. Rămase la fereastră, indecis ce să facă, iar în cele din urmă se întoarse spre pat.

— Livia?

Niciun răspuns. Făcu un pas spre pat, dar văzu că ea doarme adânc.

Voia să continue cu seria întrebărilor. Poate chiar s-o trezească şi să afle dacă îşi putea aminti ceva din ceea ce văzuse în somn, dar desigur că nu era o idee bună s-o forţeze.

Joakim trase cuvertura înflorată peste umerii ei înguşti şi o înveli.

Se întoarse în tăcere la patul lui. În timp ce se strecura în el, cuvertura i se părea un scut împotriva întunericului.

Ascultă neliniştit să vadă dacă aude zgomote dinspre coridor şi din camera Liviei. Casa era tăcută, dar Joakim se gândea la Katrine. De-abia după câteva ore reuşi să adoarmă.

12

O noapte de vineri de la sfârşitul lui noiembrie.

Casa parohială mare din Hagelby avea aproape două sute de ani vechime şi se înălţa la capătul unui drum forestier la vreun kilometru în afara satului. Biserica suedeză nu mai deţinea casa parohială. Henrik ştia că fusese vândută unui doctor pensionar din Emmaboda şi soţiei sale.

Henrik şi fraţii Serelius îşi parcaseră camioneta într-un crâng de lângă şoseaua principală. Aşezaseră totul înăuntru, în afară de două rucsacuri în care erau doar câteva unelte, lăsând suficient loc pentru orice ar fi găsit. Înainte de a pleca prin pădure, pe lângă zidul de piatră din apropierea bisericii şi a cimitirului, fiecare din ei dăduse gata o doză de amfetamină, după care băuseră bere.

Henrik băuse mai multă bere ca de obicei; în seara aceasta nervii lui ajunseseră la limită. Era doar vina acelei table nenorocite — tabla Ouija a fraţilor Serelius.

Efectuaseră o şedinţă rapidă în bucătăria lui Henrik, cam pe la ora unsprezece. Henrik stinsese lumina cea mare, iar Freddy aprinsese lumânări.

Tommy îşi băgase degetul arătător în pahar.

— E cineva aici?

Paharul începu să se mişte imediat. Se opri la cuvântul DA. Tommy se aplecă în faţă.

— E Aleister?

Paharul se mişcă spre literele A, apoi L…

— E aici, spuse Tommy încet.

Dar paharul continuă cu G, apoi O şi T. Apoi se opri.

— Algot? spuse Tommy. Cine dracu' e Algot?

Henrik înţepeni. Paharul începuse să se mişte din nou pe tablă, iar el întinse repede mâna după o bucată de hârtie şi notă ceea ce arăta paharul.

ALGOT ALGOT NU E BINE SINGURI HENRIK NU E BINE NU E VIU NU E BINE HENRIK NU

Henrik încetă să mai scrie.

— Nu mai pot să fac asta, spuse el rapid, dând bucata de hârtie la o parte.

Inspiră adânc, se ridică şi aprinse lumina mare, apoi expiră.

Tommy îşi scoase degetul din pahar şi se uită la el.

— Bine, linişteşte-te, spuse el. Tabla trebuia doar să ne ajute… Hai să mergem.

Era douăsprezece şi jumătate când, în cele din urmă, ajunseră la casa parohială. Era o noapte cu nori, iar casa era în întuneric.

Henrik încă reflecta la mesajul tablei. Algot? Pe bunicul său îl chemase Algot.

— Sunt acasă? şopti Tommy în umbrele dintre mestecenii din partea de jos a grădinii. Ca şi Freddy şi Henrik, Tommy îşi trăsese peste cap cagula neagră.

Henrik se scutură. Trebuia să se adune, să se concentreze asupra lucrului.

— Sunt, ştiu sigur, spuse el. Dar dorm la etaj. Acolo, unde e fereastra deschisă.

Arătă spre o fereastră uşor întredeschisă a uneia din camerele de pe colţ.

— Bine, hai să mergem, spuse Tommy. Ala-bala.

O luă primul pe aleea de piatră şi pe trepte. Apoi se aplecă înainte şi privi gânditor la broască.

— Pare destul de solidă, îi şopti el lui Henrik. Să încercăm mai bine la o fereastră?

Henrik scutură din cap.

— Suntem la ţară, îi răspunse el tot în şoaptă. Şi sunt oameni bătrâni… uite.

Întinse mâna, apăsă clanţa fără să facă zgomot şi deschise uşa. Nu era încuiată.

Tommy nu spuse nimic, dădu doar din cap şi intră înăuntru. Henrik îl urmă, cu Freddy imediat lângă el.

Asta nu era bine — trei oameni în interiorul casei era prea mult. Făcu semn că Freddy ar trebui să stea afară şi să ţină de şase, dar acesta doar scutură din cap şi intră înăuntru.

Tommy deschise uşa următoare şi dispăru în casa propriu-zisă. Henrik îl urmă.

Erau într-un hol mare şi întunecat. Era cald înăuntru — oamenii bătrâni erau o specie friguroasă, se gândi Henrik, întotdeauna dădeau căldura tare.

Podeaua era acoperită cu un covor persan roşu închis, care le înăbuşea sunetul paşilor, iar pe unul din pereţi atârna o oglindă enormă, cu ramă aurită.

Henrik se opri. Pe masa de marmură de sub oglindă zăcea un portofel de piele negru şi gros. Întinse repede mâna şi băgă portofelul în buzunarul de la geacă.

Când ridică privirea, se văzu pe sine însuşi din profil: o siluetă cocoşată în haine întunecate, cu cagulă neagră pe cap şi o geantă mare în spate.

Hoţ, se gândi el. Aproape că auzea vocea bunicului Algot într-un colţ al minţii lui. Se ajunsese până la cagulă — asta făcea pe oricine să arate periculos.

Din hol se făceau trei uşi, două dintre ele întredeschise. Tommy se oprise lângă uşa din mijloc. Ascultă, scutură din cap şi optă pentru cea din dreapta.

Henrik îl urmă. Imediat în spatele lui auzea respiraţia şi paşii grei ai lui Freddy.

Uşa dădea într-un salon — o cameră elegantă, cu câteva mese mici de lemn pline de obiecte. Părea că multe dintre ele sunt porcării, dar pe una din mese era o vază de cristal Småland mare. Bun. Henrik o băgă în rucsac.

— Henrik?

Tommy îi şoptea din cealaltă parte a camerei. Deschisese un birou, trăsese sertarele şi Henrik văzu că făcuse o descoperire adevărată: şiruri de tacâmuri de argint şi cam o duzină de inele de şervete făcute din aur. Coliere şi broşe, până şi câteva teancuri de bancnote de o sută de coroane şi valută.

Un tezaur.

Se puseră toţi pe treabă ca să golească biroul, fără să spună un cuvânt. Argintăria clincănea încet în timp ce o strângeau, iar Henrik o împachetă în nişte şervete de in din birou, ca să înăbuşe sunetul.

Deja rucsacurile lor erau grele şi bine umplute.

Mai era ceva ce avea nevoie de un nou proprietar?

Pereţii erau acoperiţi de tablouri, dar care erau prea mari. Henrik întrevăzu ceva înalt şi îngust în una dintre vitrine. Dădu perdeaua la o parte.

Era un fel de felinar vechi, cu geamuri de sticlă şi lemn lăcuit, probabil de vreo treizeci de centimetri înălţime şi cincisprezece lăţime. De-a dreptul fermecător. Avea să meargă de minune în apartamentul lui, dacă nu voia să-l cumpere vreun intermediar. Înfăşură o faţă de masă în jurul felinarului şi îl băgă în rucsac.

Destul.

Când ieşiră în hol, nici urmă de Freddy. Se dusese mai departe în casă?

O uşă se deschise încet — era uşa care ducea la bucătărie, iar Henrik era atât de sigur că e Freddy, încât nici măcar nu întoarse capul — dar dintr-odată îl auzi pe Tommy cum icneşte.

Henrik se întoarse şi văzu un pitic cu părul alb stând în uşă.

Bărbatul purta pijamale maro şi tocmai îşi punea o pereche de ochelari cu lentile groase.

La dracu'. Iar era prins.

— Ce faceţi aici?

O întrebare tâmpită, care nu primi răspuns. Dar Henrik simţi cum Tommy se crispează lângă el, ca un robot care trece în modul de atac.

— Chem poliţia, spuse bărbatul.

— Ţine-ţi gura!

Tommy acţionă. Era cu un cap mai mare decât bărbatul, pe care îl împinse înapoi în bucătărie.

— Nu mişca! strigă Tommy, lovindu-l cu piciorul.

Bărbatul se împletici în cadrul uşii şi se prăbuşi imediat după prag, pierzându-şi ochelarii. Singurul zgomot pe care îl făcu fu un şuierat prelung.

Tommy îl urmă; avea ceva ascuţit în mână. Un cuţit sau o şurubelniţă.

— Ajunge!

Henrik se grăbi să încerce să-l oprească pe Tommy, dar se împiedică de un covor zdrenţuit — şi ajunse să-l calce pe bătrân cu bocancul greu pe mână. Se auzi un pârâit.

— Vino! strigă cineva, poate chiar Henrik însuşi.

Henrik se împiedică cu spatele şi se izbi de masa de marmură din hol. Oglinda cea mare căzu pe podea, spărgându-se cu o serie de zgomote asurzitoare. La dracu'. Totul era neclar, ca pe un ring de dans, rapid şi neplanificat. Era imposibil să mai controlezi lucrurile. Şi unde naiba era Freddy?

Apoi Henrik auzi o voce mai ascuţită în spatele lui.

— Ieşiţi afară!

Henrik se răsuci repede. Văzu o femeie care stătea lângă bărbatul de pe podea. Era încă şi mai scundă şi părea îngrozită.

— Gunnar? îl strigă ea, aplecându-se. Gunnar, am chemat poliţia.

— Vino!

Henrik se repezi, fără să se uite măcar dacă Tommy îi ascultă sau nu ordinul. Încă nu se vedea nici urmă de Freddy.

Afară, prin verandă, şi afară, în noapte.

Henrik alergă peste pajişte, care era întărită de chiciură, ajunse la colţul casei şi se repezi în pădure. Faţa îi era sfâşiată de ramuri, rucsacul îi zgâria umerii şi nu găsea poteca, dar continua totuşi să alerge.

Ceva îl prinse de picior şi dintr-odată zbură prin aer.

Ateriză printre umbre, acolo unde îl primiră frunzele şi tufişurile umede.

Ceva îl lovi tare în ceafă. Noaptea deveni neclară.

Se simţea rău de tot.

Când Henrik îşi reveni, se târa în patru labe. Capul îl durea, iar el avansa încet pe pământ, îndreptându-se spre o umbră neagră care se vedea în faţa lui. O mică peşteră. Se strecură înăuntru prin deschizătură şi se ghemui. Cineva venea în urma lui, dar aici înăuntru era în siguranţă.

Henrik avu nevoie de câteva minute ca să-şi limpezească mintea. Înălţă capul şi privi în jur.

Tăcere. Întuneric total. Unde dracu' ajunsese?

Simţea pământul între degete şi îşi dădu seama că se târâse într-o veche pivniţă acoperită cu piatră din pădurea de lângă casa parohială. Era rece şi umed.

Mirosea a ciuperci, oarecum a mucegai.

Dintr-odată, lui Henrik îi veni ideea că zace într-o cameră mortuară veche. O pivniţă de pământ pentru morţi, unde aceştia aşteptau să fie îngropaţi în cimitir.

Pe urechea lui ateriză un fel de insectă cu picioare lungi. Un păianjen care tocmai se trezise. Îl mătură rapid cu mâna.

Henrik începea să se simtă claustrofobic şi se târî încet afară din pivniţă. Rucsacul lui se agăţă de acoperiş, dar Henrik se întoarse pe o parte şi reuşi să iasă în aerul îngheţat.

Aer proaspăt de iarnă.

Se ridică şi porni printre tufişuri, departe de luminile care sclipeau la ferestrele casei parohiale, printre

copaci. Când ajunse la zidul cimitirului, îşi dădu seama că mergea în direcţia cea bună.

Dintr-odată auzi cum portiera unei camionete e trântită. Ascultă.

Departe, în întuneric, porni un motor.

Henrik avansă mai repede printre copaci, ieşi pe o cărare largă şi începu să alerge. Copacii se răreau, iar el văzu camioneta fraţilor Serelius. Tocmai dădeau cu spatele pe drum.

Ajunse acolo exact la timp şi deschise violent uşa laterală.

Freddy şi Tommy întoarseră capul repede şi îşi dădură seama cine era.

— Porneşte.

Henrik sări înăuntru şi trânti portiera. Odată ce camioneta porni, Henrik răsuflă uşurat, în sfârşit, şi se lăsă pe spate, cu inima bubuind.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Tommy, peste umăr.

Respira greoi, strângând cu putere volanul. Furia aceea crispată încă îi încorda umerii.

— M-am rătăcit, spuse Henrik, dându-şi jos rucsacul. M-am împiedicat de o rădăcină de copac.

Freddy chicoti de unul singur.

— Eu a trebuit să sar pe fereastră! spuse el. Direct în arbuşti.

— Totuşi, am luat marfă ca lumea, spuse Tommy.

Henrik dădu din cap, cu fălcile rigide din cauza tensiunii. Bătrânul pe care Tommy îl doborâse — ce îl apucase? Nu voia să se gândească la asta în clipa aceea.

— Ia-o pe drumul de est, spuse el. Spre debarcaderul meu.

— De ce?

— În noaptea asta poliţia o să stea pe drumul ăsta, spuse Henrik. Când e vorba de violenţă, vin din Kalmar val-vârtej… Nu vreau să dăm de ei pe autostradă.

Tommy oftă, dar o luă pe drumul de coastă din est.

Le luă peste jumătate de oră să descarce toate lucrurile şi să le ascundă în debarcader, dar merita, ca să se poată simţi în siguranţă. După ce se întoarseră la camionetă, Henrik nu mai rămăsese în rucsac decât cu banii şi vechiul felinar de sticlă.

Făcură un ocol pe coasta de est spre Borgholm, dar nu văzură nicio mişcare a poliţiei. La periferia oraşului, Tommy călcă o pisică sau un iepure, dar de data aceasta părea prea obosit ca asta să-i mai facă plăcere.

— O să luăm o pauză, spuse Tommy, când ajunseră la luminile stradale ale oraşului. O mică vacanţă.

Opriră în faţa blocului lui Henrik. Era trei şi un sfert.

— Bun, spuse Henrik, deschizând portiera. Şi trebuie să vedem cu banii… să ne asigurăm că totul e rezolvat.

Nu voia să uite că fraţii Serelius fuseseră pe cale să plece şi să-l abandoneze în pădure.

— Vorbim, spuse Tommy prin geamul deschis al camionetei.

Henrik dădu din cap şi se îndreptă spre clădire.

De-abia când ajunse în apartamentul său îşi dădu seama cât de jegos era. Blugii şi geaca lui erau pline de pete negre de pământ. Le aruncă în coşul de rufe, bău un pahar cu lapte şi începu să privească în gol pe fereastră.

Amintirile lui despre noaptea din casa parohială fuseseră vagi de la început până la sfârşit şi nu avea niciun chef să le treacă din nou în revistă. Din păcate, cea mai

clară amintire a lui era cea a mâinii bătrânului care pârâia sub bocancul lui. Nu voise să facă asta, dar…

Stinse lumina şi se duse la culcare.

Îi era dificil să adoarmă, fruntea îl durea iar nervii îi fremătau în tot corpul, dar la un moment dat, după patru, ceaţa îl învălui.

Câteva ore mai târziu, Henrik fu trezit de un ciocănit din apartament.

Un ciocănit în sticlă. Apoi tăcere.

Înălţă capul de pe pernă şi privi, confuz, prin întunericul din cameră.

Ciocănitul uşor se auzi iar. Părea să vină din hol.

Henrik părăsi căldura patului său şi se ridică împleticindu-se în întuneric, ca să asculte.

Ciocănitul venea din rucsacul său. Trei ciocănituri, apoi tăcere. Apoi încă vreo câteva ciocănituri.

Se aplecă şi deschise fermoarul rucsacului. Felinarul vechi de la casa parohială era înăuntru, încă înfăşurat în faţa de masă.

Henrik îl trase afară.

Cadrul de lemn al felinarului se răcise, probabil, în camionetă. Acum îşi revenea, la temperatura camerei. De asta clincănea şi trosnea.

Puse felinarul pe masa din bucătărie, închise uşa şi se întoarse în pat.

Din când în când, trosnetul uşor se auzea din bucătărie. Era la fel de iritant ca şi picuratul unui robinet, dar Henrik era atât de obosit, încât până la urmă adormi oricum.

13

Important era să nu o uite niciodată pe Katrine.

De fiecare dată când Joakim o uita, chiar dacă doar pentru o clipă, durerea revenea inexorabil, atunci când îşi amintea că ea nu mai există. Din acest motiv, încerca s-o păstreze în gândurile lui tot timpul — puţin înaintea limitei de la care durerea îl copleşea, dar păstrând-o încontinuu prezentă.

Duminică, la trei săptămâni de la accident, Joakim îi luă pe copii într-o lungă excursie în zona din jurul conacului. Începură prin a se îndrepta spre vest, în interiorul insulei, iar Joakim simţea în spate prezenţa lui Eel Point; îşi imagină că soţia lui rămăsese acasă, la tapetat. Poate că în curând avea să iasă pe câmp şi să-i ajungă din urmă.

Era o zi de noiembrie vântoasă dar însorită şi aveau cu ei pateuri şi ciocolată caldă. Rucsacul lui Joakim avea un scaun pentru copii încorporat în care Gabriel putea să stea atunci când obosea, dar în majoritatea timpului băiatul alerga pe pajişti cu Livia.

Când ajunseră la autostrada principală, Joakim strigă la ei să se oprească şi traversară toţi împreună, după

ce priviseră în ambele direcţii, aşa cum învăţaseră Livia şi Gabriel.

În ultimele câteva nopţi, Livia dormise mai liniştită şi nu părea deloc obosită, dar Joakim resimţea lipsa constantă de somn ca pe o greutate umflată din spatele ochilor. Se simţea ceva mai bine în timpul zilei acum că se apucase din nou să lucreze la casă, dar nopţile erau încă dificile. Chiar şi după ce adormea Livia, el zăcea treaz în întuneric, aşteptând. Ascultând.

Vorbitul în somn nu părea să aibă niciun efect negativ asupra Liviei — aproape dimpotrivă.

Dar începuse să aducă acasă desenele făcute la şcoala pregătitoare. Multe dintre ele înfăţişau o femeie cu păr blond, uneori stând în faţa unei mări albastre, alteori în faţa unei case mari, roşii. Deasupra tabloului scrisese MAMI, cu litere dezlânate.

Livia încă întreba aproape în fiecare dimineaţă şi seară când se întoarce acasă Katrine, iar Joakim îi dădea întotdeauna acelaşi răspuns:

— Nu ştiu.

De cealaltă parte a drumului era un zid vechi de piatră, iar după ce îl săriră se treziră la marginea unui peisaj plat şi cenuşiu cu suprafeţe de apă între petece de stuf şi smocuri de iarbă galbenă. Apa era neagră şi calmă; era imposibil să-ţi dai seama cât e de adâncă.

— Asta se numeşte turbărie, spuse Joakim.

— Te poţi îneca în ea? întrebă Livia.

Încercă să bage un băţ în balta noroioasă, şi nu observă că întrebarea ei îl tensionase pe Joakim.

— Nu… doar dacă nu ştii să înoţi.

— Eu ştiu să înot! strigă Livia.

În timpul verii, în Stockholm, se dusese la patru lecţii de înot.

Gabriel ţipă dintr-odată şi începu să plângă — se scufundase şi galoşii lui se înţepeniseră în iarba de lângă apă. Pământul noroios îi dădu drumul cu un pleoscăit zgomotos atunci când Joakim îl trase afară. Joakim îl puse pe Gabriel pe teren uscat, şi dintr-odată îşi aminti ceva ce le spusese agentul imobiliar care le arătase împrejurimile din Eel Point, în timp ce treceau cu maşina pe lângă turbărie.

— Ştiţi ce făceau aici în Epoca Fierului? îi întrebă el. Cu sute şi sute de ani în urmă?

— Ce? spuse Livia.

— Am auzit că obişnuiau să *sacrifice* unele lucruri zeilor.

— Să sacrifice — ce înseamnă asta?

— Înseamnă să dai altcuiva lucruri care îţi plac, spuse Joakim. Ca să primeşti şi mai mult înapoi.

— Şi ei ce au dat? întrebă Livia.

— Argint, aur, săbii şi alte lucruri de felul ăsta. Le-au aruncat în apă, ca dar pentru zei.

Potrivit agentului, uneori fuseseră sacrificate şi animale, şi fiinţe umane — dar astfel de poveşti, în mod categoric, nu erau pentru urechile copiilor.

— De ce? spuse Livia.

— Nu ştiu… dar presupun că ei credeau că asta îi va face pe zei fericiţi, astfel încât aceştia să le facă viaţa mai uşoară.

— Ce fel de zei erau?

— Zei păgâni.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, înseamnă că erau… destul de răi uneori, spuse Joakim, care nu era prea bun la istoria religiilor. Zei norvegieni precum Odin şi Freya. Şi zei ai naturii, din pământ şi copaci. Dar ei nu mai există.

— De ce?

— Pentru că oamenii au încetat să mai creadă în ei, spuse Joakim, pornind iar. Haideţi să mergem. Vrei să stai în scaun, Gabriel?

Fiul lui scutură din cap vesel şi porni din nou ţopăind, în urma Liviei. O luară spre nord, pe o cărare îngustă de pe marginea mlaştinii. După capătul mlaştinii erau câmpuri, iar dincolo de ele era Rörby, cu biserica lui albă înălţându-se la orizont.

Lui Joakim i-ar fi plăcut să se plimbe mult mai departe, dar când ajunseră la câmpuri, copiii încetiniseră considerabil. Joakim îşi scoase rucsacul.

— E timpul pentru o gustare.

Le luă un sfert de oră să golească termosul cu ciocolată caldă şi să mănânce toate pateurile. Găsiseră pietre uscate pe care să stea, şi totul în jurul lor era tăcut. Joakim ştia că turbăria e o rezervaţie de păsări, dar nu văzuseră nicio pasăre cântătoare toată ziua.

După ce au mâncat, au traversat înapoi autostrada principală. Joakim alese o cărare de la marginea pădăricii care creştea la nord de Eel Point. Pădurea era joasă şi plină de tufişuri, ca toate pădurile pe care le văzuse pe insulă. Era o pădure de pini, toţi înclinaţi uşor spre interiorul insulei, ferindu-se de vânturile aspre venite dinspre mare. Printre ei creşteau desişuri de aluni şi păducel.

Continuară până pe coastă, unde vântul deveni mai puternic şi mai rece. Soarele începea să apună, iar cerul îşi pierduse strălucirea albastră.

— Uite epava! strigă Livia, când aproape că ajunseseră pe ţărm.

— Epava! repetă şi Gabriel.

— Putem să mergem acolo, tati?

De la distanţă încă semăna oarecum cu coca unei nave, dar pe măsură ce se apropiau arăta tot mai mult ca un morman de scânduri rupte şi vechi. Singurul lucru care nu fusese sfărâmat în bucăţi era chila: o grindă de lemn deformată, pe jumătate îngropată în nisip.

Livia şi Gabriel se plimbară peste tot în jurul epavei, dar se întoarseră dezamăgiţi.

— Nu poate fi reparată, tati, spuse Livia.

— Nu, spuse Joakim, cred că e terminată.

— Toţi de pe corabie s-au înecat?

Livia vorbea tot timpul despre oameni care se înecau, se gândi Joakim.

— Nu, au supravieţuit, spuse el. Sunt sigur că paznicii farului i-au ajutat să iasă la mal.

O luară spre sud, pe ţărmul umed şi nisipos. Valurile se rostogoleau pe nisip, iar Livia şi Gabriel încercau să meargă cât mai aproape posibil de ele, fără să se ude. Când un val mare se năpustea spre ei, săreau la o parte, ţipând şi râzând.

După un sfert de oră ajunseră la digul de piatră care adăpostea farurile. Livia alergă spre el, traversând nisipul, şi se căţără pe primul bloc de stâncă.

Aici fusese Katrine, cu doar trei săptămâni în urmă.

— Nu te sui acolo, Livia, strigă Joakim.

Ea se întoarse şi privi în jos spre el.

— De ce nu?

— Ai putea aluneca.

— N-o să alunec.

— Poate aluneci. Dă-te jos, te rog!

În cele din urmă Livia se dădu jos, tăcută şi îmbufnată. Gabriel se uită la sora şi la tatăl lui, neştiind sigur cine avea dreptate.

Trecură pe lângă cărarea de piatră care ducea la faruri, iar Joakim avu o idee care ar fi putut să o binedispună din nou pe Livia.

— Am putea merge să ne uităm într-unul din faruri, spuse el.

Livia întoarse repede capul.

— Putem?

— Sigur că da, spuse Joakim, dacă putem descuia uşa. Dar ştiu unde e un mănunchi de chei.

O luă spre casă, descuie uşa şi, ca de obicei, în timp ce intra îşi stăpâni impulsul de a o striga pe Katrine.

În unul din dulapurile din bucătărie era o cutie de metal pe care le-o lăsase agentul, conţinând documente referitoare la istoria casei. Mănunchiul vechi de chei era şi el în cutie — un inel de fier cu aproximativ o duzină de chei, unele dintre ele mai mari şi mai grele decât orice cheie văzută de el până atunci.

Gabriel voia să rămână înăuntru, unde era cald; voia să se uite la o casetă video cu pinguinul Pingu. Joakim băgă caseta în aparat.

— Nu stăm mult, spuse el.

Gabriel dădu doar din cap, deja prins de film.

Joakim luă mănunchiul zornăitor de chei şi ieşi din nou în frig, cu Livia alături de el.

— Deci, pe care să-l alegem?

Livia se gândi la asta şi arătă cu degetul.

— Acela, spuse ea. Farul lui mami.

Joakim privi spre farul din nord. Era cel care nu mai lumina — chiar dacă lui i se păruse că vede o lumină acolo, doar o dată, în zorii zilei în care Katrine se dusese pe digul de piatră.

— Bine, spuse el. Încercăm cu ăla.

Aşa că ieşiră pe mare, pe cărarea de piatră, iar acolo unde cărarea se bifurca o luară pe ramura din stânga.

Ajunseră la mica insulă. În faţa uşii de metal a farului era o lespede de calcar şlefuit, suficient de mare ca tatăl şi fiica să poată sta pe ea.

— Bun, hai să vedem dacă putem intra înăuntru, Livia…

Joakim se uită la lacăt şi alese o cheie care părea că s-ar potrivi, dar era prea mare pentru gaura cheii. A doua cheie se potrivi, dar nu se întorcea.

A treia cheie se potrivea şi ea, iar când Joakim o strânse cu putere, reuşi s-o întoarcă, deşi avu nevoie de ceva efort.

Uşa se deschise încet, pe balamalele înţepenite, dar se opri după cincisprezece sau douăzeci şi cinci de centimetri.

Era din cauza lespezii mari de calcar. Valurile şi gheaţa iernii — sau poate iarba care creştea în jurul ei — o împinseseră în sus, în cursul anilor, iar partea de jos a uşii se bloca în ea.

Când Joakim apucă de partea de sus a uşii de oţel, aceasta se mai înclină în afară câţiva centimetri, dar refuză să se deschidă.

Joakim se uită înăuntru, având senzaţia că priveşte într-o crevasă neagră de munte.

— Ce e înăuntru? întrebă Livia, din spatele lui.

— Aoleo, spuse el, e un schelet pe podea.

— Ce?

Joakim se întoarse şi zâmbi spre faţa ei cu ochii căscaţi.

— Glumeam doar. Nu văd cine ştie ce… e aproape beznă.

Se dădu în spate, pe lespedea de piatră, iar Livia privi şi ea.

— Văd nişte scări, spuse ea.

— Da, sunt scările care urcă în turn.

— Sunt curbate, spuse Livia. Se răsucesc… şi urcă.

— Până în vârf, spuse Joakim, adăugând apoi, aşteaptă aici.

Depistase o bucată dreptunghiulară de piatră jos, lângă apă, şi se duse să o aducă. Asta îi oferea un prag bun pe care să stea.

— Te poţi da puţin în spate, Livia? spuse el. O să încerc să sar înăuntru pe sus şi să împing uşa dinăuntru.

— Vreau să vin şi eu!

— După mine, poate.

Se sui pe bucata de piatră, îndoi partea de sus a uşii în exterior cât de mult putu şi se strecură înăuntru prin deschizătură. De-abia dacă avu loc — era bucuros că nu avea burtă de bere.

Imediat ce intră înăuntru lumina zilei dispăru, iar el nu mai putea să audă vântul de pe mare. Coborî pe podeaua plată de ciment şi pipăi, în jurul lui, pereţii curbaţi de piatră.

Se obişnui încet cu întunericul şi privi în jur. Cât de mult trecuse de când nu mai fusese cineva înăuntrul farului? Câteva decenii, poate. Aerul era uscat, ca în toate clădirile de calcar, şi fiecare suprafaţă era acoperită de o pulbere de praf cenuşiu.

Scările de piatră pe care le văzuse Livia începeau aproape de la picioarele lui şi urcau în spirală pe lângă ziduri, în jurul unei coloane groase din centrul turnului.

Dispăreau în întuneric, dar undeva sus Joakim avea impresia că vede o lumină slabă, probabil de la ferestrele înguste ale turnului.

Cineva lăsase unele lucruri pe podea. Câteva sticle goale de bere, un teanc de ziare, o cutie de metal roşu cu alb pe care scria CALTEX.

Lângă scările de piatră era o uşă scundă de lemn, iar când Joakim o deschise puţin văzu alte gunoaie: lăzi vechi de lemn clădite una peste alta, sticle goale şi năvoade verde închis pe pereţi. Exista acolo chiar şi ceva care semăna cu un vechi calandru[2].

Cineva folosise turnul ca groapă de gunoi.

— Tati?

Livia îl striga.

— Da? răspunse el, auzind ecoul vocii lui ricoşând din scările în spirală.

Faţa ei apăru în deschizătura uşii.

— Pot să intru şi eu?

— Am putea încerca… Poţi să te sui pe piatră? Atunci aş putea încerca să te trag înăuntru.

Imediat ce ea începu să se strecoare înăuntru prin deschizătură, Joakim îşi dădu seama că nu va putea să împingă uşa în afară şi să o tragă înăuntru în acelaşi timp. Putea foarte uşor să rămână înţepenită.

— Nu cred că merge, Livia.

— Dar vreau să intru înăuntru!

— Putem merge la turnul de sud, spuse Joakim, şi am putea să…

Dintr-odată, Joakim auzi deasupra lui sunete hârşâite. Întoarse capul şi ascultă.

[2] Maşină cu cilindri rotitori prin care se trece un material flexibil pentru a-l subţia, a-l netezi, a-l imprima.

Paşi. Suna ca ecoul unor paşi de sus, de pe scările în spirală.

Sunetul venea din turn. Era imaginaţia lui, dar *părea* nişte paşi grei — şi sunau de parcă ar fi coborât încet, dar sigur.

Asta nu era Katrine, era altcineva.

Paşi grei… Părea a fi un bărbat.

— Livia? strigă Joakim.

— Da?

Era încă afară, iar Joakim se gândi la cât de aproape era de apă; dacă făcea câţiva paşi în spate şi cădea din întâmplare… Şi Gabriel, Gabriel era singur în casă. Cum putuse să-l lase acolo?

— Livia? strigă el. Rămâi unde eşti, ies eu afară.

Se prinse de tocul uşii şi se trase în sus. Uşa de oţel părea că vrea să-l ţină acolo, dar el îşi forţă ieşirea prin deschizătură. Ar fi putut părea destul de amuzant, ca o parodie a unei naşteri, dar inima lui bubuia şi Livia stătea acolo privindu-l, cu frică în ochi.

Joakim se dădu jos de pe bolovanul de afară şi inspiră aerul proaspăt şi rece al mării.

— Iată-ne, spuse el, închizând repede în urma lui uşa de oţel. Hai să ne întoarcem la Gabriel. Putem să ne uităm în celălalt turn în altă zi.

Joakim se aştepta la proteste, în timp ce punea repede de la loc lacătul şi încuia uşa, dar Livia nu spunea nimic. Îl luă de mână în tăcere şi se întoarseră pe dig, apoi urcară pe ţărm. Era aproape seară.

Joakim se gândi la zgomotele din far.

Trebuia să fi fost vântul de pe mare care bătea în jurul turnului, sau ciocurile pescăruşilor care se frecau de geam. Nu paşi.

Morţii încearcă să ajungă la noi, Katrine. Vor să ne vorbească, vor ca noi să-i ascultăm.

Ce vor să ne spună? Poate că nu ar trebui să căutăm moartea prea devreme.

În podul de sus din hambar este o dată din timpul Primului Război Mondial, sculptată în perete: 7 decembrie 1916. După asta e o cruce şi începutul unui nume: † GEOR-

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1916

Alma Ljunggren, soţia paznicului-şef al farului, stă la războiul ei de ţesut din dosul casei. În spatele ei ticăie un ceas de perete. Alma nu vede marea de aici, ceea ce îi convine perfect. Nu vrea să vadă ceea ce soţul ei, Georg, şi ceilalţi paznici ai farului fac jos, pe ţărm.

În casă nu se aude nicio voce; toate celelalte femei sunt jos, pe ţărm. Alma ştie că şi ea ar trebui să fie acolo, ca să-i sprijine pe bărbaţi, dar nu îndrăzneşte să meargă. Nu are puterea să ofere niciun fel de sprijin; de-abia dacă are curajul să respire.

Ceasul de perete continuă să ticăie.

Un monstru marin a eşuat pe ţărmul de la Eel Point în această dimineaţă de iarnă, în al treilea an al Marelui Război. Monstrul fusese descoperit după ultima noapte de furtună aprigă de zăpadă: un monstru negru, cu ţepi de oţel ascuţiţi pe tot trupul lui rotund.

Suedia este o ţară neutră, în ce priveşte Marele Război de pe continent, dar este afectată de el.

Monstrul de pe ţărm e o mină. Probabil rusească, lansată anul trecut pentru a-i împiedica pe germani să trans-

porte minereu prin Baltica. Dar desigur că nu contează din ce ţară vine, este la fel de periculoasă oricum.

Ticăitul din cameră se opreşte brusc.

Alma întoarce capul.

Ceasul de perete din spatele ei s-a oprit. Pendula atârnă drept în jos.

Alma ia o pereche de foarfeci negre de tuns oile dintr-un coş de lângă război, se ridică şi iese din cameră. Îşi aruncă un şal pe umeri şi iese pe verandă, în faţa conacului. Încă refuză să privească spre ţărm.

Probabil că valurile au smuls mina din ancora ei din larg în timpul viscolului din ultimele câteva zile şi au aruncat-o încet pe ţărm. Acum s-a înţepenit bine în nisip şi în gheaţa mocirloasă aflată la doar vreo cincizeci de metri de farul de sud.

Cu un an înainte, o torpilă germană eşuase puţin la nord de Marnäs. Fusese împuşcată şi explodase în bucăţi, iar acum autorităţile navale insistau ca minele să fie tratate în acelaşi fel. Mina rusească trebuie distrusă, dar nu e posibil ca ea să fie detonată atât de aproape de far. Trebuie trasă la o parte. Paznicii farului urmează să lege mina cu o frânghie şi apoi să o tragă cu atenţie la distanţă de faruri.

Paznicul-şef al farului, Georg Ljunggren, conduce munca din apă. Stă la prora unei bărci cu motor deschise, iar de pe verandă Alma aude ordinele tunătoare ale soţului ei răsunând de-a lungul ţărmului, până la casă.

Când deschide uşa, Alma îl aude foarte clar.

Iese afară în frig şi traversează curtea proaspăt curăţată de zăpadă înspre hambar, fără să privească în jos, spre ţărm.

În hambar nu e nimeni, dar când Alma deschide uşa grea şi intră înăuntru, vacile şi caii încep să se mişte în întuneric. Furtuna îi nelinişteşte.

Alma se apropie încet de scara podului. Nici acolo nu e nimeni.

Fânul ajunge aproape până la acoperiş, dar pe lângă perete există un coridor mic, astfel că ea poate să traverseze podeaua de lemn.

Se duce la peretele din spate şi se opreşte. În ultimii câţiva ani a stat acolo de mai multe ori, dar acum citeşte din nou numele.

Apoi scoate foarfeca de tuns, pune vârful pe una dintre scândurile de lemn şi începe să cioplească data de azi: 7 decembrie 1916. Şi un nume.

Strigătele de pe ţărm amuţesc.

Totul e încă tăcut, iar sus în pod Alma scapă foarfeca din mână. Îşi împreunează mâinile lângă perete şi se roagă la Dumnezeu.

Totul este tăcut la Eel Point.

Apoi vine explozia.

Este ca şi cum aerul de peste tot din jurul conacului este comprimat, şi în acelaşi timp mugetul tunător de pe ţărm se rostogoleşte spre insulă. Unda exploziei ajunge o secundă mai târziu; crapă câteva geamuri din hambar şi o asurzeşte pe Alma. Aceasta închide ochii şi cade pe spate în fân.

Mina a explodat prea repede. Alma ştie asta.

După ce unda exploziei a trecut, Alma se ridică în picioare, în podul de fân.

După câteva secunde în care timpul a stat în loc, vacile încep să mugească jos, în hambar. Apoi se aud vocile zgomotoase de pe pajiştea de lângă ţărm. Se apropie de casă foarte rapid.

Alma coboară scara în grabă.

Amândouă farurile sunt încă în picioare, vede ea; nu au fost atinse. Dar mina a dispărut; tot ce a rămas este apa gri şi tulbure în care zăcea. Şi nu e nici urmă din barca paznicilor farului.

Alma le vede pe celelalte femei venind: Ragnhild şi Eivor, soţiile paznicilor farului. O privesc fix, cu o expresie amorţită.

— Paznicul-şef? întreabă Alma.

Ragnhild scutură ţeapăn din cap, iar acum Alma vede că şorţul ei este udat cu sânge.

— Albert al meu… stătea la prova.

Genunchii ei cedează. Alma se repede spre ea pe cărarea de piatră şi o prinde înainte să cadă.

14

În acea noapte de duminică Livia a dormit liniştită. Joakim s-a trezit când se crăpa de ziuă, după trei ore de somn fără vise. Zilele acestea nu putea niciodată să doarmă neîntrerupt mai mult de atât şi se trezi cu capul zvâcnindu-i de epuizare.

Dimineaţa îi duse pe copii în Marnäs, ca de obicei, când se întoarse casa era tăcută şi goală. Reluă tapetatul dormitoarelor din capătul de sud al casei.

Pe la ora unu auzi zgomotul înăbuşit al motorului unei maşini care se apropia de Eel Point. Privi afară.

Un Mercedes mare, roşu purpuriu se apropia în viteză pe aleea de pietriş. Joakim îl recunoscu; îl văzuse depărtându-se de biserica din Marnäs, una din primele maşini care plecaseră după înmormântare.

Mama lui Katrine venise în vizită.

Deşi maşina era mare, femeia care o conducea părea cumva încă şi mai mare. Se chinui să se dea jos din maşină, ca şi cum ar fi fost înţepenită între volan şi scaunul şoferului. Dar în cele din urmă ajunse în faţa casei, îmbrăcată în blugi strânşi pe corp, cizme ascuţite şi o geacă de piele plină de catarame. O femeie de vreo

cincizeci şi cinci de ani, dată cu ruj roşu şi rimel negru gros.

Îşi potrivi eşarfa de mătase roz şi privi spre casă cu o expresie ameninţătoare. Apoi îşi aprinse o ţigară.

Mirja Rambe, soacra lui din Kalmar. De la înmormântare nu mai vorbise deloc cu el.

Joakim inspiră adânc, lăsă aerul să iasă încet, apoi străbătu casa, să deschidă uşa de la bucătărie.

— Salut, Joakim, spuse ea, suflând fum de ţigară pe la colţul gurii.

— Bună, Mirja.

— Mă bucur că eşti acasă. Ce mai faci?

— Nu prea bine.

— Înţeleg asta… genul ăsta de lucruri de fac să te simţi ca un căcat.

Asta era toată compasiunea pe care o primi din partea ei. Mirja lăsă ţigara să cadă pe pietriş şi se îndreptă spre uşa bucătăriei; el se dădu la o parte şi ea se năpusti pe lângă el, într-un nor de tutun şi parfum.

În bucătărie se opri şi privi în jur. Joakim ştia că era complet diferit faţă de atunci când locuise ea în casă, cu peste treizeci de ani în urmă — dar când ea nu făcu nicio remarcă despre toată munca pe care ei trebuiseră să o investească, se simţi îndemnat să întrebe:

— Katrine a refăcut cea mai mare parte din această încăpere vara trecută. Cum ţi se pare?

— E bine, spuse Mirja. Când Torun şi cu mine am închiriat una dintre camerele din pavilion, aici, în casa principală, locuiau nişte bărbaţi. Arăta pur şi simplu ca dracu'. Mizerie peste tot.

— Lucrau la faruri? întrebă Joakim.

— La momentul acela paznicii farului erau deja plecaţi, spuse Mirja lapidar. Ăştia erau doar nomazi.

Se cutremură, ca şi cum voia să schimbe subiectul, şi întrebă:

— Deci unde sunt nepoţii mei?

— Livia şi Gabriel sunt la şcoală, în Marnäs.

— Deja?

— Mă rog, e şcoală pregătitoare. Livia face activităţi de copii de şase ani.

Mirja dădu din cap, dar fără să zâmbească.

— Nume noi… spuse ea. Aceeaşi mâncare de peşte.

— Şcoala pregătitoare nu e mâncare de peşte, spuse Joakim. Le place la nebunie.

— Sunt sigură că le place, spuse Mirja. Pe vremea mea i se spunea şcoala mică. Aceleaşi porcării… la nesfârşit.

Dintr-odată, Mirja se întoarse din nou cu spatele.

— Apropo de animale…

Ieşi din nou afară.

Joakim rămase în bucătărie, întrebându-se cât avea de gând să stea Mirja. Când soacra lui era acolo, casa părea mult mai mică, ca şi cum nu ar fi existat suficient aer.

Auzi o portieră de maşină trântindu-se, iar Mirja reveni în bucătărie ducând în fiecare mână un bagaj. Ridică mâna în care avea o cutie gri cu mâner.

— A fost gratis, l-am primit de la vecinul meu, spuse ea. A trebuit să cumpăr celelalte lucruri.

Joakim îşi dădu seama că de fapt cutia era un coş de pisică, iar coşul nu era gol.

— Glumeşti? spuse el.

Mirja scutură din cap şi deschise coşul. Un motan matur, maro cu dungi negre, sări afară şi se întinse pe podeaua de lemn. Privea neîncrezător spre Joakim.

— El e Rasputin, spuse Mirja. O să trăiască aici ca un călugăr rus, nu-i aşa?

Mirja deschise o geantă mare şi scoase mai multe conserve cu mâncare pentru pisici, o farfurie şi o tavă cu nişte nisip pentru pisici.

— Nu-l putem ţine aici, spuse Joakim.

— Sigur că puteţi, spuse Mirja. O să mai însufleţească atmosfera.

Rasputin se frecă de picioarele lui Joakim şi ieşi în hol. Când Mirja deschise uşa de afară, ţâşni imediat.

— S-a dus să caute şobolani, spuse ea.

— N-am văzut nici măcar un şobolan aici, spuse Joakim.

— Asta din cauză că ei sunt mai deştepţi decât tine.

Mirja luă un măr din bolul de pe masa din bucătărie şi continuă:

— Deci când veniţi în Kalmar să mă vizitaţi?

— N-am ştiut că suntem invitaţi.

— Bineînţeles că sunteţi invitaţi, spuse Mirja muşcând din măr. Veniţi oricând vreţi.

— Katrine nu a primit nicio invitaţie, din câte ştiu eu, spuse Joakim.

— Katrine nu ar fi venit oricum, spuse Mirja. Dar noi ne sunam uneori.

— O dată pe an, o corectă Joakim. Ea te suna pe tine de Crăciun, dar când vorbea cu tine închidea întotdeauna uşile.

Mirja scutură din cap.

— Am vorbit cu ea nu mai departe de acum o lună.

— Despre ce?

— Nimic special… ultima mea expoziţie din Kalmar. Şi noul meu prieten, Ulf.

— Cu alte cuvinte, voi două aţi discutat despre tine.

— Şi despre ea.

— Şi ce a spus ea?

— Se simţea singură aici, spuse Mirja. Spunea că nu îi e dor de Stockholm… dar îi era dor de tine.

— A trebuit să continui să lucrez o vreme.

Ar fi putut, bineînţeles, să-şi dea demisia mai devreme din slujba lui de profesor. Ar fi putut să facă altfel multe lucruri, dar nu voia să discute despre asta cu Mirja.

Aceasta intră mai departe în casă, dar se opri la tabloul Rambe din faţa dormitorului lui Joakim.

— I l-am dat lui Katrine la a douăzecea ei aniversare, spuse ea. Ceva care să-i amintească de bunica ei.

— Îi plăcea foarte mult.

— Nu ar trebui să stea atârnat aici, spuse Mirja. Ultimul tablou de Torun vândut la licitaţie a luat trei sute de mii de coroane.

— Serios? Dar nimeni nu ştie că e aici.

Mirja studie cu atenţie tabloul, urmărind cu ochii liniile negre-cenuşii de vopsea în ulei.

— Nu există deloc linii orizontale, de asta e atât de dificil de privit, spuse ea. Ăsta e modul în care pictezi dacă ai fost în viscol.

— Şi Torun a fost?

— Da. Era prima noastră iarnă aici. Se emisese un avertisment despre furtunile de zăpadă, dar Torun s-a dus la turbărie oricum. Îi plăcea să meargă spre interiorul insulei şi apoi să se oprească să picteze.

— Am fost acolo ieri, spuse Joakim. E minunat lângă turbărie.

— Nu şi când vine viscolul, spuse Mirja. Şevaletul lui Torun a fost luat de vânt înainte ca ea să aibă timp să-l

strângă şi dintr-odată nu mai vedea decât la câţiva metri în faţa ei. Soarele dispăruse. Nu era nimic decât zăpadă, peste tot.

— Dar a supravieţuit?

— Pe drumul înapoi a dat de mlaştină şi se împleticea prin apă, dar apoi zăpada s-a potolit pentru o clipă şi a întrezărit lumina pâlpâitoare a farului.

Mirja privi spre tablou şi continuă calm:

— Era exact la timp. Spunea că, în timp ce lipăia prin mlaştină, îi vedea pe cei morţi… cei care fuseseră sacrificaţi în Epoca Fierului. Se ridicau din apă şi întindeau mâinile după ea.

Joakim asculta concentrat. Începea să înţeleagă de unde provenea atmosfera din tablourile lui Torun.

— După asta avea probleme cu vederea, continuă Mirja. Atunci a început. Şi sigur că, în cele din urmă, a orbit.

— Din cauza viscolului?

— Poate… Oricum, nu a putut deschide ochii câteva zile. Viscolul ridicase nisip de pe câmpuri şi îl amestecase cu zăpadă… era ca şi cum ţi s-ar fi înfipt ace în ochi.

Mirja se îndepărtă de tablou cu un pas.

— Oamenii nu vor tablouri întunecate ca ăsta, spuse ea. Aici, în Öland, trebuie să fie cer senin, mare albastră şi câmpuri mari pline de flori galbene, nimic altceva. Tablouri strălucitoare cu rame albe.

— Genul de lucruri pe care le produci tu, spuse Joakim.

— Absolut.

Mirja dădu din cap energic, aparent câtuşi de puţin supărată.

— Tablouri însorite de vară, pentru oamenii verii, spuse ea privind în jur. Dar tu s-ar părea că nu ai niciun tablou Mirja Rambe aici. Sau ai?

— Nu. Katrine are undeva cărţi poştale cu ele.

— Asta e bine, cărţile poştale aduc şi ele bani.

Joakim voia să plece din apropierea dormitoarelor — i se părea prea privat. O luă din nou în direcţia bucătăriei.

— Câte tablouri de Torun au fost aici la început? întrebă el.

— O grămadă. Trebuie să fi fost cincizeci.

— Şi acum mai sunt doar şase, nu-i aşa?

— Şase, da.

Mirja avea o expresie aspră.

— Cele şase care au fost salvate.

— Şi oamenii spun că…

Mirja îl întrerupse, nervoasă:

— Ştiu ce spun oamenii… că fiica ei le-a distrus. O colecţie care astăzi ar fi valorat mai multe milioane… spun că eu le-am băgat în sobă, într-o iarnă friguroasă şi că le-am dat foc ca să nu murim de frig.

— Katrine spunea că nu e adevărat, spuse Joakim.

— A, da?

— Spunea că erai invidioasă pe Torun… şi că ai aruncat tablourile în mare.

— Katrine s-a născut în anul de după ce s-a întâmplat asta, deci ea nu era aici, oftă Mirja. Aud bârfele de aici, de pe insulă: Mirja Rambe e o femeie bătrână şi dificilă… prietenii ei sunt mult prea tineri pentru ea, e alcoolică… Presupun că asta spunea şi Katrine?

Joakim scutură din cap, dar îşi aminti cum la nunta lor din Borgholm Mirja se împleticea în stânga şi-n dreapta, încercând să-l seducă pe vărul lui mai tânăr.

Acum erau afară, pe verandă. Mirja îşi încheie geaca de piele.

— Vino cu mine, spuse ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

Joakim o urmă în curte. Îl văzu pe Rasputin strecurându-se prin gard şi îndreptându-se spre mare.

— Nu s-a schimbat prea mult, spuse Mirja în timp ce mergeau pe pietrele neregulate. La fel de multe buruieni.

Se opri, îşi aprinse o nouă ţigară, apoi privi prin ferestrele prăfuite înăuntru, în pavilion.

— Nu e nimeni acasă, spuse ea.

— Agentul îi spune pensiunea, spuse Joakim. La primăvară urmează să-l punem la punct… cel puţin ăsta era planul.

De afară, clădirea zugrăvită părea un bloc rectangular cu un singur nivel şi acoperiş de ţiglă. Înăuntru era o sobă cu lemne, un atelier de tâmplărie, o spălătorie cu podeaua avariată de umezeală, o saună construită în anii '70 şi două camere de oaspeţi, fiecare cu duş. În trecut, familiile stăteau în camerele de oaspeţi vara, când în casa principală era prea cald.

Mirja privi spre clădire şi scutură din cap.

— Am trăit aici timp de trei ani, Torun şi cu mine. Printre şoareci şi vălătuci de praf. Era ca şi cum ai locui într-un frigider iarna.

Mirja întoarse spatele pavilionului.

— Asta voiam să-ţi arăt… aici.

Se duse spre hambar şi deschise uşa spre întunericul vast.

Mirja îşi strivi ţigara şi aprinse luminile, iar Joakim o urmă, pe podeaua de piatră. Ea arătă spre pod.

— E acolo, sus, spuse ea.

Joakim ezită pentru câteva clipe. Apoi o urmă pe Mirja pe scara abruptă. Totul era exact la fel de neîngrijit ca ultima oară când fusese el în pod.

— Nu poţi să treci pe aici, spuse el.

— Cum să nu.

Îşi croi drum fără ezitare printre toate valizele, lăzile, piesele vechi de mobilier şi bucăţi de aparatură ruginită. Găsi coridoare înguste printre toate aceste gunoaie şi se duse până la peretele din partea din spate a podului. Apoi se opri şi arătă spre scândurile late de lemn.

— Uite… Am găsit asta acum treizeci şi cinci de ani.

Joakim se apropie. În lumina slabă de la fereastră, Joakim reuşi să vadă că cineva cioplise literele în lemnul gol al peretelui: o serie de nume şi date şi uneori o cruce sau o trimitere biblică:

SCUMPĂ CAROLINA 1884 era cioplit pe o scândură exact sub acoperiş. Dedesubt urma JAN, ÎNDELUNG PLÂNS, PLECAT LA DOMNUL 1884, iar puţin mai jos ÎN AMINTIREA LUI ARTHUR CARLSSON, ÎNECAT 3 IUNIE 1911, IOAN 3:16.

Erau multe alte nume pe perete, dar Joakim se opri din citit şi se întoarse spre Mirja.

— Ce e asta?

— Aceştia sunt oamenii de la conac care au murit, spuse Mirja.

Vocea ei, care înainte fusese destul de tare, acum era mult mai înceată, aproape reverenţioasă.

— Cei care le erau apropiaţi le-au cioplit numele. Erau deja aici când eram eu mică… dar acestea sunt noi.

Mirja arătă spre câteva nume de lângă podea: într-un loc scria CIKI, cu litere subţiri, şi în alt loc SLAVKO.

— E posibil să fi fost refugiaţi, spuse Joakim. Eel Point a fost tabără, acum câţiva ani.

Joakim privi spre Mirja.

— Dar de ce le-au cioplit oamenii numele?

— Ei, spuse Mirja. De ce pun oamenii pietre la mormânt?

Joakim se gândi la blocul de granit pe care îl alesese pentru Katrine săptămâna trecută. Avea să fie livrat înainte de Crăciun, promisese pietrarul. Se uită spre Mirja.

— Ca să… nu uite, spuse el.

— Exact.

— Ai discutat cu Katrine despre perete?

— A, da, demult, în vară. Era clar interesată… dar nu ştiu dacă a urcat până aici.

— Cred că da, spuse Joakim.

Mirja îşi trecu degetele peste semnele cioplite în lemn.

— Când am descoperit numele astea, în adolescenţă, le-am citit de nenumărate ori, spuse ea. Şi apoi am început să mă întreb cine erau. De ce trăiseră aici şi de ce muriseră… E dificil să nu te mai gândeşti la morţi, nu-i aşa?

Joakim privi spre perete şi dădu din cap în tăcere.

— Iar eu îi auzeam, continuă Mirja.

— Pe cine?

— Pe morţi.

Mirja se aplecă mai mult spre perete.

— Dacă asculţi puţin… îi auzi cum şoptesc.

Joakim tăcu, dar nu auzi nimic.

— Vara trecută am scris o carte despre Eel Point, spuse Mirja în timp ce se întorceau prin pod.

— Înţeleg, spuse Joakim.

— I-am dat-o lui Katrine, când s-a mutat aici.

— Da? Nu mi-a spus nimic despre asta.

Dintr-odată, Mirja se opri; părea că se uită după ceva pe podea. Mută o ladă spartă şi privi în jos.

Sub ladă, două nume fuseseră cioplite pe podea, foarte apropiate, împreună cu un an:

MIRJA & MARKUS 1961

— Mirja…

Joakim citi şi privi spre ea.

— Deci tu ai cioplit asta?

Mirja dădu din cap.

— Nu am vrut să ne cioplim numele pe perete, aşa că le-am cioplit aici.

— Şi cine e Markus?

— Era prietenul meu. Markus Landkvist.

Mirja nu mai spuse nimic. Oftă doar şi păşi peste cele două nume, apoi coborî scara.

Şi-au luat la revedere în faţa casei. Energia Lui Mirja aproape că dispăruse acum. Se mai uită încă o dată lung la casă.

— Poate mai vin, spuse ea.

— Te rog, spuse Joakim.

— Şi, cum am spus, trebuie să vii la Kalmar cu copiii. Găsesc eu nişte suc pentru ei.

— Bine… şi dacă pisica nu se obişnuieşte, o s-o aduc cu mine.

Mirja zâmbi arogant.

— Atâta-ţi trebuie.

Apoi se sui în Mercedes şi porni motorul.

După ce Mirja dispăru în direcţia drumului de coastă, Joakim traversă curtea înapoi, încet. Privi în jos, spre mare — unde se dusese pisica?

Uşa mare a hambarului era încă întredeschisă; nu o închiseseră cum trebuie în urma lor.

Joakim era atras de hambar, iar în cele din urmă intră din nou înăuntru, în întuneric. Tăcerea de aici era ca într-o catedrală.

Urcă scara din nou şi se duse la capătul din spate al podului. Citi toate numele de pe perete, unul după altul.

Puse urechea la perete şi ascultă, dar nu auzi niciun şoptit.

Apoi luă un cui care zăcea pe podea şi ciopli atent numele KATRINE WESTIN şi datele ei, pe una dintre scândurile de jos.

După ce termină, se dădu în spate să se uite la peretele întreg.

Acum amintirea lui Katrine era păstrată aici. Se simţea bine.

Bineînţeles, copiilor le plăcu foarte mult de Rasputin. Gabriel îl mângâie şi Livia îi dădu o farfurie cu lapte. Nu voiau să se despartă de pisică niciun minut, dar în seara de după vizita Mirjei Rambe, familia a fost invitată, fără pisică, să îi viziteze pe vecinii de la ferma din sud. Copiii mai mari nu erau acasă, dar Andreas, cel de şapte ani, li se alătură la cină, înainte ca el şi copiii Westin să se ducă în bucătărie după nişte îngheţată.

Joakim rămase în sufragerie, bând cafea cu Roger şi Maria Carlsson. Subiectul conversaţiei era destul de inevitabil: îngrijirea şi renovarea caselor de lângă mare, care erau expuse tuturor tipurilor de vreme. Dar Joakim mai avea o întrebare, pe care, în cele din urmă, o puse:

— Mă întrebam dacă aţi auzit vreo poveste despre casa noastră? Despre Eel Point?

— Poveşti? spuse Roger Carlsson.

— Da, poveşti cu fantome şi altele, spuse Joakim. Katrine spunea că vorbise cu voi vara trecută despre… despre faptul că ar fi bântuită.

Era prima oară când pomenea numele ei în seara aceea — avea grijă să nu vorbească prea mult despre răposata lui soţie. Nu voia să pară obsedat, la urma urmei. Nu era obsedat.

— Mie nu mi-a spus nimic de fantome, spuse Roger.

— Mie mi-a spus despre asta când a venit la cafea, spuse Maria. Se întreba doar dacă Eel Point are o reputaţie proastă.

Maria privi spre soţul ei.

— Vreau să spun, când noi eram mici, adulţii obişnuiau să vorbească despre o cameră secretă de la Eel Point care era bântuită… îţi aminteşti, Roger?

Soţul ei scutură doar din cap — în mod evident, fantomele nu îl interesau prea mult — dar Joakim se aplecă în faţă.

— Unde era camera asta? Ştiţi?

— Habar n-am, spuse Roger, sorbind din cafea.

— Nu, nici eu nu ştiu, spuse Maria. Dar bunicul meu spunea uneori ceva despre faptul că fantomele bântuiau camera asta de fiecare Crăciun. Morţii reveneau la conac şi se strângeau într-o cameră anume. Apoi luau…

— Ăstea sunt nişte absurdităţi ridicole, spuse Roger, luând cafetiera şi oferindu-i-o lui Joakim. Mai vrei cafea?

15

Tilda Davidsson stătea goală şi transpirată pe saltea.

— A fost bine? întrebă ea.

Martin stătea pe marginea patului, cu spatele la ea.

— Da… cred că da.

În dimineaţa aceea, în timp ce el îşi trăgea repede chiloţii şi blugii, după ce se ridicase de pe pat, Tilda ar fi trebuit să-şi dea seama ce avea să urmeze, dar nu şi-a dat.

Martin se aşezase pe marginea patului şi privea pe fereastră.

— Nu cred că mai putem să facem asta, spuse el în cele din urmă.

— Ce să facem? spuse ea, încă goală sub aşternuturi.

— Asta… toate astea. Nu merge.

Martin încă privea pe fereastră.

— Karin a început să pună întrebări.

— Despre ce?

Tilda încă nu îşi dădea seama că era pe cale de a fi abandonată. Sedusă şi abandonată — clasic.

Martin ajunsese târziu vineri şi totul păruse exact la fel ca de obicei. Tilda nu-l întrebase ce îi spusese soţiei

sale — nu întreba niciodată. În seara aceea rămăseseră în micul ei apartament; ea făcuse tocană de peşte. Martin păruse relaxat, povestindu-i despre noua cohortă de recruţi care începuse academia de poliţie trimestrul acesta, unii mai buni, alţii mai puţin potriviţi.

— Dar sper să-i aducem la standarde, spuse el.

Tilda dădu din cap, gândindu-se în urmă, la primele ei zile de la academie; fusese unul dintre cei douăzeci de recruţi. Majoritatea băieţi, doar câteva fete. Îşi împărţiseră rapid îndrumătorii în trei categorii: îndrumătorii vechi, care erau membri ai forţelor de poliţie, amabili dar puţin aferaţi; îndrumătorii civili, care predau drept şi nu aveau habar de munca de poliţie reală; şi mai erau îndrumătorii de poliţie tineri, care erau responsabili, în principal, pentru activitatea practică. Veneau de pe teren şi aveau poveşti palpitante de spus; erau modelele elevilor. Martin Ahlquist era unul dintre ei.

Sâmbătă călătoriseră spre nord, cu maşina lui Martin, până la cel mai nordic punct al insulei. Tilda nu mai fusese acolo de când era mică, dar îşi amintea senzaţia de a fi ajuns la capătul lumii. Acum, în noiembrie, un vânt muşcător de rece bătea dinspre mare, iar în jurul farurilor nu se mai zărea niciun suflet. Turnul alb ca varul de pe promontoriu, Erik cel Lung, îi amintea de farurile gemene de la Eel Point. Voia să discute despre acel caz cu Martin, dar nu aduse vorba despre el — era weekendul ei liber.

Mâncară de prânz la singurul restaurant din Byxelkrok care era deschis iarna, apoi se întoarseră la Marnäs şi rămaseră în casă restul serii.

După asta Martin deveni mai rezervat, se gândi Tilda, în ciuda faptului că ea încercase să menţină în viaţă conversaţia.

Adormiseră în tăcere, dar dimineaţa Martin se aşezase pe marginea patului şi începuse să vorbească. Fără să privească măcar o dată spre Tilda, i-a spus că se gândise mult de când ea se mutase în Öland. Se gândise la alegerile din viaţa lui. Iar acum luase o decizie. Credea că e decizia cea bună.

— Va fi bine şi pentru tine, spuse el. Bine pentru toată lumea.

— Vrei să spui… că mă părăseşti? spuse ea încet.

— Nu. Ne părăsim unul pe celălalt.

— M-am mutat aici de dragul tău.

Tilda privi spre spatele gol şi păros al lui Martin.

— Nu voiam să plec din Växjö, dar am făcut-o pentru tine. Vreau doar ca tu să ştii asta.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii vorbeau despre noi. Voiam să pun capăt chestiei ăsteia.

Martin dădu din cap.

— Tuturor le place să bârfească, spuse el. Dar acum nu mai au despre ce să vorbească.

Chiar nu mai era nimic de spus. Cinci minute mai târziu, Martin era îmbrăcat; îşi luă geanta de pe podea, fără să se uite la ea.

— Bine atunci, spuse el.

— Deci n-a meritat? întrebă ea.

— Ba da, a meritat, spuse el. Un timp destul de lung. Dar acum nu mai merită.

— Ţi-e atât de frică de conflict, spuse ea.

Martin nu răspunse. Deschise uşa de la intrare.

Tilda îşi reprimă impulsul de a-i trasmite cele mai bune urări soţiei sale.

Auzi uşa închizându-se şi paşii dispărând pe scară în jos. Martin avea să îşi ia maşina din scuar şi să se ducă acasă la familia lui, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tilda era încă în pat, goală.

Totul era tăcut. Un prezervativ folosit zăcea pe podea.

— Eşti suficient de bună? întrebă ea reflexia neclară din geamul ferestrei.

Nu, chiar credeai că eşti?

Eşti doar Cealaltă Femeie.

După ce rămase acolo plângându-şi de milă timp de peste jumătate de oră şi învingându-şi impulsul de a-şi rade tot părul ei blond, Tilda se ridică. Făcu un duş, se îmbrăcă şi se hotărî să se ducă la casa de bătrâni, să-l vadă pe Gerlof. Bătrâni fără complicaţii sentimentale, asta era ceea ce avea nevoie acum.

Dar înainte să apuce să plece, sună telefonul. Era poliţistul de serviciu din Borgholm, care o chema; la o casă parohială din nordul Marnäs-ului avusese loc o spargere în timpul weekendului. Un cuplu de pensionari care locuia în acea casă surprinsese hoţii, iar bărbatul era în spital cu răni la cap şi mai multe fracturi.

Munca alina durerea Tildei.

Ajunse la casă în jurul orei două, când lumina zilei începea deja să se estompeze deasupra insulei.

Prima persoană pe care o întâlni la locul faptei fu Hans Majner. Spre deosebire de ea, Majner era în uniformă completă şi se plimba peste tot ţinând în mână o rolă de bandă alb cu albastru şi semne pe care scria POLIŢIA NU INTRAŢI.

— Deci unde ai fost ieri? întrebă el.

— Nu lucram, spuse Tilda. Nu m-a chemat nimeni.

— Trebuie să verifici tu singură dacă nu cumva se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştii.

Tilda trânti portiera maşinii.

— Ţine-ţi gura, spuse ea.

Majner se întoarse spre ea.

— Ce-ai spus?

— Am spus să-ţi ţii gura, spuse Tilda. Nu mă mai critica încontinuu.

Acum cu siguranţă stricase lucrurile între ea şi Majner, dar nu-i păsa.

Majner rămase nemişcat timp de câteva secunde, de parcă nu ar fi înţeles cu adevărat ceea ce spusese ea.

— Nu te critic, spuse el.

— Serios? Dă-mi banda.

Tilda începu să împrejmuiască în tăcere spatele casei parohiale, căutând urme lăsate de pantofi pe care să le acopere în grădină. Tehnicienii criminalişti aveau să vină din Kalmar luni dimineaţa.

De fapt, în pământul noroios din jurul casei erau mai multe urme de pantofi. Arătau de parcă ar fi fost lăsate de ghete sau pantofi de bărbaţi cu şanţuri pe talpă — iar mai adânc, între copaci, erau urme în desiş care arătau că cineva căzuse cu capul înainte, apoi se târâse pe mâini şi genunchi.

Pe verandă apăru o femeie. Era doamna de alături; avea o cheie a casei şi se ocupa de ea în locul celor doi bătrâni care erau la spitalul din Kalmar. Femeia îi întrebă dacă voiau să vină acasă la ea să bea o ceaşcă de cafea.

O pauză de cafea cu Majner?

— Aş prefera să mă uit puţin înăuntru, spuse Tilda.

După ce o trimise pe vecină acasă, Tilda urcă treptele de piatră.

Pe podeaua holului de după verandă zăcea un mozaic de cioburi de sticlă din oglinda care căzuse. Covorul era mototolit, iar pragul şi podeaua de lemn erau stropite cu sânge.

Uşa de la salonul cel mare era pe jumătate deschisă, iar Tilda călcă peste sticla spartă şi privi înăuntru.

Era un dezastru. Uşile dulapurilor cu vitrine erau larg deschise şi fiecare sertar al unui vechi birou fusese scos afară. Tilda vedea urmele lăsate de nişte pantofi noroioşi pe podeaua lustruită din lemn — tehnicienii aveau de lucru acolo suficient.

După ce terminară la casa parohială, cei doi poliţişti se duseră fiecare în drumul lui, fără să schimbe un cuvânt. Tilda se urcă în maşina ei şi o luă spre casa de bătrâni unde locuia Gerlof.

— O spargere, spuse Tilda, ca să explice de ce întârziase.

— Serios? spuse Gerlof. Unde?

— La casa parohială din Hagelby. L-au bătut pe proprietar.

— Rău?

— Destul de rău, şi a fost şi înjunghiat… dar sunt sigură că o să citeşti mai multe despre asta în ziarul de dimineaţă.

Se aşeză la măsuţa lui de cafea, scoase casetofonul şi se gândi la Martin. Trebuia să fie acasă deja; probabil că intrase pe uşă, îşi îmbrăţişase soţia şi copiii şi se plânsese de cât de plictisitoare fusese conferinţa de poliţie din Kalmar.

Gerlof spuse ceva.

— Poftim?

Tilda nu fusese atentă. Se gândea la cum ieşise Martin pe uşă, fără să privească înapoi.

— Ai căutat urme ale celor care au făcut asta?

Tilda dădu din cap, fără să intre în detalii.

— Tehnicienii criminalişti or să analizeze mâine casa, spuse Tilda dând drumul la casetofon. Acum vorbim despre familie?

Gerlof dădu din cap, dar totuşi întrebă:

— Deci ce faceţi, până la urmă, la locul faptei?

— Păi… tehnicienii conservă orice urmă, spuse Tilda. Fac fotografii şi filmează ce e acolo. Caută amprente, fire de păr şi urme de textile — fibre de la haine. Şi urme biologice cum ar fi sângele, bineînţeles. Apoi fac mulaje de ghips ale urmelor de afară. Pot să conserve şi urmele lăsate în interiorul casei, dacă analizează electrostatic…

— Sunteţi foarte conştiincioşi, o întrerupse Gerlof.

Tilda dădu din cap.

— Încercăm să lucrăm metodic. Presupunem că au venit într-o maşină sau camionetă. Dar pe moment nu avem prea multe date.

— Dar bineînţeles că e important să-i prindeţi pe aceşti nemernici.

— Absolut.

— Poţi să-mi aduci o foaie de hârtie de pe birou?

Tilda făcu ce i se ceruse şi privi în tăcere cum Gerlof scrie câteva rânduri scurte pe foaia de hârtie. Apoi i-o întinse Tildei.

Erau trei nume, cu scrisul îngrijit al lui Gerlof:

John Hagman
Dagmar Karlsson
Edla Gustafsson

Tilda le citi pe toate şi ridică privirea spre Gerlof.

— Bun, spuse ea. Ăştia sunt hoţii?

— Nu. Sunt vechi prieteni de-ai mei.

— Înţeleg…

— Te-ar putea ajuta, spuse Gerlof.

— Cum?

— Văd lucruri.

— Bun…

— Toţi locuiesc lângă drum şi urmăresc traficul. Pentru John, Edla şi Dagmar o maşină încă e un mare eveniment, mai ales în această perioadă a anului, iarna. Edla şi Dagmar lasă baltă orice ca să se uite să vadă cine trece cu maşina.

— Bine. Atunci ar fi bine să discut cu ei, spuse Tilda. Suntem recunoscători pentru orice informaţie.

— Sigur. Începeţi cu John, din Stenvik, suntem prieteni… Transmiteţi-i salutări din partea mea.

— Şi să-l întrebăm despre maşini dubioase.

— Exact. John trebuie să fi văzut nişte maşini trecând de-a lungul coastei… Apoi puteţi să vă duceţi la Dagmar, care locuieşte lângă curba spre Altorp, şi s-o întrebaţi acelaşi lucru. Iar Edla Gustafsson, Edla din Hultet, merită să vorbiţi şi cu ea. Locuieşte pe drumul principal, lângă Speteby, pe drumul spre Borgholm.

Tilda privi la lista de nume.

— Mulţumesc, spuse ea. Dacă ajung prin zonă trec pe la ei.

Apoi apăsă pe Record.

— Gerlof… când te gândeşti la fratele tău, Ragnar, ce îţi vine în minte?

Gerlof tăcea, cântărind întrebarea.

— Ţipari, spuse el în cele din urmă. Toamna îi plăcea să fie pe mare, în mica lui barcă cu motor, verificându-şi

năvoadele de pe fundul mării. Şi îi plăcea să-i păcălească pe ţipari… să încerce diferite tipuri de momeală cu care să atragă noaptea femelele în năvoade şi să le bage în oală.

— Femelele?

— Nu pescuieşti decât femelele de ţipar, zâmbi Gerlof spre ea. Nimeni nu vrea masculii, sunt prea mici şi slabi.

— Ca şi mulţi bărbaţi, spuse Tilda.

16

— Când o să fie Ajunul Crăciunului, tati? întrebă Livia într-o seară, în timp ce Joakim o aşeza în pat.

— Curând… peste o lună.

— Câte zile?

— Peste…

Joakim privi la calendarul cu Pippi Ciorapilungi de deasupra patului ei şi numără.

— … douăzeci şi opt de zile.

Livia dădu din cap şi privi gânditoare.

— Ce-ţi trece prin cap? o întrebă el. Te gândeşti la cadourile de Crăciun?

— Nu, spuse Livia. Dar mami va veni acasă atunci, nu-i aşa?

La început Joakim nu spuse nimic.

— Nu sunt sigur de asta, spuse el.

— Va veni.

— Nu, nu cred că ar trebui să ne punem speranţele…

— Va veni, spuse Livia mai tare. Mami se va întoarce atunci.

Apoi îşi trase cuvertura până sub nas şi refuză să mai vorbească.

Livia îşi crease un nou model de somn — Joakim îl descoperise după doar câteva săptămâni de stat la Eel Point.

Dormea liniştită două nopţi, dar în a treia devenea agitată şi începea să strige după el.

— Tati?

De obicei începea cam la vreo oră după miezul nopţii şi, oricât de adânc ar fi dormit, Joakim se trezea complet, imediat.

Strigătele Liviei trezeau şi pisica, pe Rasputin. Acesta sărea pe un pervaz şi se holba în întuneric, de parcă ar fi văzut ceva mişcându-se printre clădiri.

— Ta-tii?

Cel puţin exista un anumit progres, se gândi Joakim în timp ce se îndrepta spre camera fiicei lui. Livia nu mai striga după Katrine.

În acea noapte de joi, Joakim se aşeză pe marginea patului Liviei şi o mângâie pe spate. Livia nu se trezi, doar se întoarse cu faţa la perete şi se relaxă, încet.

Joakim rămase unde era, aşteptând ca ea să înceapă să vorbească. După câteva minute ea începu, cu o voce calmă şi uşor monotonă.

— Tati?

— Da? răspunse el repede. Vezi pe cineva, Livia?

Livia încă stătea cu spatele la el.

— Mami, spuse ea.

Acum Joakim era pregătit. Dar încă nu era sigur dacă ea este într-adevăr adormită sau în cine ştie ce fel de transă semiconştientă — şi era la fel de puţin sigur că această conversaţie îi face bine fetiţei. Sau lui.

— Unde e? întrebă el. Unde e mami?

Joakim o privi cum ridică mâna dreaptă de pe cuvertură şi o flutură încet. Întoarse capul, dar desigur că nu văzu nimic în penumbră.

Privi din nou în jos, spre fiica lui.

— Katrine poate… mami vrea să-mi spună mie ceva?

Niciun răspuns. Când punea întrebări mai lungi, aproape niciodată nu primea răspuns.

— Unde e? întrebă el iar. Unde e mami, Livia?

Din nou niciun răspuns.

Joakim se gândi o clipă, apoi întrebă încet:

— Ce făcea mami pe dig? De ce s-a dus la apă?

— Voia… să afle.

— Ce să afle?

— Adevărul.

— Adevărul? De la cine?

Livia tăcea.

— Unde e mami acum? întrebă el.

— Aproape.

— Ea a… este în casă?

Livia nu răspunse. Joakim simţea că răposata lui soţie nu e în casă. Rămânea la distanţă.

— Poţi vorbi cu ea? întrebă el. Te ascultă?

— Priveşte.

— Ne poate vedea?

— S-ar putea.

Joakim îşi ţinu respiraţia. Căută întrebările potrivite.

— Ce vezi acum, Livia?

— E cineva pe ţărm… lângă faruri.

— Trebuie să fie mami. A…

— Nu, spuse Livia. E Ethel.

— Ce?

— E Ethel.

Joakim îngheţă.

— Nu, spuse el. Nu poate fi ăsta numele ei.

— Ba da.

— Nu, Livia.

Ridicase vocea, aproape ţipase.

— Ba da. Ethel vrea să vorbească.

Joakim stătea încă pe pat, incapabil să se mişte.

— Eu… nu vreau să vorbesc, spuse el. Nu cu ea.

— Ea vrea…

— Nu, spuse Joakim rapid.

Inima îi bubuia şi avea gura uscată.

— Ethel nu are cum să fie aici.

Livia tăcu din nou.

Joakim nu mai putea să respire — voia doar să fugă din camera aceea. Dar rămase acolo, pe marginea patului Liviei, ţeapăn şi terifiat. Şi în tot acest timp îşi arunca ochii spre uşa pe jumătate deschisă.

Casa era complet tăcută.

Acum Livia zăcea nemişcată sub aşternuturi, cu capul încă întors spre partea opusă lui Joakim. Acesta auzea zgomotul uşor al respiraţiei ei.

În cele din urmă, Joakim reuşi să se ridice în picioare şi se forţă să iasă pe coridorul întunecat.

Noaptea de afară era luminoasă; luna plină îşi găsise un loc printre nori şi strălucea prin ferestrele proaspăt vopsite. Dar Joakim nu voia să privească afară; se temea că ar putea să vadă o faţă suptă de femeie privindu-l fix, cu o expresie plină de ură.

Rămase cu ochii ferm aţintiţi asupra podelei şi intră pe verandă, unde văzu că uşa de la intrare nu era încuiată. De ce nu-şi putea aminti niciodată să o încuie înainte să se ducă la culcare?

Ei bine, de acum înainte avea să-şi aducă aminte cu siguranţă.

Se duse repede şi întoarse cheia, cu o privire scurtă spre penumbra din curtea interioară.

Apoi se întoarse şi se strecură înapoi în pat. Scoase de sub pernă cămaşa de noapte moale a lui Katrine şi o ţinu strâns în mână, sub aşternuturi.

După noaptea aceea, Joakim se hotărî să nu o mai întrebe pe Livia despre vise. Nu voia s-o mai încurajeze şi începuse să-i fie frică de răspunsurile ei.

Vineri dimineaţa, după ce îi duse pe copii în Marnäs şi înainte să se apuce din nou de renovarea parterului, făcu ceva ce i se părea ridicol, dar în acelaşi timp important. Ocoli conacul, vorbind cu sora lui mai mare moartă.

Intră în bucătărie şi se aşeză la masă.

— Ethel, spuse el, nu poţi sta aici.

Faptul de a vorbi cu ea ar fi trebuit să-l facă pe Joakim să se simtă prosteşte, dar tot ce simţea era durere şi singurătate. Apoi ieşi afară, clipind în vântul rece care bătea dinspre mare, şi spuse încet:

— Ethel… îmi pare rău. Dar nu eşti binevenită aici.

În cele din urmă se duse la hambar, deschise uşa mare şi rămase în prag.

— Ethel, pleacă de aici.

Nu se aştepta la un răspuns din partea surorii lui mai mari, şi nici nu primi unul. Dar se simţi mai bine, doar puţin mai bine — ca şi cum ar fi ţinut-o la distanţă.

Sâmbătă, familia avu musafiri: foştii vecini din Stockholm, Lisa şi Michael Hesslin. Sunaseră cu câteva zile în urmă şi întrebaseră dacă pot să înnopteze în Öland, pe drumul lor de întoarcere din Danemarca. Joakim fusese încântat — atât el, cât şi Katrine se bucuraseră să îi aibă pe Lisa şi Michael drept vecini.

— Joakim, spuse Lisa după ce parcaseră maşina şi intraseră în hol.

Lisa îl îmbrăţişă îndelung.

— Voiam foarte mult să venim şi să vedem cum… Eşti obosit?

— Puţin, spuse el bătând-o pe spate.

— Arăţi obosit. Trebuie să faci cumva să dormi mai mult.

Joakim dădu doar din cap.

Michael îl bătu pe umăr şi intră în casă, cu o expresie curioasă.

— Văd că ai continuat să lucrezi aici, spuse el. Ce plinte fantastice.

— Sunt originale, spuse Joakim, urmându-l pe Michael pe coridor. Doar le-am sablat şi le-am vopsit.

— Şi ai ales exact tapetul potrivit. Se potriveşte perfect cu spiritul casei.

— Mersi, asta a fost şi ideea.

— Faci toate camerele în alb?

— Aici la parter, da.

— Arată bine, spuse Michael. Elegant şi armonios.

Pentru prima oară, Joakim simţi o uşoară mândrie pentru ceea ce realizaseră până atunci. El continuase ceea ce începuse Katrine, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Lisa intră în bucătărie şi dădu din cap aprobator.

— Minunat… dar ai adus un consultant feng shui aici?

— Feng shui? spuse Joakim. Nu cred… e important?

— Absolut. E foarte important să ştii cum funcţionează fluxul energetic, mai ales aici, pe coastă.

Lisa privi în jur şi îşi puse mâna pe piept.

— Şi aici există energii puternice… Le simt. Şi trebuie să poată să curgă fără niciun fel de impediment, să intre şi să iasă din casă.

— O să ţin cont de asta.

— Avem un consultant feng shui minunat, care ne-a reorganizat casa de vacanţă din Gotland. O să-ţi dau numărul ei.

Joakim dădu din cap şi o auzi pe Katrine chicotind în mintea lui. Katrine întotdeauna râsese de spiritualitatea Lisei.

Mâncară de cină excelent, la masa din bucătărie. Joakim prăji nişte cambulă[3], pe care o cumpărase din Marnäs. Musafirii cumpăraseră o sticlă de vin alb, iar Joakim bău un pahar, pentru prima oară după mulţi ani. Nu avea un gust nemaipomenit de bun, dar se relaxă puţin şi aproape că reuşi să uite de ce spusese Livia în somn despre sora lui moartă.

Livia însăşi fu însufleţită şi voioasă toată seara. Stătu la masă cu ei şi îi povesti Lisei despre cei trei profesori ai ei de la şcoala pregătitoare — cum doi dintre ei o zbugheau afară să fumeze pe furiş o ţigară, deşi copiilor le spuneau că se duc să ia o gură de aer proaspăt.

Michael le povesti copiilor despre femela de elan şi puiul ei pe care îi văzuseră alergând pe lângă drum, pe când mergeau cu maşina prin Småland. Gabriel şi Livia ascultau cu lăcomie.

Amândoi copiii erau animaţi de vizita din marele oraş şi au fost dificil de convins să se schimbe în pijamale şi să se ducă la culcare. Gabriel adormi imediat, dar Livia o rugă pe Lisa să-i citească o poveste despre aventurile năstruşnice ale lui Emil.

După douăzeci de minute, Lisa reveni în bucătărie.

---

[3] Peşte marin cu corpul asimetric, foarte turtit, cu ambii ochi pe aceeaşi parte.

— A adormit? întrebă Joakim.

— Da, era epuizată… o să doarmă ca un buştean toată noaptea.

— Sper.

Rămase în bucătărie de vorbă cu Lisa şi Michael timp de încă o oră, apoi îi ajută să-şi ducă bagajele în dormitorul de pe colţ, dincolo de salonul mare.

— Tocmai am terminat camera asta. Sunteţi musafirii care o inaugurează.

Joakim făcuse focul în sobă mai devreme, iar camera de oaspeţi era caldă şi primitoare.

Jumătate de oră mai târziu se culcaseră toţi. Joakim se întinse în întuneric, ascultând murmurul vocilor lui Michael şi Lisa din camera de oaspeţi. Era foarte plăcut să-i aibă aici. Eel Point avea nevoie de mai mulţi oaspeţi.

Oaspeţi vii.

Se gândi la poveştile pe care i le spusese familia Carlsson despre morţii de la conac. Iar Livia spusese acelaşi lucru despre Katrine — că va veni acasă de Crăciun.

Să o vadă din nou. Să poată vorbi cu ea.

Nu. Nu trebuia să gândească în felul acesta.

După câteva minute în casă era linişte.

Joakim închise ochii şi adormi.

În toată casa se auzeau strigăte puternice.

Joakim se trezi, tresărind, şi se gândi imediat:

Livia?

Nu, era o voce de bărbat.

Rămase în pat, adormit şi confuz, apoi îşi aminti că avea musafiri peste noapte.

Michael Hesslin era cel care striga în întuneric.

Apoi auzi un zgomot de paşi repezi şi vocea întrebătoare a Lisei pe coridor.

Era două fără douăzeci atunci când Joakim se dădu jos din pat, şi mai întâi se duse să vadă ce fac copiii. Atât Livia, cât şi Gabriel dormeau adânc, dar desigur că Rasputin sărise din coşul său şi se furişa neliniştit pe lângă pereţi.

Joakim se duse în bucătărie. În hol lumina era aprinsă, iar când intră înăuntru, Lisa tocmai îşi punea haina şi cizmele. Acum nu mai zâmbea.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Nu ştiu… Michael s-a trezit şi a început să ţipe. A fugit la maşină.

Lisa îşi încheie haina.

— Ar fi bine să mă duc să văd care e problema.

Ieşi afară, iar Joakim intră în bucătărie, încă adormit pe jumătate.

Rasputin dispăruse şi casa era acum complet tăcută. Puse nişte apă să facă ceai.

Când ceaiul fu gata, Joakim se duse la fereastră cu cana şi o văzu pe Lisa stând în maşină, lângă Michael. Ningea încet, iar fulgii sclipeau în timp ce cădeau prin aer.

Lisa părea să-i pună întrebări lui Michael; acesta stătea la volan, privind doar în gol prin parbriz şi scuturând din cap.

După câteva minute Lisa se întoarse înăuntru. Privi spre Joakim.

— Michael a avut un coşmar… Spune că cineva stătea lângă pat şi îl privea.

Joakim îşi ţinu respiraţia. Dădu din cap şi întrebă încet:

— Se întoarce înăuntru?

— Cred că vrea să stea în maşină o vreme, spuse Lisa, adăugând apoi, probabil că o să plecăm cu maşina şi o să rămânem peste noapte la hotelul din Borgholm. E deschis iarna, nu-i aşa?

— Cred că da.

Joakim făcu o pauză, apoi întrebă:

— Doarme prost… de obicei?

— Nu, spuse Lisa. În Stockholm nu… dar a fost puţin cam stresat. Pe moment munca nu-i merge prea bine. Nu prea vorbeşte despre asta, dar…

— Nu e nimic periculos aici, spuse Joakim.

Apoi se gândi la ce spusese Livia în somn. Adăugă:

— Bineînţeles, în ultimele săptămâni situaţia a fost destul de nefericită pe aici. Dar nu am fi rămas dacă nu ne-am fi simţit… în siguranţă.

Lisa privi rapid în jur.

— Există energii puternice aici, spuse ea.

Apoi întrebă nesigură:

— Ai simţit ca şi cum Katrine ar fi încă aici? Ca şi cum ar veghea asupra voastră, a tuturor?

Joakim ezită înainte să dea din cap.

— Da, spuse el. Simt asta uneori.

Tăcu din nou. I-ar fi plăcut să discute despre lucrurile pe care le trăise, dar Lisa Hesslin nu era persoana potrivită cu care să facă asta.

— Trebuie să împachetez, spuse ea.

Un sfert de oră mai târziu, Joakim era din nou la fereastra din bucătărie, privind cum pleacă maşina mare a soţilor Hesslin. Se uită după ei mult timp, până când stopurile dispărură pe drumul principal.

Casa era din nou tăcută.

Joakim lăsă lumina aprinsă pe hol şi se întoarse în dormitor, după ce se uită la copii, să vadă dacă încă dorm liniştiţi. Se sui în pat şi rămase acolo în întuneric, cu ochii deschişi.

Luni dimineaţa, Joakim îi duse pe copii în Marnäs, apoi începu să sableze, să vopsească şi să tapeteze penultimul dormitor care mai era de renovat la parter. În timp ce lucra era atent la zgomote, dar nu auzi nimic.

Îi luă cinci ore, inclusiv o scurtă pauză de masă, ca să termine trei dintre pereţi. Pe la ora două puse capăt zilei de lucru şi făcu nişte cafea.

Ieşi pe verandă cu ceaşca de cafea, inspiră aerul rece şi văzu că soarele începuse deja să apună în spatele pavilionului. Văzu că uşa hambarului e pe jumătate deschisă. Oare nu o închisese vineri, înainte ca soţii Hesslin să sosească?

Îşi luă o geacă şi deschise uşa de la intrare.

Până la hambar erau douăzeci de paşi. Când ajunse acolo, Joakim deschise larg uşa şi intră în întuneric. Întrerupătorul vechi şi negru era în mijlocul peretelui mai scurt. După ce îl apăsă, două mici becuri începură să arunce o lumină galbenă peste podeaua de piatră, boxele goale şi iesle.

Totul era tăcut. În ciuda frigului, nu părea că în hambar ar fi intrat şobolani.

De fiecare dată când intra aici, Joakim descoperea ceva nou, iar acum observă că podeaua de lângă uşă arăta de parcă ar fi fost proaspăt măturată. În toamnă, atunci când discutaseră despre diferitele corpuri de clădire, Katrine pomenise ceva despre faptul că făcuse curat în hambar.

Joakim privi spre treptele de lemn care duceau în pod şi se gândi la ultima oară când se suise acolo, cu Mirja Rambe. Ar fi vrut să vadă din nou peretele pe care i-l arătase ea, memorialul morţilor.

Doar o privire rapidă.

Când ajunse sus, văzu din nou razele soarelui. Era exact deasupra acoperişului pavilionului, strălucind prin geamurile mici de pe partea din sud a hambarului.

Joakim traversă încet podul, croindu-şi drum printre toate acele gunoaie.

În cele din urmă, ajunse în faţa peretelui din spate. În lumina soarelui galben de iarnă, numele cioplite în lemn se vedeau clar, cu contururile pline de umbre.

Iar pe o scândură, aproape cea mai de jos erau numele şi datele lui Katrine.

Katrine a lui. Joakim citi numele de nenumărate ori.

Golurile dintre scânduri erau înguste şi negre ca tăciunele, dar în timp ce stătea lângă scândurile late, avu senzaţia de întuneric în spatele lui. Dintr-odată îi veni ideea că peretele lângă care stătea nu era, de fapt, peretele exterior al hambarului.

Deşi aproape că era timpul să se ducă să-i ia pe Livia şi Gabriel, ieşi repede afară. Se îndepărtă de hambar câţiva paşi şi numără ferestrele mici de la etaj. Una, două, trei, patru, cinci. Apoi urcă din nou în pod.

Erau patru ferestre, sus lângă acoperiş. Ultima trebuia să fie de cealaltă parte a peretelui.

Nu exista nicio uşă sau deschizătură în perete. Joakim apăsă mai multe dintre scândurile groase, dar niciuna nu se mişcă.

17

Dragă Karin,

Aceasta este o scrisoare de la cineva care nu îţi doreşte deloc răul, ci doar vrea să-ţi deschidă ochii. Lucrurile stau aşa: Martin te înşală de mult timp. Cu peste trei ani în urmă, şi-a asumat coordonarea unui an de la Academia de Poliţie din Växjö; în acest an era o femeie cu aproape zece ani mai tânără decât el. După o petrecere de la sfârşitul primului an şcolar, Martin a început cu ea o relaţie care a continuat până acum.

Relaţia a luat sfârşit abia acum câteva zile.

Ştiu sigur, pentru că eu sunt tânăra în cauză. Până la urmă nu am mai putut suporta minciunile lui Martin, şi sper că nici tu nu o s-o faci, atunci când vei afla adevărul.

Probabil că ai nevoie de o anumită dovadă care să te convingă cu adevărat? Nu vreau să intru în chestiuni prea intime, dar aş putea, de exemplu, să descriu cicatricea de cinci centimetri din dreapta burţii lui, de după operaţia de hernie din urmă cu câţiva ani. Cărase pietre la casa voastră de vacanţă de lângă Orrefors atunci când s-a întâmplat, nu-i aşa?

Şi nu eşti de acord că, din când în când, ar trebui să-şi epileze spatele şi fundul acela păros, dat fiind că e atât de mândru de restul trupului său perfect şlefuit?

După cum spuneam, nu vreau să fac rău nimănui, deşi ştiu că pentru tine va fi dureros să afli adevărul. Există atât de multe minciuni pe lumea asta şi atât de mulţi mincinoşi trădători. Dar tu şi cu mine putem, împreună, să îl rezolvăm măcar pe unul dintre ei.

Cele mai bune urări,
„Cealaltă femeie“

Tilda se lăsă pe spătarul scaunului şi citi încă o dată scrisoarea pe de ecranul calculatorului ei, de la un capăt la altul.

Era opt fără un sfert dimineaţa. Sosise la secţia de poliţie la şapte, ca să producă o variantă curată din ciorna pe care o mâzgălise pe o bucată de hârtie în seara precedentă. Secţia era pustie — ca de obicei, Hans Majner nu venise atât de devreme. De obicei sosea pe la zece, dacă se deranja cumva să apară.

Tilda o văzuse pe Karin Ahlquist doar o dată. Se întâmplase atunci când Martin fusese silit să-l aducă pe fiul său, Anton, la Academia de Poliţie pentru câteva ore, înainte să vină Karin să-l ia. Pe la ora patru, Karin venise la terenul de practică unde ei exersau controlul traficului. Era cu un cap mai înaltă ca Tilda, cu păr negru şi cârlionţat. Îşi amintea cum soţia lui Martin îi zâmbise soţului ei, mândră şi iubitoare, în timp ce îşi luau la revedere în ziua aceea.

Tilda privi pe fereastra secţiei la strada pustie.

Se simţea mai bine acum? Era cu adevărat dulce răzbunarea ei pe Martin?

Da.

Era obosită, dar se simţea cu adevărat mai bine acum, când scrisoarea era terminată. Tipări repede o copie.

Scoase un plic alb, simplu, şi se simţi din nou nesigură. Martin îi spusese că soţia lui lucra în departamentul regional de mediu, iar Tilda se gândise să îi trimită scrisoarea acolo, astfel încât să nu cadă în mâinile lui Martin. Dar scrisorile care soseau la biroul regional erau de regulă deschise şi notate în registru, aşa că, până la urmă, puse adresa de acasă a lui Karin Ahlquist, scrisă îngrijit, cu litere mari; nu credea că Martin îi va recunoaşte scrisul. Fără nume al expeditorului.

Băgă scrisoarea în geanta ei de bumbac, alături de casetofon, îşi luă geaca şi cascheta de poliţistă şi ieşi din secţie.

Pe trotuar, lângă maşina de poliţie, era o cutie poştală galbenă. Tilda se opri, dar nu scoase scrisoarea din geantă.

Nu o lipise şi nu o timbrase, şi nu voia să o trimită încă.

Astăzi după prânz ţinea discursuri despre lege şi ordine publică la trei clase de şcoală, dar înainte de asta avea timp să iasă puţin cu maşina, să verifice traficul şi să bată la câteva uşi de la ţară.

Edla Gustafsson locuia lângă Speteby, într-o casă mică şi roşie cu vedere peste stepă. Nu existau prea mulţi copaci în preajmă, iar drumul principal trecea direct pe lângă casa ei.

Timpul încremenise acolo. Aşa ar trebui să trăiască oamenii, se gândi Tilda, în sălbăticie, departe de toţi bărbaţii.

Îşi luă cu ea rucsacul şi sună la uşă. O femeie solidă îi deschise.

— Bună, numele meu este Tilda…

— Da, da, ştiu, o întrerupse femeia. Mi-a spus Gerlof că o să treci pe aici. Intră, intră.

Două pisici negre se furişară în bucătărie, dar Edla Gustafsson părea încântată să primească o vizită din partea unei rude a lui Gerlof. Edla era voioasă şi energică şi nu-şi prea bătu capul să asculte explicaţia Tildei de ce venise acolo. Puse imediat de cafea şi aduse nişte dulciuri din cămară. Pateuri cu gem, cu cristale de zahăr, cu ciocolată — zece tipuri diferite, toate la un loc pe un platou de argint, totul aranjat minunat în micul salon. Tilda se holbă la măsuţa de cafea, în timp ce se aşeza.

— Nu cred că am văzut vreodată atâtea produse de patiserie.

— Serios? spuse Edla, surprinsă. Nu ai fost niciodată într-un magazin de patiserie?

— Păi, ba da, dar…

Tilda privi spre fotografia de nuntă alb-negru de pe perete şi se gândi la scrisoarea către soţia lui Martin. Se hotărâse s-o trimită în seara aceea. Atunci Karin Ahlquist urma s-o primească la sfârşitul săptămânii şi va avea tot weekendul să-l dea afară din casă pe Martin.

Îşi drese vocea.

— Am câteva întrebări, Edla. Nu ştiu dacă ai văzut ziarul, dar a existat o spargere cu o agresiune serioasă în Hagelby, iar poliţiei i-ar prinde bine nişte ajutor.

— Şi la mine a fost o spargere, spuse Edla. Au intrat în garaj şi au luat o canistră cu benzină.

— Serios? spuse Tilda. Şi când a fost asta?

— Era toamna lui ’73.

— Aha…

— Îmi amintesc, pentru că soţul meu încă trăia şi încă aveam maşina.

— Bine, dar noi deocamdată anchetăm spargerile mai recente, din ultimele câteva luni.

Tilda îşi ridică blocnotesul.

— Deci am câteva întrebări despre maşini necunoscute care au trecut pe autostrada principală… Gerlof îmi spunea că urmăreşti traficul.

— Pe fereastră, aşa e. Întotdeauna am făcut asta; le aud cum se apropie. Dar în ziua de azi sunt atât de multe.

— Dar bănuiesc că în perioada asta a anului, iarna, nu sunt chiar atât de multe?

— Nu, acum e mai uşor decât când vin turiştii… dar nu le mai notez numerele, nu am timp. Trec pe aici atât de repede. Şi nu mă pricep să identific modelul maşinii.

— Dar în ultimele câteva zile ai văzut vreo maşină pe care n-o recunoşteai? Noaptea târziu… vinerea trecută, de exemplu?

Edla se gândi puţin.

— Maşini mari?

— Probabil. În unele cazuri au furat destul de mult, aşa că aveau nevoie de o maşină cu suficient loc unde pună totul.

— Pe aici trec des camioane. Şi camioane de gunoi, şi tractoare.

— Nu cred că au un camion, spuse Tilda.

— Vinerea trecută am văzut o maşină mare şi neagră. Mergea spre nord.

— Ca o camionetă? Era noaptea, târziu?

— Da, era puţin înainte de douăsprezece, după ce stinsesem luminile din dormitor, spuse Edla. O camionetă mare şi neagră, asta era.

— Bun… părea nouă sau veche?

— Nu foarte nouă. Şi pe una din părţi scria ceva. „Kalmar“ şi ceva cu sudură.

Tilda notă asta.

— Minunat. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

— Dacă îi prindeţi o să primesc o recompensă?

Tilda lăsă mâna jos mâna cu carnetul şi scutură trist din cap.

După vizita la Edla, Tilda o luă înapoi spre nord şi la sud de Marnäs intră pe drumul de coastă. Acesta trecea pe lângă Eel Point, dar Tilda nu acolo mergea. Voia să arunce o privire rapidă la vechea casă a bunicului ei din Saltfjärden, înainte de a se întoarce la secţia de poliţie.

DRUM PRIVAT, scria pe o bucată de lemn de la marginea străzii. Un drum îngheţat şi plin de buruieni ducea în jos, spre mare, iar maşina de poliţie a Tildei sălta pe făgaşurile de roţi.

Drumul trecea pe lângă un cimitir vechi din Epoca Fierului, plin de pietre rotunde, şi se termina la o poartă închisă din faţa unei case albe. De-abia dacă întrezărea marea, prin crângul de pini.

Tilda parcă lângă poartă şi intră în curte, prin iarba înaltă. Amintirile ei erau vagi şi totul i se părea mai mic decât atunci când fusese aici ultima oară cu tatăl ei, în urmă cu cincisprezece ani. La momentul acela, Ragnar era mort de mult, iar bunica Tildei fusese dusă la spital. Casa fusese scoasă la vânzare. Îşi amintea vag mirosul de smoală şi că în curte fuseseră mai multe rezervoare vechi pentru ţipari. Acum dispăruseră.

— Alo? strigă Tilda în vântul fremătător.

Niciun răspuns.

Casa însăşi era mică, dar era doar una din mai multe clădiri. Exista un debarcader cu obloanele trase la ferestre, un şopron, un hambar şi ceva ce ar fi putut fi o saună. Era un amplasament fantastic, exact lângă ţărm, dar toate clădirile trebuiau vopsite şi peste tot exista un aer de mâhnire şi abandon.

Bătu la uşa casei. Niciun răspuns nici aici, cum se aşteptase. Casa era probabil acum doar o reşedinţă de vară, cum presupusese Gerlof. Toate urmele familiei Davidsson dispăruseră.

Eel Point nu se vedea de aici, dar după ce Tilda trecu de pini şi ieşi pe pajiştea de lângă ţărm, văzu vechea epavă de la câteva sute de metri distanţă şi farurile gemene la orizont, spre sud.

Se apropie şi mai mult de apă, iar o pasăre mare care stătuse pe o stâncă de pe ţărm îşi luă zborul încet, bătând greoi din aripi. O pasăre de pradă.

La marginea pădurii mai era o casă, observă Tilda, iar în faţa ei, pe pajişte, era un fotoliu pe care cineva pusese un morman de pături.

Apoi păturile se mişcară. Dintre ele ieşi un cap şi Tilda îşi dădu seama că în ele era înfăşurat un om. Se apropie şi văzu că era un bărbat mai în vârstă, cu barbă grizonantă şi căciulă de lână. Bărbatul avea alături de el un termos şi ţinea în mâini un telescop lung, verde închis.

— Mi-ai speriat *Haliaeetus albicilla*, strigă el.

Tilda se apropie de el.

— Poftim?

— Vulturul de mare, spuse bărbatul. Nu l-ai văzut?

— Ba da, spuse Tilda.

Un observator de păsări. Apăreau de-a lungul coastei în orice perioadă a anului.

— Urmărea raţele moţate, spuse ornitologul.

Arătă cu telescopul spre mare, unde vreo duzină de păsări alb cu negru pluteau pe valuri.

— Înoată aici tot anul şi stau lângă păsările de pradă. Sunt nişte drăcuşori destul de duri.

— Foarte interesant, spuse Tilda.

— Categoric.

Bărbatul de sub pături privi spre uniforma ei şi spuse:

— Cred că asta e prima oară când un poliţist vine pe aici.

— Da, aici pare să fie foarte liniştit.

— Este. Iarna, cel puţin. Nu trec decât vase de transport şi, uneori, câte o barcă cu motor.

— Chiar şi pe vremea asta?

— Iarna asta nu am văzut niciuna, spuse bărbatul. Dar le-am auzit mai încolo, pe coastă.

Tilda tresări.

— Vrei să spui pe lângă Eel Point?

— Da, sau chiar mai la sud. Dacă vântul bate în direcţia potrivită, auzi sunetul motorului de la kilometri întregi.

— Acum câteva săptămâni s-a înecat o femeie lângă farurile de la Eel Point, spuse Tilda. Erai aici atunci?

— Cred că da.

Tilda privi spre el, cu o expresie serioasă.

— Îţi aminteşti cazul?

— Da. Am citit despre el… dar nu am văzut nimic. Printre copaci nu se vede promontoriul.

— Dar îţi aminteşti să fi auzit zgomotul unui motor, într-o zi anume?

Ornitologul se gândi la asta.

— Poate, spuse el.

— Dacă o barcă ar fi trecut pe aici, prin golf, ai fi văzut-o?

— E posibil. Stau aici adesea.

Era o mărturie vagă. Modul în care Edla Gustafsson supraveghea autostrada era mult mai bun decât cel în care acest ornitolog monitoriza Baltica.

Tilda îi mulţumi pentru ajutor şi porni înapoi, spre maşină.

— Ce zici, am putea să ţinem legătura?

Tilda se întoarse.

— Poftim?

— E destul de singuratic aici, spuse bărbatul, zâmbindu-i. Frumos, dar singuratic. Poate că ai vrea să mai treci pe aici cândva?

Tilda scutură din cap.

— Nu cred, spuse ea. Va trebui să găseşti o lebădă de iarnă care să-ţi ţină companie.

După prânz, Tilda îşi petrecu aproape trei ore la şcoală, vorbindu-le elevilor despre lege şi ordine publică. Când se întoarse la secţie avea de scris mai multe rapoarte asupra traficului, dar nu-şi putea lua gândul de la înecul de la Eel Point.

Încercă să se adune, apoi luă receptorul şi sună la conac.

Joakim Westin răspunse după ce telefonul sună de trei ori. Tilda auzea în fundal zgomotul unei mingi care sărea şi voci de copii fericiţi, un semn bun. Dar Westin însuşi părea obosit şi distant, atunci când răspunse. Nu furios — numai că în vocea lui nu exista niciun pic de putere.

Tilda nu-şi bătu capul cu formalităţi.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Soţia ta cunoştea pe cineva care să aibă o barcă aici, în Öland? Un proprietar de barcă aproape de casa voastră?

— Nu cunosc pe absolut nimeni care să aibă barcă aici, spuse Westin. Iar Katrine… nici ea n-a pomenit deloc pe cineva cu barcă.

— Ce făcea ea în timpul săptămânii, când tu erai în Stockholm? Vorbea despre asta?

— Renova şi mobila casa, şi avea grijă de copii. Era foarte ocupată.

— Avea vreodată musafiri?

— Doar eu. Din câte ştiu.

— Bine, mulţumesc, spuse Tilda. Ţinem legătura, dacă…

— Am şi eu o întrebare, o întrerupse Westin.

— Da?

— Când ai fost aici, ai spus ceva despre o rudă a dumitale care cunoaşte Eel Pointul… cineva de la societatea istorică din Marnäs.

— Aşa e, Gerlof, spuse Tilda. E fratele bunicului meu. A scris unele lucruri pentru anuarul societăţii.

— Mi-ar plăcea mult să discut cu el.

— Despre conac?

— Despre istoria lui… şi în legătură cu o anumită poveste despre Eel Point.

— O poveste?

— O poveste despre morţi, spuse Westin.

— Bine. Nu ştiu cât de multe ştie el despre poveştile folclorice, spuse Tilda, dar îl pot întreba. De regulă lui Gerlof îi place să spună poveşti.

— Spune-i că e binevenit aici.

Când Tilda închise, era patru şi jumătate. Dădu drumul la calculator, ca să mai lucreze la noile cazuri şi la

rapoartele ei, inclusiv cel despre camioneta neagră. Era o informaţie destul de concretă în ancheta referitoare la spargere. Tot ceea ce îi spusese observatorul de păsări despre zgomotul de motoare de barcă din jurul lui Eel Point era prea vag ca să facă obiectul unui raport.

Scrise de zor, iar după ce termină rapoartele era opt fără un sfert.

Muncă multă — asta era cea mai bună modalitate de a evita să se gândească la Martin Ahlquist. De a-l scoate din trupul şi din mintea ei.

Tilda încă nu îi trimisese soţiei lui scrisoarea.

Când a izbucnit al Doilea Război Mondial, conacul de la Eel Point a fost preluat de armată. Farurile au fost stinse, iar soldaţii mutaţi în casă, pentru a păzi coasta.

În podul din hambar există un nume păstrat din acea epocă, dar nu e numele unui bărbat.

ÎN AMINTIREA GRETEI 1943, scris cu litere cioplite.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1943

A doua zi după ce marele viscol a trecut, la staţia de supraveghere a spaţiului aerian de la Eel Point sună alarma — o fată de şaisprezece ani dispăruse.

— S-a rătăcit în viscol, spune directorul staţiei, Sobiţă, atunci când cei şapte bărbaţi se adunară dimineaţa în bucătărie, în uniformele gri ale coroanei.

Numele adevărat al lui Sobiţă este Bengtsson, dar şi-a dobândit porecla deoarece îi place să stea înăuntru, lângă soba de fier, atunci când afară bate vântul rece. Şi iarna, la Eel Point, aproape întotdeauna bate un vânt rece.

— Nu cred că mai sunt prea multe speranţe, continuă el. Dar oricum, ar fi mai bine să căutăm.

Sobiţă însă rămâne înăuntru, ca să coordoneze căutările — toţi ceilalţi pleacă, prin zăpadă. Eskil Nilsson şi Ludvig Rucker, care au nouăsprezece ani şi sunt cei mai tineri de la staţie, sunt trimişi spre vest, să cerceteze zona din jurul turbăriei, Offermossen.

Astăzi sunt doar cincisprezece grade sub zero şi nu bate decât o briză uşoară — considerabil mai cald decât în iernile anterioare din timpul războiului, când termometrul coborâse uneori sub minus treizeci şi minus patruzeci.

În afară de viscolul de noaptea trecută, la Eel Point a fost o iarnă liniştită. Messerschmitturile germane încetaseră, mai mult sau mai puţin, să apară de-a lungul coastei, iar după Stalingrad, lucrul de care Suedia se teme cel mai mult este supremaţia Uniunii Sovietice asupra Balticii.

Unul din fraţii mai mari ai lui Eskil a fost trimis în Gotland, să trăiască într-un cort tot anul. Eel Point ţine legătura prin radio cu sudul Gotlandului — dacă flota sovietică atacă, ei vor afla primii.

După ce ies afară, Ludvig îşi aprinde rapid o ţigară şi începe să brăzdeze cu cizmele troienele de zăpadă. Ludvig fumează ca o locomotivă, dar nu oferă niciodată altcuiva o ţigară. Eskil se întreabă de unde face rost de toate aceste provizii.

La conac, majoritatea lucrurilor au fost de mult timp raţionalizate. Pot să facă rost de peşte din mare şi lapte de la cele două vaci de la conac, dar există o penurie gravă de combustibil, ouă, cartofi, haine şi cafea adevărată. Mai rău decât orice este raţionalizarea tutunului, care acum a ajuns la trei ţigări pe zi.

Dar Ludvig pare capabil să facă rost de tutun fără probleme, fie prin poştă, fie de la cineva din satele de pe lângă Eel Point. Cum şi-l permite? Solda recruţilor e doar o coroană pe zi.

După ce merg câteva sute de metri, Eskil se opreşte şi se uită după autostrada principală. Nu o poate vedea — viscolul a făcut-o să dispară, ca prin magie. Mănunchiuri de crengi de brad au fost înfipte în pământ, pentru a marca drumul pentru echipele de sanie, dar probabil că au fost luate de vânt noaptea trecută.

— Mă întreb de unde era fata? spune Eskil, căţărându-se pe un troian de zăpadă.

— Era din Malmtorp, lângă Rörby, spune Ludvig.
— Eşti sigur?
— Ştiu şi cum o cheamă, spune Ludvig. Greta Friberg.
— Greta? De unde ştii asta?

Ludvig doar zâmbeşte şi mai scoate o ţigară.

Acum Eskil poate vedea turnul de supraveghere dinspre vest. O frânghie a fost montată ca să indice drumul de la autostradă spre turn. Turnul e construit din lemn, izolat cu ramuri de pin şi camuflat cu bucăţi de pânză gri-verzui. Viscolul a clădit un perete aproape vertical din zăpadă, lângă latura de est.

Celălalt turn de supraveghere de la Eel Point este farul de sud, care a fost conectat la electricitate exact înainte de izbucnirea războiului; are încălzire şi e un loc în care poţi să stai foarte confortabil şi să urmăreşti aeronavele străine. Dar el ştie că Ludvig preferă să fie singur aici, în turbărie.

Bineînţeles, Eskil îl suspectează că nu e întotdeauna singur în turnul de supraveghere. Băieţii din Rörby îl urăsc pe Ludvig, iar Eskil crede că ştie de ce. Fetele din Rörby îl plac prea mult.

Ludvig se apropie de turn. Mătură zăpada de pe trepte cu mănuşa, urcă şi dispare pentru un minut sau două. Apoi revine jos.

— Poftim, spune el, întinzându-i o sticlă lui Eskil.

E şnaps. Conţinutul de alcool e ridicat; nu a îngheţat, iar Eskil deşurubează capacul şi ia o gură care îl încălzeşte. Apoi se uită la sticlă, care e mai puţin de jumătate plină.

— Ai băut ieri în turn? întreabă el.
— Noaptea trecută, spune Ludvig.
— Deci te-ai dus acasă pe viscol?

Ludvig dă din cap.

— De fapt, mai degrabă m-am târât. Nu-ţi vedeai mâna nici dacă ţi-o apropiai de faţă… bună treabă că frânghia era acolo.

Duce sticla înapoi în turn, apoi încep amândoi să înoate prin zăpadă spre nord, spre Rörby.

Cincisprezece minute mai târziu, găsesc trupul fetei.

În mijlocul unei întinderi imense de zăpadă de la nord de Offermossen, ceva ce ar putea fi trunchiul subţire al unui mesteacăn iese din zăpadă. Eskil se uită la el şi se apropie.

Dintr-odată vede că e o mână mică.

Greta Friberg aproape că ajunsese în Rörby atunci când zăpada a prins-o. Faţa ei rigidă priveşte în gol spre cer, după ce ei dau zăpada la o parte, şi până şi ochii ei sunt acoperiţi de cristale de gheaţă.

Eskil nu se poate abţine să se uite la ea. Cade în genunchi, tăcut.

Ludvig stă în spatele lui, fumând.

— Ea e? întreabă Eskil încet.

Ludvig scutură scrumul de la ţigară şi se apleacă, aruncând o privire rapidă.

— Da, e Greta.

— Era cu tine, nu-i aşa? Spune Eskil. Ieri, în turn.

— Poate, spune Ludvig.

Apoi adaugă:

— Ar fi bine să înfrumuseţez puţin pentru Sobiţă adevărul despre toate astea.

Eskil se ridică în picioare.

— Să nu mă minţi pe mine, Ludvig, spuse el.

Ludvig dă din umeri şi îşi stinge ţigara.

— Voia să meargă acasă. Îngheţase complet şi îi era groază să nu rămână blocată în turn cu mine toată noaptea. Aşa că ea s-a dus în drumul ei, prin viscol, şi eu m-am dus în al meu.

Eskil se uită la el, apoi la trupul din zăpadă.

— Trebuie să aducem ajutoare. Nu poate să rămână aici.

— O să folosim sania, spune Ludvig. Putem s-o punem pe ea. Mă duc s-o aduc.

Se întoarce şi se îndreaptă spre Eel Point. Eskil se îndepărtează încet cu spatele, astfel încât să nu se întoarcă prea repede cu spatele la fata moartă, apoi îl ajunge din urmă pe Ludvig.

Înoată în tăcere prin zăpadă, unul lângă celălalt.

— O să-i ciopleşti numele în hambar? întreabă el. Cum am făcut cu Werner?

Werner era un băiat de şaptesprezece ani care fusese recrutat pentru serviciul militar; căzuse în apă dintr-o barcă şi se înecase în largul promontoriului, în vara lui 1942. După părerea lui Eskil, numele Gretei trebuia cioplit lângă al lui, în pod. Dar Ludvig scutură din cap.

— De-abia o cunoşteam.

— Dar…

— A fost doar greşeala ei, spune Ludvig. Ar fi trebuit să rămână cu mine în turn. Aş fi încălzit-o eu.

Eskil nu spune nimic.

— Dar sunt destule fete în sate, continuă Ludvig, privind spre cealaltă parte a Offermossenului. Asta e cea mai bună treabă cu fetele, nu se termină niciodată.

Eskil dă din cap, dar în clipa asta nu se poate gândi la fete. Nu se poate gândi decât la moartă.

Decembrie

18

Era o nouă lună, luna Crăciunului, şi era vineri după-amiază. Joakim revenise în podul de fân din hambarul rece ca gheaţa şi acum stătea în faţa peretelui cu numele morţilor cioplite pe el. Ţinea în mâini un ciocan şi o daltă proaspăt ascuţită.

Urcase în pod cu vreo oră înainte de momentul la care trebuia să se ducă să-i ia pe Livia şi Gabriel, exact când soarele apunea şi în curtea interioară se adunau umbrele. Era un fel de răsplată pe care şi-o acorda dacă munca de renovare mergea bine.

A sta aici, în pod, era ceva liniştit şi odihnitor, în ciuda frigului, iar lui îi plăcea să studieze numele de pe perete. Bineînţeles, citi de nenumărate ori numele lui Katrine, ca pe o mantră.

Pe măsură ce începea să înveţe pe de rost multe din nume, şi peretele însuşi, cu nodurile şi inelele lui întortocheate din lemn, îi devenea familiar. La stânga, în colţ, pe una dintre scândurile de mijloc era o crăpătură adâncă şi lungă, iar în cele din urmă Joakim se simţi tentat să se ducă şi să se uite mai atent.

Scândura se crăpase de-a lungul unuia dintre inele, care arăta vârsta copacului originar. Crăpătura se lărgea în jos, într-o linie diagonală, iar când Joakim apăsă cu mâna, lemnul trosni şi cedă.

Atunci Joakim se duse să-şi aducă sculele.

Împinse dalta în crăpătură, o lovi cu ciocanul şi metalul ascuţit intră imediat în lemn.

Nu fu nevoie decât de vreo zece lovituri puternice cu ciocanul pentru a slăbi capătul scândurii. Aceasta căzu dincolo, iar bufnetul înfundat atunci când ea ateriză demonstra că podeaua de lemn continua şi de cealaltă parte a peretelui. Dar era imposibil să vezi ce era acolo.

Când Joakim se aplecă să privească prin gaură, care avea vreo zece centimetri lăţime, îl izbi un miros anume. Îl lovi direct în faţă, făcându-l să închidă ochii şi să se sprijine de perete.

Era mirosul lui Katrine.

Joakim se lăsă în genunchi şi băgă mâna stângă prin deschizătură. Mai întâi degetele, apoi încheietura şi, în cele din urmă, întregul antebraţ. Pipăi în jur, dar nu simţi nimic.

Dar când îşi lăsă degetele în jos, acestea atinseră ceva, ceva moale.

Părea să fie, la pipăit, o stofă aspră — ca geaca sau pantalonii cuiva.

Joakim îşi retrase rapid mâna.

În clipa următoare auzi un huruit înfundat pe drumul de afară, iar o rază de lumină apăru la ferestrele albe de chiciură ale hambarului. În curte intra o maşină.

Joakim aruncă o ultimă privire spre deschizătura din perete, apoi o luă spre scara pe care se cobora din pod.

În curte îl orbiră farurile unei maşini. Se auzi o portieră trântindu-se.

— Bună, Joakim.

Era o voce energică, pe care el o recunoscu. Marianne, directoarea şcolii pregătitoare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Joakim se holbă la ea confuz, apoi îşi trase mâneca în sus şi se uită la ceas. Văzu, la lumina farurilor, că era deja cinci şi jumătate.

Şcoala se închidea la cinci. Uitase să-i ia pe Gabriel şi pe Livia.

— Am pierdut… am uitat cât e ceasul.

— E în regulă, spuse Marianne. Eram doar foarte îngrijorată că poate s-a întâmplat ceva. Am încercat să sun, dar nu răspundea nimeni.

— Nu, eu eram… în hambar, făceam puţină tâmplărie.

— E uşor să uiţi cât e ceasul, spuse Marianne cu un zâmbet.

— Mulţumesc, spuse Joakim. Mulţumesc pentru că i-ai adus acasă.

— Nicio problemă, eu oricum stau în Rörby.

Marianne făcu semn cu mâna şi se întoarse la maşina ei.

— Ne vedem luni.

După ce maşina ieşi din curte cu spatele, Joakim intră în casă, simţindu-se ruşinat. Din bucătărie se auzeau voci.

Livia şi Gabriel îşi scoseseră deja cizmele şi hainele de afară şi le aruncaseră în două mormane separate. Stăteau la masa din bucătărie, mâncând împreună o clementină.

— Tati, ai uitat să vii să ne iei, spuse Livia când el intră înăuntru.

— Ştiu, spuse el încet.

— A trebuit să ne aducă Marianne acasă.

Nu părea supărată, mai mult surprinsă de devierea de la rutina obişnuită.

— Ştiu, spuse el. N-am vrut să se întâmple aşa.

Gabriel îşi mânca feliile lui de clementină, aparent nepreocupat, dar Livia îi aruncă tatălui ei o privire lungă.

— O să fac ceva să mâncăm, spuse Joakim, şi se duse repede în cămară.

Pastele cu sos de ton erau una din mâncărurile lor favorite, iar Joakim fierse nişte apă pentru paste şi încălzi sosul. Privi afară de mai multe ori, pe fereastră.

Hambarul se profila în partea din spate a curţii, ca un castel negru.

Hambarul avea secrete. O cameră ascunsă, fără uşă.

O cameră care, pentru o clipă, fusese plină de parfumul lui Katrine. Joakim era sigur că îi simţise prezenţa; mirosul ei ieşise prin gaura din perete, iar el fusese incapabil să se apere.

Voia să intre în camera aceea, dar singura modalitate ar fi fost să atace scândurile groase cu un fierăstrău sau cu o rangă. Dar atunci numele cioplite ar fi fost distruse, iar Joakim nu ar fi putut să facă asta niciodată. Avea prea mult respect faţă de morţi.

Când temperatura scăzu sub zero grade, frigul începu să se strecoare şi în casă. Joakim se baza pe radiatoare şi pe sobele de teracotă de la parter, dar de-a lungul podelelor şi în jurul anumitor ferestre erau fâşii de frig. În zilele vântoase căuta curenţi de aer de-a lungul podelelor şi pereţilor, apoi bloca găurile slăbind unele panouri de lemn de afară şi îndesând fibre de in între scânduri.

În primul weekend din decembrie, termometrul oscila în jurul a minus cinci grade, când soarele strălucea, dar scădea la minus zece seara.

Duminică dimineaţa Joakim se uită pe fereastra de la bucătărie şi descoperi că pe mare era un strat de gheaţă neagră. Marea era acum la câteva sute de metri distanţă. Gheaţa de lângă ţărm se formase, probabil, în timpul nopţii, apoi se strecurase încet în jurul promontoriului şi în larg, spre orizont.

— În curând o să putem să traversăm apa spre Gotland pe jos, le spuse Joakim copiilor, când luau micul dejun.

— Ce e Gotland? spuse Gabriel.

— E o insulă mare, mai departe pe Baltica.

— Putem să mergem pe jos acolo? întrebă Livia.

— Nu, glumeam doar, spuse Joakim repede. E mult prea departe.

— Dar eu vreau să mergem.

Era imposibil să glumeşti cu o fetiţă de şase ani — lua totul literal. Joakim privi pe fereastra bucătăriei şi în minte îi apăru o imagine cu Livia şi Gabriel mergând spre larg pe gheaţa neagră, depărtându-se tot mai mult. Apoi gheaţa crăpa dintr-odată, o gaură neagră se deschidea, iar ei erau traşi în jos…

Se întoarse spre Livia.

— Tu şi cu Gabriel nu trebuie să vă duceţi niciodată pe gheaţă sub nicio formă. Nu poţi fi sigur niciodată că o să ţină.

În seara aceea, Joakim îi sună pe foştii lui vecini din Stockholm, Lisa şi Michael Hesslin. Nu mai ştia nimic despre ei, după noaptea în care plecaseră din Eel Point.

— Salut, Joakim, spuse Michael. Eşti în Stockholm?

— Nu, suntem tot în Öland. Cum merge treaba?

— Bine. Mă bucur să te aud.

Şi totuşi lui Joakim i se păru că Michael avea o voce precaută. Poate că era stânjenit din cauza a ceea ce se întâmplase ultima oară când se întâlniseră.

— Te simţi bine? spuse Joakim. Şi cum e cu munca?

— Totul e foarte bine, spuse Michael. Am multe proiecte interesante. Pe moment lucrurile sunt puţin agitate, până de Crăciun.

— Bun… Voiam doar să văd, să mă asigur că totul e în regulă. Vreau să spun, ultima oară când aţi venit aici aţi plecat puţin în grabă.

— Da, spuse Michael.

Ezită, înainte să continue:

— Scuze pentru asta. Nu ştiu ce a fost… M-am trezit în mijlocul nopţii şi nu mai puteam adormi…

Michael tăcu.

— Lisa credea că ai avut un coşmar, spuse Joakim. Că ai visat că lângă pat stă cineva.

— Ţi-a spus ea asta? Nu-mi amintesc.

— Nu-ţi aminteşti pe cine ai văzut?

— Nu.

— Eu n-am văzut niciodată nimic straniu în jurul meu, spuse Joakim, dar uneori am simţit unele lucruri. Iar în hambar am găsit un perete al podului de fân unde oamenii…

— Şi cum e cu renovarea? îl întrerupse Michael. Cum merg lucrurile?

— Poftim?

— Ai terminat de tapetat?

— Nu… nu tocmai.

Joakim era derutat, până când îşi dădu seama că Michael nu dorea deloc să discute despre experienţe

neobişnuite sau vise urâte. Indiferent ce i se întâmplase în noaptea aceea, încuiase amintirea respectivă cu şapte lacăte.

— Ce faceţi de Crăciun? întrebă Joakim, în schimb. Veţi sărbători acasă?

— Probabil că o să mergem la casa de vacanţă, spuse Michael. Dar vrem să fim acasă de Revelion.

— Ne-am putea vedea atunci.

Conversaţia nu mai dură mult. După ce închise, Joakim privi pe fereastra bucătăriei, spre pelicula de gheaţă de pe mare şi spre ţărmul gol. Pustietatea îngheţată aproape că îl făcu să-i fie dor de străzile aglomerate din Stockholm.

— Există o cameră ascunsă aici, îi spuse Joakim Mirjei Rambe. O cameră fără uşă.

— Serios? Unde?

— Sus, în pod. E mare… Am măsurat hambarul cu pasul şi podeaua podului se opreşte la aproape patru metri mai încoace decât zidul exterior.

Joakim privi spre Mirja.

— Nu ştiai?

Mirja scutură din cap.

— Peretele cu toate numele de pe el e suficient pentru mine. Nu am nevoie de ceva mai palpitant decât atât.

Mirja se aplecă, pe canapeaua mare pe care stătea, şi îi turnă lui Joakim o ceaşcă de cafea aburindă. Apoi luă o sticlă de votcă şi îl întrebă:

— Vrei o picătură în cafea?

— Nu, mulţumesc. Nu beau băuturi alcoolice şi…

Mirja râse scurt.

— Atunci beau eu şi porţia ta, spuse ea, turnându-şi votcă.

Mirja trăia într-un apartament spaţios de lângă catedrala din Kalmar şi în seara aceasta invitase familia la cină.

Livia şi Gabriel reuşiră, în sfârşit, să o cunoască pe bunica lor maternă. Amândoi erau tăcuţi şi prudenţi atunci când intrară înăuntru, iar Livia privi suspicios la o statuie de marmură albă a părţii superioare a trupului unui bărbat, care stătea într-un colţ. De-abia după o vreme începu să vorbească. Îi adusese cu ea pe Foreman şi încă doi ursuleţi de pluş şi îi prezentă pe toţi trei bunicii ei. Mirja duse întreaga familie în atelierul ei, unde pereţii erau acoperiţi cu tablouri terminate şi neterminate cu Öland. Toate înfăţişau un peisaj plat, verde şi înfloritor, sub un cer fără nori.

Mirja era remarcabil de interesată de nepoţii ei, pentru cineva căruia până atunci de-abia dacă-i păsase de ei. După ce mâncară gogoşi cu carne, se strădui din greu să-l facă pe Gabriel să se ducă şi să stea pe genunchii ei, dar în cele din urmă reuşi. Gabriel rămase acolo doar câteva minute, după care fugi în camera cu televizorul, să se uite la emisiunile pentru copii împreună cu Livia.

— Deci am rămas doar noi doi, spuse Mirja, aşezându-se pe canapeaua din camera principală.

— Bine, spuse Joakim.

Mirja nu avea niciun tablou de-al ei pe pereţi, în camera principală erau atârnate doar două imagini cu viscolul, aparţinând mamei ei, Torun. Amândouă înfăţişau o furtună de zăpadă care se apropia de coastă, ca o perdea neagră pe cale să cadă asupra farurilor gemene. Exact ca în imaginea de la Eel Point, acestea erau tablouri

de iarnă, care emanau amenințare ascunsă și premoniția răului.

Joakim se uită în zadar prin apartament după urme ale lui Katrine. Aceasta iubise întotdeauna liniile luminoase și clare, dar mama ei decorase camerele cu tapete și perdele închise și înflorate, covoare persane și canapele și fotolii din piele neagră.

Mirja nu avea nicio fotografie cu fiica ei moartă sau cu frații ei vitregi. Avea însă mai multe fotografii mari și mici cu ea însăși și un bărbat tânăr, probabil cu douăzeci de ani mai mic ca ea, cu barbișon blond și păr țepos.

Mirja îl văzu pe Joakim cum privește fix la fotografii și făcu semn din cap spre bărbat.

— Ulf, spuse ea. E plecat să joace hochei în sală, altfel ai fi putut să-l cunoști.

— Deci sunteți împreună… spuse Joakim, tu și cu jucătorul de hochei?

O întrebare stupidă. Mirja zâmbi.

— Te deranjează asta?

Joakim scutură din cap.

— Bine, pentru că îi deranjează pe mulți alții, spuse Mirja. Katrine, cu siguranță, chiar dacă nu a spus niciodată nimic… Se presupune că femeile mai bătrâne nu au viață sexuală. Dar Ulf nu pare să se plângă, iar eu cu siguranță nu mă plâng.

— Dimpotrivă, pari mândră de asta, spuse Joakim.

Mirja râse.

— Dragostea e oarbă, sau cel puțin așa se spune.

Mirja bău din cafea și aprinse o țigară.

— Unul din polițiștii din Marnäs vrea să continue cu ancheta, spuse Joakim după o vreme. M-a sunat de câteva ori.

— Aşa, spuse Mirja. Presupun că e binevenit să facă asta.

— Sigur, dacă poate să ofere anumite răspunsuri… dar nu o s-o readucă la viaţă pe Katrine.

— Eu ştiu de ce a murit, spuse Mirja, trăgând din ţigară.

Joakim îşi ridică privirea.

— Da?

— Din cauza casei.

— Casa?

Mirja râse scurt, dar nu zâmbea.

— Casa aceea afurisită e plină de nefericire, spuse ea. A distrus viaţa fiecărei familii care a trăit vreodată acolo.

Joakim privi spre ea, surprins de acest comentariu.

— Nu poţi da vina pe casă pentru nefericire.

Mirja îşi stinse ţigara.

Joakim schimbă subiectul.

— Săptămâna viitoare am un vizitator, un tip pensionar care cunoaşte casa. Îl cheamă Gerlof Davidsson. L-ai cunoscut?

Mirja scutură din cap.

— Dar cred că fratele lui a locuit în apropiere, spuse ea. Ragnar. L-am cunoscut.

— Oricum… Gerlof o să-mi povestească despre istoria lui Eel Point.

— Pot s-o fac şi eu, dacă eşti curios.

Mirja mai luă o gură enormă de cafea. Joakim se gândi că ochii ei începeau deja să pară puţin sticloşi de la alcool.

— Deci cum aţi ajuns la Eel Point? întrebă el. Tu şi cu mama ta?

— Chiria era mică, spuse Mirja. Ăsta era cel mai important lucru pentru mama. Cheltuia pe pânze şi uleiuri banii pe care îi câştiga făcând curăţenie şi era tot timpul în criză

de bani. Aşa că a trebuit să ne căutăm locuri de stat potrivite cu situaţia.

— Casa arăta deja mizer atunci?

— Începea, spuse Mirja. În acea perioadă Eel Point era încă în proprietatea statului, dar era închiriată cuiva de pe insulă pentru o sumă mică... un fermier care nu a băgat un singur cent în repararea ei. Mama şi cu mine eram singurele dispuse să trăim în pavilion, în timpul iernii.

Mirja bău din nou din amestecul ei de cafea.

Copiii râdeau zgomotos, dintr-o anumită cauză, în camera cu televizorul. Joakim se gândi o vreme, apoi întrebă:

— Katrine ţi-a vorbit vreodată despre Ethel?

— Nu, spuse Mirja. Cine e Ethel?

— A fost sora mea mai mare. A murit anul trecut... aproape exact cu un an în urmă. Era consumatoare.

— De alcool?

— Droguri, spuse Joakim. Orice, dar mai ales heroină în ultimii câţiva ani.

— Eu nu prea am avut de-a face cu drogurile, spuse Mirja. Dar bineînţeles că sunt de acord cu oameni precum Huxley sau Tim Leary...

— Despre ce?

— Că drogurile îţi pot deschide porţile minţii. Mai ales pentru artişti ca noi.

Joakim o privi fix. Se gândi la expresia goală a lui Ethel şi înţelese de ce Katrine nu-i vorbise niciodată Mirjei despre ea.

Apoi îşi termină repede cafeaua şi se uită la ceas: opt şi un sfert.

— Ar trebui să plecăm.

— Deci cum vi se pare bunica voastră? întrebă Joakim, în timp ce traversau cu maşina podul Öland.
— E drăguţă, spuse Livia.
— Bine.
— O să mai mergem la ea? întrebă Livia.
— Poate, spuse Joakim. Dar probabil că nu în curând.

19

— Aseară m-a sunat fiica mea, spuse una dintre doamnele bătrâne de lângă Tilda, de pe canapea.

— A, da, şi ce a zis? întrebă cealaltă doamnă bătrână.

— Voia să spunem lucrurilor pe nume.

— Să spuneţi lucrurilor pe nume?

— Da, să spunem lucrurilor pe nume, spuse prima doamnă. O dată pentru totdeauna. Ea zice că eu n-am susţinut-o niciodată. „Nu te-ai gândit decât la tine şi la tati", zice ea. „Tot timpul. Iar noi, copiii, am fost mereu pe locul doi."

— Asta îmi zice şi fiul meu, spuse cealaltă doamnă. Deşi la el e exact pe dos. Mă sună înainte de fiecare Crăciun şi se plânge şi zice că l-am iubit prea mult. Mă acuză că i-am distrus copilăria. Nu te mai gândi la asta, Elsa.

Tilda încetă să mai tragă cu urechea şi se uită la ceas. Starea vremii trebuia să se fi terminat deja, aşa că se ridică în picioare şi bătu la uşa lui Gerlof.

— Intră.

Gerlof stătea lângă radio atunci când Tilda veni să-l ia. Avea haina pe el, dar nu părea că vrea să se ridice.

— Mergem? spuse ea, întinzând mâna, gata să-l sprijine.

— Poate, spuse el. Unde trebuia să mergem?
— Eel Point.
— Da… şi ce anume trebuie să facem acolo?
— Păi, presupun că o să vorbim, spuse Tilda. Noul proprietar vrea să audă nişte poveşti despre casă. I-am spus că dumneata ştii o grămadă de poveşti.
— Poveşti?
Gerlof se ridică încet şi o privi.
— Deci acum am ajuns un fel de bătrân şiret, care stă într-un scaun-balansoar cu ochii sclipind şi spune poveşti cu fantome şi superstiţii?
— O să fie bine, Gerlof, spuse Tilda. Consideră-te doar un mentor spiritual. Faţă de cineva care jeleşte.
— A, da? Nu e nicio plăcere să jeleşti, spuse bătrânul care stătea plângând lângă mormântul greşit.
Gerlof porni, sprijinindu-se în baston, şi adăugă:
— Va trebui să-i băgăm puţin minţile în cap.
Tilda îl luă de celălalt braţ.
— Să luăm scaunul cu rotile?
— Azi nu, spuse Gerlof. Azi picioarele mele funcţionează.
— Trebuie să le spunem că plecăm?
Gerlof pufni.
— Nu e treaba lor.

Era miercuri, al doilea weekend din decembrie, iar ei mergeau spre Eel Point, să bea o cafea. Gerlof şi proprietarul conacului aveau să se întâlnească, în sfârşit.
— Şi cum mai merg lucrurile la muncă? întrebă Gerlof, în timp ce treceau cu maşina prin centrul Marnäsului.
— Am un singur coleg la secţia de aici, din Marnäs, spuse Tilda. Iar el obişnuieşte să se ţină la distanţă… de obicei e în Borgholm.

— De ce?

Tilda nu spuse nimic timp de câteva secunde.

— N-am idee… dar ieri am dat întâmplător peste Bengt Nyberg de la *Ölands-Posten* şi el mi-a zis că noua secţie de poliţie din Marnäs are deja o poreclă.

— Da?

— I se spune gara bătrânelor.

Gerlof scutură din cap, obosit.

— Aşa li se spunea gărilor de pe insulă care pe vremuri aveau doar angajate femei. Şefii de gară nu credeau că femeile pot să facă treaba la fel de bine ca bărbaţii.

— Sunt sigură că o făceau mai bine, spuse Tilda.

— Păi, din câte ştiu eu, nu s-a plâns nimeni.

Ieşiră din Marnäs şi o luară pe drumul pustiu. Temperatura era de zero grade, iar peisajul plat de coastă părea să fi înţepenit, ca un tablou de iarnă gri cu alb. Gerlof privi prin parbriz.

— E atât de frumos aici, lângă mare.

— Da, spuse Tilda. Dar dumneata eşti părtinitor.

— Îmi iubesc insula.

— Şi urăşti continentul.

— Nu, nu-l urăsc, spuse Gerlof. Nu sunt un patriot local atât de îngust la minte… dar iubirea începe întotdeauna de acasă. Aceia dintre noi care trăim pe insulă trebuie să păstrăm şi să apărăm demnitatea Ölandului.

Dispoziţia posomorâtă a lui Gerlof se risipi treptat, iar el deveni din ce în ce mai vorbăreţ. În timp ce treceau pe lângă biserica din Rörby, arătă spre marginea drumului.

— Apropo de fantome şi superstiţii… vrei să auzi o poveste pe care tatăl meu o spunea de fiecare Crăciun?

— Sigur, spuse Tilda.

— Tatăl bunicului tău şi tatăl meu se numea Carl Davidsson, începu Gerlof. În adolescenţă a lucrat ca servitor în Rörby şi o dată a văzut aici un lucru foarte ciudat. Fratele lui mai mare venise să-l viziteze şi se plimbau pe aici, pe lângă biserică, la vremea apusului. Era în jurul Anului Nou, era foarte frig şi zăpadă multă. Atunci au auzit cum în urma lor vine o sanie trasă de cai. Fratele lui s-a uitat peste umăr, apoi a ţipat şi l-a luat pe Carl de braţ. L-a tras de pe drum, jos, în zăpadă. Carl nu înţelegea ce se întâmplă, până când a văzut sania, care se apropia pe drum.

— Ştiu povestea asta, spuse Tilda. O spunea tatăl meu.

Dar Gerlof continuă, ca şi cum n-ar fi auzit-o:

— Era o încărcătură de fân. Cea mai mică încărcătură pe care Carl o văzuse vreodată, şi era trasă de patru cai micuţi. Iar sus, în fân, erau patru bărbaţi micuţi, care ţopăiau pe acolo. Aveau mai puţin de un metru înălţime.

— Spiriduşi, spuse Tilda. Nu asta erau?

— Tatăl meu nu folosea niciodată acest cuvânt. Spunea doar că erau oameni mici cu haine şi pălării gri. Carl şi fratele lui n-au îndrăznit să mişte, pentru că bărbaţii nu păreau prietenoşi. Dar încărcătura a trecut pe lângă băieţi fără să se întâmple nimic, iar după ce a trecut de curtea bisericii, caii au ieşit de pe drum şi au dispărut în întunericul stepei.

Gerlof dădu din cap, ca pentru el.

— Tatăl meu jura că e o poveste adevărată.

— Mama voastră nu a văzut şi ea spiriduşi?

— Ba da, a văzut un bărbat mic şi gri chiar în apă, când era tânără… dar asta era în sudul Ölandului.

Gerlof privi spre Tilda.

— Provii dintr-o familie care a văzut multe lucruri remarcabile. Poate că ai moştenit capacitatea de a vedea lucruri?

— Sper că nu.

Cinci minute mai târziu aproape că ajunseseră deja la cotitura către conac, dar Gerlof voia totuşi să facă o pauză ca să-şi dezmorţească picioarele. Arătă prin parbriz la peisajul înierbat de cealaltă parte a zidului de piatră.

— Turbăria a început să îngheţe. Ne ducem să ne uităm?

Tilda trase pe marginea drumului şi îl ajută pe Gerlof să se dea jos, în vântul rece. Un strat subţire de gheaţă sclipitoare acoperea ochiurile de apă ale mlaştinii.

— Asta e una din cele câteva turbării vechi care mai rămas pe insulă, spuse Gerlof, în timp ce privea peste zidul de piatră. Majoritatea celorlalte au fost secate şi au dispărut.

Tilda urmări privirea lui şi dintr-odată văzu o mişcare în apă, o zbatere neagră între două smocuri dese de iarbă care făcu pelicula de gheaţă să se cutremure şi să crape.

— Sunt peşti aici?

— O, da, spuse Gerlof. Sunt sigur că mai sunt câteva ştiuci bătrâne… iar ţiparii îşi croiesc drum încoace primăvara, când pâraiele create de topirea zăpezii curg spre Baltica.

— Şi poţi să-i prinzi?

— Poţi, dar nimeni nu face asta. Când eram eu mic, mi s-a spus că peştii prinşi în mlaştină au o carne cu gust de mucegai.

— Şi de unde vine numele — *Offermossen*, „Mlaştina Sacrificială“?

— Sacrificii din vremurile vechi, spuse Gerlof. Arheologii au găsit aici aur şi argint roman şi scheletele a sute de animale care au fost aruncate în apă — mulţi cai.

Gerlof tăcu, apoi adăugă:

— Şi oase de oameni.

— Sacrificii umane?

Gerlof dădu din cap.

— Sclavi, poate, sau prizonieri de război. Presupun că o persoană importantă decidea că doar de asta sunt buni. Din cât am înţeles eu, erau ţinuţi sub apă cu nişte beţe lungi, cât erau încă vii… apoi trupurile zăceau pur şi simplu acolo, până le-au găsit arheologii.

Gerlof privi peste apă şi continuă:

— Probabil că de asta vin ţiparii aici, an de an. Probabil că îşi amintesc gustul, vreau să spun că le place să mănânce carne de…

— Ajunge, Gerlof.

Tilda se îndepărtă de zidul de piatră şi îl privi pe Gerlof. Acesta dădu din cap.

— Bine, bine, bat câmpii. Mergem?

După ce parcară maşina, Gerlof traversă încet pietrişul, sprijinindu-se în bastonul său şi de braţul Tildei. Aceasta îşi desprinse braţul o clipă, ca să bată în geamul uşii de la bucătărie.

Joakim Westin deschise uşa după a doua bătaie.

— Bine aţi venit.

Vocea lui era înceată, iar el părea încă şi mai obosit decât ultima oară când îl văzuse ea, se gândi Tilda. Dar

dădu mâna cu ea şi chiar îi zâmbi; mai vechea lui furie din cauza încurcării numelor părea să fi dispărut.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumitale, spuse Gerlof.

Westin dădu din cap.

— Mulţumesc.

— Şi eu sunt văduv.

— Da?

— Da, dar nu a fost ca urmare a unui accident, a fost o boală lungă… Ellen a mea a făcut diabet, apoi probleme cu inima.

— De curând?

— Nu, cu mulţi ani în urmă, spuse Gerlof. Dar sigur că uneori încă e dureros. Amintirile sunt încă puternice.

Copiii erau la şcoala pregătitoare, iar atmosfera din camerele luminoase era tăcută şi solemnă. Tilda îşi dădea seama că Westin lucrase din greu în ultimele câteva săptămâni. Aproape întreg parterul fusese zugrăvit şi tapetat, şi începea să arate ca o casă adevărată.

— E aproape ca o călătorie în timp, spuse ea în momentul în care intrau în salonul cel mare. Ca atunci când intri într-un conac de secol al XIX-lea.

— Mulţumesc, spuse Joakim.

O luase ca pe un compliment, în ciuda faptului că Tilda era, în principal, invidioasă din cauza mărimii camerei. Dar tot n-ar fi vrut să locuiască aici.

— Unde ai găsit toată mobila? întrebă Gerlof.

— Am tot căutat amândoi… şi aici pe insulă, şi în Stockholm, spuse Joakim. Camerele mari au nevoie de mobilă mare, ca să ocupe spaţiul. Adesea am căutat mobilă veche, pe care o puteam renova.

— E o strategie bună, spuse Gerlof. În ziua de azi oamenii au rareori magazie lângă proprietăţile lor. Nu repară lucrurile care se strică, le aruncă pur şi simplu. Importantă e cumpărarea lucrurilor, nu să aibă grijă de ele.

Tilda îşi dădu seama că îi făcea plăcere să se plimbe prin case vechi. Pentru Gerlof, plăcerea de a vedea obiecte frumoase, bine făcute, mergea mână în mână cu conştientizarea muncii grele care stătea în spatele lor. Tilda îl văzuse cum stă şi contemplă bunuri ale lui — un cufăr vechi de marinar sau o colecţie de ştergare de in — ca şi cum ar fi putut să simtă amintirile pe care acestea le aduceau cu ele.

— Îmi imaginez că devii dependent de asta? întrebă Gerlof.

— Dependent de ce? spuse Joakim.

— De renovat case.

Gerlof zâmbea, dar Joakim scutură din cap.

— Nu e o dependenţă. Nu e ca şi cum am vrea o nouă bucătărie în fiecare an, ca unele familii din Stockholm… iar asta e doar a doua casă pe care am luat-o. Înainte de asta renovam doar apartamente.

— Şi unde era prima casă?

— Lângă Stockholm, în Bromma. O casă separată minunată, pe care am renovat-o de sus până jos.

— Şi de ce v-aţi mutat? Care era problema cu casa?

Joakim evită să întâlnească privirea lui Gerlof.

— Nu era nicio problemă… ne plăcea casa foarte mult. Dar din când în când e bine să te muţi în ceva mai mare. Mai ales financiar.

— Da?

— Iei un credit şi găseşti un apartament părăginit într-o zonă bună şi începi să-l renovezi serile şi în weekenduri,

locuind acolo în acest timp. Apoi găseşti cumpărătorul potrivit şi îl vinzi cu mult mai mult decât ai plătit… apoi iei un nou credit şi cumperi alt apartament părăginit, într-o zonă încă şi mai bună.

— Şi îl vinzi şi pe acela?

Joakim dădu din cap.

— Bineînţeles că nu ai putea să faci bani din imobiliare dacă cererea de locuinţe nu ar fi aşa de mare. Adică, toată lumea vrea să locuiască în Stockholm.

— Eu nu, spuse Gerlof.

— Dar foarte mulţi oameni vor… preţurile cresc încontinuu.

— Deci şi tu, şi soţia ta eraţi buni la renovat locuinţe? spuse Tilda.

— De fapt ne-am cunoscut atunci când amândoi ne-am dus să vizionăm un apartament, spuse Joakim cu o energie proaspătă în voce. O bătrână locuise într-un apartament mare, cu o grămadă de pisici. Zona era perfectă, dar Katrine şi cu mine eram singurii care puteam să suportăm mirosul, şi am rămas la urmă. După aceea ne-am dus la o cafea şi am vorbit despre ce s-ar putea face din apartamentul acela… A devenit primul nostru proiect împreună.

Gerlof se întoarse şi privi prin salon, cu o expresie mohorâtă.

— Şi desigur că plănuieşti să faci acelaşi lucru şi cu Eel Point, spuse el. Te muţi, îl renovezi şi îl vinzi.

Joakim scutură din cap.

— Plănuiserăm să stăm aici mulţi ani. Voiam să închiriem camere, poate chiar să deschidem un mic restaurant.

Privi pe fereastră şi adăugă:

— De fapt nu aveam un plan clar pentru tot ce voiam să facem, dar ştiam că aveam să fim fericiţi aici…

Tilda îşi dădea seama că energia lui dispăruse iar. Tăcerea din camera albă era apăsătoare.

După un tur al casei se aşezară la masa din bucătărie, la o ceaşcă de cafea.

— Tilda spunea că vrei să auzi nişte poveşti despre conac, spuse Gerlof.

— Mi-ar face plăcere, spuse Joakim, dacă există aşa ceva.

— O, există, spuse Gerlof. Dar presupun că te referi la poveşti cu fantome? Ăsta e genul de lucruri care te interesează?

Joakim ezită, ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea trage cu urechea, apoi spuse:

— Aş vrea doar să ştiu dacă mai e cineva care a trăit lucruri neobişnuite aici, spuse el. Eu am simţit… sau mi-am imaginat că simt… prezenţa morţilor de la Eel Point. Şi la faruri, şi aici, în interiorul conacului. Alţii care au fost aici par să fi avut o experienţă similară.

Tilda nu spuse nimic, dar se gândea la acea seară de octombrie în care îl aşteptase aici pe Westin. Fusese singură aici, atunci — dar nu se simţise deloc astfel.

— Cei care au trăit aici în vremuri apuse sunt încă aici, spuse Gerlof, cu ceaşca de cafea în mână. Crezi că se odihnesc doar în cimitire?

— Dar acolo au fost îngropaţi, spuse Joakim încet.

— Nu totdeauna.

Gerlof făcu semn din cap spre câmpurile arate din spatele casei.

— Aici, pe insulă, morţii sunt vecinii noştri peste tot şi va trebui să te obişnuieşti cu asta. Toată zona de la ţară e plină de morminte vechi… tumuli[4] care conţin camere din Epoca de Piatră, turnuri de piatră tombale şi coşuri cu ofrande din Epoca de Bronz şi cimitirele vikingilor.

Gerlof se întoarse să privească spre mare, unde orizontul dispăruse într-o ceaţă umedă de iarnă.

— Şi există acolo şi curtea unei biserici, spuse el. Toată coasta de est e un cimitir al sutelor de vase care au eşuat pe bancurile de nisip şi au fost sfărâmate în bucăţi, şi pentru toţi marinarii înecaţi. Mulţi dintre cei care plecau pe mare în vremurile de demult nu ştiau să înoate.

Joakim dădu din cap şi închise ochii.

— Eu nu credeam în nimic, spuse el. Înainte să venim aici nu credeam că morţii se pot întoarce… dar acum nu ştiu ce să cred. Mai multe lucruri ieşite din comun s-au întâmplat aici.

În bucătărie se aşternu tăcerea.

— Orice ai simţi din partea morţilor sau orice ţi se pare că ai vedea, spuse Gerlof încet, poate fi periculos să-i lăsăm să ne conducă acţiunile.

— Da, spuse Joakim încet.

— Sau să încerci să-i invoci… sau să pui întrebări.

— Întrebări?

Joakim privi în jos, în ceaşca lui de cafea şi dădu din cap.

— Dar mă gândeam la povestea asta care spune că ei se vor întoarce aici.

[4] Movilă artificială din pământ sau din piatră pe care unele popoare din Antichitate o înălţau deasupra mormintelor.

— Cine?

— Morţii. Când m-am dus la vecini la cafea, mi-au spus o poveste: cei care au murit aici, la conac, se întorc de fiecare Crăciun. Mă întrebam doar dacă mai sunt şi alte poveşti despre asta?

— A, asta e o poveste veche, spuse Gerlof. E spusă în multe locuri, nu doar în Eel Point. Veghea de Crăciun a morţilor, asta e atunci când cei care s-au stins în timpul anului se întorc pentru slujba de Crăciun. Oricine îi deranjează în acel moment trebuie să fugă cât îl ţin picioarele.

Joakim dădu din cap.

— O întâlnire cu morţii.

— Exact. Există credinţa fermă că oamenii îi vor putea vedea pe morţi din nou… şi nu doar la biserică. Şi acasă la ei.

— Acasă?

— Conform credinţelor folclorice, trebuie să pui o lumânare în fereastră, de Crăciun, spuse Gerlof, astfel încât morţii să poată găsi drumul spre casă.

Joakim se aplecă în faţă.

— Dar e vorba doar de cei care s-au stins în casă, spuse el, sau şi de alţi oameni morţi?

— Vrei să spui marinari înecaţi? spuse Gerlof.

— Marinari… sau alţi membri ai familiei care s-au stins în altă parte. Şi ei se întorc de Crăciun?

Gerlof privi rapid la Tilda, apoi scutură din cap.

— Asta e doar o poveste, ştii, spuse el. Sunt multe superstiţii legate de Crăciun… Era momentul de cotitură al anului, la urma urmei, când întunericul era la apogeu şi moartea cel mai aproape. Apoi ziua creşte iar, şi viaţa revine.

Joakim nu spuse nimic.

— De-abia aştept asta, spuse el în cele din urmă. E atât de întuneric acum… De-abia aştept momentul de cotitură.

Câteva minute mai târziu erau afară, luându-şi la revedere. Joakim întinse mâna.

— Ai o casă minunată aici, spuse Gerlof, scuturându-i mâna. Dar fii atent la viscol.

— Viscolul, spuse Joakim. Aici asta este o furtună de zăpadă foarte mare, nu-i aşa?

Gerlof dădu din cap.

— Nu vine în fiecare an, dar sunt destul de sigur că iarna asta va veni. Şi vine repede. Nu cred că îţi doreşti să stai afară, lângă mare, când se întâmplă asta. Mai ales copiii.

— Şi cum ştiu oamenii din Öland că vine aşa ceva? întrebă Joakim. Se simte în aer?

— Ne uităm la termometru şi ascultăm starea vremii, spuse Gerlof. Anul acesta frigul a venit devreme, şi ăsta e, de regulă, un semn prost.

— Bine, spuse Joakim cu un zâmbet. O să fim atenţi.

— Aşa să faceţi.

Gerlof dădu din cap şi porni spre maşină, sprijinit de Tilda, dar se opri brusc, dădu drumul braţului ei şi se întoarse.

— Încă un lucru… ce purta soţia dumitale în ziua accidentului?

Joakim Westin încetă să zâmbească.

— Poftim?

— Îţi aminteşti ce haine purta în acea zi?

— Da… dar nu era nimic deosebit, spuse Joakim. Ghete, blugi şi o geacă de iarnă.

— Le mai ai?

Joakim dădu din cap, arătând din nou obosit şi chinuit.

— Le-am primit de la spital. Într-un pachet.

— Aş putea să mă uit la ele?

— Vrei să spui… să le împrumuţi?

— Da, să le împrumut. Nu o să le deteriorez în niciun fel, vreau doar să mă uit la ele.

— Bine… dar sunt încă împachetate, spuse Joakim. Mă duc să le aduc.

Se întoarse în casă.

— Poţi să te ocupi tu de pachetul acela, Tilda? spuse Gerlof, pornind din nou spre maşină.

După ce Tilda porni motorul şi ieşi pe poartă, Gerlof se lăsă pe spătarul său.

— Deci am avut mica noastră discuţie, spuse el cu un oftat. Presupun că, până la urmă, am fost un fel de bătrân şiret. E dificil să eviţi asta.

Pe genunchii lui stătea un pachet maro conţinând hainele lui Katrine Westin. Tilda privi spre el.

— Ce a fost toată treaba asta cu hainele? De ce ai vrut să le împrumuţi?

Gerlof privi în jos, spre genunchii lui.

— A fost doar ceva ce mi-a trecut prin cap în timp ce stăteam acolo, lângă mlaştină. Despre cum erau săvârşite sacrificiile acolo.

— Ce vrei să spui? Katrine Westin a fost un fel de sacrificiu?

Gerlof privi afară, prin parbriz, înspre mlaştină.

— O să-ţi spun foarte curând, după ce mă uit la haine.

Tilda intră pe drumul principal.

— Vizita asta m-a îngrijorat puţin, spuse ea.

— Îngrijorat?

— Sunt îngrijorată pentru Joakim Westin şi pentru copiii lui… Era ca şi cum tu stăteai acolo în bucătărie vorbind despre poveşti folclorice, în timp ce Westin le lua ca realitate.

— Da, spuse Gerlof, dar cred că i-a prins bine să vorbească puţin. Încă jeleşte după soţia lui, ceea ce, la urma urmei, nu e chiar atât de ciudat.

— Nu, spuse Tilda. Dar mi s-a părut că vorbea despre ea ca şi cum ar fi încă în viaţă… ca şi cum s-ar aştepta să o vadă iar.

20

După spargerea de la casa parohială din Hagelby şi fuga prin pădure, au trecut două săptămâni până ce fraţii Serelius au revenit în Borgholm. Dar într-o seară au apărut dintr-odată la uşa lui Henrik, în cel mai prost moment posibil.

Pentru că ciocănitul ritmic din apartamentul lui începuse deja să devină intolerabil, ca un robinet care picură şi care nu poate fi închis.

La început Henrik a fost convins că venea din felinarul vechi de grajd, iar după trei nopţi dificile cu sunetul constant al bătăilor, l-a dus în maşină. Dimineaţa următoare s-a dus pe coasta de est şi a băgat felinarul în debarcader.

Dar ciocănitul a continuat şi noaptea următoare, iar acum venea din peretele holului. Dar nu întotdeauna acelaşi perete — sunetul părea să se mişte încet, în spatele tapetului.

Dacă nu felinarul, atunci trebuia să fie altceva ce adusese el din pădure sau din camera aia nenorocită a morţii prin care se târâse.

Asta, desigur, în afară de cazul în care era ceva ce se strecurase în apartamentul lui prin tabla Ouija a celor doi

fraţi. În nopţile acelea în care stătuseră în jurul mesei din bucătărie holbându-se la paharul care se mişca sub degetul lui Tommy, avusese în mod clar senzaţia că în cameră e ceva invizibil.

Orice ar fi fost, îl călca pe nervi. În fiecare noapte se plimba între dormitor şi bucătărie, îngrozit de ideea de a se duce în pat şi de a stinge lumina.

Copleşit de disperare, o sunase pe Camilla, fosta lui prietenă. Nu mai comunicaseră de mai multe luni, dar ea a părut încântată să audă veşti de la el. Vorbiseră aproape o oră.

Nervii lui Henrik erau pe punctul de a ceda când, trei zile mai târziu, la uşă se auzi soneria, iar vederea lui Tommy şi Freddy nu îl făcu neapărat să se simtă mai bine.

Tommy avea ochelari de soare şi mâinile îi zvâcneau. Nu zâmbea.

— Lasă-ne să intrăm.

Nu era o întrevedere prietenească. Henrik aştepta bani de la fraţii Serelius, dar ei nu aveau deloc — încă nu vânduseră niciunul din bunurile furate. Henrik ştia că ei vor să mai facă încă o excursie în nordul insulei, dar el nu voia.

Şi nu voia să discute despre nimic din toate acestea în seara asta, pentru că avea un oaspete.

— Nu putem vorbi acum, spuse el.

— Cum să nu putem, spuse Tommy.

— Nu.

— Cine e? întrebă Camilla, de pe canapeaua din faţa televizorului.

Fraţii întinseră gâtul, curioşi să vadă cui aparţinea vocea feminină.

— Sunt doar… doi prieteni, spuse Henrik peste umăr. Din Kalmar. Dar nu stau.

Tommy îşi lăsă în jos ochelarii de soare şi îi aruncă lui Henrik o privire lungă, care îl făcu pe acesta să iasă afară şi să închidă uşa în urma lui.

— Felicitări, spuse Tommy. E o descoperire nouă sau una veche regăsită?

— E fata cu care stăteam înainte, spuse Henrik încet.

— Să-nnebunesc… te-a primit înapoi?

— Eu am sunat-o, spuse Henrik. Dar ea a fost cea care a vrut să ne întâlnim.

— Drăguţ, spuse Tommy fără să zâmbească. Dar atunci ce facem?

— Cu ce?

— Cu proiectul nostru comun.

— S-a terminat, spuse Henrik. În afara banilor.

— A, nu.

— S-a terminat.

Henrik şi cei doi fraţi se priviră în ochi. Apoi Henrik oftă.

— Nu putem discuta aici, pe scări, spuse el. Unul dintre voi poate intra.

În cele din urmă Freddy porni fără chef înapoi, spre camionetă. Henrik îl conduse pe Tommy în bucătărie şi închise uşa în urma lor. Îşi coborî vocea:

— O să rezolvăm asta chiar acum, după aia poţi pleca.

Dar Tommy încă era mai interesat de Camilla şi întrebă tare şi clar:

— Deci s-a mutat înapoi? De asta arăţi atât de al dracu' de obosit?

Henrik scutură din cap.

— E de la altceva, spuse el. Nu dorm bine.

— Presupun că e vorba de conştiinţa ta, spuse Tommy. Dar bătrânul o să fie în regulă, l-au cârpit bine.

— Cine dracu' l-a pus jos? şuieră Henrik. Nu-ţi aminteşti?

— Tu, spuse Henrik. Tu l-ai lovit cu piciorul.

— Eu? Dar eu eram în spatele tău, în hol!

— Ai călcat pe mâna bătrânului şi i-ai rupt-o, Henrik. Dacă ne găsesc, ai încurcat-o.

— Fir-ar a dracu', o încurcăm toţi!

Henrik privi spre uşă şi îşi coborî din nou vocea.

— Nu mai pot să vorbesc acum.

— Vrei bani, spuse Tommy. Nu-i aşa?

— Eu *am* bani, spuse Henrik. Eu lucrez în timpul zilei, fir-ar al dracu'!

— Dar ai nevoie de mai mulţi, spuse Tommy, făcând semn din cap spre cealaltă cameră. Costă mult să le întreţii.

Henrik oftă.

— Nu banii ăia nenorociţi sunt problema, e toată marfa furată din debarcader. Trebuie s-o vindem.

— O s-o vindem, spuse Tommy. Dar mai întâi mai facem încă o excursie… ultima excursie în nord. La conac.

— Ce conac?

— Cel cu tablourile… cel despre care ne-a spus Aleister.

— Eel Point, spuse Henrik încet.

— Ăla e. Când mergem?

— Stai puţin… Eu am fost acolo vara trecută. Am fost peste tot, dar n-am văzut niciun tablou nenorocit. Şi în plus…

— Ce?

Henrik nu mai spuse nimic. Îşi amintea camerele şi coridoarele răsunătoare de la Eel Point. Îi plăcuse să lucreze pentru Katrine Westin, femeia care locuia acolo cu cei doi copii mici ai ei. Dar casa însăşi părea ameninţătoare chiar

şi în august, în ciuda faptului că familia Westin o curăţase minuţios şi începuse un proiect masiv de renovare. Cum o fi acolo acum, în decembrie?

— Nimic, spuse el. Dar nu am văzut niciun tablou.

— Probabil sunt ascunse, atunci, spuse Tommy.

Se auzi un ciocănit uşor.

Henrik tresări, apoi îşi dădu seama că era doar un ciocănit obişnuit la uşa bucătăriei. Se duse şi o deschise.

Afară stătea Camilla. Nu părea încântată.

— Termini în curând? Altfel mă duc acasă, Henrik.

— Am terminat, spuse el.

Camilla era mică şi zveltă, mult mai scundă decât bărbaţii. Tommy zâmbi dulce în jos, spre ea, şi întinse mâna.

— Bună... Tommy, spuse el cu o voce înceată şi politicoasă pe care Henrik nu o mai auzise.

— Camilla.

Îşi strânseră mâna atât de viguros, încât cataramele de pe geaca lui Tommy zăngăniră. Apoi acesta îi făcu semn din cap lui Hernik şi o luă spre uşă.

— Bun, deci ne-am înţeles atunci, îi spuse el lui Henrik. O să te sun.

Henrik încuie uşa de la intrare în urma lui Tommy şi se duse şi se aşeză lângă Camilla, pe canapea. Rămaseră în tăcere şi terminară de văzut filmul care începuse înainte să apară fraţii.

— Crezi că ar trebui să rămân, Henrik? Întrebă ea jumătate de oră mai târziu, când era aproape ora unsprezece.

— Dacă vrei, spuse el. Ar fi frumos.

După miezul nopţii stăteau întinşi unul lângă celălalt, în dormitorul mic, iar pentru Henrik era ca şi

cum ar fi fost transportat înapoi în timp, în urmă cu şase luni. De parcă totul ar fi fost aşa cum trebuia să fie. Întoarcerea Camillei era pur şi simplu fantastică, iar singurul lucru care îl supăra acum erau insistenţii fraţi Serelius.

Şi ciocănitul.

Henrik încercă să-l desluşească, dar nu auzi decât respiraţia uşoară a Camillei. Adormise fără probleme.

Tăcere. Niciun zgomot în pereţi.

Nu voia să se gândească la ciocănit acum. Sau la vizita fraţilor Serelius. Sau la conacul din Eel Point.

Camilla se întorsese, dar Henrik nu îndrăznea să discute cu ea care era, exact, relaţia lor. Oricum, nu trăiau împreună. A doua zi dimineaţă el se trezi şi plecă la muncă în Marnäs.

Atunci ea era încă în apartament, dar când el se întoarse acasă, era pustiu. Când el o sună nu răspunse nimeni.

În noaptea aceea se culcă din nou singur în patul său, iar după ce stinse lumina zgomotele începură în hol. În interiorul pereţilor se auzea un ciocănit, încet dar insistent.

Henrik înălţă capul de pe pernă.

— Taci dracului! ţipă el în cameră.

Ciocănitul se opri pentru scurt timp, apoi reîncepu.

Ultimul an al anilor cincizeci — atunci începe povestea mea. Povestea Mirjei la conacul de la Eel Point, a lui Torun şi a tablourilor ei cu viscolul.

Aveam şaisprezece ani şi eram orfană de tată când am ajuns la far. Dar o aveam pe Torun. Ea mă învăţase ceva ce toate fetele ar trebui să ştie: să nu depinzi niciodată de bărbaţi.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1959

Cei doi bărbaţi pe care mama mea artistă, Torun, îi ura cel mai mult erau Stalin şi Hitler. Ea se născuse cu câţiva ani înainte de Primul Război Mondial şi crescuse pe strada Bondegatan din Stockholm, dar era plină de neastâmpăr şi voia să se aventureze în lume. Îi plăcea foarte mult să picteze şi, la începutul anilor '30, s-a dus mai întâi la şcoala de artă din Gothenburg, apoi la Paris, unde, potrivit lui Torun, oamenii o confundau tot timpul cu Greta Garbo. Tablourile ei atrăseseră într-o anumită măsură atenţia, dar ea îşi dorea să se întoarcă în Suedia, unde izbucnise războiul, şi a călătorit înapoi prin Copenhaga. Acolo a cunoscut un artist danez şi a reuşit să aibă timp de o mică idilă înainte ca soldaţii lui Hitler să apară dintr-odată pe străzi.

După ce a ajuns acasă, în Suedia, Torun a descoperit că era însărcinată. Potrivit ei, i-a scris mai multe scrisori viitorului tată, tăticul meu danez. Poate că e adevărat. Oricum, el nu a contactat-o niciodată.

Eu m-am născut în iarna lui 1941, când spaima cuprinsese lumea. La momentul acela, Torun locuia în Stockholm, unde toate luminile fuseseră stinse şi totul era raţionalizat. Se muta încontinuu prin diferite camere

pentru mamele necăsătorite, maghernițe mici și înghesuite închiriate de doamne bătrâne dezaprobatoare, și se întreținea făcând curat pentru oamenii bogați din Östermalm. Nu avea nici timpul, nici banii necesari pentru a putea picta.

Nu putea fi ușor. Știu că nu era ușor.

Când i-am auzit prima oară pe morți șoptind, în hambarul de la Eel Point, nu mi-a fost frică. Trăisem lucruri mult mai rele în Stockholm.

Într-o vară de după război, când eu am șapte sau opt ani, încep să am probleme să fac pipi. E groaznic de dureros. Torun spune că am înotat prea mult și mă duce la un doctor cu barbă de pe străzile mai largi din Stokholm. Doctorul e drăguț, spune mama mea. Consultă copii aproape gratis.

Doctorul e foarte prietenos atunci când mă salută. E bătrân, trebuie să aibă cel puțin cincizeci de ani, iar haina lui e șifonată toată. Miroase a pileală.

Trebuie să intru și să mă întind pe spate într-o cameră specială din cabinetul lui, care pute și ea a pileală, iar el închide ușa în urma noastră.

— Descheie nasturii de la fustă, spune el. Trage-o în sus și relaxează-te.

Sunt singură cu doctorul, iar el e foarte meticulos. Dar în cele din urmă e satisfăcut.

— Dacă spui cuiva despre asta, o să te închidă într-o instituție, spuse el, mângâindu-mă pe cap.

Își încheie nasturii de la haină. Apoi îmi dă o monedă strălucitoare de o coroană și ne întoarcem la Torun, în sala de așteptare — eu mă clatin, îmi tremură picioarele și mă simt încă și mai bolnavă ca înainte, dar doctorul

spune că nu am nimic grav. Sunt o fetiţă cuminte, iar el îmi prescrie nişte medicamente potrivite.

Mama mea e furioasă când eu refuz să iau tabletele doctorului.

La începutul anilor '50, Torun mă duce în Öland. E una din ideile ei. Nu cred că ea are vreo legătură cu insula, dar, ca şi atunci când a călătorit la Paris, tânjeşte după un mediu artistic. Şi bineînţeles că Ölandul e vestit pentru lumina lui şi pentru artiştii care reuşiseră s-o surprindă. Mama mea trăncăneşte despre Nils Kreuger, Gottfrid Kallstenius şi Per Ekström.

Eu sunt fericită doar pentru că plec din oraşul în care trăieşte bătrânul doctor.

Ajungem în Borgholm cu feribotul. Avem cu noi toate bunurile noastre, în trei valize, plus pachetul lui Torun cu pânze şi uleiuri. Borgholm e un oraş mic şi îngrijit, dar mama mea e nefericită aici. Consideră că oamenii sunt băţoşi şi superiori. În plus, e mult mai ieftin să trăieşti la ţară, aşa că după vreun an ne mutăm iar, într-o clădire anexă roşie din satul Rörby. Trebuie să dormim cu trei pături, pentru că e foarte frig tot timpul şi trage curentul.

Mă duc la şcoala locală. Toţi copiii de acolo cred că eu vorbesc un fel de dialect afectat de oraş mare. Eu nu spun ce cred despre dialectul lor, dar tot nu-mi fac niciun fel de prieteni.

La puţin timp după ce ajungem la ţară, încep să desenez serios; desenez siluete albe cu guri roşii, iar Torun crede că sunt îngeri, dar ce desenez eu e doctorul şi gura lui ca o lamă.

Când m-am născut eu, Hitler era lupul cel mare şi rău, dar copilăria mea a fost plină de frica de Stalin şi

Uniunea Sovietică. După părerea mamei mele, dacă ar fi vrut, ruşii ar fi putut să cucerească Suedia în patru ore, cu avioanele lor. Mai întâi ocupau Gotland şi Öland, apoi ar fi luat restul ţării.

Dar pentru un copil ca mine patru ore e un timp lung şi mă gândesc mult la ce aş face în această ultimă perioadă de libertate. Dacă soseşte ştirea că avioanele sovietice sunt pe drum, o să fug la magazinul din Rörby şi o să mă îndop cu cât de multă ciocolată pot, o să mănânc toată ciocolata pe care o au, apoi o să iau nişte creioane, hârtie şi acuarele şi o să mă întorc repede acasă. Atunci o să pot accepta să-mi trăiesc tot restul vieţii ca o comunistă, atâta timp cât pot continua să pictez.

Ne mutăm tot timpul dintr-un loc în altul, chiriaşe, şi fiecare cameră pe care o închiriem pute a uleiuri şi a terebentină. Torun câştigă suficienţi bani ca să trăim doar din făcut curat, dar pictează în timpul liber — iese afară, cu şevaletul ei, şi pictează la nesfârşit.

În ultima toamnă a anilor '50 ne mutăm iar, într-o cameră şi mai ieftină. E într-o clădire veche a conacului de la Eel Point. Un pavilion, construit din calcar, cu pereţii văruiţi. Răcoros şi confortabil să stai în el în timpul zilelor calde de vară, dar rece ca gheaţa în restul anului.

Când aflu că urmează să locuim lângă nişte faruri, bineînţeles că în minte îmi apar o grămadă de imagini magice. Întuneric, nopţi furtunoase, nave la ananghie pe mare şi paznici eroici ai farului.

Eu şi cu Torun ne mutăm într-o zi de octombrie şi imediat încep să nu mă simt binevenită acolo. Eel Point este un loc friguros şi bătut de vânturi. Să mergi printre clădirile mari de lemn e ca şi cum te-ai furişa prin curtea unui castel dezolant.

Imaginile din mintea mea se dovedesc a fi cu totul false. Paznicii de far au plecat de la Eel Point şi vin doar în vizită, de câteva ori pe an — farurile au fost adaptate la electricitate cam cu un an înaintea războiului, iar zece ani mai târziu totul este automat. Există un supraveghetor bătrân; îl cheamă Ragnar Davidsson şi şonticăie prin Eel Point de parcă ar fi al lui.

La câteva luni după ce ne-am mutat, am trăit primul meu viscol — şi, în acelaşi timp, a fost cât pe ce să rămân orfană.

E mijlocul lui decembrie, iar când ajung acasă de la şcoală, Torun nu e acolo. Unul din şevaletele ei şi punga cu uleiuri lipsesc şi ele. Se lasă seara şi începe să ningă; vântul dinspre mare se înteţeşte.

Torun nu se întoarce. La început sunt furioasă pe ea, apoi începe să-mi fie frică. Nu am văzut niciodată atât de multă zăpadă învârtejindu-se la ferestre. Fulgii nu cad, ci spintecă aerul. Vântul zgâlţâie geamurile.

La vreo jumătate de oră după începerea furtunii, o siluetă mică apare, în sfârşit, înotând prin troienele de zăpadă din curtea interioară.

Ies afară în grabă şi o prind pe Torun înainte să se prăbuşească. O ajut să intre înăuntru, la foc.

Punga încă îi atârnă de umăr, dar şevaletul a fost măturat de furtună. Ochii ei sunt umflaţi şi închişi; vântul i-a suflat în ei grăunţe de gheaţă amestecată cu nisip şi de-abia dacă poate să vadă. Când îi scot hainele, acestea sunt leoarcă; Torun e îngheţată bocnă.

Stătea şi picta în cealaltă parte a turbăriei, Offermossen, când s-au strâns norii şi a venit furtuna. A încercat să o ia pe o scurtătură printre smocurile de iarbă, pe

gheaţa subţire a mlaştinii, dar a căzut în apă şi a trebuit să se zbată ca să ajungă pe teren solid. Şopteşte:

— Morţii au ieşit din mlaştină… foarte mulţi, voiau să mă zgârie şi să mă sfâşie… erau reci, atât de reci. Voiau căldura mea.

Torun delirează. O fac să bea nişte ceai fierbinte şi o bag în pat.

Doarme liniştită mai mult de douăsprezece ore, iar eu veghez lângă fereastră, în timp ce ninsoarea se domoleşte treptat de-a lungul nopţii.

Când Torun se trezeşte, încă vorbeşte despre morţii care mergeau prin viscol.

Ochii ei sunt zgâriaţi şi injectaţi, dar chiar de a doua seară se aşază în faţa unei pânze şi începe să picteze.

21

Exact când Tilda încetase să se mai gândească la Martin Ahlquist în fiecare dimineaţă şi seară, telefonul sună în bucătăria ei mică. Se gândi că e Gerlof şi ridică receptorul fără nicio ezitare.

Era Martin.

— Voiam doar să văd ce faci. Să mă asigur că totul e în regulă.

Tilda nu spuse nimic; durerile din stomacul ei reveniră imediat. Privi spre cheiurile pustii din port.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă.

— Foarte bine sau doar în regulă?

— Foarte bine.

— Ţi-ar face plăcere o vizită? întrebă Martin.

— Nu.

— Nu te mai simţi singură în nordul Ölandului?

— Ba da, dar mă menţin ocupată.

— Bun.

Conversaţia nu fusese neplăcută, însă scurtă. Martin sfârşi prin a o întreba dacă o poate suna din nou, iar ea îi spuse că da, cu o voce foarte slabă.

Rana de undeva dintre inima şi stomacul ei începu să sângereze iar.

Nu Martin e cel care sună, se gândi ea, ci hormonii lui. E doar excitat şi vrea o schimbare faţă de soţia lui; nu poate suporta viaţa de zi cu zi…

Cel mai rău era că ea încă voia ca el să vină, preferabil chiar în seara aceea. Era dezgustător.

Ar fi trebuit să trimită demult scrioarea aceea soţiei lui, dar încă o purta cu ea în poşetă, ca pe o cărămidă.

Tilda lucra până târziu. Lucra aproape tot timpul, ca să evite să se gândească la Martin. Serile stătea ore întregi pregătindu-şi discursurile despre atenţia în trafic sau despre legea şi ordinea publică, pe care trebuia să le ţină în şcoli şi în companiile locale. Iar între discursuri, patrulările pe jos şi munca de birou, mergea cât putea de des cu maşina prin întreaga zonă.

Într-o marţi după-amiaza, pe un drum de coastă pustiu, încetini când văzu farurile gemene de la Eel Point. Dar nu opri; în schimb, o luă spre domeniul de alături, unde trăia o familie de fermieri. Îşi amintea că numele lor era Carlsson. Singura ei vizită acolo fusese în noaptea lungă şi dificilă de după ce Katrine Westin se înecase, atunci când Joakim suferise o cădere psihică în holul vecinilor lui.

Stăpâna casei, Maria Carlsson, o recunoscu imediat atunci când sună la uşă.

— Nu, nu ne-am văzut prea des cu Joakim toamna asta, spuse ea după ce se aşezară la masa din bucătărie. Nu ne-am răcit, nimic de genul ăsta, dar el are tendinţa de a-şi vedea de treaba lui. Copiii lui se joacă uneori cu Andreas al nostru.

— Iar soţia lui, Katrine? spuse Tilda. Cu ea vă vedeaţi mai des, când trăia acolo singură cu copiii?

— A venit pe la noi la cafea de câteva ori… dar cred că era ocupată cu casa. Şi sigur că şi noi lucrăm mult.

— Aţi observat dacă avea vizitatori?

— Vizitatori? Păi, au fost câţiva muncitori acolo, spre sfârşitul verii.

— Dar aţi văzut vreodată o barcă acolo? La Eel Point, vreau să spun.

Maria îşi dădu pe spate bretonul şi se gândi.

— Nu, din câte îmi amintesc. Dar oricum nimeni n-ar fi văzut-o de aici. Vederea e destul de obstrucţionată.

Arătă spre fereastra dinspre nord, iar Tilda văzu că vederea spre faruri era blocată de hambarul cel mare din cealaltă parte a curţii.

— Dar poate că aţi auzit zgomotul unei bărci, la un moment dat? încercă ea. Zgomotul unui motor?

Maria scutură din cap.

— Uneori se aud bărci duduind, când nu e vânt, dar de obicei nu sunt deloc atentă la ele…

După ce ieşi afară, Tilda se opri lângă maşină şi privi spre sud. Pe cel mai apropiat promontoriu era un grup de debarcadere roşii, dar niciun suflet nicăieri.

Şi nicio barcă printre valuri.

Se sui în maşină şi îşi dădu seama că era timpul să abandoneze această anchetă criminalistică — oricum nu fusese niciodată o adevărată anchetă.

Când ajunse la secţie, puse dosarul care conţinea notele ei despre Katrine Westin în compartimentul cu eticheta *Non-Priorităţi*.

Avea patru teancuri masive de hârtii pe biroul ei şi vreo cinci–şase pahare murdare de cafea. Biroul lui

Hans Majner din cealaltă parte a încăperii era, în schimb, complet lipsit de hârtii. Uneori Tilda simţea nevoia de a-i arunca pe birou un morman mare cu rapoarte de trafic, dar îi trecea de fiecare dată.

Seara, Tilda îşi scotea uniforma, se suia în micul ei Ford şi se plimba prin împrejurimi, încercând să cunoască Ölandul, în timp ce asculta înregistrările pe care le făcuse cu Gerlof. Cele mai multe dintre ele se auzeau bine, microfonul prinzând atât vocea lui, cât şi a ei, iar Tilda auzea cum, cu fiecare întâlnire, Gerlof se obişnuise tot mai mult să vorbească.

În timpul uneia dintre aceste ieşiri găsi, în sfârşit, camioneta despre care vorbise Edla Gustafsson.

Mersese cu maşina în Borgholm, se învârtise o vreme pe străzile oraşului, apoi continuă spre sud, traversând podul spre Kalmar. Acolo erau multe străzi, multe parcări imense, iar ea rulă încet pe lângă sute de vehicule, fără să vadă o camionetă neagră. Părea că nu mai există nicio speranţă.

După jumătate de oră, auzi la radioul local că în seara aceea e o cursă de cai şi părăsi centrul, îndreptându-se spre hipodrom. Pista împrejmuită era iluminată de reflectoare uriaşe. Acolo se câştigau şi se pierdeau bani, dar Tilda rămase în maşină şi rulă încet pe lângă şirurile de maşini parcate.

Dintr-odată, călcă frâna.

Trecuse pe lângă o camionetă. Pe părţile ei laterale scria KALMAR INSTALAŢII ŞI SUDURĂ, şi era neagră.

Tilda îşi notă numărul maşinii şi intră cu spatele într-un loc de parcare puţin mai încolo. Apoi sună la numărul central şi îi rugă să verifice numărul; află că el aparţinea unui bărbat de patruzeci şi şapte de ani fără

cazier, dintr-un sat de lângă Helsingborg. Camioneta nu avea la activ nicio contravenţie rutieră, dar fusese radiată din registrul auto în august.

Aha, se gândi Tilda. Îi mai rugă să verifice firma numită Kalmar Instalaţii şi Sudură, dar nicio astfel de firmă nu era înregistrată.

Tilda opri motorul şi se puse pe aşteptat.

„Da, Ragnar obişnuia să pescuiască ilegal lângă Eel Point", spunea Gerlof în căşti. „Uneori ajungea pe domeniul de pescuit al altora, dar bineînţeles că el nega asta…"

După cincizeci de minute spectatorii începură să inunde porţile. Doi bărbaţi cu constituţie solidă se opriră lângă camioneta neagră.

Tilda îşi scoase căştile şi se îndreptă de spate.

Unul dintre bărbaţi era mai înalt şi mai lat în umeri decât celălalt, dar ea nu putea distinge nicio trăsătură facială clară. Privi prin întuneric cum omul se urcă în camionetă şi îşi dori să fi avut un telescop.

Să fie bărbaţii responsabili pentru spargeri? Imposibil să-ţi dai seama, desigur.

Sunt doar nişte muncitori obişnuiţi, draga mea, auzi Tilda vocea liniştitoare a lui Martin într-un colţ al minţii ei, dar o ignoră.

Cei doi bărbaţi ieşiră cu maşina din parcare. Tilda porni maşina şi băgă în viteza întâi.

Camioneta se îndepărtă de hipodrom spre autostradă, înspre Kalmar. Tilda o urmări, la câteva sute de metri în spate.

În cele din urmă, cei doi ajunseră la un bloc înalt, nu departe de spital, iar camioneta încetini şi trase lângă trotuar. Bărbaţii coborâră şi dispărură în spatele unei uşi.

Tilda stătu şi aşteptă. După treizeci de secunde, la câteva ferestre de la etajul doi se aprinseră luminile.

Notă repede adresa. Dacă aceştia erau hoţii, măcar acum ştia unde locuiesc. Cel mai bun lucru ar fi fost, desigur, să se ducă în apartament şi să caute obiecte furate, dar singura ei justificare pentru asta era informaţia Edlei că acea camionetă fusese în Öland. Nu era suficient.

— Am renunţat la ancheta asupra morţii lui Katrine Westin, spuse Tilda în timp ce bea cafea cu Gerlof, câteva seri mai târziu.

— Asupra uciderii ei, vrei să spui?

— Nu a fost o ucidere.

— Ba cum să nu, spuse Gerlof. Eu cred că a fost.

Tilda nu spuse nimic, oftă doar şi scoase casetofonul.

— Mai facem o ultimă…

Dar Gerlof o întrerupse.

— Odată am văzut cum un om aproape că a fost omorât, fără să-l atingă nimeni.

— Serios?

Tilda puse casetofonul pe masă, dar nu îl porni.

— Era lângă Timmernabben, cu câţiva ani înaintea războiului, continuă Gerlof. Două vase de transport încărcate cu piatră erau ancorate unul lângă celălalt, în perfectă armonie. Dar la bordul uneia era un ofiţer secund din Byxelkrok, iar la bordul celeilalte un marinar din Degerhamn. Se certau pentru ceva şi ţipau unul la altul, deasupra copastiilor. În cele din urmă, unul dintre ei a scuipat spre celălalt… apoi a devenit ceva serios. Au început să arunce bucăţi de piatră unul în altul, iar în cele din urmă tipul din Degerhamn a sărit pe

copastie, ca să treacă pe celălalt vas. Dar nu a ajuns departe, pentru că adversarul lui l-a întâmpinat cu o cange.

Gerlof făcu o pauză, bău puţin din cafea şi continuă:

— În ziua de azi cängile sunt nişte lucruri penibile din plastic, dar aceasta era un par solid de lemn cu un cârlig mare de fier la capăt. Aşa că, atunci când mocofanul acela s-a repezit peste copastie, cămaşa lui s-a agăţat de cârlig, iar el s-a oprit în aer. Apoi a căzut ca un bolovan în apa dintre nave, în timp ce cămaşa lui încă era încurcată în cange… şi nu a mai ieşit la suprafaţă, pentru că celălalt tip îl ţinea sub apă.

Gerlof privi spre Tilda.

— A fost, mai mult sau mai puţin, la fel cu ceea ce le făceau acelor suflete sărmane care erau ţinute sub apă cu ajutorul parilor, în turbărie.

— Dar a supravieţuit?

— A, da, noi ceilalţi am pus capăt luptei şi l-am scos afară. Dar era cât pe ce.

Tilda privi spre casetofonul ei. Ar fi trebuit să-i dea drumul.

Gerlof se aplecă şi începu să foşnească nişte hârtie sub masă.

— Oricum, la lupta aceea m-am gândit atunci când am cerut să văd hainele lui Katrine Westin, spuse el. Şi acum le-am văzut.

Scoase din punga de hârtie un articol de îmbrăcăminte. Era un hanorac gri de bumbac, cu glugă.

— Ucigaşul a venit la Eel Point cu barca, spuse Gerlof. A amarat lângă digul de piatră, unde Katrine Westin aştepta… şi a rămas unde era, deci trebuie să fi avut încredere în el. El ţinea în mână o cange, ceea ce desigur că era cât se poate de natural, pentru că asta foloseşti atunci

când amarezi. Dar asta era de modă veche… un par lung cu cârlig de fier, pe care l-a răsucit în gluga hanoracului ei, apoi a tras-o cu ajutorul lui în apă. Apoi a ţinut-o jos până când s-a terminat.

Gerlof întinse hanoracul pe masă, iar Tilda văzu că gluga era sfâşiată. Ceva ascuţit tăiase două găuri de câţiva centimetri în stofa gri.

22

Când Joakim privea seara pe fereastra bucătăriei, îl vedea adesea pe Rasputin furişându-se la vânătoare. Dar uneori avea impresia că întrezăreşte afară alte forme negre mişcându-se — uneori pe patru picioare, alteori pe două.

Ethel?

Primele câteva dăţi, Joakim ieşise în grabă pe treptele verandei să vadă mai bine, dar de fiecare dată curtea interioară era pustie.

Cu fiecare seară, umbrele din jurul lui Eel Point se lungeau, iar Joakim avea impresia că senzaţia de nelinişte din casă creştea şi ea, pe măsură ce se apropia Crăciunul. Urletul vântului se înteţea şi se domolea în jurul streşinilor, iar în casă existau un ciocănit şi un scârţâit constant.

Dacă în conac exista vreun vizitator nevăzut, acesta nu era Katrine, Joakim ştia asta. Ea încă se ţinea la distanţă de el.

— Am adus hainele înapoi, spuse Gerlof, întinzându-i lui Joakim aflat de cealaltă parte a mesei pachetul maro.

— Ai înţeles ceva din ele?

— Poate.

— Dar nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— În curând, spuse Gerlof. După ce termin de gândit.

Joakim nu vizitase niciodată o casă de bătrâni, din câte îşi amintea el. Ambele perechi de bunici ai săi rămăseseră acasă până la adânci bătrâneţi şi îşi petrecuseră ultimele zile la spital. Dar acum stătea aici, bând cafea în tăcere în camera lui Gerlof Davidsson, în casa de bătrâni din Marnäs. Singurul semn că se apropia Crăciunul era un sfeşnic cu două lumânări de sărbători aprinse.

Pe perete erau atârnate o serie de obiecte vechi: tăbliţe cu nume de vapoare, certificate de navigaţie înrămate şi fotografii alb-negru cu corăbii cu pânze cu două catarge.

— Astea sunt pozele cu navele mele de transport, spuse Gerlof. Am avut trei nave diferite.

— Mai există vreuna din ele?

— Doar una. E la un club de navigaţie din Karlskrona. Celelalte două au dispărut… una din ele arsă, cealaltă scufundată.

Joakim se uită în jos, la pachetul cu hainele lui Katrine, apoi privi afară pe singura fereastră din cameră. Înserarea începea deja să cadă.

— Peste o oră trebuie să-i iau pe copii, spuse el. Putem să stăm puţin de vorbă?

— Sigur, spuse Gerlof. Singurul lucru din programul meu în după-amiaza asta era o conferinţă despre incontinenţă în salon. Nu era prea atrăgător.

Joakim voia de mult timp să vorbească cu cineva despre ceea ce se întâmplase în toamnă, cineva care cunoştea Eel Point. Pastorul de la biserica din Marnäs părea să aibă nişte idei foarte rigide, iar Mirja Rambe avea o părere prea

bună despre ea. De-abia când Gerlof Davidsson venise acasă la el şi se dovedise a fi un bun ascultător, Joakim se gândise că era posibil să fi găsit persoana potrivită. Un fel de părinte duhovnic.

— Nu te-am întrebat când ai venit la noi, dar... crezi în fantome?

Gerlof scutură din cap.

— Nu pot să spun că cred sau nu cred, spuse el. Adun poveşti cu fantome, dar nu ca să dovedesc ceva. Şi bineînţeles că există atât de multe teorii despre fantome... că ele fac parte din structura caselor vechi sau că sunt radiaţii electromagnetice.

— Sau doar pete de pe cornee, spuse Joakim.

— Exact, spuse Gerlof.

Tăcu pentru câteva secunde, apoi continuă:

— Bineînţeles, aş putea să-ţi spun o poveste despre care nu am scris vreodată în nicio carte de istorie a folclorului, dar care este singura experienţă reală cu fantomele pe care am avut-o.

Joakim dădu din cap:

— Am preluat primul meu vas de transport când aveam şaptesprezece ani, spuse Gerlof. Fusesem pe mare câţiva ani înainte de asta, economisind, iar tatăl meu m-a ajutat cu banii. Ştiam exact ce vas voiam să cumpăr, un vas cu pânze cu un singur catarg şi motor; se numea *Ingrid Maria*, şi portul ei era Borgholm. Proprietarul, Gerhard Marten, avea şaizeci şi ceva de ani şi navigase cu acest vas de transport toată viaţa. Dar apoi a început să aibă probleme cu inima şi doctorul lui i-a spus că nu mai poate pleca pe mare. *Ingrid Maria* era de vânzare, iar preţul era de trei mii cinci sute de coroane.

— Era ieftin, nu-i aşa? spuse Joakim.

— Da, era un preţ bun chiar şi atunci, spuse Gerlof. În seara în care trebuia să îi dau banii lui Marten, m-am dus până în port să mă uit la ea. Era aprilie, iar gheaţa tocmai dispăruse din golf. Soarele apunea şi nu era aproape nimeni în port… singura persoană pe care am văzut-o era bătrânul Gerhard. Se plimba pe puntea lui *Ingrid Maria*, ca şi cum i-ar fi venit greu să se despartă de ea, iar eu am urcat la bord. Nu-mi mai amintesc despre ce am vorbit, dar m-am plimbat puţin pe punte cu el, iar el mi-a arătat câteva mici lucruri care aveau nevoie de reparaţii. Apoi mi-a spus să am grijă de ea şi ne-am despărţit. Am coborât pe mal şi m-am dus acasă la părinţii mei să mănânc de seară şi să iau plicul cu banii.

Gerlof tăcu, privind spre fotografiile cu vase de transport de pe perete.

— Pe la ora şapte m-am dus cu bicicleta la casa familiei Marten din nordul Borgholmului. Soţia lui Marten era acolo, cu ochii roşii de plâns. S-a dovedit că Gerhard Marten era mort. Semnase contractul de vânzare cu o seară în urmă, apoi se dusese pe ţărm dimineaţa devreme cu puşca lui şi se împuşcase în cap.

— Dimineaţa?

— În aceeaşi dimineaţă, da. Deci atunci când eu m-am întâlnit cu Gerhard Marten în port, el de fapt era mort de mai multe ore. Nu pot explica asta… dar ştiu că m-am întâlnit cu el în seara aceea. Chiar am dat mâna.

— Deci te-ai întâlnit cu o fantomă, spuse Joakim.

Gerlof îl privi.

— Poate. Dar asta nu dovedeşte nimic. Şi, în mod sigur, nu dovedeşte că există viaţă după moarte.

Joakim îşi schimbă poziţia pe scaun şi privi spre pachetul cu haine.

— Sunt îngrijorat în legătură cu fiica mea, Livia, spuse el. Are şase ani şi vorbeşte în somn. Face asta dintotdeauna… dar de la moartea soţiei mele încoace a început să viseze despre ea.

— Este oare atât de ciudat? spuse Gerlof. Şi eu visez uneori despre răposata mea soţie, iar ea a murit de foarte mulţi ani.

— Da… dar e acelaşi vis, la nesfârşit. Livia visează că mama ei vine la Eel Point, dar nu poate intra în casă.

Gerlof asculta în tăcere.

— Şi uneori visează şi despre Ethel, continuă Joakim. Asta mă îngrijorează cel mai tare.

— Cine e Ethel? întrebă Gerlof.

— A fost sora mea. Era cu trei ani mai mare ca mine.

Joakim oftă.

— Asta e povestea mea cu fantome. Oarecum.

— Povesteşte-mi despre ea, spuse Gerlof încet.

Joakim dădu din cap obosit. Venise momentul.

— Ethel era dependentă de droguri, spuse el. A murit într-o noapte de iarnă, aproape de unde locuiam noi… cu două săptămâni înaintea Crăciunului, în urmă cu un an.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc, spuse Joakim. Te-am minţit când ne-am văzut ultima oară… când ai întrebat de ce am vândut casa din Bromma şi ne-am mutat aici. A avut mare legătură cu ce s-a întâmplat cu sora mea. Odată ce Ethel murise, nu mai voiam să stăm în Stockholm.

Se opri din nou din vorbit. Voia să vorbească despre asta, dar în acelaşi timp nu voia. Nu voia deloc să-şi aducă

aminte de Ethel şi de moartea ei. Sau de lunga depresie a lui Katrine.

— Dar ţi-e dor de sora ta? spuse Gerlof.

Joakim reflectă la asta.

— Puţin.

Asta suna groaznic, aşa că adăugă:

— Mi-e dor de ea aşa cum era înainte... înainte de droguri. Ethel obişnuia să vorbească mult, întotdeauna a avut atât de multe planuri. Voia să deschidă un salon de coafură, să fie profesoară de muzică... dar după o vreme totul începea să te obosească, pentru că niciunul din planuri nu implica renunţarea la droguri. Era ca şi cum te-ai uita la cineva care stă într-o casă arzând, plănuind o petrecere în mijlocul flăcărilor.

— Şi cum a început? întrebă Gerlof, părând aproape că îşi cere scuze. Ştiu atât de puţine despre lumea aceea...

— Pentru Ethel a început cu haşiş. Iarbă, cum i se spune. Era ca lumea să fumezi la petreceri şi concerte. Iar pentru Ethel viaţa era o petrecere în adolescenţă; cânta la pian şi la chitară. M-a învăţat şi pe mine să cânt puţin.

Joakim zâmbi de unul singur.

— Pare că ţineai foarte mult la ea, spuse Gerlof.

— Da, Ethel era fericită şi amuzantă. Era şi drăguţă şi populară printre băieţi. Mergea mult la petreceri; cu amfetamine putea să petreacă încă şi mai mult. Cred că slăbise zece kilograme, deşi era deja slabă. Era plecată tot mai des. Apoi tatăl nostru a murit de cancer şi cred că în perioada aia a început cu heroină... heroină maro. Râsul ei a devenit tot mai aspru şi mai răguşit.

Joakim luă o gură de cafea şi continuă repede:

— Niciunul dintre cei care fumează heroină nu crede că e un consumator adevărat. Nu eşti un drogat. Dar mai devreme sau mai târziu treci la ace, pentru că e mai ieftin… ai nevoie de mai puţină heroină pe doză. Dar tot trebuie să faci rost de o mie cinci sute de coroane pe zi pentru marfă. Sunt foarte mulţi bani, mai ales când nu ai deloc. Aşa că începi să furi. Iei banii bătrânei tale mame sau furi bijuteriile moştenite de ea.

Joakim privi spre lumânările de sărbătoare şi adăugă:

— De Ajunul Crăciunului, când stăteam în casa mamei mele, mâncând şuncă şi chifteluţe, exista întotdeauna un scaun gol la masă. Ca de obicei, Ethel promisese că vine, dar era în centrul oraşului, căutând droguri. Pentru ea asta era rutină, nimic mai mult decât viaţa ei de zi cu zi. Şi rutinele sunt lucrurile cel mai greu de distrus, indiferent cât ar fi de groaznice.

Acum se afundase adânc în mărturisiri, fără măcar să observe dacă Gerlof îl mai asculta.

— Aşa că ştii că totul s-a dus dracului şi că sora ta e în centrul oraşului strângând bani pentru droguri, iar asistenta ei socială nu sună niciodată înapoi… dar dimineaţa pleci spre slujba ta de profesor, iei cina cu familia, lucrezi seara la noua ta casă şi încerci să nu gândeşti şi să nu simţi atât de mult.

Joakim îşi plecă ochii.

— Fie încerci să uiţi, fie încerci s-o găseşti. Tatăl meu obişnuia să se ducă seara s-o caute, înainte să i se facă prea rău. Şi eu făceam la fel. Pe străzi, în pieţe, în staţiile de metrou şi în camerele de urgenţă psihiatrice… În curând aflam unde ar putea fi.

Joakim tăcu. În mintea sa, era din nou în oraş, printre consumatorii de droguri şi cei care dormeau pe străzi,

printre toate sufletele singuratice şi pe jumătate moarte care îşi petreceau nopţile fugărindu-se pe acolo.

— Trebuie să fi avut multă putere ca să faci asta, spuse Gerlof încet.

— Da… dar nu ieşeam în fiecare seară. Aş fi putut s-o caut mai des.

— Şi, de asemenea, ai fi putut să renunţi.

Joakim dădu din cap grav. Mai avea doar un lucru să-i spună lui Gerlof despre Ethel, cel mai dificil lucru de spus dintre toate:

— Ceea ce a fost, de fapt, începutul sfârşitului s-a declanşat acum doi ani, spuse el. Ethel fusese la dezintoxicare în iarna aceea şi mersese bine. Când a intrat, cântărea sub patruzeci şi cinci de kilograme, trupul ei era acoperit de răni, iar obrajii ei arătau complet scobiţi. Dar când a venit acasă, în Stockholm, era mult mai sănătoasă. Nu consumase nimic timp de aproape trei luni şi se mai îngrăşase… aşa că am lăsat-o să locuiască la noi, în camera de oaspeţi. Şi a ieşit bine. Nu avea voie să aibă grijă de Gabriel, dar obişnuia să se joace o grămadă cu Livia serile, se înţelegeau foarte bine.

Joakim îşi aminti că la acel moment el şi cu Katrine începuseră să spere iar. Începuseră să aibă încredere în Ethel. Nu până acolo încât să invite oameni la cină când ea era acasă, dar începuseră să facă lungi plimbări seara, lăsând-o pe Ethel să aibă grijă de Livia şi Gabriel. Şi ieşise bine de fiecare dată.

— Într-o seară din martie, Katrine şi cu mine ne-am dus să vedem un film, continuă Joakim. Când ne-am întors acasă după vreo câteva ore, era întuneric şi pustiu. Era doar Gabriel acolo, dormind în pătuţul lui, cu scutecul ud leoarcă. Ethel plecase şi luase cu ea două lucruri: telefonul meu mobil şi pe Livia.

Joakim tăcu şi închise ochii.

— Sigur, ştiam unde s-a dus, continuă el. Dorinţa revenise şi luase metroul spre oraş, să cumpere heroină. Făcuse asta de atât de multe ori până atunci. Cumpăra o doză cu cinci sute de coroane, şi-o injecta într-o toaletă şi se odihnea câteva ore, până când dorinţa revenea… De data asta problema era că o luase pe Livia cu ea.

Amintirile din noaptea aceea îi reveniră lui Joakim — amintirile reci ca gheaţa ale panicii crescânde. Se aruncase în maşină şi patrulase prin zonele de lângă gara centrală. O mai făcuse şi înainte, fie singur, fie cu Katrine. Dar pe atunci era îngrijorat de ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ethel.

Acum era îngrozit pentru Livia.

— În cele din urmă am găsit-o pe Ethel, spuse el, privind spre Gerlof. Zăcea în cimitirul întunecat al bisericii Klara. Se ghemuise lângă un mormânt şi leşinase. Livia stătea lângă ea, în haine subţiri, rece ca gheaţa şi apatică. Am chemat Salvarea şi m-am asigurat că Ethel intră la dezintoxicare. Din nou. Apoi m-am întors în Bromma, cu Livia.

Joakim tăcu.

— După asta Katrine m-a pus să aleg, spuse el cu voce joasă. Iar eu am ales familia mea.

— Ai luat decizia corectă, spuse Gerlof.

Joakim dădu din cap, deşi ar fi preferat să nu fi luat acea decizie.

— După noaptea aceea, i-am spus lui Ethel să nu se mai apropie de casa noastră… dar ea a făcut-o. Noi nu am lăsat-o înăuntru, dar serile, de două sau trei ori pe săptămână, stătea la poarta noastră în geaca ei jerpelită de blugi, holbându-se la Casa Merelor. Uneori ne deschidea

scrisorile, să vadă dacă în plic sunt cumva bani sau vreun cec. Iar uneori era un tip cu ea… un fel de schelet care stătea lângă ea, tremurând.

Joakim se opri şi se gândi la faptul că asta era una din ultimele lui amintiri cu sora sa: stând lângă poartă, cu faţa palidă ca moartea şi cu părul ridicat în sus.

— Ethel obişnuia să stea acolo şi să ţipe, îi spuse Joakim lui Gerlof. Striga tot felul de lucruri despre… despre Katrine. Uneori şi despre mine, dar mai ales despre Katrine. Urla până când vecinii începeau să tragă cu ochiul printre perdele, iar eu trebuia să ies şi să-i dau nişte bani.

— Asta era de ajutor?

— Da… pe moment funcţiona, dar desigur că asta însemna că data următoare când era falită venea din nou. A devenit un cerc vicios. Katrine şi cu mine ne simţeam… asediaţi. Uneori mă trezeam în mijlocul nopţii şi o auzeam pe Ethel strigând la poartă, dar când mă uitam afară strada era pustie.

— Livia era acasă atunci când sora ta apărea?

— De cele mai multe ori, da.

— O auzea pe Ethel strigând?

— Cred că da. Nu vorbea despre asta, dar sunt sigur că auzea.

Joakim închise ochii.

— Au fost nişte zile negre… o perioadă îngrozitoare. Iar Katrine începuse să-şi dorească moartea lui Ethel. Vorbea despre asta noaptea târziu, în pat. Poate că Ethel va lua o supradoză, mai devreme sau mai târziu. Preferabil mai devreme. Cred că asta era ceea ce speram amândoi.

— Şi asta s-a întâmplat?

— Da, în cele din urmă. Într-o seară a sunat telefonul, la unsprezece şi jumătate. Când suna atât de târziu, ştiam că e vorba de Ethel, întotdeauna era aşa.

Cu un an în urmă, se gândi Joakim, dar parcă erau zece.

Mama lui, Ingrid, a fost cea care le-a dat vestea. Ethel fusese găsită înecată în Bromma, imediat lângă zona în care era casa lor.

Katrine chiar o auzise puţin mai devreme. Ethel stătuse ca de obicei la poartă, în jurul orei şapte, ţipând, apoi strigătele încetaseră.

Când Katrine privise afară, Ethel dispăruse.

— Ethel se dusese pe aleea de lângă ţărm, spuse Joakim. S-a aşezat lângă un debarcader şi şi-a băgat acul în piele, apoi s-a rostogolit în apa îngheţată. Şi acesta a fost sfârşitul ei.

— Tu nu erai acasă în seara aceea? întrebă Gerlof.

— Am ajuns acasă mai târziu… Livia şi cu mine fuseserăm la o petrecere de copii.

— Probabil că ăsta a fost un lucru bun. Pentru ea.

— Da. Şi o vreme am sperat că totul se va calma, spuse Joakim. Dar eu mă trezeam încontinuu noaptea având impresia că o auzeam pe Ethel ţipând în stradă. Iar Katrine nu mai avea nicio bucurie în viaţă… La momentul acela terminaserăm de renovat Casa Merelor şi era minunată, dar ea pur şi simplu nu se putea relaxa acolo. Aşa că iarna trecută am început să discutăm despre mutarea la ţară, în sud, ne gândeam să căutăm o casă aici, în Öland. Şi până la urmă asta am şi făcut.

Joakim tăcu şi se uită la ceas. Patru şi douăzeci. Avea senzaţia că în ultima oră vorbise mai mult decât în cursul întregii toamne.

— Trebuie să mă duc să-i iau pe copii, spuse el.

— Te-a întrebat cineva cum te făcea pe tine să te simţi toată povestea asta?

— Pe mine? spuse Joakim, ridicându-se în picioare. Mă simţeam extraordinar, bineînţeles.

— Nu cred asta.

— Nu. Dar în familia mea nu discutam niciodată despre ceea ce simţim. Şi nu am discutat niciodată cu adevărat nici despre problemele lui Ethel.

Joakim privi spre Gerlof.

— Nu le spui oamenilor că sora ta e o drogată. Katrine a fost prima… s-ar putea spune că am târât-o în toată povestea asta.

Gerlof stătea acolo în tăcere, aparent căzut pe gânduri.

— Ce voia Ethel? spuse el. De ce revenea mereu la casa voastră? Doar ca să obţină bani pentru droguri?

Joakim îşi luă geaca, fără să răspundă.

— Nu doar pentru asta, spuse el în cele din urmă. Îşi voia şi fiica înapoi.

— Fiica ei?

Joakim ezită. Şi despre asta era dificil de vorbit, dar în cele din urmă reuşi s-o spună:

— Nu exista tată… murise în urma unei supradoze. Katrine şi cu mine eram naşii Liviei, iar asistenţa socială ne-a dat-o nouă s-o creştem, cu patru ani în urmă. Anul trecut am adoptat-o… Acum Livia e a noastră.

— Dar e copilul lui Ethel? spuse Gerlof.

— Nu. Acum nu mai e.

23

Tilda înaintase un raport asupra camionetei negre către sediul central din Borgholm, descriindu-l ca pe un vehicul „interesant“, care merita căutat. Dar Öland era o insulă mare şi numărul poliţiştilor care patrulau pe străzi era mic.

Iar spusele lui Gerlof despre un ucigaş cu cange la Eel Point? Nu pusese în raport şi această teorie. În lipsa oricărei dovezi că lângă promontoriu fusese într-adevăr o barcă, era imposibil să declanşezi o anchetă pentru crimă — era nevoie de ceva mai mult decât câteva găuri în hanorac.

— I-am dat hainele înapoi lui Joakim Westin, îi spuse Gerlof data următoare când ea îl vizită.

— I-ai spus despre teoria ta privind crima?

— Nu… nu era momentul potrivit. Încă nu şi-a găsit echilibrul; ar crede probabil că o apariţie a târât-o pe soţia lui sub apă.

— O apariţie?

— Sora lui Westin… era dependentă de droguri.

Gerlof îi spuse povestea surorii lui Joakim, Ethel, îi spuse despre dependenţa ei de droguri şi obiceiul de a le tulbura liniştea.

— Deci de asta s-a mutat familia din Stockholm, spuse Tilda după ce el termină. I-a alungat o moarte.

— Ăsta a fost unul dintre motive. Dar e posibil ca şi Ölandul să-i fi atras.

Tilda se gândi la cât de obosit şi epuizat păruse Joakim Westin când se duseseră să-l viziteze şi spuse:

— Cred că i-ar prinde bine să vorbească cu un psiholog. Sau poate cu un preot.

— Deci eu nu sunt bun pentru rolul de părinte duhovnic? spuse Gerlof.

Aproape în fiecare seară, când trecea pe lângă o cutie poştală în drumul ei de la serviciu spre casă, Tilda era pe punctul de a scoate scrisoarea către soţia lui Martin şi de a o băga în cutie, şi totuşi scrisoarea încă era în geanta ei. Era ca şi cum ar fi cărat după ea un topor — scrisoarea îi oferea putere asupra unei persoane pe care nu o cunoştea.

Bineînţeles, avea putere şi asupra lui Martin. Acesta continuase să o sune din când în când, încercând să facă conversaţie. Tilda nu ştia ce ar fi spus dacă el ar fi întrebat-o dacă poate veni iar să o vadă.

Trecuseră mai bine de două săptămâni fără să fie semnalată vreo spargere în nordul Ölandului. Dar într-o dimineaţă telefonul sună la secţia de poliţie. Apelul venea din Stenvik, de pe coasta de vest a insulei; bărbatul de la celălalt capăt al firului vorbea încet, într-un dialect local puternic şi spuse că îl cheamă John Hagman. Tilda recunoscu numele — Hagman era unul dintre prietenii lui Gerlof.

— Aud că îi căutaţi pe cei care sparg case, spuse el.

— Aşa e, spuse Tilda. Voiam să vă sun…

— Da, mi-a spus Gerlof.
— Aţi văzut pe cineva spărgând vreo locuinţă?
— Nu.

Hagman nu mai spuse nimic. Tilda aşteptă, apoi întrebă:

— Poate aţi văzut vreo urmă a vreunui spărgător?
— Da. Au fost aici, în sat.
— De curând?
— Nu ştiu… cândva în toamnă. Păreau să fi fost în mai multe case.
— O să vin să mă uit, spuse Tilda. Cum dau de dumneata în sat?
— Deocamdată sunt singur aici.

Tilda coborî din maşina de poliţie pe o alee cu pietriş din mijlocul unui şir de case de vacanţă închise, la vreo sută de metri deasupra golfuleţului. Privi de jur împrejur, în vântul rece, şi se gândi la familia ei. Proveneau din Stenvik; reuşiseră cumva să supravieţuiască în acest peisaj pietros.

Un bărbat scund şi în vârstă, în salopetă albastră închis şi cu o căciulă maro, se apropie de maşină.

— Hagman, spuse el.

Dădu scurt din cap şi arătă spre o casă maro închis cu un nivel, cu ferestre largi.

— Acolo, spuse el. Am observat că e spartă. La fel şi alături.

Una dintre ferestrele din spatele casei era întredeschisă. Când Tilda se apropie mai mult, văzu că tocul era crăpat şi desprins lângă zăvor.

Pe veranda de sub fereastră nu erau urme de paşi. Tilda se duse şi împinse fereastra. Camera dinăuntru era un

dezastru; haine şi unelte erau pur şi simplu aruncate pe podeaua de piatră.

— Ai o cheie de la casa asta, John?

— Nu.

— În acest caz o să sar înăuntru.

Tilda se prinse de ambele părţi ale tocului cu mâinile ei înmănuşate şi se împinse în întunericul dinăuntru.

Sări pe podeaua unei mici magazii şi apăsă pe un întrerupător, dar lumina nu se aprinse. Curentul electric era tăiat.

Cu toate acestea, urmele lăsate de hoţi erau clar vizibile — toate cutiile fuseseră scoase şi vărsate pe podea. Iar când Tilda intră în camera principală, văzu fragmente de sticlă spartă, exact ca în casa parohială din Hagelby.

Tilda se apropie să se uite mai bine. Bucăţi mici de lemn zăceau printre cioburi, şi de-abia după o vreme îşi dădu seama că obiectul zdrobit pe podea fusese o corabie dintr-o sticlă.

Câteva minute mai târziu se trase afară prin fereastră. Hagman încă stătea pe iarbă.

— Au fost înăuntru, spuse ea, şi au lăsat un dezastru… au sfărâmat lucruri.

Întinse o pungă de plastic transparent şi îi arătă bucăţile de lemn pe care le strânsese — rămăşiţele unui model de corabie.

— E de-a lui Gerlof?

Hagman privi trist la bucăţele şi dădu din cap.

— Gerlof are o casă de vacanţă aici în sat… a vândut vase în sticlă şi modele de nave multor vizitatori.

Tilda băgă punga în buzunarul de la haină.

— Şi nu ai auzit sau văzut nimic dinspre casele astea, noaptea?

Hagman scutură din cap.

— Nicio maşină neobişnuită prin zonă?

— Nu, spuse Hagman. Vreau să spun, în fiecare an proprietarii pleacă acasă, la oraş, în august. În septembrie a venit aici o firmă care a înlocuit nişte podele. Dar de atunci nu a mai fost…

Tilda privi spre el.

— O companie care punea podele?

— Da… au lucrat în casele astea mai multe zile. Dar s-au asigurat că totul e încuiat bine atunci când au plecat.

— Nu era cumva o firmă de instalaţii? Spuse Tilda. Kalmar Instalaţii şi Sudură?

Hagman scutură din cap.

— Puneau podele, spuse el. Băieţi tineri. Erau mai mulţi.

— Puneau podele… spuse Tilda.

Îşi aminti podeaua proaspăt lustruită din casa parohială din Hagelby şi se întrebă dacă descoperise tiparul.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu.

Tilda dădu ocol celorlalte case din apropiere, împreună cu Hagman, şi îşi notă care dintre ele aveau tocuri de fereastră rupte.

— Trebuie să luăm legătura cu aceşti proprietari, spuse ea în timp ce se întorceau la maşina de poliţie. Ai date de contact de la ei, John?

— De la unii dintre ei, spuse Hagman. Cei care se comportă frumos.

Când Tilda se întoarse la secţie, sună aproximativ o duzină de proprietari de case de vacanţă din Öland sau

din zona Kalmar care reclamaseră spargeri în timpul acelei toamne.

Patru dintre proprietarii cu care reuşi să ia legătura fie îşi raşchetaseră, fie îşi înlocuiseră podelele de la casele lor de vacanţă, în decursul acelui an. Apelaseră la o firmă din nordul Ölandului: Marnäs Fine Flooring.

Sună şi la casa parohială; proprietarii se întorseseră acum acasă de la spital. Gunnar Edberg încă avea mâna în ghips, dar se simţea mai bine. Şi ei apelaseră la firma din Marnäs ca să le pună podele noi.

— A mers foarte bine, spuse Edberg. Au venit aici timp de cinci zile, devreme, în vară… dar nu i-am văzut deloc, eram în Norvegia la momentul acela.

— Deci le-aţi lăsat cheile, spuse Tilda, chiar dacă nu ştiaţi cine sunt?

— E o firmă de încredere, spuse Edberg. Îl cunoaştem pe proprietar, locuieşte în Marnäs.

— Aveţi numărul lui?

Tilda luase acum urma vânatului şi sună la proprietarul lui Marnäs Fine Flooring imediat după ce termină cu Gunnar Edberg. Expuse rapid scopul apelului ei: să afle numele bărbaţilor care lucraseră în nordul Ölandului în ultimul an, punând podele. Accentuă faptul că nu erau suspectaţi de nicio infracţiune şi că poliţia ar fi recunoscătoare dacă proprietarul nu ar vorbi cu angajaţii lui despre acest apel.

Nicio problemă. Proprietarul companiei de pus podele îi dădu două nume, împreună cu adresele şi codurile lor personale.

Niclas Lindell
Henrik Jansson

Amândoi oameni buni, o asigură el. Cumsecade, capabili şi conştiincioşi. Uneori lucrau împreună, alteori separat — de obicei pentru locuitorii de pe insulă, când erau plecaţi în vacanţă, şi pentru casele de vacanţă în afara sezonului, când proprietarii erau plecaţi. Era destul de muncă.

Tilda îi mulţumi şi mai puse o ultimă întrebare: putea să-i dea o listă cu casele în care Lindell şi Jansson lucraseră în timpul verii şi toamnei?

Proprietarul îi spuse că informaţiile erau într-un calendar din sistemul informatic al companiei. Avea să tipărească paginile şi să i le trimită prin fax.

După ce închise, Tilda îşi deschise calculatorul şi verifică codurile personale ale lui Lindell şi Jansson în baza de date a poliţiei. Henrik Jansson fusese arestat şi amendat pentru o contravenţie rutieră din Borgholm, cu şapte ani în urmă — condusese o maşină la şaptesprezece ani, fără permis. Nu mai era nimic altceva în legătură cu el sau cu Lindell.

Apoi faxul începu să bâzâie şi o listă a comenzilor onorate de Marnäs Fine Flooring începu să curgă din el.

Tilda îşi dădu seama rapid că din cei douăzeci şi doi de proprietari de locuinţă care făcuseră lucrări la podelele lor, şapte reclamaseră spargeri în ultimele trei luni.

Niclas Lindell lucrase în două din aceste case. Dar Henrik Jansson lucrase în toate.

Tilda simţi aceeaşi însufleţire ca şi vânătorul din pădure, atunci când apare elanul. Apoi mai observă ceva: de-a lungul unei săptămâni din august, Henrik Jansson fusese la conacul din Eel Point. Potrivit fişei de lucru, operaţiunea fusese „sablat podelele, parter".

Avea oare asta vreo semnificaţie?

Henrik Jansson locuia în Borgholm. Potrivit calendarului, astăzi lucra lângă Byxelkrok şi, dată fiind situaţia din acest moment, putea să continue liniştit să pună podele. Tilda avea nevoie de mai mult timp până când să-l cheme la o întrevedere cu poliţia.

Apoi liniştea fu întreruptă de soneria telefonului. Se uită la ceas — era deja cinci şi un sfert. Era aproape sigură că ştia cine e.

— Secţia de poliţie din Marnäs, Davidsson.

— Salut, Tilda.

Şi avea dreptate.

— Ce mai faci? spuse Martin.

— Bine, spuse ea, dar acum nu am timp. Tocmai am ceva important de făcut.

— Dar, Tilda, stai…

— Salut.

Deci aşa. Puse receptorul jos, fără să simtă nici cea mai mică urmă de curiozitate faţă de ce voia Martin. Se simţea eliberată, dându-şi seama că Martin Ahlquist devenise brusc atât de neimportant pentru ea. În clipa aceasta, Henrik Jansson era bărbatul vieţii ei.

Scopul Tildei era să-l găsească pe Henrik şi să-l aresteze — şi, pe drumul spre închisoare, să-i pună câteva întrebări. Voia, desigur, să ştie de ce atacase pensionari — dar şi de ce sfărâmase corabia din sticlă pe care o făcuse Gerlof.

În anul acela vara fusese neobişnuit de umedă în Öland, iar a doua noastră iarnă de la Eel Point a fost mai rea decât prima. Mult mai rece şi chiar cu mai multă zăpadă. În ianuarie şi februarie şcoala din Marnäs era închisă în fiecare luni, din câte îmi aduc aminte, pentru că plugurile de zăpadă nu reuşeau să cureţe drumurile după ninsorile din weekend.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1960

Mama mea, Torun, continuă să picteze, deşi vederea ei nu şi-a revenit niciodată după experienţa din furtuna de zăpadă. În acest stadiu poate să vadă doar pe unde merge, şi nu mai poate să citească.

Ochelarii ei nu o ajută prea mult. În Borgholm găsim o lampă mare cu halogen care stă pe un fel de trepied. Străluceşte cu o lumină albă orbitoare, făcând ca cele două camere întunecoase ale noastre din pavilionul de la Eel Point să arate ca un studio de film. În mijlocul luminii acestui soare strălucitor mama mea stă şi pictează, folosind cele mai întunecate nuanţe pe care le poate prepara.

Spatula şi pensulele lui Torun răzuiesc pânza bine întinsă ca nişte şoareci agitaţi. Mama mea pictează viscolul în care s-a rătăcit în iarna dinainte şi îşi ţine faţa atât de aproape de pânză, încât vârful nasului ei e aproape permanent gri închis. Priveşte cu concentrare la umbrele întunecate care apar — cred că, atunci când pictează, se simte ca şi cum ar fi încă acolo, printre morţii din bălţi, în turbărie, la Offermossen.

Pânză după pânză e acoperită cu uleiuri, dar de vreme ce nimeni nu vrea să cumpere sau să expună tablourile ei,

Torun ţine pânzele făcute sul în camera goală şi uscată de lângă bucătăria din pavilion.

Pictez şi eu puţin, când rămân culori şi hârtie, dar atmosfera din casa de la capătul lumii rămâne sumbră. Nu avem niciodată niciun ban, iar Torun nu mai vede suficient de bine ca să lucreze ca femeie de serviciu.

La începutul lui noiembrie e a patruzeci şi noua aniversare a lui Torun; ea o sărbătoreşte singură, cu o sticlă de vin roşu, şi începe să vorbească despre faptul că viaţa ei s-a sfârşit.

Viaţa mea pare că nici n-a început încă.

Am optsprezece ani, m-am lăsat de şcoală şi am preluat unele dintre sarcinile de femeie de serviciu ale lui Torun, în timp ce aştept să apară ceva mai bun. Am ratat anii '50 în toate modurile posibile. De-abia după ce se termină dau de nişte numere vechi din *Picture Journal* şi aflu că anii cincizeci, în afară de moartea lui Stalin şi frica de bomba atomică, au fost deceniul adolescenţilor cu şosete albe, al petrecerilor acasă şi al rock and roll-ului — dar acolo, la ţară, nu prea era nimic din toate astea. Radioul nostru era vechi şi de obicei transmitea o combinaţie de pârâituri şi voci fantomatice. După un sezon beatific, în care poţi să înoţi, viaţa pe coastă înseamnă nouă luni de întuneric, vânt, drumuri lungi şi noroioase, haine ude şi picioare mereu îngheţate.

Singura consolare de anul acesta e Markus.

Markus Landkvist a venit din Borgholm în toamna acelui an şi s-a mutat într-o cameră mică a conacului din Eel Point. Markus are nouăsprezece ani, e cu un an mai mare ca mine, şi face munci simple la fermele din

zonă, în timp ce aşteaptă să fie chemat pentru serviciul militar.

Nu e prima mea dragoste, dar e, fără îndoială, un pas în faţă. Idilele mai vechi însemnaseră mai ales să stau şi să mă holbez la un băiat din cealaltă parte a curţii şcolii, sperând ca el să vină şi să mă tragă de păr.

Markus e înalt şi blond şi e cel mai arătos băiat din zonă, cel puţin aşa mi se pare mie.

— Ştii că Eel Point e bântuită? îl întreb când ne întâlnim pentru prima oară în bucătăria conacului.

— Ce vrei să spui?

Nu pare deloc speriat şi nici măcar interesat, dar acum am stabilit legătura cu el şi trebuie să continui.

— Morţii trăiesc în hambar, îi spun. Şoptesc de dincolo de perete.

— E doar vântul, spune Markus.

Nu e tocmai dragoste la prima vedere. Dar începem să ne petrecem timpul împreună. Eu sunt cea enervant de vorbăreaţă, Markus e cel puternic şi tăcut. Dar cred că mă place. Îl desenez din memorie înainte să adorm şi încep să visez că plec de la Eel Point împreună cu el.

După cum văd eu lucrurile, Markus şi cu mine suntem singurii de aici care avem un fel de viaţă înaintea noastră, Torun a cedat, iar bărbaţii mai în vârstă din casă par mulţumiţi să lucreze în timpul zilei şi seara să se adune şi să bârfească.

Uneori beau băutură de casă în bucătărie cu Ragnar Davidsson, pescarul de ţipari. Aud râstele lor prin ferestre.

Fiecare se mişcă în cercul lui la Eel Point, iar în iarna asta descopăr podul de fân din hambar. Aproape că nu e fân deloc acolo, dar e plin de bunuri pe care oame-

nii le-au lăsat în urma lor, iar eu pornesc într-o expediţie de descoperire aproape în fiecare săptămână. Există nenumărate urme ale familiilor şi paznicilor de far care au trăit în conac; e aproape ca un muzeu, cu mărunţişuri legate de bărci, lăzi de lemn, teancuri de hărţi de navigaţie vechi şi registre. Dau lucrurile la o parte, ca să-mi pot face loc printre aceste comori şi gunoaie, şi în cele din urmă ajung la peretele din celălalt capăt al podului.

Şi descopăr toate numele acelea, cioplite în perete:

CAROLINA 1868
PETTER 1900
GRETA 1943

Şi multe altele. Aproape fiecare scândură din perete are cel puţin un nume cioplit în ea.

Citesc numele şi sunt fascinată de toţi cei care au trăit şi au murit la Eel Point. E ca şi cum ei ar fi împreună cu mine, în pod.

Scopul meu principal în viaţă acum e să-l duc pe Markus acolo sus, cu mine.

24

Acum întunericul se lăsa deasupra mării şi a pământului după-amiaza. Felinarul solitar de lângă autostrada principală se aprindea tot mai devreme, iar Joakim se plimba prin casa lui mare şi încerca să se simtă mândru pentru ceea ce realizase.

Renovările de la parter erau mai mult sau mai puţin terminate. Tot zugrăvitul, tapetatul şi mobilatul erau gata, aproape complet. Trebuia să mai cumpere mobilă, dar pe moment nu prea avea bani şi făcuse doar încercări neconvingătoare de a-şi găsi un nou post de profesor. Dar cel puţin pusese în salon vitrina mare de secol XVIII, masa lungă de prânz şi scaunele cu spătar înalt. Atârnase candelabrul mare şi rotund de tavan şi pusese lumânări la ferestre.

În toamna aceasta aproape că nu făcuse nicio lucrare în exteriorul casei — nu avea bani pentru schele — dar avea senzaţia că locatarii anteriori apreciau totuşi renovarea din interior. Când era singur, Joakim spera uneori că ar putea să-i audă în casă, să audă paşii lor înceţi traversând podeaua la etaj şi vocile murmurate din camerele goale.

Dar nu şi pe Ethel. Ethel nu avea voie să intre în casă. Slavă Domnului că Livia părea să fi încetat să mai viseze despre ea.

— Veniţi la mine de Crăciun? întrebă Ingrid când îl sună la mijlocul lui decembrie.

Vorbea cu aceeaşi voce înceată şi prudentă ca întotdeauna, iar lui Joakim aproape că îi veni să închidă.

— Nu, spuse el repede, privind afară pe fereastra din bucătărie.

Uşa de la hambar era din nou deschisă. El nu o deschisese. Bineînţeles, putea să fie vorba de vânt sau de unul din copii, dar el simţi că era un semn de la Katrine.

— Nu?

— Nu, spuse el, avem de gând să rămânem aici de Crăciunul ăsta. La Eel Point.

— Singuri?

Poate că nu, se gândi Joakim. Dar răspunse:

— Da, dacă nu cumva mama lui Katrine, Mirja, trece pe aici. Dar încă nu am discutat despre asta.

— N-aţi putea…

— Ne-ar plăcea foarte mult să venim la tine de Anul Nou, spuse Joakim. Am putea să ne dăm cadourile atunci.

Bineînţeles, Crăciunul avea să fie sumbru oriunde avea să-l sărbătorească.

De nesuportat, fără Katrine.

În dimineaţa de 13 decembrie, devreme, Joakim stătea în penumbră, la şcoala pregătitoare din Marnäs, privindu-i pe copii cum petrec sărbătoarea Sfintei Lucia. Îmbrăcaţi în alb şi cu lumânări în mână, zâmbind nervos, copiii de şase ani intrară pe rând în sala de spectacol,

unde părinţii lor îi aşteptau. Mai mulţi părinţi aveau camerele video pregătite.

Joakim nu avea nevoie să-şi filmeze copiii, avea să-şi amintească oricum exact ce cântece cântaseră Livia şi Gabriel. Îşi pipăi verigheta şi se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Katrine să vadă asta.

A doua zi după Sfânta Lucia, prima furtună de iarnă se abătu asupra coastei, cu granule de zăpadă ca nişte gloanţe răpăind în geam. În largul mării se înălţau valurile cu creste albe. Avansau ritmic spre ţărm şi zdrobeau stratul subţire de gheaţă care se formase lângă promontoriu, apoi se spărgeau de dig. Apa făcea spume şi se învârtejea în jurul insulelor pe care stăteau farurile.

Când furtuna ajunse la apogeu, luând cu asalt casa, Joakim îl sună pe Gerlof Davidsson, care era singura lui cunoştinţă de pe insulă interesată de vreme.

— Deci ăsta e primul viscol al iernii, spuse Joakim.

Gerlof pufni, la celălalt capăt al firului.

— Asta? spuse el. Asta e doar o briză uşoară. Ăsta nu e viscol… dar se apropie şi cred că va ajunge aici înainte de Anul Nou.

Vântul puternic se domoli înainte de zori, iar când soarele răsări a doua zi dimineaţă, Joakim văzu că un strat subţire de zăpadă încă acoperea totul. Tufişurile de sub fereastra de la bucătărie purtau pălării albe, iar pe ţărm valurile aruncaseră la mal gheaţa, care forma bancuri largi.

Dincolo de aceste bancuri, un nou strat de gheaţă se formase rapid în largul mării, ca un câmp alb-albastru traversat de crăpături negre. Gheaţa nu părea sigură — unele dintre crăpăturile adânci se întâlneau în hăuri întunecate.

Joakim privi spre orizont, dar linia dintre mare şi cer dispăruse într-o ceaţă orbitoare.

După micul dejun sună telefonul. Era ruda lui Gerlof, Tilda Davidsson, care începu prin a spune că suna în legătură cu o problemă de poliţie.

— Voiam doar să verific ceva, Joakim. Ai spus mai demult că soţia ta nu primea niciun fel de vizitatori acasă… dar au venit acolo lucrători?

— Lucrători?

Era o întrebare neaşteptată, iar el trebui să se gândească la asta.

— Am auzit că a venit cineva să pună podele, spuse Tilda. Aşa este?

Acum Joakim îşi aminti.

— Da, spuse el, dar asta a fost înainte ca eu să mă mut aici. A venit aici un tip ca să smulgă vechea podea de plută şi să sableze podelele din camerele principale.

— De la o firmă din Marnäs?

— Cred că da, spuse Joakim. Agentul imobiliar ne-a sugerat-o. Probabil că încă mai am factura pe undeva.

— Deocamdată nu avem nevoie de ea. Dar îţi aminteşti cum îl chema?

— Nu… soţia mea a lucrat cu el.

— Când a venit aici?

— La mijlocul lui august… cu câteva săptămâni înainte să începem să aducem mobila.

— Te-ai întâlnit vreodată cu el?

— Nu. Dar Katrine s-a întâlnit cu el, cum spuneam. Ea şi copiii erau aici.

— Şi de atunci nu a mai revenit?

— Nu, spuse Joakim. Toate podelele sunt terminate acum.

— Încă un lucru… ai avut vreun musafir nepoftit în timpul toamnei?

— Nepoftit… spuse Joakim, iar gândurile lui se îndreptară imediat spre Ethel.

— Vreau să spun, vreun spărgător de case, spuse Tilda.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. De ce întrebi?

— În ultimele luni au avut loc mai multe spargeri pe insulă.

— Ştiu, am citit despre asta în ziar. Sper să-i prindeţi.

— Ne străduim, spuse Tilda.

Închise telefonul.

Noaptea următoare Joakim se trezi în pat, tresărind. *Ethel…*

Aceeaşi teamă ca întotdeauna. Înălţă capul şi privi spre ceas: 1:24.

Încercă să îndepărteze orice gând despre Ethel. Strigase oare Livia? Nu se auzea niciun sunet în casă, dar se ridică din pat şi îşi luă un pulover şi o pereche de blugi, fără să aprindă lumina. Ieşi pe coridor şi ascultă din nou. Auzea ticăitul ceasului de perete, dar din întunericul camerelor Liviei şi a lui Gabriel nu venea niciun sunet.

Se duse în direcţia opusă, spre ferestrele de pe hol, şi privi afară, în noapte. Lampa solitară ilumina curtea interioară, dar nimic nu mişca acolo.

Apoi văzu că uşa de la hambar era iar deschisă. Nu mult, doar vreo douăzeci şi cinci de centimetri — dar Joakim era aproape sigur că o închisese cu câteva seri în urmă.

Avea să se ducă şi s-o închidă chiar acum.

Îşi trase ghetele de iarnă şi ieşi pe verandă.

Afară era vânt, dar cerul era senin şi plin de stele, iar farul de sud lumina ritmic, aproape în acelaşi ritm cu inima lui.

Se apropie de uşa pe jumătate deschisă şi privi în hambar. Era întuneric beznă.

— Alo?

Niciun răspuns.

Sau exista unul? Parcă putea auzi un scâncet încet undeva înăuntrul clădirii de lemn. Joakim întinse mâna şi aprinse lumina. Nu păşi înăuntru până când luminile de pe plafon nu se aprinseră.

Vru să strige iar, dar renunţă.

Acum auzea ceva: un hârşâit încet, dar regulat. Joakim era sigur de asta.

Se apropie de scara abruptă. Becul de sus de tot, de pe plafon, nu era foarte puternic, dar el începu să urce.

Sus, în pod, Joakim se opri din nou şi privi spre mormanele de gunoaie uitate. La un moment dat trebuia să le arunce pe toate. Dar nu în noaptea asta.

Intră printre obiecte. Deja îşi găsea drumul printre mormane fără probleme; ştia pe de rost acest labirint şi era atras de cealaltă parte a lui. Spre peretele din partea opusă a podului.

De acolo venea hârşâitul.

Acum Joakim putea să vadă peretele şi numele morţilor care fuseseră cioplite în el.

Înainte să apuce să le citească din nou, auzi iarăşi un scâncet şi se opri. Privi în jos, spre podea.

Mai întâi se auzi scâncetul, apoi mieunatul lui Rasputin.

Pisica stătea lângă perete, spălându-şi lăbuţele cu grijă. Apoi se uită în sus spre vizitator, iar Joakim îi prinse

privirea; pisica părea aproape încântată. Şi de ce nu? Muncise din greu în noaptea asta.

În faţa lui zăceau cam o duzină de trupuri subţiri cu blană maro. Şoareci. Fuseseră sfâşiaţi cu grijă şi arătau de parcă ar fi fost omorâţi exact înainte ca Joakim să sosească.

Rasputin aşezase şoarecii însângeraţi în şir, lângă partea de jos a peretelui.

Arătau ca un sacrificiu.

25

— În ziua de azi oamenii îşi fac prea multe griji, spuse Gerlof. Vreau să spun, acum oamenii cheamă şalupa de salvare imediat ce valurile devin puţin mai agitate. Pe vremuri oamenii aveau mai mult bun-simţ. Dacă vântul se înteţea când erai departe în larg, nu era nicio problemă... mergeai pur şi simplu mai departe, spre Gotland, trăgeai barca pe ţărm, apoi te băgai sub ea şi te culcai, până când vântul trecea de la sine. Apoi te întorceai acasă.

Gerlof amuţi, căzut pe gânduri după ultima sa poveste. Tilda se aplecă şi închise casetofonul.

— Fantastic. Te simţi bine, Gerlof?

— Da. Sigur.

Gerlof clipi şi reveni în încăpere.

Fiecare avea în faţa lui un pahar mic cu vin fiert. Începutul săptămânii Crăciunului fusese prevestit de vânt şi zăpadă, iar Tilda adusese cu ea o sticlă de vin, drept cadou. Încălzise vinul rece şi dulce la bucătărie şi adăugase stafide şi migdale. Când intră în cameră cu tava, Gerlof scosese o sticlă de şnaps şi adăugă puţin în fiecare pahar.

— Deci, ce faci de Crăciun? întrebă Gerlof după ce aproape că îşi terminaseră paharele, iar Tilda se simţea încălzită până în vârful degetelor de la picioare.

— O să sărbătoresc liniştit, cu familia, spuse ea. De Ajunul Crăciunului mă duc acasă la mama.

— Bun.

— Şi tu, Gerlof? Ţi-ar plăcea să vii cu mine, pe continent?

— Mulţumesc, dar cred că o să stau aici şi o să-mi mănânc budinca de orez de Crăciun. Fiicele mele m-au invitat pe coasta de vest, dar nu pot sta în maşină atât de mult.

Tăcură amândoi.

— Să mai încercăm o dată cu casetofonul? spuse Tilda.

— Poate.

— Dar e distractiv să discutăm, nu-i aşa? Am aflat atât de multe lucruri despre bunicul.

Gerlof dădu scurt din cap.

— Dar nu ţi-am spus încă despre partea cea mai importantă.

— Nu, spuse Tilda.

Gerlof păru să ezite.

— Ragnar m-a învăţat multe despre vreme, vânturi, pescuit şi navigat când eram copil… tot ce era important. Dar când am crescut mai mare, mi-am dat seama că nu pot avea încredere în el.

— Nu?

— Mi-am dat seama că fratele meu e necinstit.

Din nou în jurul mesei se aşternu tăcerea.

— Ragnar era un hoţ, continuă el. Nimic mai mult decât un hoţ. Din păcate, nu pot să fac asta să sune mai frumos.

Tilda se gândi să închidă casetofonul, dar îl lăsă să meargă.

— Şi ce lua? întrebă ea încet.

— Păi, în general fura orice putea. Uneori ieşea noaptea în larg şi fura ţipari din rezervoarele celorlalţi. Şi îmi amintesc o dată… când la conacul de la Eel Point se puneau instalaţii noi. O cutie rămăsese afară, în curte, până când Ragnar a furat-o. De fapt, la acel moment nu avea nevoie de ţevi de canalizare, dar avea chei de la faruri, aşa că a pus cutia acolo şi sunt sigur că mai e acolo şi în ziua de azi. Pentru el cred că nu nevoia era importantă, ci ocazia. Întotdeauna ţinea ochii deschişi pentru ceva neîncuiat sau nesupravegheat.

Gerlof stătea aplecat în faţă; Tilda avea impresia că vorbea mai intens ca oricând.

— Dar nu se poate să nu fi furat şi dumneata ceva, la un moment dat?

Gerlof scutură din cap.

— Nu, de fapt nu am furat nimic. Poate că uneori am minţit puţin despre tarifele mele de transport, când mă întâlneam cu alţi căpitani în port. Dar să mă bat şi să fur, astea sunt lucruri pe care nu le-am făcut niciodată. Eu chiar cred că ar trebui să ne ajutăm unii pe alţii.

— Aşa e corect, spuse Tilda. Noi suntem comunitatea.

Gerlof dădu din cap.

— Nu mă gândesc prea des la fratele meu mai mare, spuse el.

— De ce nu?

— Păi… la urma urmei, el a dispărut de atât de mult timp. Mulţi, mulţi ani. Amintirile s-au estompat… iar eu le-am permis să se estompeze.

— Când l-ai văzut ultima oară?

În cameră pluti tăcerea, înainte ca Gerlof să răspundă:

— La mica fermă a lui Ragnar, în iarna lui 1961. M-am dus acolo, pentru că el refuza să răspundă la telefon.

Ne-am certat… sau, mai degrabă, am stat şi ne-am uitat cu ură unul la altul. Ăsta era modul nostru de a ne certa.

— Despre ce?

— Ne certam în legătură cu moştenirea, spuse Gerlof. Nu că ar fi dus la ceva, dar…

— Ce moştenire?

— Tot ce lăsaseră mama şi tatăl meu.

— Ce s-a întâmplat cu ea? spuse Tilda.

— Mare parte a dispărut. Dar Ragnar a fost cel care a luat-o, se şi mândrea cu asta… De fapt, fratele meu era un adevărat jeg.

Tilda privi spre casetofon, dar nu reuşi să găsească un răspuns potrivit.

— Ragnar a fost un jeg, cel puţin faţă de mine, continuă Gerlof, scuturând din cap. A golit casa părinţilor noştri din Stenvik, a vândut mare parte din conţinutul ei, a vândut casa unor oameni de pe continent şi a ţinut profitul pentru el. Şi refuza să discute despre asta. Pur şi simplu se holba rece la mine… Era imposibil să ajungi undeva cu el.

— A luat totul? spuse Tilda.

— Eu am primit câteva amintiri, dar Ragnar a luat banii. Probabil că s-a gândit că el o să se priceapă mai bine să aibă grijă de ei.

— Dar… dumneata nu puteai să faci nimic?

— Să îl dau în judecată, vrei să spui? spuse Gerlof. Aici pe insulă nu procedăm aşa. În schimb, devenim duşmani. Chiar şi fraţii, uneori.

— Dar…

— Ragnar s-a servit singur, continuă Gerlof, la urma urmei el era fratele mai mare. A luat primul ce-a dorit, apoi a împărţit cu mine, dacă a avut chef… aşa că ne-am

despărţit în relaţii proaste, în toamna dinainte ca el să moară îngheţat, în furtună.

Gerlof oftă.

— „Rămâneţi întru dragoste frăţească“, spune în Epistola Sfântului Paul către Evrei, dar nu întotdeauna e atât de uşor… Bineînţeles, la felul ăsta de lucruri ajung să mă gândesc zilele astea.

Tilda privi din nou spre casetofon cu o expresie de regret. Apoi îl închise.

— Cred… Cred că ar fi mai bine să şterg ultima parte. Nu pentru că aş crede că minţi, Gerlof, dar…

— Eu sunt de acord, spuse Gerlof.

După ce Tilda băgă caseta în carcasa ei neagră, Gerlof spuse:

— Cred că acum ştiu cum funcţionează. Pe care butoane trebuie să apeşi.

— Bun, spuse Tilda. E clar că ai un talent pentru tehnologie, Gerlof.

— Ai putea cumva să-l laşi aici? Până când ne vedem data viitoare?

— Casetofonul?

— În caz că îmi vine să mai spun ceva la el.

— Sigur.

Tilda îi dădu casetofonul.

— Spune cât de multe doreşti. Sunt câteva casete goale pe care le poţi folosi.

Când ajunse la secţia de poliţie, lumina robotului telefonic pâlpâia. Începu să asculte mesajul, dar când auzi vocea lui Martin oftă şi apăsă pe Delete.

Era timpul ca el să renunţe.

26

Joakim mai făcea o ultimă călătorie cu copiii, înainte de Crăciun. Era prima zi a vacanţei de Crăciun, iar el îi duse cu maşina în Borgholm.

În oraş erau o grămadă de oameni care cumpărau cadouri de Crăciun. În drum spre oraş, familia Westin intră într-un supermarket şi se plimbă pe coridoarele lungi pline de mâncare, adunând provizii pentru vacanţă.

— Ce să mâncăm în seara de Crăciun? întrebă Joakim.

— Pui la grătar cu cartofi prăjiţi, spuse Livia.

— Suc, spuse Gabriel.

Joakim cumpără pui, cartofi prăjiţi, suc de zmeură, dar şi cartofi, cârnaţi, şuncă, bere şi biscuiţi pentru el. Cumpără carne tocată de vită din care să facă chifteluţe, iar când văzu că aveau ţipari de Öland la raionul de peşte, cumpără câteva bucăţi afumate. Probabil că înotaseră chiar pe lângă Eel Point.

Cumpără, de asemenea, şi un kilogram de brânză. Lui Katrine îi plăcuse dintotdeauna ca de Crăciun să mănânce pâine cu felii groase din această brânză anume.

Nu era prea raţional, dar săptămâna trecută Joakim îi cumpărase lui Katrine chiar şi un cadou de Crăciun.

Se dusese în Borgholm să caute cadouri pentru copii, iar în vitrina unui magazin văzuse o rochie verde pal care lui Katrine i-ar fi plăcut foarte mult. Se dusese la magazinul de jucării, dar apoi se întorsese la magazinul de haine Danielsson şi cumpărase rochia.

— Aţi putea să mi-o împachetaţi ca pe un cadou, vă rog… cadou de Crăciun, spusese el, iar vânzătoarea îi întinsese un pachet roşu cu panglici albe.

În parcarea de lângă magazinul de alimente se vindeau brazi de Crăciun împachetaţi în plastic. Joakim cumpără un brad norvegian mare, suficient de înalt ca să ajungă la tavanul parterului. Îl legă de plafonul maşinii, apoi se duseră acasă.

Era frig pe insulă, minus zece grade, dar când ajunseră înapoi la Eel Point aproape că nu bătea vântul deloc. Apa de-abia începea să îngheţe iar, dar pe pământ era încă doar un strat subţire de zăpadă. Respiraţia lui Joakim se ridica în aer sub forma unor nori albi, care se îndepărtau încet, în timp ce el căra plasele cu mâncare de-a curmezişul curţii, în casă. Apoi aduse bradul la căldură. Joakim ştia că mii de insecte minuscule aveau să intre şi ele înăuntru, ascunse printre crengi, dar majoritatea lor erau în mijlocul lungului lor somn de iarnă şi nu aveau să se mai trezească niciodată.

Ăsta ar fi cel mai bun mod să mori, se gândi Joakim — în somn, fără niciun avertisment.

Înălţă bradul în sufragerie, sub plafonul alb. Masa cu scaunele cu spătar înalt era deja acolo, dar în rest nu mai erau prea multe. Camerele de la parter păreau din ce în ce mai goale, pe măsură ce se apropia Crăciunul.

———

Familia Westin îşi petrecu restul zilei făcând curat şi pregătind totul în casă. Aveau de despachetat două cutii mari de carton cu ornamente de Crăciun: ieslea, lumânările, şervetele pentru mâini roşu cu alb, stelele de Crăciun de atârnat la ferestre şi o capră şi un porc făcuţi din paie, pe care îi puseră de fiecare parte a pomului.

După ce despachetară toate ornamentele de Crăciun, Livia şi Gabriel ajutară la decorarea pomului. Amândoi făcuseră ornamente de hârtie şi siluete din lemn la grădiniţă, pe care le atârnară unde ajungeau, pe ramurile mai de jos. Pe ramurile de sus Joakim puse beteală, globuri şi lumânări de sărbătoare, şi o stea aurie în vârf. Bradul era gata pentru Crăciun.

În cele din urmă scoaseră pungile cu cadouri de Crăciun şi le aranjară sub brad. Joakim puse cadoul pentru Katrine lângă celelalte.

Totul amuţi în jurul bradului.

— Acum mami o să se întoarcă? întrebă Livia.

— Poate, spuse Joakim.

Copiii aproape că încetaseră să mai vorbească despre Katrine, dar el ştia că Liviei, mai ales, îi era foarte dor de ea. Pentru copii, linia dintre ceea ce este posibil şi ceea ce este imposibil nu era la fel ca la adulţi. Poate că era doar o problemă de a-şi dori suficient de mult s-o vadă?

— Va trebui să vedem ce se întâmplă, spuse el, privind spre teancul de pachete.

Ar fi minunat să o mai vadă pe Katrine pentru o ultimă oară. Să poată vorbi cu ea şi să-şi ia la revedere cum se cuvine.

Meteorologii de la televizor avertizaseră în legătură cu furtuni şi ninsori în Öland şi Gotland în timpul

Crăciunului, dar cu două zile înainte ca festivităţile să înceapă, Joakim privi afară pe fereastră şi văzu doar fuioare fine de nori pe cer. Soarele strălucea, erau minus şase grade şi abia dacă bătea vântul.

Apoi privi la hrănitoarea pentru păsări de sub fereastra bucătăriei şi avu senzaţia că, de fapt, furtuna e pe drum.

Hrănitoarea era pustie. Resturile de mâncare şi grăunţoarele de seminţe erau încă acolo, dar nicio pasăre nu ciugulea din ele.

Rasputin sări pe blatul de bucătărie, lângă Joakim, şi constată că masa era goală.

Pajiştea care ducea spre ţărm era şi ea pustie, iar pe mare nu era nicio lebădă de vară sau raţă de gheţuri. Poate că îşi căutaseră cu toate adăpost în pădure. Păsările nu au nevoie să se uite la starea vremii ca să ştie când se apropie o furtună, simt asta în aer.

În dimineaţa aceea, Joakim îi lăsă pe Livia şi Gabriel să doarmă mai mult, până la opt şi jumătate. I-ar fi plăcut să-i poată duce la grădiniţă, ca să fie singur, dar pentru următoarele două săptămâni aveau să stea acasă cu el, indiferent ce părere avea el despre asta.

— Astăzi vine acasă mami? întrebă Livia în timp ce se dădea jos din pat.

— Nu ştiu, spuse Joakim.

Dar atmosfera din casă era diferită acum, el simţea asta, iar copiii păreau s-o simtă şi ei. În toate camerele zugrăvite în alb exista un aer de aşteptare încordată.

Joakim scoase lumânările imediat după micul dejun. Le cumpărase de la un magazin din Borgholm, în ciuda faptului că de fapt trebuia să-ţi faci singur lumânările, aşa

cum făcuseră în bucătăria conacului oamenii din vremuri apuse, după ce copiii împleteau fitilele; asta făcea ca lumânările să aibă ceva personal. Dar aceste lumânări de fabrică aveau toate aceeaşi lungime şi ardeau cu o lumină constantă la ferestre, pe mese şi în suporturile circulare agăţate de becuri.

Flăcări vii pentru morţi.

Familia mâncă frugal de prânz în bucătărie, la amiază, când soarele era exact deasupra acoperişului pavilionului. În curând avea să înceapă să coboare iar.

După prânz, Joakim îi îmbrăcă pe copii cu geci groase şi îi duse la plimbare pe lângă mare. În timp ce treceau pe lângă hambar, Joakim privi spre uşa acestuia, dar nu le spuse nimic copiilor.

Continuară să coboare spre ţărm în tăcere. Norii cirus frumoşi şi pufoşi încă pluteau deasupra promontoriului, dar departe, la orizont, un front de furtună începuse să se arate, ca o perdea gri întunecat.

Gheaţa era subţire şi albă lângă mal, dar tare şi de un albastru închis mai în larg. Copiii aruncară pietre şi bucăţi de gheaţă care săreau şi alunecau pe suprafaţa sclipitoare, spre crăpăturile negre, fără să întâmpine nicio rezistenţă.

— Vă e frig? întrebă Joakim după o vreme.

Nasul lui Gabriel era roşu, iar el dădu din cap posomorât.

— Ar fi bine să mergem acasă, spuse Joakim.

Era cea mai scurtă zi a anului — era doar două şi jumătate, dar cerul era albastru închis, ca un apus într-o seară târzie de vară, în timp ce ei se întorceau acasă. Joakim avu impresia că simte în ceafă respiraţia furtunii de zăpadă care se apropia.

Când ajunseră înăuntru, la căldură, Joakim aprinse din nou lumânările. Seara, lumina din casă avea să se vadă până la drum, poate chiar până în Offermossen, turbăria sacrificială.

În seara aceea, după ce Livia şi Gabriel adormiră şi totul era tăcut în casă, Joakim îşi luă geaca bufantă şi ieşi afară, cu o lanternă în mână.

Avea să viziteze hambarul. În ultimele câteva săptămâni reuşise rareori să stea departe de el mai mult de câteva zile la rând.

Era o noapte senină şi înstelată, iar stratul subţire de zăpadă din curte devenise tare şi uscat din cauza frigului. Cristalele de gheaţă trosneau sub ghetele lui.

Se opri în faţa uşii hambarului şi privi în jur. Umbre întunecate înconjurau pavilionul, şi era uşor să-ţi imaginezi că acolo e cineva. O femeie subţire cu faţa răvăşită, privind spre el cu o expresie întunecată…

— Nu te apropia, Ethel, murmură Joakim de unul singur în timp ce deschidea uşa cea grea.

Păşi înăuntru şi încercă să audă mieunatul lui Raspuntin, vânătorul de şoareci, dar nu auzi nimic.

În noaptea aceasta, Joakim nu se duse la scara care ducea în pod. Mai întâi dădu o tură pe la parter, pe lângă ieslele şi boxele goale, acolo unde odată vacile stătuseră iarna aliniate, rumegând.

O potcoavă ruginită fusese bătută în cuie pe peretele de sub acoperiş din cealaltă parte a hambarului.

Joakim se apropie să o privească. Capetele ei erau îndreptate în sus, astfel încât norocul să nu se piardă.

Lumina becurilor de pe tavan nu prea ajungea până aici, aşa că Joakim aprinse lanterna. Când lumină grinzile

de deasupra lui, îşi dădu seama că trebuie să fie exact sub camera ascunsă din pod. Apoi coborî lanterna.

Cineva măturase podeaua de piatră. Nu peste tot, dar pe o fâşie de lângă perete. Acolo nu exista balegă uscată sau mormane de fân vechi.

Era greu de crezut că cel care măturase acolo putea fi altcineva decât Katrine.

În colţul din dreapta al peretelui, de lângă capătul hambarului, năvoade vechi de pescuit şi frânghii groase atârnau de o serie de cuie. Mai multe dintre ele ajungeau până la podea, ca o perdea. Dar în spatele perdelei, peretele părea să se curbeze în interior.

Joakim făcu un pas în faţă şi îndreptă lumina într-acolo, iar umbra de lângă perete se retrase în tăcere, dezvăluind o deschizătură joasă lângă podea. O bucată din peretele de lemn lipsea, iar când Joakim dădu la o parte perdeaua de frânghii şi năvoade care miroseau a smoală, văzu că lespezile de piatră continuau şi dincolo de el.

Exista un fel de deschizătură lângă podea, în peretele din capătul hambarului. Ajungea doar până la genunchii lui Joakim, dar avea cel puţin doi metri lăţime.

Mânat de curiozitate se aplecă, încercând să vadă ce e dincolo de deschizătură. Nu văzu altceva decât pământ bine bătătorit şi ghemotoace de praf plutind.

În cele din urmă se lăsă pe burtă şi începu să se târască. Luă lanterna cu el şi se strecură pe sub scândurile de lemn.

După ce reuşi să intre pe sub perete se opri; exista un alt perete, de data asta făcut din calcar. Era rece ca gheaţa — cu siguranţă era peretele exterior. Spaţiul dintre ele era de doar un metru lăţime. După ce Joakim dădu la o

parte nişte perdele de pânze de păianjen proaspăt ţesute, putu chiar să se ridice în picioare.

La lumina lanternei văzu că era în spaţiul îngust dintre doi pereţi: peretele interior făcut din lemn pe sub care se târâse şi peretele exterior de vest al hambarului. La câţiva metri distanţă, o scară veche de lemn ducea direct în întuneric.

Cineva mai fusese aici înaintea lui. Părea că cineva umblase pe aici, făcând poteci în praful vechi de o sută de ani.

Fusese oare Katrine? La urma urmei, Mirja spusese că nu ştia despre vreo cameră ascunsă pe undeva în conac.

Scara din faţa lui urca aproape vertical în întuneric. Joakim îndreptă lanterna în sus şi văzu că ducea spre o gaură pătrată. Acolo sus era întuneric beznă, dar el nu ezită nicio secundă. Începu să urce.

În cele din urmă ajunse la marginea deschizăturii şi se trase în sus de pe scară.

Era pe o podea de lemn. La stânga lui era un perete de lemn nezugrăvit. Recunoscu scândurile late şi îşi dădu seama că găsise camera ascunsă din spatele podului de fân.

Se ridică în picioare şi lumină cu lanterna în faţa lui, într-o parte şi-n alta.

În lumina galbenă văzu bănci — rânduri de bănci.

Bănci de biserică.

Stătea la unul din capetele unei încăperi care arăta ca o capelă veche de lemn din interiorul podului. Era o cameră mică dedicată rugăciunii, sub acoperişul înalt şi ascuţit, prevăzută cu patru bănci şi un coridor pe lângă ele.

Băncile de lemn erau uscate şi plesnite, iar marginile lor era uzate, fără niciun fel de ornament; arătau de parcă proveneau dintr-o biserică medievală. Probabil că

fuseseră puse acolo atunci când se construise hambarul, îşi dădu seama Joakim. Nu exista nicio uşă prin care să fi fost cărate înăuntru.

Nu exista amvon în cameră. Şi nicio cruce. Sus, pe peretele din faţa stranelor, era o fereastră murdară. Sub ea, o foaie de hârtie atârna de un cui, iar când Joakim se apropie văzu că era o pagină smulsă dintr-o Biblie a unei familii: un desen Doré cu o femeie, probabil Maria Magdalena, care privea uimită la piatra îndepărtată de pe intrarea în mormântul lui Iisus. Piatra mare şi rotundă zăcea la o parte pe pământ, iar deschizătura spre mormânt se căsca deasupra ei ca o gaură neagră.

Joakim privi imaginea mult timp. Apoi se întoarse — şi descoperi că băncile de lemn din spatele lui nu erau goale.

În lumina lanternei văzu scrisorile de pe ele.

Şi buchete uscate de flori.

Şi o pereche de pantofi albi de copil.

Pe una dintre bănci era ceva mic şi alb, iar când Joakim se aplecă văzu că era o proteză dentară.

Bunuri. Amintiri.

Existau, de asemenea, şi câteva coşuri împletite conţinând foi de hârtie. Joakim întinse mâna şi scoase cu grijă una dintre ele. O lumină cu lanterna şi citi:

Carl, uitat de toţi, dar nu şi de mine sau de Domnul.
Sara

În alt coş era o carte poştală îngălbenită pe faţa căreia era o imagine alb-negru a unui înger care zâmbea senin. Joakim o ridică, o întoarse şi văzu că cineva scrisese pe spatele ei cu cerneală, cu o caligrafie înflorată:

Gânduri tandre de dragoste faţă de scumpa mea soră Maria, amarnic regretată. Rugăciunea mea zilnică faţă de Domnul nostru Dumnezeu este ca în curând să ne vedem din nou. O pierdere de nesuportat.

Nils Peter

Joakim puse uşor cartea poştală înapoi în coş.

Era o cameră de rugăciune — o cameră sigilată pentru morţi.

Pe una dintre bănci zăcea o carte. Era un carnet gros, văzu Joakim când o luă în mână. Înăuntrul ei erau pagini întregi de scris de mână, prea mic şi întortocheat ca să fie citit în întuneric, iar pe pagina de titlu scria cu cerneală neagră *Cartea viscolului*.

O băgă în geacă.

Joakim se îndreptă, privi în jur pentru ultima oară şi observă o mică gaură în peretele din spatele băncii din faţă.

Se apropie şi îşi dădu seama ce e: gaura pe care el însuşi o tăiase în peretele podului de fân, cu câteva săptămâni în urmă.

În seara aceea întinsese mâna cât de departe putuse. Pe banca imediat de sub acea deschizătură era obiectul pe care el îl atinsese:

Un maldăr de haine împăturite.

O geacă de blugi albastru deschis şi jerpelită, pe care lui Joakim i se părea că o mai văzuse.

Când recunoscu unele dintre insignele mici de pe partea ei din faţă, pe care scria RELAXEAZĂ-TE şi PINK FLOYD, ştiu a cui era geaca. Joakim o văzuse în fiecare seară în care privise în stradă din spatele perdelelor de la Casa Merelor.

Era geaca de blugi a surorii lui, Ethel.

Eu am fost cea care a descoperit podul mare de fân din hambar, dar l-am ademenit pe Markus să urce scara cu mine şi l-am explorat împreună. A fost prima mea idilă şi poate cea mai frumoasă.

Dar a fost atât de scurtă.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1961

În serile din toamna şi iarna aceea, Markus şi cu mine ne strecurăm cu o lampă cu gaz printre frânghii, lanţuri şi cufere deschise şi ne uităm la documentele vechi referitoare la faruri.

Arată ca o groapă de gunoi, dar sunt lucruri fantastice acolo — atât de multe amintiri din istoria de o sută de ani a conacului. Tot gunoiul pe care fiecare familie şi fiecare paznic al farului l-au lăsat în urma lor la Eel Point pare să fi ajuns mai devreme sau mai târziu aici, în hambar, unde a fost uitat.

După câteva săptămâni, ducem în hambar toate păturile în plus pe care le putem găsi în casă şi facem din ele un cort mic. Şterpelim pâine, vin şi ţigări, şi începem să facem şi picnicuri acolo sus, deasupra posomorelii vieţii de zi cu zi.

Eu îi arăt lui Markus peretele cu toate numele cioplite ale celor care au murit. Urmăm conturul literelor cu degetele, iar eu fantazez voioasă în legătură cu tragediile care au vizitat Eel Point de-a lungul anilor.

E nevoie de trei picnicuri în pod până când el îndrăzneşte să mă sărute pe gură. Markus nu are voie să facă mai mult — bătrânul doctor încă mă bântuie — dar trăiesc din sărutul lui săptămâni întregi.

Iar acum pot să-l pictez pe Markus fără să mă ascund.

Dintr-odată, Eel Point nu mai e, la urma urmei, capătul lumii. Este centrul lumii, iar eu încep să cred şi să sper că Markus şi cu mine vom putea face ce vrem, să călătorim oriunde vrem. Trecem prin lunga iarnă împreună.

Marea e rece şi, ca de obicei, e nevoie de mult timp pentru ca vara să ajungă pe insulă, dar la sfârşitul lui mai soarele străluceşte senin din nou deasupra pajiştilor. Dar aceasta este şi momentul în care Markus se pregăteşte să plece — nu cu mine, ci singur. A fost chemat la un an de serviciu militar pe continent.

Ne promitem să ne scriem. O grămadă de scrisori.

După ce îşi face valiza, mă duc cu el la gara din Marnäs. Stăm acolo în tăcere, aşteptând împreună cu alţi locuitori ai insulei. Căile ferate din Öland urmează să se închidă anul acesta, iar atmosfera din sala de aşteptare e mohorâtă.

Markus a plecat, dar Ragnar Davidsson continuă să îşi ancoreze barca la Eel Point şi să vină acasă la noi.

El şi cu mine avem mai multe discuţii despre artă, chiar dacă nivelul e destul de scăzut. Totul începe într-o zi, când eu ies pe holul pavilionului şi observ că uşa de la camera din mijloc e deschisă. Când mă uit înăuntru, Davidsson stă în mijlocul camerei. Se uită la tablourile întunecate care acoperă pereţii.

Este evident că abia acum a descoperit imensa colecţie a lui Torun şi că nu îi place. Scutură din cap.

— Cum ţi se pare? îl întreb.

— E doar negru şi gri, spune el. Doar o grămadă de culori întunecate.

— Aşa arată un viscol noaptea, spun eu.

— În cazul ăsta arată ca o… mizerie, spune Davidsson.

— Poţi să te uiţi la ele şi dintr-un punct de vedere simbolic, mă aventurez eu. E un viscol noaptea, dar reprezintă şi un suflet… sufletul chinuit al unei femei.

Davidsson scutură din cap.

— Mizerie, spune el din nou.

E evident că nu a citit niciodată Simone de Beauvoir. Nici eu, bineînţeles, dar eu cel puţin am auzit de ea.

Mai fac o ultimă încercare de a o apăra pe Torun şi spun:

— Într-o zi o să valoreze mulţi bani.

Davidsson întoarce capul şi se uită la mine de parcă aş fi nebună. Apoi trece pe lângă mine şi iese afară.

Când intru în cealaltă cameră, o văd pe Torun stând lângă fereastră şi îmi dau seama imediat că a auzit întreaga conversaţie. În ciuda faptului că acum e aproape complet oarbă, priveşte fix pe fereastră.

Încerc să vorbesc cu ea despre altceva, dar ea scutură din cap.

— Ragnar are dreptate, spune ea. E mizerie, toate sunt doar mizerie.

Odată ce Markus a plecat, încetez să mai merg în podul de fân. Îmi aminteşte prea mult de el şi pare prea pustiu.

Dar desigur că ne trimitem scrisori unul altuia. Eu îi scriu cel mai des — mai multe scrisori lungi, drept răspuns la una dintre scrisorile lui scurte.

Scrisorile lui Markus sunt mai ales despre pregătirea militară şi nu vin foarte des. Dar tocmai asta mă face să umplu nenumărate scrisori cu visele şi planurile mele. Când putem să ne vedem din nou? Când o să aibă permisie? Când va termina?

Nu ştie deloc, dar promite că ne vom întâlni. În curând.

Încep să-mi dau seama că trebuie să plec din Eel Point, să iau feribotul până pe continent, la Markus. Dar cum s-o abandonez pe Torun? E imposibil.

27

Henrik ştia că poliţia îl caută. De două ori în ultima săptămână un poliţist îi lăsase mesaj pe robotul telefonic, rugându-l să vină la secţie pentru o întrevedere.

Nu se deranjase să se ducă.

Bineînţeles, nu putea fugi de ei la nesfârşit, dar avea nevoie de timp ca să se descotorosească de probele carierei lui de spărgător. Cea mai tangibilă era, fără îndoială, debarcaderul plin cu bunuri furate.

— Nu mai pot să ţin lucrurile aici, îi spuse el lui Tommy când îl sună. Trebuie să vii şi să te ocupi de ele.

— Bine…

Tommy nu părea deloc stresat.

— O să venim luni cu camioneta. Pe la trei.

— Şi aduceţi banii?

— Sigur, spuse Tommy. E în ordine.

Luni era ziua dinaintea Ajunului Crăciunului. Henrik lucra în Marnäs, dar termină la două şi se duse cu maşina direct la debarcaderul din Enslunda.

Când ajunse pe drumul de coastă auzi că starea vremii anunţa ninsori substanţiale şi vânturi puternice deasupra Ölandului şi Gotlandului — şi exista o avertizare

de furtună pentru Baltica. Dar vremea era încă frumoasă, cu un cer albastru închis. O masă de nori gri se apropiau de insulă dinspre est, dar Henrik avea să fie în curând înapoi în Borgholm.

Ca de obicei, nu era nimeni în jurul debarcaderului. Henrik întoarse maşina şi dădu cu spatele ultimii câţiva metri până la barca albă, care stătea pe remorca ei. Weekendul trecut fusese acolo cu Camilla. Ea voi să se uite în debarcader, dar el reuşise să o facă să renunţe. În schimb, scoseseră barca din apă şi demontaseră motorul exterior. Nu reuşiseră să o acopere cu o prelată, dar avea să facă asta acum.

Henrik păşi pe iarbă şi inspiră mirosul de alge, gândindu-se pentru o jumătate de secundă la bunicul său mort. Apoi ridică axul remorcii, ca să îl prindă de cârligul de tractare din spatele maşinii.

Ideea de a ascunde o parte din bunurile furate îi veni puţin mai târziu, în timp ce stătea înăuntrul debarcaderului, privind la tot ce adunaseră în timpul acelei toamne. Probabil că erau vreo sută de articole, mari şi mici, vechi şi moderne. Henrik nu îşi dădea seama exact ce e acolo şi era sigur că nici cei doi fraţi nu-şi dădeau seama.

Barca lui nu era înregistrată nicăieri; poliţia nu avea cum să ştie că o are. Odată ce o ducea în zona industrială din Borgholm, putea să meargă acolo cu maşina şi să ia bunuri furate oricând voia.

Henrik se hotărî s-o facă. Luă una din vazele vechi de calcar, care valora probabil cinci mii de coroane într-un magazin de antichităţi, şi o duse la barcă.

Deja ningea, cu fulgi pufoşi care cădeau plutind spre pământ.

Puse vaza cu grijă pe podea, lângă scaunul pilotului. Apoi se întoarse la debarcader şi luă o cutie cu whisky de colecţie.

În cele din urmă, Henrik cără peste o duzină de obiecte şi le ascunse printre scaunele bărcii. La acest moment, podeaua era aproape plină cu bunuri furate. Aduse o prelată verde din debarcader, o trase peste barcă de la prova la pupa şi o legă cu o frânghie lungă de nailon.

Gata.

Flugii de zăpadă continau să cadă într-un ritm agale, formând un strat alb subţire pe pământ.

Când Henrik se întoarse să încuie debarcaderul, auzi prin freamătul vântului un uruit monoton. Întoarse capul.

Văzu printre copaci un vehicul care se apropia, o camionetă neagră.

Fraţii Serelius parcară lângă barca lui Henrik.

Portierele se deschiseră şi apoi se trântiră.

— Salut, Henrik!

Cei doi fraţi se apropiară de el prin zăpadă, zâmbind amândoi. Erau îmbrăcaţi pentru vreme rece, cu geci bufante negre, ghete şi căciuli de vânătoare căptuşite.

Tommy purta ochelari de schi imenşi, ca şi cum ar fi fost în vacanţă la munte. Vechiul Mauser îi atârna pe umăr.

În ciuda ochelarilor reflectorizanţi, care îi ascundeau pupilele, Henrik îşi dădea seama că e pe ceva. Amfetamine, fără îndoială. Ca de obicei, avea urme roşii de zgârieturi pe gât, iar bărbia îi tremura. Nu era bine.

— Deci a venit momentul, spuse Tommy. Momentul să ne urăm unul altuia Crăciun fericit.

Henrik nu răspunse, iar Tommy râse aspru.

— Nu, sigur că asta nu e tot… am venit şi să luăm lucrurile.

— Lucrurile, spuse Freddy.

— Prada.

— Şi banii? spuse Henrik.

— Sigur. O să-i împărţim frăţeşte, spuse Tommy încă zâmbind. Ce crezi că suntem noi, hoţi?

Era o glumă veche, dar zâmbetul de răspuns al lui Henrik era tensionat; îşi dădu seama că de fapt nu discutau despre împărţirea bunurilor furate.

Îl văzu pe Freddy cum se duce la debarcader şi deschide larg uşa. Apoi dispăru în întuneric, dar reveni imediat cu un televizor în braţe.

— Aşa am stabilit, spuse Henrik. Frăţeşte.

Tommy trecu pe lângă el şi se îndreptă spre barcă.

— După asta duc barca acasă, spuse Henrik. Deci voi plecaţi acum?

— Da… ne întoarcem în Copenhaga. Numai că înainte ne ducem la casa aia de lângă debarcader.

Tommy făcu semn cu mâna spre nord.

— Să căutăm tablourile. Vii?

Henrik scutură din cap. Văzu că Freddy pusese televizorul în camionetă şi se întorsese la debarcader.

— Nu, nu am timp, spuse el. Cum am spus, trebuie să duc barca acasă.

— Da, da, spuse Tommy, studiind remorca. Unde o ţii iarna?

— În Borgholm… în spatele unei fabrici.

Tommy trase de frânghia cu care era legată prelata şi întrebă:

— E în siguranţă acolo?

— E într-o curte cu gard.

Pulsul lui Henrik crescu. Ar fi trebuit să aducă mai multe frânghii şi să le lege strâns deasupra prelatei. Ca să-l distragă pe Tommy, începu să vorbească din nou:

— Ştii ce am văzut aici în toamnă?

— Nu.

Tommy scutură din cap, dar nu-şi luă ochii de la barcă.

— Era în octombrie, spuse Henrik, şi eu eram aici, golind barca… Am văzut un iaht, probabil venise din nord. A amarat lângă farurile de la Eel Point, iar la provă stătea un tip… şi în seara aia au găsit-o înecată, exact în locul ăla. M-am gândit mult la asta.

Vorbea prea mult şi prea repede. Dar acum, în sfârşit, Tommy întoarse capul.

— Despre cine vorbeşti?

— Femeia de la conacul de acolo, spuse Henrik. Katrine Westin, am lucrat ceva pentru ea vara trecută.

— Eel Point, spuse Tommy. Acolo mergem noi… Deci ai văzut o crimă acolo?

— Nu, am văzut o barcă. Dar nu era aşa uşor de văzut… numai că după aceea au găsit-o moartă.

— La dracu', spuse Tommy, fără să pară prea impresionat. Şi ai spus cuiva?

— Să spun cui? Poliţiştilor?

— Nu, spuse Tommy, atunci ar fi început să te întrebe ce făceai tu aici. Ar fi putut chiar să se uite înăuntrul debarcaderului şi să te aresteze.

— Să *ne* aresteze, puse Henrik.

Tommy privi din nou spre barcă.

— Pe drum încoace Freddy mi-a spus o poveste, spuse el. Era destul de mişto.

— Da?

— E despre o fată şi un tip… sunt în vacanţă în SUA, merg cu maşina, şi într-o zonă pentru picnic dau de un sconcs. Nu au mai văzut niciodată un sconcs şi li se pare că e foarte drăguţ. Fata vrea să îl ia acasă în Suedia, dar tipul nu crede că vama o să-i lase să treacă animale sălbatice. Aşa că fata propune să ascundă sconcsul în chiloţii ei. „E o idee", spune tipul. „Dar cum rămâne cu mirosul?"

Tommy se scărpină pe gât şi se opri înainte de poantă:

— „Care e problema?", spune fata. „Adică, şi sconcsul pute."

Tommy râse singur. Apoi se întoarse şi apucă de prelată.

— „Şi sconcsul pute", spuse el din nou.

— Stai puţin… începu Henrik.

Dar Tommy nu mai aşteptă şi trase tare de prelată într-o parte. Nu reuşi să tragă decât o mică parte a frânghiei, dar era suficient ca să dezvăluie majoritatea obiectelor furate.

— Aha, spuse Tommy, privind spre obiectele din barcă.

Apoi arătă spre pământ.

— Ar fi trebuit să ştergi urmele din zăpadă, Henke… Ai făcut naveta între debarcader şi barcă.

Henrik scutură din cap.

— Am luat câteva lucruri…

— Câteva? spuse Tommy, începând să se apropie de el.

Henrik făcu un pas în spate.

— Şi ce? spuse el. Am muncit din greu pentru asta. Am plănuit fiecare escapadă şi voi n-aţi făcut altceva decât să…

— Henke, spuse Tommy, vorbeşti prea mult.

— *Eu?* N-ai decât să…

Dar Tommy nu mai ascultă; mâna lui ţâşni şi îl lovi puternic pe Henrik în stomac, făcându-l să se dea în spate, împleticindu-se. În spatele lui era o stâncă; Henrik se prăbuşi pe ea, privind în pământ.

Geaca lui era sfâşiată. O despicătură îngustă se întindea de la marginea de jos a materialului până la buric.

Tommy căută rapid în buzunarele lui Henrik şi pescui cheile de la maşină.

— Stai calm… Dacă mişti te lovesc iar.

Henrik nu se mişcă. Stomacul lui începu să pulseze.

Durerea venea în valuri, iar în timpul unuia din ele Henrik se aplecă în faţă şi vomită între picioare.

Tommy se îndepărtă de el câţiva paşi, îşi potrivi puşca de pe umăr şi băgă şurubelniţa ascuţită în buzunarul de la spate.

Henrik tuşi îndelung şi privi în sus spre el.

— Tommy…

Dar Tommy scutură doar din cap.

— Tu crezi că aşa ne cheamă cu adevărat… Tommy şi Freddy? Ăstea sunt numele noastre de scenă.

Henrik rămase fără cuvinte. Şi putere. Stătea tăcut pe stâncă.

Lângă drum, Freddy căra în continuare bunurile furate la camionetă. În cele din urmă închise uşa.

— Terminat!

— Bun.

Tommy se îndreptă de spate, se scărpină pe obraz şi privi spre Henrik.

— Va trebui să te întorci cu autobuzul… sau ce există aici. Cal cu căruţă?

Henrik nu răspunse. Rămase doar acolo pe stâncă, privindu-i pe fraţii Serelius. Freddy se urcă, fără să se grăbească, la volanul camionetei. Tommy se instală în Saabul lui Henrik.

Fraţii îi furau şi maşina, şi barca, iar Henrik nu putea să facă altceva decât să privească.

Văzu cum ambele vehicule dispar încet spre drumul de coastă.

În cele din urmă îşi luă mâna de la stomac şi privi. Acum despicătura din geaca lui gri bufantă era colorată în roşu.

Şi totuşi nu sângera atât de tare, de fapt, era doar un mic şiroi. Henrik donase o dată sânge în Borgholm, unde îi luaseră nu mai puţin de jumătate de litru. Aceste câteva picături nu înseamnau nimic.

Puţină durere de stomac, un mic şoc şi un acces de vomă. Nicio problemă.

După o vreme, Henrik reuşi să se ridice de pe stâncă. Sângele pulsa în rană în aproximativ acelaşi ritm cu valurile care se rostogoleau pe ţărm, dar Henrik putea chiar să meargă. Probabil că intestinele şi ficatul lui erau OK.

Aerul rece începuse să bată dinspre mare. Henrik se gândi la cum murise bunicul lui singur aici, într-o zi de iarnă, dar alungă acest gând.

Începu să meargă spre debarcader cu mâna apăsată pe burtă. Uşa era întredeschisă, iar el se opri în prag.

Toate bunurile furate dispăruseră. Singura consolare era că Tommy şi Freddy luaseră şi vechiul felinar de grajd. Poate că acum era rândul lor să audă ciocănitul.

Henrik păşi înăuntru cu dificultate şi îşi croi drum spre bancul de lucru al bunicului său.

Toporişca de lemne a lui Algot era acolo, un obiect mic, dar solid. Iar secera lungă şi subţire stătea într-un colţ. Henrik luă toporişca şi secera şi ieşi încet afară, în zăpadă.

Lacătul căzuse în zăpadă. Henrik nu-l putea găsi. Tot ce putea să facă era să închidă uşa în urma lui, ceea ce îl costă un efort considerabil.

Apoi porni prin zăpadă, departe de drum şi de debarcadere, spre pajiştea de lângă ţărm.

Continuă să meargă spre nord, de-a lungul coastei, cu capul aplecat, mergând în diagonală prin vântul care se înteţea. Era protejat de rafalele de vânt de căciula lui de lână şi geaca bufantă, dar îl usturau ochii şi nasul.

Henrik ignoră frigul, continuând să meargă.

Fraţii Serelius, sau cum îi chema, îl doborâseră şi îi furaseră barca. Şi spuseseră că se duc la Eel Point.

În cazul acesta, Henrik avea de gând să-i întâmpine acolo.

28

Tilda sună la uşa apartamentului lui Henrik Jansson din Borgholm, ţinând degetul apăsat mult timp. Aşteptă în tăcere, împreună cu Mats Torstensson, unul dintre colegii ei din oraş.

Era ziua dinaintea Ajunului Crăciunului şi toate acestea ar fi trebuit rezolvate mult mai devreme, dar Henrik nu apăruse la secţia de poliţie, în ciuda faptului că fusese chemat pentru un interogatoriu în legătură cu valul de spargeri din nordul Ölandului. Dacă nu era gata să vină de bunăvoie, trebuia adus.

Nu se auzi niciun sunet. Tilda sună din nou, dar nimeni nu deschise uşa, iar ea nu auzi nimic când îşi lipi urechea de ea. Încercă clanţa — era încuiată.

— Poate că a plecat, sugeră Torstensson. Acasă la mama sau tatăl lui, de Crăciun.

— Şeful lui spunea că astăzi ar fi trebuit să lucreze, spuse Tilda. Doar jumătate de zi, dar…

Sună din nou la uşă şi, în acelaşi timp, uşa de la intrarea în bloc se trânti şi auziră zgomotul unor ghete bocănind pe scări în sus. Tilda şi Torstensson întoarseră capul în acelaşi timp — dar era o adolescentă care urca scările,

cu o eşarfă roşie de lână acoperindu-i jumătate de faţă şi o plasă cu cadouri de Crăciun în mână. Privi rapid spre poliţiştii în uniformă, dar după ce descuie uşa de vizavi de cea a lui Henrik, Tilda făcu un pas spre ea şi spuse:

— Îl căutăm pe vecinul tău… Henrik. Ştii cumva unde e?

Fata privi spre plăcuţa cu nume de pe uşa lui Henrik.

— La muncă?

— L-am căutat acolo.

Fata se gândi puţin.

— Ar putea fi la debarcader.

— Unde e asta?

— Pe coasta de est… undeva. Voia să mă ducă acolo vara trecută să înotăm, dar am refuzat.

— Bun, spuse Tilda. Crăciun fericit.

Fata dădu din cap, dar privi dezgustată spre plasa cu cadouri de parcă era deja plictisită de toată povestea cu Crăciunul.

— Atunci asta e, spuse Torstensson. Va trebui să-l aducem la secţie după sărbători.

— Dacă nu cumva dăm de el pe drumul lui de întoarcere, spuse Tilda.

Era două şi jumătate. Pe stradă era frig şi întunecos, aproape minus zece grade, şi deja se înserase.

— Eu termin peste un sfert de oră, spuse Torstensson în timp ce deschidea portiera maşinii. Apoi trebuie să mă duc la cumpărături… Sunt în întârziere cu cadourile de Crăciun!

Se uită la ceas. În mintea lui probabil că era deja acasă, cu un pahar de bere de Crăciun în mână, în faţa televizorului.

— O să sun doar… spuse Tilda.

Concediul ei de cinci zile se apropia şi el, dar Tilda nu voia să renunţe la Henrik Jansson.

Se urcă în maşină şi îl sună pe şeful lui Henrik Jansson pentru a doua oară în ziua aceea. Acesta îi spuse că debarcaderul lui Henrik era în Enslunda.

Asta era la sud de Marnäs, destul de aproape de Eel Point.

— Te duc înapoi la secţie, spuse ea. Apoi pot să trec prin Enslunda, în drum spre casă. Sunt sigură că n-o să fie acolo, dar cel puţin pot să verific.

— Vin cu tine, dacă vrei.

Torstensson era un tip drăguţ şi oferta lui era fără îndoială serioasă, în ciuda stresului de Crăciun, dar Tilda scutură din cap.

— Mulţumesc, dar trec eu în drum spre casă, spuse ea. Dacă Jansson e acolo, îl aduc înapoi aici şi îi stric Crăciunul. Dacă nu, mă duc acasă şi împachetez cadouri.

— Condu cu atenţie, spuse Torstensson. Ştii că vine o furtună de zăpadă?

— Da, spuse Tilda. Dar am cauciucuri de iarnă.

Se întoarseră la secţie. După ce Torstensson intră înăuntru, Tilda întoarse maşina şi tocmai era pe punctul de a ieşi din parcare, când uşa se deschise iar.

Mats Torstensson îi făcea semn cu mâna. Tilda coborî geamul şi scoase capul afară.

— Ce e?

— Ai un vizitator, spuse el.

— Cine e?

— Instructorul tău de la academie.

— Instructor?

Tilda nu înţelese, dar parcă maşina şi intră în secţie cu Torstensson. La recepţie nu era nimeni. Lumânările

de sărbătoare pâlpâiau la ferestre, iar majoritatea poliţiştilor de pe insulă îşi începuseră deja concediul de Crăciun.

— Am prins-o, spuse Torstensson.

Vorbea cu un bărbat cu umeri largi care stătea în unul dintre fotoliile din sala de aşteptare. Bărbatul era îmbrăcat în geacă şi pulover gri deschis de poliţie, iar când Tilda intră înăuntru zâmbi satisfăcut.

— Eram prin zonă, spuse el ridicându-se.

Întinse un cadou mare, împachetat în hârtie roşie.

— Voiam doar să-ţi urez Crăciun fericit.

Era Martin Ahlquist, bineînţeles.

Tilda îşi păstră masca şi încercă să zâmbească.

— Salut, Martin… şi ţie la fel.

Buzele ei înţepeniră rapid, dar zâmbetul lui Martin se lărgi şi mai mult.

— Vrei să mergem la o cafea?

— Mersi, spuse ea, dar mă tem că sunt cam ocupată.

Acceptă însă cadoul (părea să fie o cutie cu bomboane), dădu din cap către Mats Torstensson şi apoi ieşi în parcare.

Martin veni după ea. Ea se întoarse; acum nu mai trebuia să se prefacă încântată.

— Ce îţi închipui că faci?

— Ce vrei să spui?

— Mă suni întruna… şi acum apari aici, cu un cadou. De ce?

— Păi… Voiam să văd cum mai eşti.

— Sunt bine, spuse Tilda. Aşa că poţi pleca acasă… acasă la soţia şi copiii tăi. E aproape Ajunul Crăciunului.

Martin continua să-i zâmbească.

— E totul aranjat, spuse el. I-am spus lui Karin că rămân peste noapte în Kalmar şi că ajung acasă dimineaţa devreme.

Pentru Martin totul părea să aibă legătură cu probleme practice — a păstra minciunile într-o anumită ordine.

— Păi atunci asta să faci, spuse Tilda. Întinde-o în Kalmar.

— De ce-aş face asta? Pot la fel de bine să stau peste noapte aici, în Öland.

Tilda oftă şi se îndreptă spre maşina ei. Deschise uşa şi aruncă pe bancheta din spate cadoul de la Martin.

— N-am timp să vorbesc acum. Trebuie să aduc la secţie un tip.

Tilda închise uşa înainte ca el să aibă timp să răspundă. Apoi porni motorul şi ieşi din parcarea secţiei.

Văzu imediat o Mazda albastră care pleacă în urma ei.

Maşina lui Martin. O urmărea.

Pe drumul de la Borgholm spre nord se întrebă de ce nu fusese mai hotărâtă în eforturile ei de a se debarasa de el. Ar fi putut să scuipe şi să ţipe — poate că el ar fi înţeles aceste semnale.

Atunci când Tilda ajunse în partea de est a insulei, era trei şi jumătate. Lumina zilei dispăruse aproape complet; cerul era gri închis, iar zăpada care cădea tăcută se schimbase, devenind mai intruzivă. Zăpada devenise agresivă, se gândi ea. Fulgii încetaseră să se mai învârtă fără scop prin aer şi se grupau pentru atac. Loveau partea din faţă a maşinii de poliţie în rafale dense, agăţându-se de geamuri.

Tilda coti pe drumul îngust spre Enslunda. Mazda lui Martin încă era în urma ei, la mică distanţă.

În lumina farurilor, Tilda vedea că în zăpada din faţa ei erau mai multe urme de cauciucuri, iar când drumul se termină, la vreo cincizeci de metri de mare, se aştepta să găsească cel puţin două maşini parcate.

Dar zona de întoarcere era complet pustie.

Nu era nimic acolo, în afara unui mare număr de urme proaspete în zăpadă — urme lăsate de pantofi sau ghete groase, care duceau de la urmele de cauciucuri la unul din debarcadere. Fulgii de zăpadă începeau deja să le acopere.

Mazda ajunse şi opri în spatele ei.

Tilda îşi puse cascheta de poliţie şi deschise portiera şoferului împotriva vântului.

Era un frig crunt şi pustiu aici, la marginea Balticii. Frigul şi pustietatea făceau ca întreaga coastă să pară ameninţătoare. Valurile veneau rostogolindu-se şi începuseră să spargă stratul de gheaţă de lângă mal.

Martin se dădu jos din maşină şi se apropie de Tilda.

— Tipul pe care vrei să-l aduci la secţie… ar trebui să fie aici?

Ea dădu doar din cap. Ar fi preferat să nu vorbească cu el.

Martin începu să meargă hotărât spre debarcadere. Părea să fi uitat că nu mai era poliţist, ci instructor.

Tilda nu spuse nimic, ci doar îl urmă.

Pe măsură ce se apropiau, se putea auzi un bubuit ritmic — uşa unuia dintre debarcadere era trântită de vânt. Aproape toate urmele din zăpadă păreau să ducă la această clădire anume.

Martin deschise uşa şi privi înăuntru.

— Asta e a lui?

— Nu ştiu… presupun că da.

Hoţii se tem întotdeauna de alţi hoţi, se gândi Tilda. Le place să aibă zăvoare bune la casele lor. Dacă Henrik Jansson uitase să încuie uşa, atunci trebuia să se fi întâmplat ceva neprevăzut.

Se apropie de Martin şi privi în întuneric. Erau un banc de lucru, câteva năvoade vechi, alte unelte şi scule de pescuit pe pereţi, dar cam atât.

— Nu e acasă, spuse Martin.

Tilda nu răspunse. Intră înăuntru şi se aplecă. Pe podeaua de lemn se vedeau picături mici şi strălucitoare.

— Martin! strigă ea.

El întoarse capul, iar ea arătă spre podea.

— Ce zici de asta?

Martin se aplecă.

— Sânge proaspăt, spuse el.

Tilda ieşi afară şi se uită în preajmă. Cineva fusese rănit, poate împuşcat sau înjunghiat, dar reuşise să părăsească zona.

Coborî pe pajiştea dinspre mare, unde vântul era încă şi mai puternic. În zăpadă erau urme neclare — un şir lung de urme de paşi înspre nord.

Tilda se gândi să urmeze şirul de-a lungul ţărmului, înfruntând direct vântul şi frigul aspru de pe mare, dar urmele aveau să dispară curând în zăpada care cădea.

Existau doar două case locuibile în limita la care se putea ajunge în mod rezonabil pe jos, din câte ştia Tilda: ferma familiei Carlsson, la nord-est, şi conacul de la Eel Point. Henrik Jansson, sau cine lăsase acele urme, părea să se îndrepte spre una din ele.

O pală violentă de vânt îi dădu Tildei un brânci. Se întoarse şi se îndreptă spre maşină, depărtându-se de ţărm.

— Unde mergi? strigă Martin în urma ei.

— E secret, răspunse ea, continuând să meargă spre maşina de poliţie.

Se urcă fără să se uite dacă el o urmărea sau nu. Apoi porni radioul de poliţie şi apelă centrala din Borgholm. Voia să raporteze presupusa altercaţie de lângă debarcadere şi să îi anunţe că se ducea în nord.

Nu răspunse nimeni.

Zăpada cădea tot mai deasă. Tilda porni motorul, învârti butonul de căldură la maximum şi dădu drumul la ştergătoarele de parbriz, după care demară încet.

Văzu în oglinda laterală lumina din interiorul Mazdei aprinzându-se, atunci când Martin deschise portiera. Apoi acesta aprinse farurile şi porni în urma maşinii ei, pe drumul de pietriş.

Tilda acceleră — apoi privi spre est şi văzu că orizontul dispăruse. Un perete gri-alburiu de zăpadă atârna deasupra mării. Se apropia rapid de coastă.

29

Joakim stătea în bucătărie la apus, privind ninsoarea dintre clădiri care se îndesea. Avea să fie un Crăciun alb la Eel Point.

Apoi privi spre uşa hambarului. Acum era închisă, iar în zăpadă nu se vedeau niciun fel de urme de paşi care să ducă spre ea. Nu mai fusese în hambar de seara trecută, dar nu se putea opri să se gândească la camera ascunsă.

O cameră pentru morţi, cu bănci de biserică.

Geaca lui Ethel zăcuse acolo, împăturită frumos pe una din bănci, printre toate celelalte amintiri. Joakim o lăsase acolo.

Katrine era cea care o pusese acolo. Probabil că găsise camera în cursul toamnei şi pusese geaca de blugi pe bancă, fără să-i spună lui Joakim. El nici măcar nu ştiuse că geaca e la Katrine.

Soţia lui avusese secrete faţă de el.

Doar atunci când o sună pe mama lui află că aceasta trimisese geaca la Eel Point. Până atunci el crezuse că Ingrid pusese pur şi simplu hainele lui Ethel într-o cutie şi o dusese în pod.

— Nu, am dat-o jos şi am împachetat-o în hârtie maro, spuse Ingrid. Apoi i-am trimis-o prin poştă lui Katrine… Cândva prin august.

— Dar de ce? întrebase Joakim.

— Păi… m-a rugat ea să i le trimit. Katrine m-a sunat vara trecută, voia să împrumute geaca. Voia să verifice ceva, a spus ea, aşa că i-am trimis-o.

Ingrid făcu o pauză.

— Nu ţi-a spus?

— Nu.

— Nu vorbeaţi unul cu celălalt?

Joakim nu răspunse. Ar fi vrut să spună că sigur că el şi cu Katrine vorbeau unul cu celălalt, că aveau încredere deplină unul în celălalt — dar îşi aminti de privirea ciudată pe care i-o aruncase ea în noaptea în care aflaseră că Ethel murise.

Katrine o îmbrăţişase pe Livia şi se uitase la Joakim cu nişte ochi strălucitori, de parcă se întâmplase ceva minunat.

După ce se lăsă întunericul la fereastra de la bucătărie, Joakim se apucă să pregătească cina. Probabil că ar fi fost puţin cam devreme să servească mâncare de Crăciun pe 23 decembrie, dar voia să pornească sărbătoarea cât mai repede posibil.

Anul trecut fusese la fel. Sora lui se înecase la începutul lui decembrie, iar numele ei nu fusese pomenit deloc în timpul Crăciunului — în schimb, Katrine şi Joakim aduseseră mai multe cadouri şi încă şi mai multă mâncare ca de obicei. Umpluseră Casa Merelor cu lumânări şi ornamente.

Dar desigur că încă aveau senzaţia că Ethel e acolo. Joakim se gândise la ea de fiecare dată când Katrine ridicase paharul ei cu cidru fără alcool.

Clipi ca să alunge lacrimile, continuând să răsfoiască reţetele din *Mâncăruri delicioase de Crăciun*, îşi dădu toată silinţa în bucătărie, în timp ce umbrele de la fereastră se lungeau.

Prăji felii de cârnaţi şi chiftele. Tăie brânza fâşii, rase varza şi încălzi costiţele. Fripse şunca coaptă, curăţă cartofii şi frecă pâinea condimentată, proaspăt coaptă, cu sirop şi apă. Aranjă pe farfurie ţipar, hering şi somon şi găti mâncarea solicitată special de copii: pui la grătar cu cartofi prăjiţi.

Joakim puse toate farfuriile pe masa din bucătărie, iar sub masă Rasputin primi un bol cu ton proaspăt.

La patru şi jumătate îi strigă pe Livia şi Gabriel.

— E timpul să mâncăm.

Copiii intrară şi se aşezară la masă.

— Multă mâncare, spuse Gabriel.

— Se cheamă masa de Crăciun, spuse Joakim. Luaţi o farfurie şi puneţi-vă câte un pic din toate.

Livia şi Gabriel făcură cum le spusese, până la un punct. Luară nişte pui şi cartofi prăjiţi, cartofi şi puţin sos, dar peştele şi varza rămaseră neatinse.

Joakim îi conduse în sufragerie şi familia se aşeză la masa mare de sub candelabru. Îşi turnă cidru şi le ură copiilor un început fericit al sărbătorilor de Crăciun. Aşteptă ca ei să-l întrebe de ce pusese şi al patrulea tacâm la masă, dar ei nu spuseră nimic.

Nu că Joakim ar fi crezut cu adevărat că în seara aceea Katrine avea să se întoarcă, dar cel puţin putea privi la locul ei gol şi îşi putea imagina că ea chiar stă acolo.

Aşa cum ar fi trebuit să fie.

Mama lui pusese un tacâm în plus la ultimul Crăciun. Dar bineînţeles că Ethel nu apăruse nici ea.

— Pot să mă ridic de la masă, tati? întrebă Livia după zece minute.

— Nu, spuse Joakim repede.

Vedea că farfuria ei e goală.

— Dar am mâncat tot.

— Chiar şi aşa, rămâi la locul tău.

— Dar vreau să mă uit la televizor.

— Şi eu, spuse Gabriel, care încă mai avea multă mâncare pe farfurie.

— E călărie la televizor, spuse Livia, ca şi cum acesta ar fi fost un argument decisiv.

— Rămâi la locul tău, spuse Joakim, pe un ton mai aspru decât intenţionase. E ceva important. Sărbătorim Crăciunul împreună.

— Eşti stupid, spuse Livia, privindu-l cu ură.

Joakim oftă.

— Sărbătorim împreună, repetă el, fără convingere.

După asta copiii tăcură, dar cel puţin rămaseră pe loc. Livia se duse cu farfuria la bucătărie, urmată de Gabriel. Amândoi se întoarseră cu câte o porţie de chiftele.

— Ninge tare de tot, tati, spuse Livia.

Joakim privi pe fereastră şi văzu fulgii mari învârtejindu-se.

— Bun. O să ne putem da cu sania.

Proasta dispoziţie a Liviei dispăru la fel de repede pe cât apăruse şi în curând ea şi cu Gabriel vorbeau despre cadourile de Crăciun de sub brad. Niciunul dintre ei nu părea preocupat de al patrulea scaun de la masă, în timp ce Joakim privea spre el încontinuu.

La ce se aşteptase? Ca uşa de la intrare să se deschidă şi Katrine să intre în sufragerie?

Vechiul ceas Mora de pe perete bătu doar o dată — era deja cinci şi jumătate şi aproape toată lumina dispăruse de la fereastră.

Când Joakim băgă în gură ultima chiftea şi se uită la Gabriel, văzu că fiul lui adoarme deja. În seara aceea mâncase de două ori mai multă mâncare ca de obicei, iar acum stătea nemişcat, privind în jos, spre farfuria goală, în timp ce i se închideau pleoapele.

— Gabriel, ce zici de un pui de somn? spuse el. Ca să poţi sta treaz mai mult în seara asta?

La început Gabriel dădu doar din cap, apoi spuse:

— Apoi ne putem juca. Tu şi cu mine. Şi Livia.

— Sigur că da.

Joakim îşi dădu seama brusc că fiul lui o uitase, probabil, pe Katrine. Dar ce îşi amintea el însuşi de când avea trei ani? Nimic.

Stinse lumânările, curăţă masa şi puse mâncarea în frigider. Apoi se duse la patul lui Gabriel şi îl înveli.

Livia nu voia să se culce atât de devreme. Voia să se uite la cai, aşa că Joakim mută televizorul mic în camera ei.

— E bine aşa? spuse el. Voiam doar să plec puţin.

— Unde? întrebă Livia. Nu vrei să vezi călăria?

Joakim scutură din cap.

— N-o să stau mult, spuse el.

Apoi se duse şi luă cadoul lui Katrine de sub brad. Se duse în hol, cu cadoul şi cu o lanternă, şi îşi luă un pulover gros şi o pereche de ghete.

Era gata.

Se opri în faţa oglinzii şi se uită la el. În întunericul coridorului de-abia dacă se vedea în sticla acesteia şi avu impresia că vede contururile camerei prin trupul său.

Joakim se simţea ca o fantomă, una dintre apariţiile care bântuiau conacul. Se uită la tapetul englezesc alb din jurul oglinzii şi la pălăria de paie veche care atârna pe perete, ca un fel de simbol al vieţii la ţară.

Dintr-odată, totul i se păru complet lipsit de sens — de ce continuaseră el şi Katrine an de an renovarea şi decorarea? Casele în care locuiseră deveniseră din ce în ce mai mari; imediat ce un proiect era terminat, se apucau de următorul şi făceau tot posibilul să elimine orice urmă a oamenilor care locuiseră acolo înainte. De ce?

Un mieunat scăzut îi întrerupse gândurile. Joakim se întoarse şi văzu o fiinţă mică, cu patru picioare, aşezată pe carpetă.

— Vrei să mergi afară, Rasputin?

Ieşi pe veranda închisă cu sticlă, dar pisica nu îl urmă. Privi spre el, apoi se furişă în bucătărie.

Vântul şuiera în jurul casei, zguduind geamurile mici ale verandei.

Joakim deschise uşa de afară şi simţi cum vântul pune stăpânire pe el; acum bătea în rafale puternice şi părea să se înteţească mereu, transformând fulgii de zăpadă în cioburi ascuţite ca acele, învârtejindu-se în curte.

Coborî precaut treptele, mijindu-şi ochii din cauza zăpezii.

Cerul de deasupra mării părea mai întunecat ca oricând, ca şi cum soarele ar fi dispărut pentru totdeauna în Baltica. Stratul de nori de deasupra apei era un joc de umbre ameninţător din petice gri şi negre — norii de zăpadă imenşi de la nord-est începuseră să coboare, apropiindu-se de coastă.

Se apropia furtuna.

Joakim merse pe cărarea de piatră dintre clădiri, prin vânt şi zăpadă. Îşi aminti avertismentul lui Gerlof, că dacă ieşeai în viscol te puteai rătăci — dar deocamdată pe pământ era doar un strat subţire de zăpadă, iar o scurtă plimbare până la hambar nu părea să implice riscuri prea mari.

Se apropie de uşa lată şi o deschise.

Înăuntru nu mişcă nimic.

Văzu o rază de lumină cu coada ochiului, ceea ce îl făcu să se oprească şi să întoarcă capul. Era lumina de la faruri. Hambarul acoperea turnul de nord, dar cel de sud îşi trimitea spre el strălucirea roşie.

Joakim intră în hambar şi simţi ca şi cum vântul l-ar fi împins de la spate, de parcă ar fi vrut să vină cu el. Dar Joakim închise uşa, trântind-o.

După câteva secunde aprinse lumina.

Becurile atârnau ca nişte sori mici şi galbeni în spaţiul întunecos al hambarului. Nu reuşeau să alunge umbrele de lângă pereţii de piatră.

Joakim auzea prin acoperiş urletul vântului, dar cadrul de grinzi solide nu se clintea. Clădirea supravieţuise multor furtuni.

În pod era peretele cu numele lui Katrine şi al tuturor celorlalţi care muriseră, dar Joakim nu urcă scara nici în seara asta. În schimb, trecu pe lângă boxele în care stătuseră vitele, în fiecare iarnă.

Podeaua de piatră din cea mai îndepărtată boxă încă era curăţată de praf şi fân.

Joakim se lăsă în genunchi şi apoi pe burtă. Se strecură încet prin deschizătura îngustă de sub scândurile de lemn, cu lanterna într-o mână şi cadoul lui Katrine în cealaltă.

Dincolo de peretele fals se ridică şi aprinse lanterna. Raza acesteia era slabă şi avea să aibă nevoie în curând de baterii noi, dar cel puţin putea să vadă scara care ducea sus, în întuneric.

Joakim ascultă, dar totul era încă tăcut în hambar.

Putea să rămână acolo sau să urce. Ezită. Doar pentru o clipă, se gândi la faptul că venea o furtună şi că Livia şi Gabriel erau singuri în casă.

Apoi ridică piciorul drept şi îl puse pe treapta de jos.

Gura lui Joakim era uscată, iar inima îi bubuia, dar era mai degrabă nerăbdător decât înfricoşat. Se apropia, treaptă cu treaptă, de deschizătura din tavan. Nu ar fi vrut să fie nicăieri altundeva decât unde era acum.

Katrine era aproape, simţea asta.

Markus s-a întors pe insulă şi voia să mă vadă, dar nu la Eel Point. Trebuia să merg în Borgholm ca să mă întâlnesc cu el într-o cafenea.

Torun, care acum de-abia dacă mai sesiza diferenţa dintre lumină şi întuneric, mi-a spus să cumpăr cartofi şi nişte făină. Făină şi legume rădăcinoase, cu asta trăiam.

S-a dovedit a fi o întâlnire finală, într-un oraş care încă aştepta iarna, în ciuda faptului că era începutul lui decembrie.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1962

Termometrul arată zero grade, dar în Borgholm nu e zăpadă deloc. Port haina mea veche de iarnă şi mă simt ca o verişoară de la ţară, ceea ce şi sunt, în timp ce merg pe străzile drepte ale oraşului.

Markus s-a întors pe insulă ca să-şi viziteze părinţii din Borgholm şi să mă vadă pe mine. E în permisie, de la cazarma din Eksjö, şi poartă uniforma lui gri de soldat, cu pliuri elegante la pantaloni.

Cafeneaua unde ne-am înţeles să ne întâlnim e plină de doamne decente şi onorabile, care mă studiază în timp ce intru înăuntru din frig — cafenelele din micile oraşe suedeze nu sunt teritoriul tinerilor, nu încă.

— Bună, Mirja.

Markus se ridică politicos, în timp ce eu mă apropii de masă.

— Bună, îi răspund eu.

Markus mă îmbrăţişează uşor şi stângaci, iar eu observ că a început să folosească after shave.

Nu ne-am văzut de mai multe luni şi la început atmosfera e tensionată, dar începem, încet, să vorbim. Eu nu am prea multe să-i spun despre Eel Point — adică, de când a plecat el nu s-a întâmplat nimic acolo. Dar îl întreb despre viaţa lui de soldat şi dacă locuieşte într-un cort, precum cel pe care îl construisem noi în pod, iar el spune că da, când merge la instrucţie. Compania lui a fost în Norrland, îmi spune el, unde erau minus treizeci de grade. Ca să se încălzească, trebuiau să adune atât de multă zăpadă în jurul cortului, încât arăta ca un iglu.

Tăcerea se aşterne între noi, la masă.

— Mă gândeam că am putea continua până la primăvară, spun eu în cele din urmă. Dacă vrei. Aş putea să mă mut mai aproape de tine, în Kalmar sau undeva, apoi după ce scapi am putea trăi în acelaşi oraş…

Sunt nişte planuri vagi, dar Markus îmi zâmbeşte.

— Până la primăvară, spune el, mângâindu-mă pe obraz cu palma.

Zâmbetul lui se lăţeşte şi el adaugă încet:

— Ai vrea să vezi apartamentul părinţilor mei, Mirja? E chiar după colţ. Ei nu sunt acasă astăzi, dar eu încă mai am vechea mea cameră…

Dau din cap că da şi mă ridic de pe scaun.

Facem dragoste pentru prima şi ultima oară în camera pe care Markus o avea când era copil. Patul lui e prea mic, aşa că tragem salteaua pe podea şi ne întindem pe ea. Apartamentul e tăcut în jurul nostru, dar noi îl umplem cu sunetul respiraţiilor noastre. La început sunt îngrozită că părinţii lui o să vină, dar după o vreme uit de ei.

Markus e lacom, însă precaut. Cred că şi pentru el e prima oară, dar nu îndrăznesc să întreb.

Sunt suficient de precaută? Deloc. Nu am niciun mijloc de protecţie — era ceva ce nu mi-aş fi imaginat niciodată că o să se întâmple. Şi tocmai de asta e atât de minunat.

Jumătate de oră mai târziu ne despărţim în stradă. E un rămas-bun scurt, în vântul aspru, cu o ultimă îmbrăţişare stângace, prin straturile de haine.

Markus se întoarce în apartament să îşi facă bagajele, înainte să ia feribotul spre golf, iar eu mă duc la staţia de autobuz, ca să o iau înapoi spre nord.

Sunt singură, dar încă simt căldura lui pe trup.

Mi-ar fi plăcut să iau trenul, dar trenurile nu mai merg. Tot ce pot să fac e să mă sui în autobuz.

Pasagerii, puţini la număr, stau într-o atmosferă posomorâtă, dar îmi convine. Mă simt ca un paznic de far în drum spre un serviciu de şase luni la capătul lumii.

Când cobor la sud de Marnäs e seară, iar vântul e muşcător de rece. Din băcănia din Rörby cumpăr alimente pentru mine şi Torun, apoi mă întorc acasă pe jos, pe drumul de coastă.

Când o iau pe drumul spre Eel Point, văd nori gri ca ardezia în largul mării. Vânturi puternice vin spre insulă, iar eu grăbesc pasul. Când vine viscolul trebuie să fii înăuntru, altfel se poate întâmpla ce i s-a întâmplat şi lui Torun în turbărie. Sau chiar mai rău.

Când ajung acasă cele mai multe ferestre sunt în întuneric, dar în camera noastră mică e o sclipire caldă şi galbenă.

Exact când sunt pe punctul de a intra la Torun, văd cu coada ochiului că ceva pâlpâie lângă apă.

Întorc capul şi văd că farurile au fost pornite înainte de căderea nopţii.

Farul de nord e aprins şi el, strălucind cu o lumină albă constantă.

Pun sacoşa cu mâncare pe trepte şi traversez curtea, înspre ţărm. Farul de nord continuă să strălucească.

În timp ce eu privesc fix la turn, ceva trece rapid pe lângă mine, pe pământ, un obiect neclar şi dreptunghiular.

Chiar înainte să ajung lângă el şi să îl ridic, ştiu ce e.

O pânză. Una din picturile lui Torun cu viscolul.

— Deci te-ai întors, Mirja? Spune o voce de bărbat. Unde ai fost?

Mă întorc. E Ragnar Davidsson, pescarul de ţipari, care vine spre mine dinspre casă. Poartă haina lui de cauciuc sclipitoare şi nu vine cu mâinile goale.

În braţe cară un teanc mare de picturi de ale lui Torun — cincisprezece sau douăzeci.

Îmi amintesc ce a spus despre ele în pavilion: *e doar negru şi gri, spune el. Doar o grămadă de culori întunecate… arată ca o mizerie.*

— Ragnar… spun eu. Ce faci? Unde duci picturile mamei mele?

El trece pe lângă mine, fără să se oprească, şi răspunde:

— În mare.

— Ce ai spus?

— Nu e loc pentru ele, strigă el din mers. Am preluat eu magazia pavilionului. O să-mi ţin acolo năvoadele pentru ţipari.

Mă uit îngrozită la el, apoi la lumina albă fantomatică a farului de nord. Apoi mă întorc cu spatele la mare şi la vânt şi mă grăbesc spre casă şi spre Torun.

30

Vântul de pe coastă se transformase în furtună. Rafalele zguduiau maşina, iar Tilda strângea cu putere volanul.

Viscol, se gândi ea.

Zăpada care cădea se învârtejea peste drum, ca o peliculă alb-negru, rotindu-se în lumina farurilor. Tilda încetini şi se apropie mai mult de parbriz, ca să poată vedea drumul din faţa ei.

Ninsoarea semăna tot mai mult cu un fum alb şi gros învolburându-se deasupra coastei. Zăpada începea să se depună peste tot unde se putea lipi, iar în curând se transforma în nămeţi.

Tilda ştia cât de repede se poate întâmpla. Viscolul transforma stepa într-un deşert alb şi îngheţat, imposibil de străbătut cu maşina, peste tot pe insulă. Până şi snowmobilele se scufundau şi se împotmoleau în nămeţi.

Acum mergea spre nord, în timp ce Martin încă o urmărea. Martin nu voia să renunţe — dar ea trebuia să uite de el şi să se concentreze la privitul în faţă.

Nămeţii acopereau drumul şi roţile făceau cu greu aderenţă la suprafaţă cum trebuia. Era ca şi cum ai conduce prin vată.

Tilda se uita după faruri ale maşinilor care se apropiau, dar totul era cenuşiu dincolo de zăpada care cădea.

Când ajunse undeva în zona turbăriei, drumul din faţa maşinii dispăru complet în zăpada şfichiuitoare, iar Tilda se uită în zadar după semnele care arătau unde erau marginile drumului. Fie fuseseră deja luate de vânt, fie nu fuseseră puse.

Observă în oglinda retrovizoare că maşina lui Martin se apropia — iar asta a fost, în parte, ceea ce o făcu să greşească. Privi în oglindă cu o secundă prea mult şi nu observă curba din întunericul din faţă. Decât când era prea târziu.

Tilda trase de volan spre dreapta, în direcţia curbei drumului, dar nu suficient. Dintr-odată, roţile din faţă se înfipseră în zăpadă.

Maşina de poliţie se opri cu un zgâlţâit violent. O clipă mai târziu, Tilda simţi un zgâlţâit şi mai violent şi auzi sunet de sticlă spartă. Maşina fusese împinsă în faţă şi se oprise, împotmolită în canalul de lângă turbărie.

Maşina lui Martin intrase în a ei.

Tilda se îndreptă încet de spate, lângă volan. Coastele şi ceafa ei păreau să fie în regulă.

Călcă acceleraţia, încercând să iasă din nou pe drum, dar roţile din spate patinau în zăpadă, nereuşind să găsească o priză.

— La dracu'.

Tilda opri motorul şi încercă să se calmeze.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe Martin cum deschide portiera maşinii şi coboară în zăpadă. Vântul îl făcea să se clatine uşor.

Tilda deschise şi ea portiera.

Furtuna venea urlând peste drum, iar peisajul gri-negru o făcu pe Tilda să se gândească la tabloul cu viscolul pe care îl văzuse la Eel Point. Când se îndepărtă de maşină, vântul o înşfăcă şi păru că vrea să o târască spre turbărie, dar Tilda se luptă cu el şi avansă pe pipăite pe lângă maşină.

Partea din faţă a maşinii era băgată drept în şanţ. Maşina stătea într-un astfel de unghi încât una dintre roţile din spate, cea de pe partea dreaptă, era de fapt în aer.

Zăpada învolburată începuse să se adune lângă portiere şi acoperea deja roţile.

Tilda îşi croi drum de-a lungul părţii laterale a maşinii, cu mâna pe cascheta de poliţist ca să nu-i zboare, şi se apropie de Martin.

În sfârşit, se decisese cum să-l trateze: nu ca pe un fost instructor de la Academia de Poliţie, nu ca pe un fost iubit, ci ca pe un muritor obişnuit. Un civil.

— Erai prea aproape! spuse ea pe deasupra vântului.

— Ai călcat frâna! îi strigă el înapoi.

Ea scutură din cap.

— Nimeni nu ţi-a cerut să vii după mine, Martin.

— Ei bine, ai maşină cu radio, spuse el. Cheamă camionul de tractare.

— Nu-mi spune ce să fac.

Tilda îi întoarse spatele, dar ştia că are dreptate. Avea să sune — deşi probabil că în seara asta toate camioanele de tractare lucrau non-stop.

Martin se sui înapoi în Mazda sa, iar Tilda intră cu greu înapoi la căldura şi liniştea maşinii de poliţie. Odată ajunsă înăuntru, folosi radioul ca să sune a doua oară la Borgholm — iar de data aceasta din difuzor chiar îi răspunse o voce aspră.

— Centrul de comandă? spuse ea. Aici 1217, terminat.

— 1217, recepţie.

Recunoscu vocea. Hans Majner era la radio şi vorbea mai repede ca de obicei.

— Care e situaţia? întrebă Tilda.

— Haos... mai mult sau mai puţin haos complet, spuse Majner. Se pune problema dacă să închidă sau nu complet podul.

— Să îl închidă?

— Da, peste noapte.

În cazul acesta însemna că vânturile de deasupra insulei ajunseseră deja la nivelul de furtună, îşi dădu seama Tilda — podul Öland era închis pentru trafic doar când era vreme extrem de proastă.

— Şi tu unde eşti, 1217? întrebă Majner.

— Lângă Offermosse, pe drumul de est, spuse Tilda. M-am blocat.

— Am înţeles, 1217... Ai nevoie de ajutor?

Majner continuă, cu o voce care suna ca şi cum chiar i-ar fi păsat:

— O să trimitem pe cineva, dar o să dureze puţin. Pe dealul de lângă ruinele castelului s-a înţepenit un camion de-a curmezişul drumului, aşa că acum toate maşinile noastre sunt acolo.

— Şi plugurile de zăpadă?

— Lucrează doar pe drumurile principale... troienele se formează tot timpul la loc.

— Am înţeles. La fel şi aici.

— Dar o vreme eşti în regulă, 1217, nu-i aşa?

Tilda ezită. Nu voia să pomenească faptul că Martin era cu ea.

— Nu am cafea, dar o să mă descurc, spuse ea. Dacă se face mai frig, o să mă duc la cea mai apropiată casă.

— Am înţeles, 1217, o să notez asta, spuse Majner. Succes, Tilda. Terminat.

Tilda puse microfonul radioului la loc şi rămase unde era, în spatele volanului. Nu se putea hotărî ce să facă şi privi în oglinda retrovizoare, dar parbrizul din spate era deja acoperit cu o pătură groasă de zăpadă.

În cele din urmă îşi luă telefonul mobil şi sună un număr din Marnäs. Cineva răspunse după ce sună de trei ori, dar vântul urla atât de tare în afara maşinii, încât nu putea să distingă cuvintele. Ridică vocea.

— Gerlof?

— La telefon.

Vocea părea liniştită şi distantă.

— Sunt Tilda! strigă ea.

Auzi un hârşâit în ureche. Recepţia era proastă acolo, dar Tilda auzi întrebarea:

— Sper că nu eşti pe drum, în viscol?

— Ba da, sunt în maşină… pe drumul de coastă. Lângă Eel Point.

Gerlof spuse ceva inaudibil.

— Ce? ţipă Tilda în telefonul ei mobil.

— Am spus că asta nu e bine.

— Nu…

— Cum te simţi?

— Bine. Numai că…

— Dar chiar te simţi bine, Tilda? o întrerupse Gerlof, vorbind mai tare. În inima şi sufletul tău, vreau să spun?

— În ce? Ce-ai spus?

— Păi, mă întrebam doar dacă nu cumva eşti nefericită… în geanta cu casetofonul era o scrisoare.

— O scrisoare?

Dar dintr-odată Tilda îşi dădu seama despre ce vorbea Gerlof. Nu se mai gândise la nimic altceva decât la muncă şi la Henrik Jansson în ultimele câteva zile, uitând complet de viaţa ei privată. Acum îşi amintea.

— Scrisoarea nu-ţi era adresată ţie, Gerlof, spuse ea.

— Nu, dar…

Vocea se pierdu într-un şuierat electrostatic, apoi reveni:

— … nu era lipită.

— Aşa, spuse ea. Deci ai citit-o?

— Am citit primele câteva rânduri… şi apoi am mai citit puţin la sfârşit.

Tilda închise ochii. Era prea obosită şi neliniştită ca să fie furioasă că Gerlof scotocise prin geanta ei.

— Poţi s-o rupi, fu tot ce spuse ea.

— Vrei s-o distrug?

— Da. Arunc-o.

— Bine, aşa o să fac, spuse Gerlof. Dar tu te simţi bine?

— Mă simt aşa cum merit să mă simt.

Gerlof spuse ceva încet, dar ea nu înţelese ce anume.

Tilda voia să-i povestească totul, dar nu putea. Nu putea să-i spună că soţia lui Martin rămăsese însărcinată în timp ce el se întâlnea cu ea. Fusese pur şi simplu fericită şi mulţumită că Martin e cu ea — chiar şi în noaptea când începuseră durerile lui Karin. La miezul nopţii el plecase spre spital, plin de scuze pentru că ratase naşterea fiului său.

Tilda oftă şi spuse:

— Ar fi trebuit să-i pun capăt cu mult timp în urmă.

— Da, da, spuse Gerlof. Dar presupun că acum i-ai pus capăt.

Tilda se uită în oglinda retrovizoare.

— Da.

Apoi privi prin parbriz. Zăpada continua să se înalţe, iar Tilda de-abia dacă mai vedea afară. Maşina se transforma într-un troian de zăpadă.

— Cred că ar fi mai bine să ies de aici, îi spuse ea lui Gerlof.

— Poţi să mergi cu maşina prin zăpadă?

— Nu… maşina s-a împotmolit.

— Atunci trebuie să ajungi la Eel Point, spuse Gerlof. Dar ai grijă la ochi în timp ce mergi… viscolul suflă nisip şi pământ împreună cu zăpada.

— Bine.

— Şi în niciun caz să nu te aşezi să te odihneşti, Tilda, indiferent cât de obosită eşti.

— Nu, sigur că nu. Te sun în curând, spuse Tilda, închizând telefonul mobil.

Apoi inspiră aerul cald din interiorul maşinii pentru ultima oară, deschise portiera şi păşi afară, în zăpadă.

Vântul se înghesui în ea, urlându-i în urechi şi trăgând-o în toate părţile. Tilda încuie maşina şi începu să meargă de-a lungul drumului, cu tot atâta trudă ca un scufundător cu cizme de plumb pe fundul mării.

Martin coborî geamul, când Tilda ajunse lângă maşina lui. Clipi în vânt şi ridică vocea:

— Vine cineva?

Tilda scutură din cap şi strigă înapoi:

— Nu putem să rămânem aici!

— Ce?

Tilda arătă spre est.

— E o casă acolo!

Martin dădu din cap şi ridică geamul. Câteva secunde mai târziu coborî din maşină, o încuie şi se luă după ea.

Tilda păşi prin zăpada ca o pudră care se învârtejea deasupra asfaltului. Apoi coborî în şanţ şi sări peste un zid de piatră.

Tilda deschidea calea către Eel Point, cu Martin la câţiva paşi în urma ei. Avansarea era lentă. De fiecare dată când înălţa capul să privească prin vânt, era ca şi cum ar fi fost biciuită cu rămurele îngheţate de mesteacăn. Trebuia să meargă atent, aproape lăsându-se pe vine ca să nu fie răsturnată.

Tilda purta doar o pereche de ghete joase în picioare şi deja îşi dorea să fi avut schiuri. Sau rachete de zăpadă.

În cele din urmă se întoarse cu spatele la vânt şi întinse braţele spre silueta întunecată din spatele ei.

— Vino! strigă ea.

Martin începuse deja să tremure de frig. Era îmbrăcat cu o geacă de piele subţire şi nu avea nimic pe cap.

Era doar vina lui că avea haine neadecvate, dar ea îi întinse mâna oricum.

Martin o apucă fără un cuvânt. Se strânseră unul lângă celălalt şi continuară să meargă spre casa de la Eel Point.

31

Henrik Jansson îşi croia drum prin zăpada orbitoare. Îşi lăsă capul în piept, în vântul care urla, având doar o idee vagă unde e.

Se gândi că ajunsese la pajiştile de lângă ţărm, la sud de farurile de la Eel Point, dar nu le putea vedea. Zăpada îi zgâria ochii.

Prostule. Ar fi trebuit să rămână în casă. Întotdeauna rămânea în casă când venea viscolul.

Într-un weekend de ianuarie, când el avea şapte ani şi rămăsese la casa bunicilor lui, avusese un coşmar: o haită de lei mugind pândise în camera lui în timpul nopţii.

Când se trezise dimineaţă, leii dispăruseră. Totul era tăcut în casă, dar când se dăduse jos din pat şi privise afară, pământul dintre clădiri sclipea alb.

— A fost o furtună în timpul nopţii, îi explicase bunicul lui, Algot.

Zăpada vălurită ajungea aproape până la pervazul ferestrelor — Henrik nu putea deschide uşa de la intrare.

— Cum îţi dai seama, bunicule… că e viscol?

— Nu ştii când se apropie viscolul, spusese Algot. Dar ştii când soseşte.

Iar Henrik ştiu, acolo, pe malul Balticii. Ăsta era viscolul. Furtuna dinainte ca el să înceapă nu fusese decât un avertisment.

Secera lui Algot se bălăbănea în vânt, trăgându-l în jos. Henrik fu obligat să o lase să cadă în zăpadă, dar păstră toporişca. Făcea trei paşi pe pământul tare, îngheţat, se lăsa pe vine şi se odihnea. Apoi încă trei paşi.

După o vreme începu să aibă nevoie de odihnă la fiecare pas.

Stratul subţire de gheaţă de pe mare era sfărâmat în bucăţi de valurile tot mai puternice. Henrik auzea huruitul prelung, rostogolit, dar nu mai putea să vadă marea — nu mai vedea nimic, în nicio direcţie.

Durerile din stomac se potoliseră. Putea fi efectul vântului îngheţat, care reducea sângerarea, dar în acelaşi timp simţea cum întregul lui corp amorţeşte încet.

Conştiinţa lui începu să se îndepărteze — uneori era atât de departe, încât parcă ar fi plutit alături de trupul său.

Henrik se gândi la Katrine, femeia care se înecase la Eel Point. Îi făcuse plăcere să sableze şi să înlocuiască podelele pentru ea. Era mică şi blondă, ca şi Camilla.

Camilla.

Îşi aminti căldura ei, când stăteau în pat. Dar acest gând dispăru rapid în vânt.

Era prea târziu să se mai întoarcă la debarcaderele de la Enslunda şi oricum nici măcar nu mai ştia unde sunt. Şi unde erau farurile alea nenorocite? Henrik privi în vânt şi întrezări scurt o lumină pâlpâitoare în depărtare — deci mergea în direcţia cea bună.

Inspiră, avansă, expiră.

Apoi primi un brânci puternic din direcţia mării, care îl opri în mijlocul unui pas. Forţa vântului crescuse iar, deşi Henrik crezuse că asta era imposibil.

Căzu în genunchi. În acelaşi timp scăpă toporişca în zăpadă, dar reuşi să o ridice iar, cu enormă greutate, şi îi băgă coada în geacă. Toporişca era pentru fraţii Serelius, nu trebuia să o piardă.

Se târî spre nord sau cel puţin în direcţia în care credea el că e nordul. Nu avea altceva de făcut; dacă se oprea să se odihnească în furtună, în curând ar fi murit îngheţat.

Hoţii merită să fie călcaţi în picioare, îl auzea pe bunicul său spunând. *Nu sunt buni de altceva decât de îngrăşământ şi hrană la peşti*.

Henrik scutură din cap.

Nu, bunicul lui putuse să aibă încredere în el întotdeauna. Singurii oameni pe care îi înşelase erau profesorii lui, unii prieteni, părinţii şi pe John, şeful lui de la compania de podele. Şi proprietarii caselor. Şi Camilla, bineînţeles; uneori o minţise, atunci când erau împreună, iar în cele din urmă ea nu îl mai putuse suporta.

O şurubelniţă în stomac, poate că asta era ce meritase.

Dintr-odată ceva se agăţă de el. Henrik se panică, apoi îşi dădu seama că erau doar frunzele lungi de papură, care se învârtejeau în vânt.

Se opri, închise ochii şi se ghemui în vijelia de gheaţă. Dacă s-ar fi relaxat doar şi ar fi încetat să se mai lupte, în curând totul i-ar fi amorţit complet, stomacul şi restul corpului.

Oare moartea era caldă sau rece? Sau ceva între?

Undeva în mintea lui erau fraţii Serelius, cu zâmbetele lor largi. Asta îl puse din nou în mişcare.

32

Joakim stătea în hambar, ascultând vântul care urla deasupra acoperişului imens. Simţea puterea acestuia prin grinzi şi prin foile de azbest, dar cel puţin nu putea ajunge la el.

Urcase scara cu câteva minute în urmă şi era din nou în camera din spatele podului de fân.

Totul era tăcut aici. Acoperişul ascuţit de sus, de deasupra lui, îi dădea senzaţia că păşise într-o biserică.

Bateriile lanternei lui erau aproape moarte, dar încă putea să distingă în întuneric băncile de biserică. Şi toate obiectele vechi care zăceau pe ele.

Aceasta era camera de rugăciune pentru cei care muriseră la Eel Point; aici se adunau de fiecare Crăciun.

Joakim era sigur de asta. Aveau să vină în seara asta sau mâine? Nu conta, el avea să rămână aici şi s-o aştepte pe Katrine.

Joakim avansă încet pe culoarul îngust dintre bănci, privind la obiectele morţilor.

Se opri lângă banca din faţă şi lumină cu lanterna geaca de blugi care stătea acolo, frumos împăturită.

O lăsase exact acolo unde o găsise — de-abia dacă îndrăznise să o atingă în noaptea aceea. Luase cartea scrisă

de Mirja Rambe la el în dormitor şi începuse s-o citească, dar nu voia în casă geaca lui Ethel. Îi era teamă că Livia ar începe să viseze iar despre mătuşa ei.

Joakim întinse mâna şi pipăi stofa, ca şi cum atingerea ei i-ar fi putut oferi răspunsuri la toate întrebările.

Când apucă o mânecă, ceva foşni şi căzu pe podea.

Era o bucată mică de hârtie.

Se aplecă şi o luă de jos, văzând că pe ea scria o singură propoziţie cu cerneală. La raza slabă a lanternei, Joakim citi cuvintele, care fuseseră apăsate tare pe hârtie:

ASIGURĂ-TE
CĂ TÂRFA AIA DROGATĂ
DISPARE

Joakim se dădu încet în spate, cu biletul în mână.

Târfa aia drogată.

Joakim citi de mai multe ori cele şase cuvinte de pe bilet şi îşi dădu seama că nu era un mesaj către Ethel. Mesajul fusese scris pentru el şi Katrine.

Asigură-te că târfa aia drogată dispare.

Dar el nu îl mai văzuse niciodată.

Hârtia nu fusese atacată de umezeală, iar cerneala era neagră şi clară, astfel că biletul nu avea cum să fi fost în buzunarul lui Ethel atunci când aceasta căzuse în apă.

Biletul fusese pus acolo mai târziu, îşi dădu seama Joakim. Probabil de către Katrine, după ce făcuse rost de geacă de la mama lui Joakim.

Joakim îşi aminti de nopţile în care Ethel stătea în stradă şi striga la Casa Merelor. Uneori văzuse cum perdelele vecinilor sunt date la o parte. Feţe palide şi îngrozite priveau spre Ethel.

Un bilet cu un îndemn de la vecini. Probabil Katrine îl găsise în cutia poştală într-o zi, când era singură acasă, îl citise şi îşi dăduse seama că lucrurile nu mai pot continua aşa. Vecinii se săturaseră de atâtea ţipete, noapte de noapte.

Toată lumea se săturase de Ethel. Trebuia făcut ceva.

Joakim era acum foarte obosit şi se lăsă pe bancă, lângă geaca lui Ethel. Continuă să privească la biletul din mâna sa, până când auzi un hârşâit uşor, peste zgomotul vântului.

În hambar era cineva.

Când farul de nord se aprinde, cineva urmează să moară la Eel Point. Auzisem povestea asta, dar în seara aceea în care am ajuns acasă din Borgholm şi am văzut lumina albă din turnul de nord nu m-am gândit la asta. Eram prea şocată după ce îl văzusem pe Ragnar Davidsson cum cară tablourile lui Torun spre apă, fără să dea cea mai mică atenţie ţipetelor mele.

Scăpase în zăpadă câteva pânze făcute sul, iar eu am încercat să le adun, dar au fost smulse de vânt. Când am ajuns în casă nu aveam în mâini decât două tablouri.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1962

Cu vântul în spate, alerg spre intrarea în pavilion şi intru în camera din mijloc, în ciuda faptului că ştiu ce o să văd acolo.

Pereţi albi şi goi.

Aproape toate picturile lui Torun cu viscolul au dispărut din magazie — mai sunt doar câteva făcute sul pe podea, dar şi mai multe mormane de năvoade de pescuit.

Uşa de la capătul nostru de casă e închisă, dar eu ştiu că Torun stă acolo. Nu mă pot duce la ea, nu-i pot spune ce s-a întâmplat, aşa că mă las să cad pe podea.

Sus, pe masă, sunt un pahar pe jumătate plin şi o sticlă. Nu erau acolo înainte.

Mă apropii repede de el, bag nasul în pahar şi miros lichidul limpede. E şnaps — probabil raţia cu care se încălzeşte Davidsson.

Din loc în loc, în jurul casei, sunt sticle asemănătoare cu diferite conţinuturi, şi gândindu-mă la ele, ştiu ce urmează să fac.

Nu-l văd nicăieri pe Davidsson. Când traversez grăbită curtea interioară, deschid uşa hambarului şi mă furişez în întuneric. Mă descurc fără nicio lumină în penumbra de acolo; pătrund mai adânc, până la gunoaie şi la comorile ascunse. Într-un colţ e un container special — un container pe care cineva a desenat o cruce neagră. Mă întorc în pavilion cu ea.

Ajunsă în magazie, golesc mare parte din şnapsul lui Davidsson pe unul din mormanele lui de năvoade care put a smoală, apoi umplu sticla cu aceeaşi cantitate de lichid limpede şi aproape nemirositor din container.

În colţ e un dulap de lemn; ascund containerul acolo.

Apoi mă aşez din nou pe podea şi aştept.

După cinci sau zece minute se aude uşa zgâlţâindu-se. Urletul vântului creşte în intensitate, după care zgomotul este acoperit de un bubuit.

O pereche de cizme grele păşesc pe verandă şi tropăie în sus şi în jos ca să scuture zăpada de pe ele; recunosc mirosul de transpiraţie şi smoală.

Ragnar Davidsson intră în cameră şi se uită la mine.

— Deci unde ai fost? întreabă el. Ai dispărut pur şi simplu azi-dimineaţă.

Nu răspund. Singurul lucru la care mă pot gândi e ce o să-i spun lui Torun despre tablouri. Nu trebuie să afle ce s-a întâmplat.

— Cu vreun tip, bineînţeles, spune Davidsson, răspunzându-şi singur la întrebare.

Îmi dă încet târcoale, pe podeaua de ciment, iar eu îi acord o ultimă şansă. Înalţ capul şi arăt spre mal.

— Trebuie să mergem şi să aducem tablourile.

— Nu e posibil.

— Ba e. Trebuie să mă ajuţi.

El scutură din cap şi se apropie de masă.

— Deja au dispărut… sunt în drum spre Gotland. Le-au luat vântul şi valurile.

Îşi umple paharul, pe care îl duce la gură.

Aş putea să-l previn, dar nu spun nimic. Privesc doar cum bea — trei gâturi sănătoase care aproape golesc paharul.

Apoi îl pune la loc pe masă, plescăie din buze şi spune:

— Bun, micuţă Mirja… deci ce ţi-ar plăcea să faci acum?

33

Henrik se trezi descoperind că bunicul său mort stătea în picioare lângă el, ca o umbră în zăpada învolburată ca o pulbere. Algot se aplecă şi îşi ridică piciorul încălţat în cizmă.

Mişcă-te! Vrei să mori?

Simţi lovituri puternice în picioare şi în tălpi, de nenumărate ori.

Ridică-te în picioare! Hoţ nenorocit!

Henrik ridică încet capul, îşi şterse zăpada de pe ochi şi îşi miji pleoapele în timp ce privea în vânt. Fantoma bunicului său dispăruse, dar în depărtare vedea un proiector care mătura încet cerul de noapte. Lumina roşie ca sângele făcea ca perdelele de zăpadă de deasupra lui să sclipească.

Puţin mai încolo i se păru că vede altă lumină. O lumină albă constantă.

Luminile de la farurile gemene din Eel Point.

Henrik se chinuise să avanseze prin zăpadă metru cu metru, într-o stare de năuceală, dar până la urmă reuşise.

Blugii lui erau uzi leaorcă; apa era cea care îl trezise. Valurile de furtună erau atât de înalte încât se rostogoleau

peste mal, inundându-i picioarele cu spumă, deşi el zăcea culcat undeva sus, pe iarbă.

Se ridică încet în picioare, cu spatele la mare. Mâinile îi amorţiseră, ca şi picioarele, dar putea să se mişte.

Picioarele tremurătoare ale lui Henrik mai aveau puţină forţă, aşa că el porni din nou, cu braţele bălăngănindu-se pe lângă el.

Un obiect dreptunghiular de lemn se mişcă în geaca lui, iar ceva rece ca gheaţa, din oţel, îi înţepa gâtul.

Era toporişca bunicului său — îşi aminti că şi-o băgase în geacă, dar nu îşi amintea şi de ce o luase cu el.

Apoi îşi aminti: fraţii Serelius. Scoase toporişca şi merse mai departe.

Două turnuri cenuşii prindeau contur prin furtună. Marea de sub ele fierbea, aruncând bucăţi sclipitoare de gheaţă pe insulele pe care stăteau farurile.

Henrik ajunsese la Eel Point. Se opri, legănându-se în vânt. Ce să facă acum?

Avea să se îndrepte spre casă, trebuia să fie undeva la stânga lui. Se întoarse în direcţia aceea, cu spatele la faruri.

Cu vântul în spate, totul era, dintr-odată, mult mai uşor. Îl îmbrâncea în faţă, peste crusta tare de zăpadă care acoperea pajiştea. Începuse deja să recunoască diferitele rafale de vânt, modul în care izbucnirile mai slabe erau urmate de vijelii mai tăioase.

După o sută sau două sute de paşi începu să i se pară că vede forme mari şi întunecate în faţa lui.

Dintr-odată, un gard de lemn îi blocă drumul, dar găsi o deschizătură. De cealaltă parte a lui se înălţau clădirile conacului Eel Point, ca nişte nave mari în întuneric, iar Henrik se adăposti sub streaşina acestuia.

Ajunsese.

Conacul îl cuprinse în îmbrăţişarea lui întunecoasă. Era în siguranţă.

Vântul din curte era ca o mângâiere în comparaţie cu cel de lângă mare, dar între clădiri era mult mai multă zăpadă. Cobora de pe acoperişuri ca o pulbere învârtejindu-se, topindu-i-se pe faţă, iar nămeţii îi ajungeau aproape până la talie.

Henrik de-abia dacă zărea veranda clădirii principale prin perdelele de zăpadă. Înotă spre ea şi, în cele din urmă, ajunse la trepte.

Se opri la treapta de jos, îşi trase răsuflarea şi ridică privirea.

Uşa fusese spartă. Broasca era sfărâmată, iar tocul părea să fi fost crăpat.

Fraţii Serelius trecuseră pe acolo.

Lui Henrik îi era acum prea frig ca să mai fie prudent; urcă treptele clătinându-se, deschise uşa verandei şi căzu, mai mult sau mai puţin, peste prag, cu capul înainte, pe o carpetă moale. Uşa se închise în urma lui.

Căldură. Furtuna rămăsese afară, iar el îşi putea auzi respiraţia şuierată.

Dădu drumul toporiştii şi începu să-şi mişte nesigur degetele. La început erau ca gheaţa, dar când căldura şi senzaţiile începură să îi revină încet în mâini şi în degetele de la picioare, veni şi durerea. Rana de la stomac începu iar să pulseze.

Era ud şi obosit, dar nu putea să rămână acolo, pe jos.

Se ridică încet în picioare şi intră clătinându-se pe uşa următoare. În jurul lui era întuneric, dar din loc în loc vedea sclipirea unor lumânări şi a unor lămpi mici şi

galbene. Tapetul era alb şi nou, tavanul fusese reparat şi zugrăvit — de când fusese el acolo ultima oară se întâmplaseră multe.

O luă la stânga şi dintr-odată se trezi în bucătăria cea mare. El înlocuise şi lustruise podeaua aici, vara trecută.

O pisică gri cu negru stătea la fereastră privind afară, iar în aer plutea un miros uşor de chiftele prăjite.

Henrik depistă robinetul şi chiuveta şi se apropie de ele clătinându-se.

Apa era doar călduţă, dar tot îi ardea mâinile îngheţate. Scrâşni din dinţi în timp ce nervii lui se încălzeau, dar după ce îşi ţinu degetele sub apa curgătoare timp de câteva minute reuşi să le mişte.

Pisica se întoarse să se uite la el, apoi începu din nou să privească la furtuna de zăpadă.

Pe blatul de bucătărie era un postament cu cuţite de bucătărie din oţel. Henrik apucă mânerul celui mai mare şi îl scoase.

Cu cuţitul de friptură în mână, se întoarse spre celelalte camere.

Încercă să-şi amintească planul acestora, dar îi era greu să şi-l imagineze. Dintr-odată se trezi pe un coridor lung, în uşa unei camere mici.

Camera unui copil.

O fetiţă de cinci sau şase ani, cu păr blond, stătea în pat. Ţinea în braţe o jucărie albă de pluş şi un pulover roşu. Pe podea, în faţa ei, era un televizor mic, dar care era închis.

Henrik deschise gura, dar mintea lui era complet goală.

— Bună, reuşi el să spună.

Vocea lui era răguşită şi aspră.

Fata privi spre el, dar nu spuse nimic.

— Ai mai văzut pe cineva aici? întrebă el. Alţi… bărbaţi drăguţi?

Fata scutură din cap.

— I-am auzit doar, spuse ea. Tropăiau prin casă şi m-au trezit… mi-a fost frică să ies afară.

— Bun, spuse Henrik, trebuie să rămâi aici… Unde sunt mama şi tatăl tău?

— Tati s-a dus la mami.

— Şi unde e mami?

— În hambar.

Înainte ca Henrik să aibă timp să se gândească la acest răspuns, fata arătă spre el şi întrebă:

— De ce ai cuţit?

Henrik privi în jos.

— Nu ştiu.

I se părea foarte ciudat să se vadă strângând în mână un cuţit mare. Părea periculos.

— O să tai nişte pâine?

— Nu.

Henrik închise ochii. Picioarele lui începeau deja să-şi recapete sensibilitatea şi îl dureau.

— Ce ai de gând să faci? spuse fetiţa.

— Nu ştiu… dar tu trebuie să rămâi aici.

— Pot să mă duc în camera lui Gabriel?

— Cine e Gabriel?

— Fratele meu mai mic.

Henrik dădu din cap, cu un oarecare efort.

— Sigur.

Fetiţa sări repede de pe pat, încă strângând jucăria de pluş şi puloverul, şi fugi pe lângă el.

Henrik îşi adună puterea care îi mai rămăsese şi se întoarse. Auzi cum se închide uşa de la camera alăturată.

O luă în direcţia cealaltă, ca să-i caute pe fraţii Serelius. Mai fusese pe aici? Probabil că da.

O luă pe un coridor care ducea înapoi spre partea din faţă a casei.

Încercă să distingă alte zgomote decât cele ale vântului şi pentru câteva clipe i se păru că aude un izbit ritmic de la etaj — un oblon deschis, probabil. Apoi casa amuţi iar.

Într-un colţ al holului zăcea un obiect întunecat şi plat. Henrik se apropie.

Văzu că era tabla Ouija, aruncată pe podea şi ruptă la mijloc cu o forţă considerabilă. Micul pahar zăcea lângă tablă, ca un ou crăpat.

Henrik se întoarse pe verandă, unde aerul era mai rece. Zăpada se lipea de geamuri, dar reuşi să distingă mişcări în curte.

Se aplecă tăcut şi ridică toporişca bunicului său.

Două umbre se mişcau afară. Se apropiau încet prin zăpadă, iar Henrik văzu că una din ele ţinea în mână un obiect întunecat. Un pistol?

Nu era sigur dacă sunt cei doi fraţi, dar ridică oricum toporul.

În momentul în care uşa de la intrare se deschise, Henrik începuse deja să-l învârtă.

34

Tilda avansă clătinându-se, direct spre zidul orbitor de zăpadă învolburată. Martin era încă alături de ea, dar niciunul dintre ei nu vorbea. Era imposibil în furtună.

Erau pe câmp, iar Tilda încercă de câteva ori să ridice privirea ca să îşi dea seama încotro mergeau, dar granulele de zăpadă îi intrau în ochi ca nişte scântei incandescente.

Îşi pierduse cascheta de poliţist; îi fusese smulsă de vânt şi dispăruse. Avea senzaţia că urechile îi sunt îngheţate bocnă.

Un mic semn încurajator era acela că furtuna purtase pentru scurt timp cu ea miros de lemn ars. Presupuse că venea de la un foc deschis sau o sobă, şi îşi dădu seama că erau aproape de o casă — probabil Eel Point.

În faţa lor apăru un troian dreptunghiular, dar când Tilda încercă să înoate prin el se opri brusc. Era un zid de piatră.

Se căţără încet pe pietrele acoperite cu zăpadă, iar Martin o urmă. De cealaltă parte pământul era mai plat, ca şi cum cei doi ar fi mers pe un drum îngust.

Dintr-odată, Tilda auzi un scârţâit ceva mai încolo lângă zid, urmat de un scrâşnet şi o bubuitură înfundată.

După vreun minut ajunseră la două troiene albe imense, cu contururi pătrate. Două vehicule parcate stăteau acolo, legănându-se în vânt, pe jumătate îngropate în zăpadă.

Tilda dădu la o parte zăpada de pe lateralul vehiculului mai înalt şi dintr-odată îl recunoscu. Era camioneta întunecată pe care scria KALMAR INSTALAŢII ŞI SUDURĂ.

Mai încolo, lângă zid, era o barcă pe o remorcă întoarsă pe o parte. Părea că vântul o ridicase şi o răsturnase.

Barca era încă bine legată de cadrul de metal, dar prelata care o acoperea se sfâşiase. O extraordinară colecţie de obiecte zăcea împrăştiată în zăpadă: boxe şi drujbe, alături de felinare vechi cu gaz şi ceasuri de perete.

Păreau să fie obiecte furate.

Martin strigă ceva, dar Tilda nu auzi ce spune. Avansă încet pe lângă camionetă şi încercă uşile. Portiera şoferului era încuiată, dar când ocoli pe partea cealaltă şi încercă portiera din dreapta, aceasta se deschise cu un pocnet.

Tilda se sui înăuntru, ca să-şi tragă răsuflarea.

Martin băgă capul în urma ei, cu zăpadă în păr şi pe sprâncene.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Tilda îşi masă urechile îngheţate şi dădu din cap obosită.

— Bine.

Aerul dinăuntrul camionetei era cald încă, iar Tilda putea în sfârşit să respire normal. Privi dincolo de spătare şi văzu că partea din spate a camionetei era plină de încă şi mai multe obiecte, toate înghesuite unul peste

altul. Erau cutii de bijuterii, cartuşe de ţigări şi lăzi cu băutură.

Când se întoarse spre Martin, descoperi că panoul maro de pe portiera din dreapta se desfăcuse.

De sub el ieşea un plastic alb — era un fel de pungă.

— O ascunzătoare, spuse ea.

Martin se uită înăuntru. Apoi apucă plasticul şi trase, iar întregul panou se desprinse şi căzu în zăpadă.

În spatele lui era un depozit secret, plin cu alte pachete.

Martin îl luă pe cel de sus, făcu o mică incizie în el cu cheia de la maşină şi băgă degetul în deschizătură. Linse praful de pe degetul său şi spuse:

— Sunt metamfetamine.

Tilda îl crezu — el predase grupei ei diferitele tipuri de droguri. Băgă câteva pachete în buzunar.

— Probe, spuse ea.

Martin o privi ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, dar Tilda nu avea chef să-l asculte. Îşi desfăcu tocul pistolului şi scoase un Sig Sauer.

— Sunt oameni răi prin preajmă, spuse ea.

Apoi sări pe lângă Martin în furtună şi începu din nou să-şi croiască drum pe potecă.

După ce lăsă în urmă vehiculele şi barca, văzu pentru prima oară raza farului: o lumină rotitoare care de-abia reuşea să străpungă furtuna de zăpadă.

Aproape că ajunseseră deja la Eel Point. Tilda vedea clădirea principală, cu lumini slabe licărind la ferestre.

Erau lumânări, îşi dădu seama. Iar maşina lui Joakim Westin era parcată în faţa casei, sub un morman de zăpadă.

Probabil că familia era acasă. În cel mai rău scenariu posibil, erau ţinuţi ostatici de hoţi — dar Tilda nu voia să gândească astfel.

În faţa ei apăru hambarul cel mare. Se chinui să parcurgă ultimii paşi până la peretele roşu de lemn şi, în cele din urmă, găsi un oarecare adăpost împotriva vântului. Era o realizare însemnată — Tilda răsuflă şi îşi şterse zăpada topită de pe faţă cu mâneca gecii.

Acum tot ce trebuia să facă era să vadă cine e în casă şi în ce stare erau.

Îşi descheie fermoarul de la geacă şi scoase lanterna. Cu pistolul într-o mână şi lanterna în cealaltă, se lipi de peretele hambarului şi avansă încet, trăgând cu ochiul după colţ.

Zăpadă, nu vedea altceva decât zăpadă. Perdele albe coborau de pe acoperiş, iar între clădiri se învolburau vârteje de zăpadă.

Martin apăru în urma ei din întuneric, aplecat de spate, şi se adăposti lângă perete.

— Acolo mergem? ţipă el.

Tilda dădu din cap şi inspiră adânc.

— Eel Point, spuse ea.

Clădirea principală era la vreo zece metri de hambar. Lumina era aprinsă în bucătărie, dar nu se vedea nimeni.

Începu să avanseze iar, depărtându-se de hambar prin curtea interioară, care era complet acoperită de zăpadă. În unele locuri îi ajungea până la talie şi trebuia să-şi croiască drum cu forţa printre troiene. Continuă să meargă spre casă, cu pistolul pregătit.

Acolo erau urme proaspete în zăpadă. Cineva traversase de curând curtea şi urcase treptele de piatră.

Tilda ajunse la verandă, care era în întuneric, şi privi spre uşă.

Fusese spartă.

Urcă treptele încet. Apoi apucă clanţa, deschise prudent uşa şi călcă pe ultima treaptă.

Atunci ceva subţire şi de un gri metalic ieşi răsucindu-se prin deschizătură. Tilda închise ochii, dar nu reuşi să lase capul în jos sau să ridice braţul la timp.

Toporişcă, apucă ea să se gândească înainte să o lovească în faţă.

Se auzi un trosnet dinspre capul ei, apoi o durere arzătoare începu să îi pârjolească zona osului nazal.

Îl auzi pe Martin cum strigă în depărtare.

Dar în acel moment ea începuse deja să cadă pe spate, pe trepte, ajungând din nou în zăpadă.

35

Ucigaşul ieşise de sub umbrele dintre copaci, se apropiase de Ethel şi şoptise:

— Vrei să vii cu mine? Dacă nu faci zgomot şi vii cu mine, o să-ţi arăt ce am în buzunar… nu, nu sunt bani, e ceva şi mai bun decât atât. Vino cu mine la apă şi o să-ţi dau o doză de heroină din partea mea, absolut gratis. Ai ac, lingură şi brichetă, nu-i aşa?

Ethel dăduse din cap că da.

Joakim se scutură şi alungă din minte imaginile de vis. Un huruit ca de tunet îl cutremură.

Se trezi de tot şi privi în jur. Stătea în strana din faţă din camera de rugăciune, cu cadoul lui Katrine pe genunchi.

Katrine?

Era întuneric aproape complet. Lanterna se stinsese şi singura lumină venea de la unicul bec din pod, strecurându-se prin deschizăturile înguste din perete.

Iar sunetul huruit? Hambarul nu fusese lovit de tunet sau fulger — era furtuna, care se apropia de coastă mugind.

Viscolul ajunsese la apogeu.

Zidurile de piatră de la parter erau de neclintit, dar restul hambarului se zgâlţâia în vânt. Sunetul aerului care era împins în crăpături creştea şi scădea ca o sirenă în jurul lui Joakim.

Privi la grinzile acoperişului de deasupra capului său şi i se păru că le vede cum se zgâlţâie. Vânturile de nivelul unei furtuni se revărsau deasupra Eel Pointului ca nişte valuri negre, făcând pereţii de lemn să scârţâie şi să pocnească.

Viscolul sfărâma hambarul în bucăţi. Asta era senzaţia.

Dar lui Joakim i se păru că aude şi alte sunete. Foşnete din interiorul încăperii — paşi înceţi care traversau podeaua de lemn. Mişcări neliniştite în întuneric. Voci şoptite.

Băncile de biserică începuseră să se umple, în spatele său.

Joakim nu vedea cine erau vizitatorii, dar simţea o răcoare tot mai intensă în încăpere. Erau mulţi şi începeau să se aşeze.

Joakim ascultă, cu trupul încordat, dar rămase unde era.

Acum în băncile de biserică era linişte.

Dar altcineva mergea încet pe culoarul de lângă ele. Joakim ascultă atent zgomote în întuneric, hârşâitul paşilor unei siluete care trecu pe lângă toate băncile din spatele lui.

Joakim văzu cu colţul ochiului că umbra cu faţă palidă se oprise lângă banca lui şi stătea acolo nemişcată.

— Katrine? şopti Joakim, fără să îndrăznească să întoarcă privirea.

Umbra se aşeză încet pe bancă, lângă el.

— Katrine, şopti el din nou.

Pipăi ezitant prin întuneric, iar degetele lui atinseră o altă mână. Era ţeapănă şi rece ca gheaţa atunci când el o apucă.

— Sunt aici acum, şopti el.

Nu se auzi niciun răspuns. Silueta înclină capul, ca şi cum s-ar fi rugat.

Joakim lăsă şi el ochii în jos. Privi spre geaca de blugi de lângă el şi şopti în continuare:

— Am găsit geaca lui Ethel. Şi biletul de la vecini. Cred… Katrine, cred că tu ai ucis-o pe sora mea.

Nici acum nu se auzi niciun răspuns.

Aşa că stăteam acolo în pavilion, privind fix unul la celălalt, eu şi Ragnar Davidsson, pescarul de ţipari.

În acel moment eu eram deja extrem de obosită. Viscolul se apropia, dar eu reuşisem să salvez doar câteva din picturile în ulei ale lui Torun, cinci sau şase pânze care zăceau pe podea, lângă mine. Davidsson le aruncase pe celelalte în mare.

— Mirja Rambe

IARNA LUI 1962

Davidsson îşi umpluse din nou paharul cu şnaps.

— Eşti sigură că nu vrei şi tu puţin? întreabă el.

Când eu strâng din buze, el ia un gât mare din pahar. Apoi îl pune pe masă şi plescăie din buze.

Par să-i vină diverse idei necuvenite atunci când mă priveşte, dar înainte să apuce să aleagă una, măruntaiele lui zvâcnesc şi i se fac ghem în burtă. Cel puţin aşa mi se pare mie — trupul lui se smuceşte, iar el se apleacă şi îşi apasă stomacul cu mâinile.

— La dracu', mormăie el.

Davidsson încearcă să se relaxeze. Dar apoi înţepeneşte iar dintr-odată, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee.

— La dracu', spune el, cred că…

Tace şi priveşte într-o parte, încă gânditor — apoi întreaga parte de sus a trupului său se smuceşte violent, pradă crampelor.

Eu stau nemişcată, privindu-l fix; nu scot un cuvânt. Aş putea să-l întreb dacă nu se simte bine, dar ştiu răspunsul: otrava din pahar a început, în sfârşit, să lucreze.

— În pahar nu era şnaps, Ragnar, spun eu.

Davidsson are dureri mari acum, se sprijină de perete.

— Am pus eu altceva înăuntru.

Davidsson reuşeşte să se ridice în picioare şi trece pe lângă mine clătinându-se, înspre uşă. Asta îmi dă, dintr-odată, o nouă explozie de energie.

— Ieşi afară! ţip eu.

Iau o găleată goală de metal dintr-un colţ şi îl lovesc cu ea în spate.

— Afară!

El face ce îi spun, iar eu ies afară, în zăpadă, după el, şi îl privesc cum se îndreaptă spre gard. Reuşeşte să găsească deschizătura şi o ia la vale, spre mare.

Farul din sud pâlpâie, roşu ca sângele, prin zăpada care cade; turnul din nord e acum întunecat.

Văd în întuneric barca cu motor a lui Ragnar plutind pe mare, lângă dig. Valurile se sparg pe mal cu un sunet mugit prelung, iar eu ar trebui să încerc să-l opresc, dar rămân unde sunt, privindu-l doar cum se împleticeşte pe dig şi deznoadă frânghiile. Apoi se opreşte, se apleacă din nou şi vomită în apă.

Lasă frânghiile să cadă, iar valurile încep să se joace cu barca, împingând-o dinspre dig.

Ragnar pare să se simtă prea rău ca să se mai preocupe de barcă. Priveşte spre mare, apoi, o ia spre mal clătinându-se.

— Ragnar! ţip eu.

Dacă îmi cere ajutorul o să-l ajut, dar nu cred că mă poate auzi. Când ajunge la ţărm nu se opreşte, ci porneşte spre nord. Se îndreaptă spre casă. În curând a dispărut în întuneric şi în zăpadă.

Eu mă întorc în pavilion, la Torun. E încă trează şi stă pe un scaun lângă fereastră, ca de obicei.

— Bună, mamă.

Nu întoarce capul, ci întreabă:

— Unde e Ragnar Davidsson?

Mă duc lângă foc şi oftez.

— A plecat. A stat aici o vreme… dar acum a plecat.

— A aruncat tablourile?

Îmi ţin respiraţia şi mă întorc cu spatele.

— Tablourile? spun eu, în timp ce mi se pune un nod în gât. De ce crezi că a făcut asta?

— Ragnar a spus că o să le arunce.

— Nu, mamă, spun eu. Pânzele tale sunt încă în magazie. Pot să le aduc…

— Ar fi trebuit s-o facă, spuse Torun.

— Ce? Ce vrei să spui?

— I-am spus lui Ragnar să le arunce în mare.

Îmi ia patru sau cinci secunde ca să înţeleg ce spune — apoi e ca şi cum în interiorul meu se sparge o membrană şi un lichid periculos începe să îmi circule prin creier. Mă văd cum mă reped la Torun.

— Atunci stai dracului acolo, vacă bătrână ce eşti! ţip eu. Stai acolo până mori! Babă chioară şi nenorocită ce eşti…

Încep s-o lovesc cu palma, iar Torun nu poate să facă altceva decât să suporte loviturile. Nu le vede venind.

Număr loviturile, şase, şapte, opt, nouă, şi încetez s-o mai lovesc după a douăsprezecea.

După aceea, şi eu şi Torun respirăm zgomotos, aproape gâfâim. Urletul trist al vântului se aude prin ferestre.

— De ce m-ai lăsat cu el? o întreb. Ar fi trebuit să vezi cât de murdar era, mami, şi cum puţea… N-ar fi trebuit să mă laşi să intru acolo, mami.

Mă opresc pentru o clipă.

— Dar erai oarbă chiar şi atunci.

Torun priveşte în gol înainte, cu obrajii roşii. Nu cred că are habar despre ce vorbesc.

Şi acesta a fost sfârşitul vieţii mele la Eel Point. Am plecat şi nu m-am mai întors niciodată. Şi am încetat să mai vorbesc cu Torun. M-am asigurat că a primit un loc la azil, dar nu am mai vorbit niciodată.

A doua zi a sosit vestea că feribotul de seară dintre Öland şi continent se răsturnase în valuri. Mai mulţi pasageri muriseră în apele îngheţate. Markus Landkvist era unul dintre ei.

O altă victimă a furtunii era Ragnar Davidsson, pescarul de ţipari. Fusese găsit mort pe ţărm, la aproximativ o zi după aceea. Nu m-am simţit vinovată pentru moartea lui — nu simţeam nimic.

Nu cred că după Torun şi cu mine a mai locuit vreodată cineva în pavilion şi nu cred că a mai locuit cineva cu adevărat în clădirea principală, în afara câte unei luni din vară. Tristeţea se infiltrase în pereţi.

Şase săptămâni mai târziu, când m-am mutat la Stockholm ca să încep şcoala de artă, am descoperit că sunt însărcinată.

Katrine Månstråle Rambe s-a născut anul următor, primul dintre copiii mei.

Aveai ochii tatălui tău.

36

— Alo? strigă Henrik către silueta de jos din zăpadă. Eşti bine?

Era o întrebare stupidă, deoarece trupul de lângă el zăcea nemişcat, cu faţa însângerată. Zăpada începuse deja să-l acopere.

Henrik clipi, confuz; totul se întâmplase atât de repede.

Crezuse că îi vede pe fraţii Serelius afară. Când primul dintre ei deschisese uşa verandei, Henrik aruncase toporişca bunicului său cât de tare putuse şi îl lovise pe intrus la cap. Cu partea plată — nu cu lama, era sigur de asta.

Rămase în uşa verandei. În lumina becului de afară, îşi dădu seama dintr-odată că persoana pe care o lovise era o femeie.

La câţiva metri mai încolo era un bărbat, care parcă îngheţase complet în zăpada învolburată. Apoi avansă şi îngenunche.

— Tilda? strigă el. Tilda, trezeşte-te!

Tilda mişcă uşor braţele şi încercă să-şi ridice capul.

Henrik ieşi pe trepte, cu spatele la căldura casei şi cu frigul şi vântul în faţă, şi descoperi că femeia purta o uniformă închisă la culoare.

O poliţistă. Aproape că dispăruse într-un troian de zăpadă imens şi unduitor de la baza treptelor. Un şuvoi mic de sânge întunecat îi curgea din nas înspre gură.

Timp de câteva secunde totul rămase nemişcat, cu excepţia zăpezii care cădea.

Durerile din stomacul lui Henrik reveniră.

— Alo? spuse el din nou. Eşti bine?

Niciunul dintre cei doi nu răspunse, dar bărbatul ridică toporişca şi se apropie de trepte.

— Aruncă-l! ţipă el la Henrik.

În spatele bărbatului, femeia tuşi brusc şi începu să vomite violent în zăpadă.

— Ce? spuse Henrik.

— Aruncă-l acum!

Bărbatul vorbea despre cuţitul de friptură, îşi dădu seama Henrik. Încă îl ţinea strâns în mână.

Nu voia să-l arunce. Fraţii Serelius erau pe aici pe undeva; avea nevoie să se poată apăra.

Femeia încetă să vomite. Îşi duse mâna la faţă şi îşi pipăi cu prudenţă nasul. Fulgii de zăpadă aterizau pe umerii şi pe nasul ei, iar sângele se congelase în două pete negre pe faţa ei.

— Cum te cheamă? întrebă bărbatul de pe trepte.

Femeia înălţă capul şi strigă ceva la Henrik prin vântul urlător, acelaşi lucru iar şi iar, şi în cele din urmă Henrik reuşi să înţeleagă ce spunea. Era numele lui.

— Henrik! striga ea. Henrik Jansson!

— Aruncă cuţitul, Henrik, spuse bărbatul. Apoi putem vorbi.

— Să vorbim?

— Eşti arestat pentru furt cu violenţă, Henrik, continuă femeia din troianul ei de zăpadă. Şi pentru spargere… şi daune materiale.

Henrik auzi ce spunea ea, dar nu răspunse; era prea obosit. Făcu un pas în spate, scuturând din cap.

— Toate chestiile astea… Tommy şi Freddy le-au făcut, spuse el încet.

— Ce? spuse bărbatul.

— Au fost fraţii ăia nenorociţi, spuse Henrik. Eu doar am mers cu ei. Dar cu Mogge era mult mai bine, nu m-am gândit niciodată că…

Dintr-odată se auzi un clinchet, la mai puţin de zece centimetri de urechea lui dreaptă. Un sunet scurt şi clar în vânt.

Henrik întoarse capul şi văzu că în unul din geamurile mici ale ferestrelor verandei apăruse o gaură neagră şi neregulată.

Era de la furtună? Poate că furtuna spărsese sticla. Al doilea gând confuz al lui Henrik fu acela că pistolul fusese descărcat spre el, în ciuda faptului că poliţista nu îl mai ţinea în mână.

Dar când privi prin zăpada învolburată, spre hambar, descoperi că mai era cineva acolo.

O siluetă întunecată ieşise pe uşa întredeschisă a hambarului şi stătea acolo în zăpadă, cu picioarele depărtate. În lumina becului de afară, Henrik văzu că silueta ţine în mâini un băţ subţire.

Nu, nu era un băţ. Era o puşcă, bineînţeles. Henrik nu o putea vedea prea bine, dar i se păru că e un Mauser vechi.

Un bărbat cu cagulă neagră. Tommy. Strigă ceva spre cealaltă parte a curţii, apoi puşca din mâinile lui zvâcni. O dată. De două ori.

Niciun geam nu se sparse de data asta — dar faţa bărbatului de vizavi de Henrik se schimonosi brusc, iar el se prăbuşi.

37

Tilda văzuse totul foarte clar atunci când Martin fusese împuşcat.

Se întâmplase după ce o lovise toporişca. Aproape că îşi dorea să-şi fi pierdut cunoştinţa atunci, dar creierul ei rămase treaz, înregistrând totul. Durerea, căderea, pistolul căzându-i din mână.

Când ateriză pe spate, zăpada o primi ca un pat moale.

Rămase unde era. Avea nasul spart, îi curgea sânge cald în gură şi era complet epuizată după expediţia prin furtună.

Mi-am făcut treaba pe seara asta, se gândi ea. *Ajunge.*

— Tilda!

Martin o striga pe nume, aplecat deasupra ei. În spatele lui văzu un bărbat ieşind pe verandă şi privind în jos spre ea. Ţinea un cuţit mare în mână şi striga ceva, dar ea nu înţelegea niciun cuvânt.

Totul se opri pentru o scurtă vreme. Tilda se scufundă într-o somnolenţă caldă, după care o lovi greaţa şi senzaţia de vomă. Întoarse capul într-o parte şi vomă în zăpadă.

Tuşi, înălţă capul şi încercă să se adune. Îl văzu pe Martin cum se apropie de bărbat şi îi strigă să arunce cuţitul.

Cel de pe trepte era Henrik Jansson, bărbatul responsabil pentru spargeri, bărbatul pe care îl căuta ea.

— Henrik?

Tilda strigă numele lui de mai multe ori, cu o voce cleioasă, încercând în acelaşi timp să-şi amintească toate lucrurile de care acesta era suspectat.

Nu auzi răspunsul lui — însă auzi împuşcătura.

Venise din hambarul din cealaltă parte a curţii şi păruse un bubuit înfundat, fără niciun ecou. Glonţul lovi veranda; un geam se sparse lângă Henrik.

Henrik întoarse capul şi se uită la gaură, confuz.

Martin continuă să urce treptele spre el. Avansa calm şi îi vorbea ferm făptaşului, ca un instructor de poliţie ce era. Henrik se dădu în spate.

Niciunul dintre ei nu auzise împuşcătura, îşi dădu seama Tilda.

În timp ce deschidea gura ca să-i avertizeze, se auziră mai multe bubuituri.

Îl văzu pe Martin cum face un salt brusc pe trepte. Partea de sus a trupului său se contorsionă, iar picioarele lui cedară. Martin se prăbuşi şi aterizâ greoi în zăpadă, la doar câţiva metri depărtare de Tilda.

— Martin!

Acesta zăcea acolo, cu spatele la ea. Tilda începu să se târască spre el, ţinându-şi capul jos. Auzea prin vânt un geamăt încet.

— Martin?

Respiraţie, sângerare, şoc. Asta era lista pe care învăţase să o verifice în cazurile de rană prin înjunghiere sau împuşcare.

Respiraţie? Era dificil de văzut în furtună, dar Martin nu părea să respire.

Tilda trase trupul lui în poziţia de recuperare, îi dădu la o parte geaca şi puloverul pătat de sânge şi în cele din urmă găsi gaura de intrare a glonţului — sus, imediat la stânga coloanei. Gaura părea adâncă, iar din ea curgea încă sânge. Oare glonţul atinsese artera principală?

Nu se putea ca Martin să fie lăsat afară, dar Tilda nu avea cum să-l ducă în casă. Nu avea timp.

Îşi descheie nasturele de la buzunarul din dreapta al hainei şi scoase un bandaj.

— Martin? strigă ea din nou.

În acelaşi timp apăsă bandajul pe gaura glonţului, cât de tare putea.

Niciun răspuns. Ochii lui Martin erau deschişi, fără să clipească, în zăpadă — intrase în şoc.

Tilda nu îi putea găsi pulsul.

Împinse din nou pe spate trupul lui Martin, se aplecă deasupra lui şi începu să apese pe piept cu ambele mâini. O apăsare puternică, aşteptare. Apoi încă o apăsare puternică.

Nu ajuta la nimic. Martin nu părea să mai respire, iar când Tilda îl scuturã, trupul lui era complet lipsit de viaţă. Zăpada ateriza pe ochii lui.

— Martin…

Tilda renunţă. Se lăsă să cadă alături de el în zăpadă, trăgându-şi nasul plin de sânge.

Totul mersese cât se poate de prost. Martin nici măcar n-ar fi trebuit să fie aici; nu ar fi trebuit să vină cu ea la Eel Point.

Dintr-odată, Tilda auzi încă două bubuituri din direcţia hambarului. Rămase cu capul plecat.

Pistolul? Îi scăpase din mână când căzuse în zăpadă.

Sig Sauerul era făcut din oţel negru — ar fi trebuit să-l poată vedea în toată albeaţa aceea, aşa că Tilda începu să pipăie în jur cu mâinile. În acelaşi timp trăgea cu ochiul prudent pe deasupra troienelor.

O siluetă avansa prin zăpadă. Avea o cagulă neagră pe cap şi o puşcă în mâini.

Bărbatul se căţără pe un nămete de zăpadă, iar când îşi dădu seama că Tilda îl văzuse strigă ceva în vânt.

Tilda nu răspunse. Mâna ei încă scormonea prin zăpadă — şi dintr-odată simţi acolo ceva tare şi greu. La început obiectul îi alunecă, dar apoi reuşi să-l apuce.

Tilda scoase pistolul din zăpadă.

Lovi de câteva ori ţeava, ca să scoată zăpada din ea, trase siguranţa şi ţinti în direcţia hambarului.

— Poliţia! ţipă ea.

Bărbatul mascat spuse ceva drept răspuns, dar vântul îi sfâşie cuvintele în bucăţi.

— La… ala, se auzi.

Bărbatul încetini şi se aplecă uşor, dar continuă să se apropie de ea prin nămeţii de zăpadă.

— Opreşte-te şi aruncă puşca!

Vocea Tildei devenise ascuţită şi înceată; ea însăşi auzea cât de slab sună, dar totuşi continuă:

— O să trag!

Şi chiar trase un foc de avertisment, direct în sus, în noapte. Bubuitura răsună aproape la fel de slab ca vocea ei.

Bărbatul se opri, dar nu aruncă puşca. Se lăsă în genunchi între două troiene de zăpadă, la mai puţin de zece metri distanţă. Ridică puşca şi ţinti din nou spre ea, iar Tilda trase două focuri spre el, în succesiune rapidă.

Apoi se piti în spatele nămeţilor şi, aproape în aceeaşi clipă, lumina se stinse. Lămpile de la ferestre şi felinarul din curtea interioară se stinseră în acelaşi timp. Totul se întunecă.

Viscolul produsese o pană de curent la Eel Point.

38

Şi Ethel o luă pe potecile întunecoase, printre copacii de lângă aleea de pe ţărm. Spre apă, unde luminile caselor şi străzilor din Stockholm sclipeau în întuneric.

Acolo se aşeză jos, ascultătoare, în umbra unui debarcader, şi îşi primi recompensa. Apoi nu trebui să facă decât ce făcea de obicei: să încălzească în lingură praful galben-maroniu, să îl tragă în seringă şi să îl injecteze în braţ.

Pace.

Ucigaşul aşteptă răbdător până când lui Ethel începu să-i pice capul, iar ea aţipi… apoi se apropie şi dădu un brânci puternic trupului lipsit de apărare. Drept în apa iernii.

Joakim încă stătea prăbuşit pe bancă, nemişcat. În camera de rugăciune nu exista nicio lumină, totuşi nu era complet întuneric. Joakim distingea pereţii de lemn, fereastra şi desenul cu mormântul gol al lui Isus. În jurul lui exista o lumină slabă şi palidă, ca de la o lună îndepărtată.

Furtuna continua să urle deasupra acoperişului.

Joakim nu era singur.

Soţia lui, Katrine, stătea lângă el. Joakim îi vedea faţa palidă cu coada ochiului.

Iar băncile din spatele lui erau pline de vizitatori. Joakim auzea acel scrâşnet uşor, exact ca atunci când o congregaţie dintr-o biserică aşteaptă nerăbdătoare să meargă să ia comuniunea.

Începură să se ridice.

Când Joakim auzi asta, se ridică şi el, cu senzaţia neplăcută că se află în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. În curând avea să fie descoperit — sau demascat.

— Vino, şopti el. Ai încredere în mine.

Trase de mâna rece a lui Katrine, încercând s-o facă să se ridice, iar în cele din urmă ea se supuse.

Joakim auzi paşi scrâşniţi apropiindu-se. Siluetele din spatele lui începuseră să iasă pe culoarul îngust.

Adunate laolaltă, erau atât de multe. Din ce în ce mai multe umbre păreau să umple camera.

Joakim nu putea să treacă de ele. Tot ce putea să facă era să rămână unde era, în faţa băncii — nu avea unde să se ducă. Rămase complet nemişcat, fără să dea drumul mâinii lui Katrine.

Aerul se răci în jurul lor, iar Joakim se cutremură. Auzea foşnetul de stofă veche, iar podeaua scârţâia uşor în timp ce vizitatorii capelei se răspândeau în jurul lui.

Voiau atât de mult căldură, iar el nu putea să le-o dea. Voiau să ia comuniunea. Acum Joakim simţea că îngheaţă, dar ei încă se înghesuiau să-l atingă. Mişcările lor smucite erau ca un dans lent în camera îngustă, în care el era atras alături de ei.

— Katrine, şopti el.

Dar ea nu mai era lângă el. Mâna ei se desprinsese din strânsoarea lui şi acum erau separaţi de toată mişcarea din cameră.

— Katrine?

Katrine dispăruse. Joakim se întoarse şi încercă să-şi croiască drum prin mulţime, ca s-o găsească iar. Dar nimeni nu-l ajută, toţi stăteau în calea lui.

Apoi, dintr-odată, auzi altceva decât vântul prin crăpăturile hambarului: cineva striga, apoi mai multe bubuituri înfundate. Părea că cineva ar trage cu o puşcă sau cu un pistol — ca o serie de împuşcături undeva sub podul de fân.

Joakim înţepeni şi ascultă. Nu mai auzea niciun sunet, nicio voce şi nicio mişcare în interiorul camerei.

Lumina palidă care se strecurase prin perete de la becul din pod se stinse brusc.

Joakim îşi dădu seama că picase curentul electric.

Rămase nemişcat în întunericul beznă. Acum avea senzaţia că e complet singur, ca şi cum toţi ceilalţi din cameră plecaseră.

După câteva minute o lumină pâlpâitoare începu să strălucească undeva în hambar. O sclipire ştearsă şi galbenă care prinse rapid putere.

39

Tilda clipi ca să îndepărteze din ochi picăturile fulgilor de gheaţă topiţi şi îşi tamponă încet cu un pumn de zăpadă nasul care îi pulsa. Apoi se ridică încet pe picioarele ei nesigure, cu pistolul în mâna dreaptă. Capul o durea la fel de mult ca şi nasul, dar cel puţin putea să stea în picioare.

Conacul era acum complet în întuneric, iar troienele moi dintre clădiri se transformaseră în dealuri cu contururi incerte. În spatele lor se înălţa hambarul, ca o catedrală în umbră. Curentul electric părea să fi picat la Eel Point — probabil în întreg nordul Ölandului. Se mai întâmplase şi înainte, când cădea un copac pe linia principală de electricitate.

Martin zăcea nemişcat la câţiva metri distanţă de Tilda. Ea nu îi putea vedea faţa, dar trupul lui neînsufleţit era deja pe punctul de a fi acoperit de zăpadă.

Tilda îşi scoase telefonul mobil şi sună la numărul de urgenţă. Era ocupat. Încercă la secţia de poliţie din Borgholm, dar nu reuşi să vorbească nici acolo.

După ce băgă la loc telefonul mobil, privi prin curtea interioară, dar nu îl văzu pe omul care trăsese asupra ei. Trăsese şi ea asupra lui — oare îl nimerise?

Privi spre trepte. Nu se vedea nici urmă de Henrik Jansson.

Cu pistolul îndreptat spre hambar, Tilda se dădu cu spatele până când se ciocni de treapta de jos.

Ochii ei se obişnuiau încet cu întunericul. Urcă repede treptele spre casă, aplecată, şi privi prin uşa deschisă.

Primul lucru pe care îl văzu în interiorul verandei fu o pereche de ghete. O siluetă întunecată, îmbrăcată în haine de exterior, zăcea aproape culcată pe carpeta de lângă prag. Respira greoi.

— Henrik Jansson? spuse Tilda.

Urmă o tăcere de câteva secunde.

— Da? spuse el în cele din urmă.

— Nu mişca, Henrik.

Tilda se strecură pe uşă, cu pistolul aţintit asupra lui. Henrik rămase unde era, privind obosit la pistol, fără să facă nicio încercare de a fugi. Una din mâinile lui era încleştată pe marginea carpetei; cu cealaltă îşi apăsa stomacul.

— Eşti rănit, Henrik? întrebă ea.

— Am fost înjunghiat… în stomac.

Tilda dădu din cap. Altă violenţă. Îi venea să ţipe şi să înjure pe cineva, dar în schimb luă de jos cuţitul şi îl aruncă în zăpadă, apoi verifică pantalonii şi geaca lui Henrik. Nu avea alte arme.

Scoase un pachet sterilizant din buzunar, împreună cu al doilea şi ultimul ei bandaj, şi i le dădu lui Henrik.

— Martin zace acolo, afară, spuse ea încet. A fost împuşcat. Nu a supravieţuit.

— Era poliţist? spuse Henrik.

Tilda oftă.

— Mai demult… e instructor la Academia de Poliţie.

Henrik deschise pachetul sterilizant şi scutură din cap.

— Sunt nebuni.

— Cine, Henrik? Cine l-a împuşcat pe Martin?

— Sunt doi, spuse el. Tommy şi Freddy.

Tilda privi spre el suspicioasă şi dădu din umeri.

— Aşa îşi spun… Tommy şi Freddy.

Tilda îşi aminti de cei doi bărbaţi de la cursele din Kalmar.

— Deci aţi dat spargeri împreună? Sunteţi parteneri?

— Am fost.

Henrik îşi trase puloverul în sus şi începu să îşi şteargă rana.

— Tommy e cel care a făcut asta.

— Cu ce sunt înarmaţi, Henrik?

— Au o puşcă de vânătoare. Un Mauser vechi… Nu ştiu dacă mai au şi altceva.

Tilda se aplecă şi ţinu compresa, în timp ce Henrik lega bandajul.

— Acum întinde-te pe burtă, spuse ea.

— De ce?

— O să-ţi pun cătuşe.

Henrik se uită la ea.

— Dacă te împuşcă, o să vină apoi după mine, spuse el. Ce-ar trebui, să stau aici cu cătuşele şi să-i aştept?

Tilda se gândi la asta câteva secunde, apoi îşi atârnă din nou cătuşele la centură.

— Vin înapoi.

Se întoarse şi sări pe trepte în jos, ghemuindu-se între troiene şi privind pentru o ultimă oară spre trupul lui Martin.

Cu genunchii şi spatele îndoite, începu să avanseze prin zăpadă, înspre hambar.

Clipi ca să poată vedea mai bine printre fulgii de zăpadă şi rămase în alertă în timp ce avansa, aşteptându-se tot timpul ca cineva să tragă asupra ei.

Un troian de zăpadă lung şi ondulat se întindea la vreo câţiva metri de hambar, iar în spatele lui Tilda găsi urme ale puşcaşului. O pereche de ghete lăsase urme peste tot, iar în zăpadă se vedea conturul cuiva care stătuse culcat. Dar atât bărbatul, cât şi puşca lui dispăruseră, iar ea nu vedea nicio urmă de sânge.

Probabil că intrase la loc în hambar.

Tilda se gândi la spatele plin de sânge al lui Martin şi rămase unde era, în curte. Uşa cea lată se căsca precum gura unei peşteri. Nu voia să intre înăuntru.

Puţin mai încolo, la dreapta, mai era o intrare — o uşă îngustă făcută din scânduri şi vopsită în negru. Începu să avanseze încet spre ea, lipită de zidul de piatră, în timp ce zăpada fină cădea învârtejindu-se şi i se topea pe ceafă.

Când Tilda ajunse la uşă, apucă de clanţă şi o deschise cât de mult putu, până când zăpada o blocă.

Se uită înăuntru.

Întuneric beznă. Electricitatea era încă întreruptă.

Cu pistolul pregătit, Tilda păşi înăuntru, pe podeaua de pământ, direct în întuneric şi tăcere.

Rămase o vreme lângă zid, ascultând sunetele; nasul ei începea să pulseze iar. Era imposibil să-ţi dai seama dacă cineva o aştepta acolo, în întuneric.

Aici furtuna era mai îndepărtată, dar sus, deasupra ei, acoperişul cel mare scârţâia şi gemea. După vreun minut, Tilda începu să avanseze iar, încet şi prudent. Desigur, nu exista zăpadă cu care să se lupte, dar podeaua era inegală — când pământ, când piatră.

Văzu o umbră masivă apărând în faţa ei şi aproape că îndreptă pistolul spre ea — până când lovi cu gheata un cauciuc imens. Deasupra cauciucului era o capotă cu logoul McCORMICK.

Tilda dăduse peste un tractor vechi — un monstru ruginit pe roţi care probabil că era parcat acolo de ani de zile.

Se strecură în tăcere pe lângă el. Când văzu bidoane vechi de vopsea şi stive de scânduri pe podea, îşi dădu seama că era în magazia din capătul de est al hambarului.

De undeva din hambar se auzi un bufnet înfundat. Întoarse capul rapid — dar nimic nu mişca în spatele ei.

Henrik spusese că erau doi, aici, înăuntru. În mod ciudat, Tilda avea senzaţia că în hambar erau de fapt mult mai mulţi oameni — siluete care stăteau la pândă în umbrele din jurul ei. Era o senzaţie vagă dar neplăcută, de care nu putea să scape.

Ochii ei începuseră să se obişnuiască cu întunericul, iar Tilda vedea zidul de piatră din faţa ei.

Dintr-odată, auzi un clinchet uşor la stânga ei. Din interiorul hambarului.

Cam la o secundă după aceea totul în jurul ei se făcu puţin mai luminos, iar Tilda văzu că în peretele de lemn de lângă ea era o uşă, care trebuia să ducă în hambar. Lumina venea din hambar; o strălucire pâlpâitoare, jucăuşă.

Tilda simţi mirosul de fum şi se gândi că ştia ce se întâmplase. Se grăbi spre uşă şi privi în hambar.

Un foc ardea la o distanţă de câţiva metri, lângă scara de lemn care ducea în podul de fân, şi se simţea mirosul înţepător de gaz amestecat cu fum. Cineva strânsese

un morman mare de fân vechi, apoi spărsese de podea o sticlă cu gaz aprinsă. Focul crescuse deja, iar flăcările lui începuseră să lingă scândurile scării.

Un bărbat înalt stătea sub pod, de cealaltă parte a focului. Avea cam aceeaşi vârstă cu Henrik şi ţinea într-una din mâini o cagulă neagră; nu părea s-o fi observat pe Tilda. Privirea bărbatului era aţintită asupra flăcărilor crescânde, iar faţa lui strălucea. Părea încântat.

Alături de el era o pictură în ulei înrămată, sprijinită de un stâlp de lemn, dar nu se vedea nicăieri vreo armă.

Tilda privi pentru o ultimă oară în jurul ei — nimeni nu pândea în spate — apoi inspiră adânc şi păşi în hambar. Ţinea pistolul cu ambele mâini.

— Poliţia! strigă ea. Nu mişca!

Bărbatul ridică ochii şi se uită la ea, mai degrabă surprins.

— Întinde-te pe podea!

Bărbatul rămase în picioare, cu gura căscată.

— Fratele meu caută o cale de ieşire, spuse el. Prin spate.

Tilda avansă până ajunse la doar doi paşi de bărbat.

Acesta se dădu în spate şi în lateral, spre uşă, iar Tilda îl urmă.

— La podea!

Dacă bărbatul nu ceda, era în stare să-l împuşte? Nu ştia. Dar ţintea direct spre capul lui.

— Întinde-te pe jos!

— Bine, bine…

Bărbatul dădu din cap şi se întinse pe burtă, cu un oarecare efort.

— Mâinile la spate!

Tilda era lângă el şi desfăcuse cătuşele de la centură.

Îl apucă rapid de încheieturi, i le strânse la spate şi îi puse cătuşele. Acum era inofensiv, întins astfel pe podeaua de piatră, iar ea putea să-l percheziţioneze. Bărbatul avea un cuţit de vânătoare în buzunarul de la pantaloni, dar asta era singura armă. Şi pastile, multe pastile.

— Cum te cheamă?

Bărbatul părea să cântărească întrebarea.

— Freddy, spuse el în cele din urmă.

— Numele tău adevărat.

Bărbatul ezită.

— Sven.

Tildei i se părea greu de crezut, dar nu spuse decât:

— Bine, Sven… stai liniştit.

Când se ridică de jos, Tilda auzi trosnetul focului. Flăcările nu aveau unde să se întindă pe podeaua de piatră, dar puseseră stăpânire pe scară şi urcau spre marginea podului.

Tilda nu vedea nicio folie ignifugă sau vreun stingător de incendiu, ori vreo găleată cu care să poată căra apă.

Îşi scoase geaca de poliţist şi lovi cu ea treptele, dar flăcările pur şi simplu se dădură la o parte, înteţindu-se. Focul părea să vrea să ajungă sus, la furtună — mai mult de jumătate din scară ardea deja.

Putea încerca să răstoarne întreaga scară de pe marginea podului?

Ridică piciorul şi îşi fixă un punct — apoi văzu cu coada ochiului o umbră care se apropia şi se întoarse fulgerător.

Era un bărbat înalt care purta blugi şi un pulover, îndreptându-se grăbit dinspre partea întunecată a hambarului spre scară. Se opri şi se uită la foc, apoi la Freddy şi în cele din urmă la Tilda.

Aceasta aproape că nu îl recunoscu — dar era Joakim Westin.

— Nu pot să-l sting! ţipă ea. Am încercat…

Westin dădu doar din cap. Părea calm, ca şi cum pe lume ar fi existat şi lucruri mai rele.

— Zăpadă, spuse el. Trebuie să-l înăbuşim.

— Bine.

Dar de unde apăruse Westin? Părea palid şi obosit, dar nu neapărat surprins că avea musafiri. Nici măcar focul nu părea să-l deranjeze prea mult.

— O să aduc o lopată.

Se întoarse spre uşa hambarului.

— Te descurci fără mine? întrebă Tilda.

Joakim dădu doar din cap, fără să se oprească.

Tilda plecă de lângă scara arzând. Trebuia să se întoarcă în întuneric.

— Rămâi unde eşti, îi spuse ea lui Freddy. Mă duc să-l caut pe fratele tău.

Dar rămase în cadrul uşii de la camera interioară, aşteptând ca Joakim să se întoarcă. Dură probabil jumătate de minut, apoi acesta se întoarse cu o lopată imensă plină cu zăpadă.

Îşi făcură semn din cap unul către celălalt, iar Tilda intră în magazia în care era tractorul. Auzea în spatele ei cum sâsâie focul pe care Joakim îl stingea.

Ridică din nou pistolul.

Umbrele şi frigul o înconjurară din nou. I se păru că aude mişcări în faţa ei, dar nu putea să vadă nimic.

Rămase aproape de zidul de nord, unde ferestrele mici din peretele gros de piatră erau acoperite complet de zăpadă.

Apoi apăru o uşă, iar Tilda intră.

Camera din cealaltă parte era mare şi încă şi mai rece. Tilda se opri. Senzaţia că nu e singură în întuneric îi reveni. Lăsă pistolul în jos, ascultă şi făcu un pas în faţă.

Răsună o împuşcătură.

Se lăsă la pământ, fără să ştie dacă fusese lovită sau nu. Urechile îi ţiuiau de la detunătură; tuşi încet şi inspiră aerul uscat. Aşteptă.

Nimic altceva nu se întâmplă.

Când, în cele din urmă, Tilda ridică privirea în întuneric, văzu o altă uşă închisă, la patru sau cinci metri distanţă. Era o cale de ieşire — dar în faţa ei stătea cineva. Un bărbat.

Era fratele lui Freddy, Tommy. Nu putea fi nimeni altcineva. Îşi ridicase cagula pe frunte, iar faţa lui palidă semăna cu cea a lui Freddy.

Tommy avea pe umăr o puşcă veche.

Tilda încercă să ţină nemişcată mâna cu pistolul aţintit asupra lui Tommy.

— Aruncă arma.

Dar Tommy stătea pur şi simplu acolo ca un somnambul, aproape ca şi cum cineva l-ar fi imobilizat. Ţinea ochii plecaţi, iar mâna lui dreaptă se odihnea pe clanţa uşii, ca şi cum era pe punctul de a ieşi, dar picioarele lui păreau incapabile să se mişte.

— Tommy?

Acesta nu răspunse.

Psihoză indusă de narcotice? Tilda se apropie încet de ucigaşul lui Martin, înspăimântată dar hotărâtă. Apoi întinse în tăcere mâna spre umărul lui şi desprinse cu grijă puşca. Văzu că siguranţa e pusă, apoi o lăsă să cadă pe podea, lângă ea.

— Tommy? spuse ea din nou. Poţi să te mişti?

Când îl mişcă de braţ, Tommy tresări brusc şi reveni la viaţă.

Căzu pe spate, apăsând clanţa de fier, iar uşa se deschise. Se dădu de perete, smulsă de furtună. Tommy căzu în troienele de zăpadă, se ridică şi se îndepărtă clătinându-se.

Tilda alergă după el, sărind peste treapta joasă de piatră în zăpadă. Îl vedea cum face slalom printre trunchiurile copacilor, la vreo zece metri distanţă.

— Tommy! strigă ea. Stai!

Vocea îi era sfâşiată în bucăţi de vânt, iar bărbatul din faţa ei nu se opri. Mergea tot mai repede prin zăpadă; strigă ceva peste umăr şi fugi, îndreptându-se direct spre pădure.

Tilda trase un foc de avertisment în sus, în furtună, apoi se lăsă într-un genunchi. Ridică pistolul şi ţinti, rămânând cu degetul pe trăgaci.

Ştia că îl poate nimeri în picioare. Dar nu era în stare să tragă în cineva care fugea.

Tommy ajunsese la copacii scunzi de la marginea pădurii. Stratul de zăpadă era mai subţire acolo, iar el putea să alerge mai repede. După cincisprezece sau douăzeci de paşi era o umbră cenuşie în pădure. Apoi dispăru.

La dracu'.

Tilda mai rămase afară câteva minute, dar nu văzu nicio altă mişcare în întuneric, în afara zăpezii care se învârtejea. Încă se năpustea asupra coastei, iar când începu să nu-şi mai simtă degetele se întoarse cu spatele la vânt. Intră iar şi luă Mauserul din prag.

Se hotărî să se întoarcă la Joakim pe afară, pe lângă hambar, în ciuda faptului că vântul şi frigul aproape că o lichidaseră deja. Dar nu voia să rişte să mai întâlnească pe cineva acolo, în camerele acelea întunecate.

40

Înăbuşirea focului cu zăpadă funcţionase, dar când Joakim reuşi în sfârşit să stingă flăcările, aproape întreaga scară spre pod era carbonizată, iar de grinzile acoperişului atârnau perdele grele de fum.

Joakim tuşi în aerul uscat şi se aşeză lângă partea de jos a scării fumegânde; îl dureau picioarele. Încă ţinea în mână lopata de zăpadă pe care o adusese din casă.

Nici măcar nu mai putea să gândească, nu mai avea puterea să se întrebe de unde apăruseră în noaptea aceasta toţi aceşti musafiri nepoftiţi sau să mediteze la ceea ce se întâmplase acolo sus, în camera cu bănci de biserică. Îşi dădu seama că Gerlof Davidsson avusese dreptate: un văl de uitare începea deja să acopere amintirile lui din noaptea aceea.

Oare chiar se întâlnise cu Katrine acolo? Îi mărturisise Katrine că ea o înecase pe sora lui?

Nu. Katrine nu spusese asta.

Joakim privi spre bărbatul înalt care zăcea lângă perete. Nu avea idee cine e sau de ce poartă cătuşe, dar dacă agentul de poliţie Tilda Davidsson îl prinsese, atunci puteau fi trase unele concluzii.

Aproape în aceeaşi clipă i se păru că aude noi împuşcături de undeva din afara hambarului.

Joakim ascultă, dar când nu mai auzi nimic privi în direcţia zidului.

— Tu ai făcut asta? întrebă el.

După câteva secunde, dinspre podea se auzi un răspuns încet.

— Îmi pare rău.

Joakim oftă.

— Va trebui să construiesc o nouă scară pentru pod… cândva.

Se lăsă pe spate, apoi îşi aminti că Livia şi Gabriel erau încă în casă, singuri.

Cum putuse să-i lase aşa?

Apoi de lângă uşa hambarului se auzi un scrâşnet brusc, iar când întoarse capul o văzu pe Tilda cum se năpusteşte înăuntru, acoperită de zăpadă. Într-o mână ţinea pistolul, în cealaltă o puşcă veche de vânătoare.

Tilda se lăsă să cadă pe podeaua de lemn şi răsuflă adânc.

— A plecat, spuse ea.

Freddy ridică privirea din podea.

— A plecat? spuse Joakim.

— A fugit în pădure, spuse Tilda. A dispărut… dar cel puţin acum nu mai are puşcă.

Joakim se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc la copiii mei, spuse el îndreptându-se spre uşă. Te descurci singură o vreme?

Tilda dădu din cap, dar rămase pe podea, cu capul căzut.

— Dacă treci prin verandă… e cineva acolo. Doi bărbaţi.

— Răniţi? spuse Joakim.

Tilda îşi plecă privirea.

— Unul e rănit… celălalt e mort.

Joakim nu mai puse nicio întrebare. Când privi spre ea o ultimă oară, Tilda îşi scosese telefonul mobil şi începuse să tasteze un număr.

Joakim ieşi în dunele unduitoare de zăpadă din curtea interioară, aplecându-se împotriva vântului. În seara asta Eel Point nu părea atât de mare — clădirile parcă se ghemuiseră, ca o haită de câini speriaţi în viscol. Asalturile vântului smulgeau plăcile de ardezie, învârtejindu-le pe deasupra coamei acoperişului, unde dispăreau în întuneric.

Joakim intră în verandă şi închise uşa. Un bărbat zăcea întins pe carpetă. Mort? Nu, doar dormind adânc.

Furtuna făcea să zăngăne ferestrele din faţa casei, iar chitul şi ramele care ţineau geamurile scârţâiau, dar rezistau încă.

Joakim intră în casă, dar se opri în hol.

Auzea scârţâieli pe coridor.

O respiraţie aspră.

Ethel era acolo.

Stătea în faţa uşii spre camerele copiilor; venise să o ia pe fiica ei. Ethel avea s-o ia pe Livia cu ea.

Joakim nu îndrăznea să se apropie de ea. Plecă doar capul şi închise ochii.

Ai încredere în mine, se gândi el.

Deschise ochii şi intră în casă.

Coridorul de lângă dormitoare era pustiu.

41

Tilda îşi amintea vag că fusese ajutată să urce treptele verandei, târziu în noaptea aceea. Afară era încă frig, dar părea că vântul dinspre mare începe să se domolească. Joakim Westin era cel care mergea alături de ea, sprijinind-o pe o potecă proaspăt curăţată. Troiene mari de zăpadă se înălţau pe ambele părţi ale acesteia.

— Ai chemat ajutoare? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Au spus că o să vină aici cât de repede pot… dar nu ştiu când va fi asta.

Trecură pe lângă un troian din care ieşea o bucată de haină. Era o geacă de piele.

— Cine e? întrebă Joakim.

— Numele lui e Martin Ahlquist, spuse Tilda.

Apoi închise ochii. Aveau să fie multe întrebări despre noaptea aceasta: despre ce nu mersese bine, ce făcuse corect şi ce ar fi trebuit să facă altfel — dar Tilda nu putea să nu-şi pună ea însăşi mai multe întrebări decât oricine altcineva. Însă în clipa aceasta pur şi simplu nu avea puterea de a se gândi la asta.

Casa era tăcută. Joakim o conduse prin mai multe coridoare spre o cameră mare unde pe podea se afla o saltea transformată în pat. Lângă ea era o sobă de teracotă; era cald, iar ea se întinse şi se relaxă. Nasul o durea şi era încă plin de sânge — nu putea respira cu gura închisă.

Vântul urla în jurul casei. Dar, în sfârşit, Tilda adormi.

Dormi profund, dar se trezea din când în când din cauza durerii care pulsa, amintindu-şi de trupul lui Martin în zăpadă — şi din cauza unei frici paralizante când se vedea din nou acolo, în întunericul hambarului, unde braţe palide cu degete lungi se întindeau după ea. Avu nevoie de timp ca să se poată relaxa.

La un moment dat, înaintea zorilor, o umbră se aplecă deasupra ei. Tilda tresări.

— Tilda?

Era din nou Joakim Westin. Acesta continuă, încet şi clar, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil mic:

— Au sunat colegii tău, Tilda… O să vină în curând.

— Bun, spuse ea.

Vocea ei părea groasă, din cauza nasului spart. Închise ochii şi întrebă:

— Şi Henrik?

— Cine?

— Henrik Jansson, spuse Tilda. Tipul de pe verandă… cum se simte?

— Destul de bine. I-am schimbat bandajul.

— Tommy? E aici?

— A plecat… poliţia o să-l caute, după ce ajunge aici.

Tilda dădu din cap şi adormi iar.

După un interval de timp neprecizat, Tilda fu trezită de un zumzăit şi de voci joase, dar nu avea suficientă putere ca să se întrebe ce se petrecea.

Apoi auzi din nou vocea lui Joakim:

— Maşinile nu pot să treacă, Tilda… au împrumutat o maşină tot-teren de la armată.

La puţin timp după asta camera era plină de voci şi mişcare, iar cineva o ajută să coboare din pat, oarecum brutal.

Aerul cald dispăru brusc şi Tilda era din nou în frig, dar acum de-abia dacă adia vântul. Mergea pe o potecă de pe care fusese curăţată zăpada, înconjurată de mormane albe.

Ajunul Crăciunului, se gândi ea.

O uşă se închise, o alta se deschise, iar cineva o depuse pe o cuşetă, sub un bec slab. Apoi o lăsară în pace.

Se aşternu tăcerea.

Stătea întinsă într-un vehicul al armatei, iar pe podea, lângă ea, vedea un trup învelit într-un sac de plastic. Nu mişca.

Apoi cineva de alături tuşi. Tilda înălţă capul şi văzu o altă persoană care stătea la câţiva metri distanţă, cu o pătură gri peste picioare. Trupul se mişcă uşor.

Era un bărbat. Stătea întins pe spate, cu capul întors în cealaltă parte, dar ea îi recunoscu hainele.

— Henrik, spuse ea.

Niciun răspuns.

— Henrik! strigă ea, în ciuda faptului că asta o făcea s-o doară coastele.

— Ce? întrebă bărbatul, întorcând capul spre ea.

Iar Tilda reuşi, în sfârşit, să îi vadă faţa clar: Henrik Jansson, specialist în podele şi hoţ. Arăta exact ca oricare tip de douăzeci şi cinci de ani, dar faţa lui era epuizată şi albă ca varul. Tilda inspiră adânc.

— Henrik, toporişca aia nenorocită a ta mi-a spart nasul.

Henrik tăcu.

— Ai mai făcut şi altceva ce ar trebui să ştiu? întrebă Tilda.

Din nou, niciun răspuns.

— Toamna asta a murit cineva pe promontoriu, continuă ea. O femeie s-a înecat.

Îl auzi pe Henrik mişcându-se.

— Unii au auzit o barcă lângă promontoriu, în ziua în care ea a murit, spuse Tilda. Era barca ta?

Atunic Henrik deschise ochii brusc.

— Nu a mea, spuse el încet.

— Nu a ta? O altă barcă?

— Dar eu am văzut-o, spuse Henrik.

— Chiar ai văzut-o?

— Stăteam lângă debarcader, în ziua în care ea a murit…

— Katrine Westin, spuse Tilda.

— A avut un vizitator, continuă el. Cu o barcă mare şi albă.

— Ai recunoscut-o?

— Nu, dar era mai mare ca a mea, făcută pentru călătorii mai lungi… un iaht mic. A amarat lângă faruri şi cineva stătea acolo. Cred că era…

— Bine.

Tilda îşi dăduse seama brusc că pur şi simplu nu mai avea energia să vorbească.

— Am *văzut-o*, spuse Henrik.

Tilda îl privi în ochi.

— Putem… să vorbim despre asta mai târziu, spuse ea. Sunt sigură că o să ai parte de o grămadă de interviuri.

Henrik doar răsuflă, cu un oftat greu.

În vehicul se aşternu din nou tăcerea. Tilda voia doar să închidă ochii şi să moţăie, ca să scape de durere şi de gândurile despre Martin.

— Ai auzit ceva în casă noaptea trecută? o întrebă dintr-odată Henrik.

— Ce?

O uşă se trânti. Apoi motorul transportorului se trezi la viaţă mugind, după care acesta se puse în mişcare.

— Un ciocănit?

Tilda nu înţelegea ce voia să spună.

— Nu am auzit nimic, spuse ea peste zgomotul motorului.

— Nici eu, spuse Henrik. Niciun ciocănit. Cred că era de la felinar… sau de la tablă. Dar acum e linişte completă.

Fusese înjunghiat şi cu siguranţă avea să ajungă la închisoare, dar Tilda tot avea impresia că părea uşurat.

42

În dimineaţa din Ajunul Crăciunului era încă întuneric la Eel Point. Pana de curent nu fusese remediată, iar în faţa ferestrelor se înălţau troiene de zăpadă uriaşe.

În timpul nopţii sosiseră cu vehiculul tot-teren trei poliţişti şi un câine de căutare care cercetaseră toate clădirile, dar fără să-l găsească pe ucigaşul lui Martin Ahlquist. Joakim le dăduse permisiunea să caute oriunde doreau. După ora trei, când plecaseră spre spital cu Tilda Davidsson şi tipul care fusese înjunghiat, Joakim reuşi să şi doarmă câteva ore.

Pentru prima oară după mai multe săptămâni dormi liniştit, dar când se trezi pe la opt în casa tăcută nu mai putu să adoarmă. Camerele erau încă în beznă, aşa că Joakim se dădu jos din pat şi aprinse câteva lămpi cu gaz. O oră mai târziu, prin ferestrele acoperite de zăpadă pătrundea o lumină mai puternică.

Era soarele, care se înălţa deasupra mării. Joakim voia să-l vadă, dar trebui să se ducă la etaj, să deschidă fereastra de pe palierul scărilor şi să dea unul din obloane la o parte ca să poată privi spre mare.

Ţărmul fusese transformat într-un peisaj de iarnă, cu un cer albastru închis, deasupra dunelor sclipitoare de zăpadă. Pereţii roşii ai hambarului păreau aproape negri pe fondul zăpezii orbitoare.

Peste tot era o tăcere arctică. Nu sufla nicio adiere de vânt — poate pentru prima oară de când Joakim se mutase acolo.

Viscolul se consumase. Înainte să treacă mai departe, aruncase pe ţărm un perete de gheaţă înalt de un metru.

Joakim privi spre ţărm. Citise despre faruri vechi care căzuseră în mare în timpul furtunilor aprige, dar farurile gemene supravieţuiseră viscolului. Turnurile se înălţau deasupra banchizelor de gheaţă.

Joakim făcu focul în sobele de teracotă pe la nouă, alungând frigul afară din casă. Apoi trezi copiii.

— Crăciun fericit, le spuse el.

Adormiseră îmbrăcaţi, pe patul lui Gabriel. Aşa îi găsise noaptea trecută, când venise din hambar. Îi acoperise cu pături şi îi lăsase să doarmă în continuare.

Acum Joakim era pregătit pentru întrebări despre ce se întâmplase în timpul nopţii, despre zgomotul de împuşcături şi toate celelalte, dar Livia doar se întinse.

— Ai dormit bine?

Ea dădu din cap.

— Mami a fost aici.

— Aici?

— A intrat să ne vadă, în timp ce tu erai plecat.

Joakim privi spre fiica lui, apoi spre băiat. Gabriel dădu din cap încet, ca şi cum tot ce spunea sora lui era adevărat.

Nu spune minciuni, Livia, îi venea lui Joakim să zică. *Mami nu putea să fie aici.*

În schimb, o întrebă:

— Şi ce a spus mami?

— A spus că o să vii în curând, spuse Livia privindu-l. Dar nu ai venit.

Joakim se aşeză pe marginea patului.

— Acum sunt aici, spuse el. Şi nu o să mai dispar iar.

Livia îl privi cu suspiciune şi se dădu jos din pat, fără un cuvânt.

Joakim îl trezi pe Freddy, care fără fratele său era un tânăr liniştit şi calm. Nu mai fusese loc şi pentru el în vehiculul de armată, aşa că Freddy rămăsese acolo, încătuşat de unul dintre caloriferele din hol.

— Încă nici urmă de fratele tău, spuse Joakim.

Freddy dădu din cap obosit.

— De fapt ce căutaţi voi?

— Orice… picturi de valoare.

— De Torun Rambe? spuse Joakim. Nu avem decât una. Credeaţi că sunt mai multe în hambar?

— În casă nu mai erau, spuse Freddy. Erau altundeva, spunea tabla. Aşa că ne-am dus şi am dat foc la scară.

Joakim se uită la el.

— Dar de ce?

— Nu ştiu.

— O să faci asta iar?

Freddy scutură din cap.

Tilda îi lăsase lui Joakim cheile de la cătuşe, iar acesta se hotărî să dea dovadă de puţină încredere în acest Ajun al Crăciunului. Îl eliberă pe Freddy de radiator.

Când curentul electric reveni, pe la ora unsprezece, Freddy stătea în faţa televizorului şi se uita la emisiunile de Crăciun, aşteptând ca poliţia să vină şi să-l ia. Se uita

cu o expresie tristă la desenele animate cu Moş Crăciun, transmisiuni în direct cu oameni care dansau în jurul brazilor de Crăciun şi o emisiune gastronomică filmată undeva într-o cabană montană acoperită de zăpadă.

Livia şi Gabriel stăteau lângă el, dar niciunul din ei nu vorbea. Exista încă un fel de spirit de comuniune al Crăciunului şi toţi păreau să se relaxeze.

Joakim se duse şi se aşeză în bucătărie, cu carnetul pe care îl găsise lângă geaca lui Ethel. Timp de o oră citi relatările dramatice ale lui Mirja Rambe despre viaţa de la Eel Point. Şi povestea a ce i se întâmplase ei acolo.

La sfârşit erau câteva pagini goale, apoi câteva care fuseseră scrise de altcineva decât Mirja.

Joakim privi mai atent şi dintr-odată recunoscu scrisul lui Katrine. Însemnările erau mâzgălite, ca şi cum s-ar fi grăbit foarte tare.

Joakim le citi de mai multe ori, fără să înţeleagă pe deplin ce voise ea să spună.

La ora douăsprezece, Joakim pregăti budincă de orez pentru toată lumea.

Telefonul funcţiona, iar primul apel sosi după prânz. Joakim răspunse şi auzi vocea liniştită a lui Gerlof Davidsson:

— Deci acum ştiţi cum e un viscol adevărat.

— Da, spuse Joakim, fără îndoială.

Se uită pe fereastră şi se gândi la musafirii de noaptea trecută.

— Era aşteptat, spuse Gerlof. Cel puţin de mine. Dar credeam că o să vină puţin mai târziu… Cum v-aţi descurcat?

— Destul de bine. Toate clădirile sunt încă în picioare, dar acoperişurile sunt avariate.

— Şi drumul?

— A dispărut, spuse Joakim. E doar zăpadă.

— Pe vremuri dura cel puţin o săptămână până să se ajungă la unele case după un viscol, spuse Gerlof. Dar în ziua de azi e mai rapid.

— O să ne descurcăm, spuse Joakim. Am făcut cum ai spus şi am cumpărat suficiente conserve.

— Bun. Acum tu şi cu copiii sunteţi singuri?

— Nu, încă mai avem un musafir aici. Am avut mai mulţi vizitatori, dar au plecat… A fost un Crăciun destul de dificil.

— Ştiu, spuse Gerlof. M-a sunat Tilda dimineaţă, de la spital. A prins nişte hoţi acasă la voi.

— Au venit să fure tablourile, spuse Joakim. Tablourile lui Torun Rambe… Le intrase în cap că sunt pe aici pe undeva.

— Dar aici avem un singur tablou. Aproape toate celelalte au fost distruse, dar nu de Torun sau de fiica ei, Mirja. Un pescar a fost cel care le-a aruncat în mare.

— Când a fost asta?

— În iarna lui 1962.

— Şaizeci şi doi, spuse Gerlof. Ăsta a fost anul în care fratele meu Ragnar a murit îngheţat pe coastă.

— Ragnar Davidsson… a fost fratele dumitale? spuse Joakim.

— Fratele meu mai mare.

— Nu cred că a murit îngheţat, spuse Joakim. Cred că a fost otrăvit.

Apoi îi povesti lui Gerlof ceea ce citise în carnetul lui Mirja Rambe despre ultima ei noapte de la Eel Point şi despre pescarul de ţipari care plecase prin furtună. Gerlof ascultă fără să pună nicio întrebare.

— S-ar părea că Ragnar a băut alcool metilic, spuse el. Se spune că are acelaşi gust ca şnapsul obişnuit, dar sigur că te îmbolnăveşte. De fapt, te omoară.

— Presupun că Mirja a văzut asta ca pe un fel de pedeapsă meritată, spuse Joakim.

— Dar oare chiar a distrus tablourile? spuse Gerlof. Mă întrebam doar. Dacă fratele meu punea mâna pe ceva, îl păstra… era prea lacom ca să distrugă lucruri.

Joakim tăcea. Se gândea.

— Mai era ceva, înainte să uit, spuse Gerlof. Am înregistrat ceva pentru tine.

— Înregistrat?

— Am tot stat aici şi m-am gândit, spuse Gerlof. E o casetă cu câteva idei despre ceea ce s-a întâmplat la Eel Point… o s-o primeşti când o să înceapă să funcţioneze iar poşta.

La jumătate de oră după ce Gerlof închisese, pe Joakim îl sună poliţia din Kalmar să îi spună că veneau să ia suspectul de la Eel Point — dacă putea doar să le găsească un teren plat şi liber lângă casă unde să aterizeze elicopterul.

— Avem suficient teren plat pe aici, spuse Joakim.

Apoi ieşi şi curăţă cu lopata un pătrat pe câmpul din spatele casei, decupând gheaţa astfel încât o cruce neagră de pe pământul îngheţat să marcheze locul. Când auzi o vibraţie la sud-vest, intră şi-l întrerupse pe Freddy din privitul la televizor.

— Alea sunt maşinile voastre? îl întrebă Joakim în timp ce aşteptau pe câmp.

Arătă spre câteva movile ondulate de zăpadă de pe drumul spre Eel Point. Din troiene ieşeau câteva colţuri netede de metal.

Freddy dădu din cap.

— Şi o barcă, spuse el.

— Furată?

— Da.

Apoi elicopterul ajunse deasupra câmpului şi nu mai era posibil să vorbeşti. Pluti pentru o clipă, învolburând nori albi de pe pământ, apoi ateriză în centrul crucii.

Doi poliţişti cu caschete şi salopete întunecate coborâră şi se apropiară de ei. Freddy se duse cu ei, fără să protesteze în niciun fel.

— Sunteţi toţi bine aici? strigă unul dintre poliţişti.

Joakim dădu doar din cap. Freddy făcu cu mâna, iar Joakim îi răspunse scurt.

După ce elicopterul dispăru în direcţia continentului, Joakim înotă înapoi prin zăpadă, spre drum şi spre cele două vehicule acoperite de zăpadă.

Dădu zăpada la o parte de pe părţile laterale ale celui mai mare dintre ele, camioneta. Apoi privi înăuntru.

Cineva stătea acolo, nemişcat.

Joakim apucă mânerul şi deschise portiera.

Era un bărbat, ghemuit pe locul şoferului, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să conserve căldura.

Joakim nu avea nevoie să pipăie pulsul bărbatului ca să-şi dea seama dacă e mort.

Cheia era în contact, în poziţia aprins. Probabil că motorul torsese până când se oprise, cândva în cursul nopţii, iar frigul se furişase din nou în camionetă.

Joakim închise portiera încet. Apoi se întoarse în casă şi sună poliţia ca să le spună că ultimul hoţ fusese găsit.

43

În următoarele patru zile, vântul se ţinu la distanţă şi soarele continuă să strălucească deasupra lui Eel Point.

Zăpada nu începu să se topească, dar din când în când câte o margine albă atârnată de acoperiş se desprindea şi cădea fără un sunet pe nămeţii de pe pământ. Păsările de grădină reveniseră la fereastra de la bucătărie, iar în dimineaţa de 26 izolarea de lumea exterioară luă sfârşit, atunci când un camion cu un plug imens în faţă veni dinspre Marnäs. Continuă să meargă în linie dreaptă pe drumul de coastă, dar arăta ca şi cum ar fi plutit pe o mare albă.

Joakim scoase freza de zăpadă şi începu să cureţe zăpada, cu obiectivul de a ajunge de la casă la drumul principal într-o oră. Avu nevoie de peste două ore, dar după asta puteau ieşi uşor, imediat.

Joakim puse baterii noi în lanternă, coborî treptele verandei şi se duse la hambar.

Scara care ducea în pod era neagră şi făcută bucăţi după foc, dar nu se simţea fum nicăieri.

Joakim se uită spre celălalt capăt al hambarului. Ezită, dar apoi se duse şi se strecură pe sub peretele fals.

În interiorul camerei secrete, aprinse lanterna şi ascultă să vadă dacă se aude ceva de la etaj, dar nu se auzea nimic. Apoi urcă scara.

Lumina palidă a soarelui se strecura prin crăpăturile peretelui, în timp ce el păşi în camera de rugăciune.

Totul era tăcut. Scrisorile şi amintirile încă zăceau pe băncile de lemn, dar pe bănci nu stătea nimeni.

Joakim o luă printre rânduri. Când ajunse în faţă, văzu că atât cadoul de Crăciun pentru Katrine, cât şi geaca lui Ethel erau încă acolo.

Dar pachetul fusese desfăcut. Panglica fusese trasă la o parte, iar hârtia desfăcută la un capăt.

Joakim lăsă pachetul acolo unde era; nu îndrăznea să se uite să vadă dacă rochia verde dispăruse.

În schimb, luă pentru prima oară în mână geaca de blugi a lui Ethel — şi simţi dintr-odată cu degetele cum un obiect mic şi plat alunecă peste tot, în interiorul stofei.

Când inspectorul Göte Holmblad sosi în maşina lui, la două zile după Crăciun, Joakim pusese geaca de blugi într-o pungă de plastic.

La acest moment, o ambulanţă şi un camion de tractare veniseră deja la Eel Point şi luaseră trupul ultimului suspect. Echipa de criminalişti fusese şi ea acolo, săpând după gloanţe în zăpadă. La ştirile de la radioul local, Tommy fusese anunţat ca unul din cele două decese de la conac din timpul furtunii de zăpadă, deşi nu pomeniră numele lui. Furtuna de deasupra nordului Ölandului era deja numită „viscolul de Crăciun“ şi era clasată ca

una dintre cele mai rele furtuni de zăpadă de la al Doilea Război Mondial încoace.

Holmblad se dădu jos din maşină şi îi adresă lui Joakim urări de sărbători.

— Mulţumesc, la fel şi dumitale, spuse Joakim. Şi mulţumesc că ai venit.

— De fapt, sunt în concediu până la Anul Nou, spuse Holmblad. Dar voiam să văd cum vă descurcaţi aici.

— Acum totul e foarte calm, spuse Joakim.

— Văd. Furtuna a trecut.

Joakim dădu din cap şi întrebă:

— Şi Tilda Davidsson… cum se simte?

— Destul de bine, dată fiind situaţia, spuse Holmblad. Am vorbit cu ea ieri… a ieşit din spital şi în acest moment e acasă, cu mama ei.

— Dar era singură aici? Nu era un coleg care…

— Nu, spuse Holmblad, era instructorul ei de la Academia de Poliţie… tatăl a doi copii, o adevărată tragedie. De fapt, n-ar fi trebuit să fie aici.

Inspectorul adăugă, gânditor:

— Bineînţeles, lucrurile ar fi putut să meargă foarte prost şi pentru Davidsson, dar a făcut faţă foarte bine.

— Într-adevăr, spuse Joakim, deschizând uşa casei. Aş vrea foarte mult să vă arăt câteva lucruri — vreţi să intraţi puţin?

— Sigur.

Joakim îl conduse pe inspector în bucătărie, unde curăţase masa.

— Iată, spuse el.

Pe masă era punga cu geaca de blugi a lui Ethel şi obiectele pe care le găsise în geacă. Era biletul scris de

mână — şi o cutie mică de aur care fusese ascunsă în căptuşeala gecii.

— Ce sunt astea? spuse Holmblad.

— Nu sunt sigur, spuse Joakim. Dar sper să fie probe.

După ce Holmblad plecă, Joakim luă un rucsac şi se duse prin zăpadă la farul de nord.

Pe drumul până acolo privi spre pădurea din nord. Majoritatea copacilor păreau să fi supravieţuit furtunii, în afară de câţiva pini mai bătrâni şi mai apropiaţi de ţărm, care zăceau la pământ.

Turnul alb sclipea pe cerul albastru închis. Chiar înainte să intre pe digul de piatră, Joakim îşi dădu seama că avea să fie dificil să intre înăuntru. În timpul viscolului, valurile se spărseseră deasupra insulelor, iar amândouă farurile erau acoperite cu gheaţă albă ca varul. Părea un ghips care se depusese în jurul părţii de jos a turnului, ca o îmbrăţişare arctică.

Joakim îşi puse rucsacul jos, în faţa uşii, şi îl deschise. Scoase cheile de la far, împreună cu un ciocan mare, un spray cu ulei pentru broască şi trei termosuri pline cu apă clocotită.

Avu nevoie de aproape jumătate de oră ca să scape de gheaţa din jurul uşii şi să deschisă broasca. Şi acum uşa se deschidea doar puţin, dar Joakim reuşi să se strecoare prin deschizătură.

Avea cu el lanterna, pe care o aprinse când intră înăuntru.

Fiecare sunet uşor al tălpilor pantofilor săi pe podeaua de ciment avea un ecou în partea de sus a turnului, dar nu auzi niciun sunet de paşi pe scări. Dacă acolo sus

mai exista cumva vreun bătrân paznic de far, Joakim nu voia să-l deranjeze, aşa că rămase la parter.

Există o mică posibilitate, spusese Gerlof Davidsson. *Fratele meu Ragnar avea cheile de la faruri, deci există o mică posibilitate ca ele să fie acolo.*

Printr-o uşă mică de lemn se intra în spaţiul de sub scări, o magazie de la parterul farului. Joakim deschise uşa şi intră înăuntru, aplecându-se.

Pe peretele de piatră atârna un calendar din 1961. Pe podea erau canistre de benzină, sticle de băutură goale şi felinare vechi. Colecţia de obiecte de aici îl făcu să se gândească la toate lucrurile vechi depozitate în podul de fân. Dar aici era puţin mai multă organizare, iar de-a lungul zidului exterior curbat erau mai multe cutii de lemn.

Capacele nu erau încuiate. Joakim îl ridică pe cel care era mai aproape şi lumină cu lanterna interiorul cutiei.

Văzu ţevi de metal — bucăţi de ţevi vechi de canalizare, de aproximativ un metru lungime, depozitate pe fundul cutiei. Ar fi fost îmbinate şi montate în jurul conacului de la Eel Point cu multe decenii în urmă dacă Ragnar Davidsson nu le-ar fi furat şi ascuns în far.

Joakim băgă mâna înăuntru şi ridică atent una dintre ţevi.

44

— Unde mergem? întrebă Livia, în timp ce plecau de la Eel Point, în ajunul Anului Nou, cu maşina plină.

Joakim observă că Livia încă mai era puţin într-o dispoziţie proastă.

— Mergem s-o vedem pe bunica din Kalmar, apoi mergem s-o vedem pe cealaltă bunică a voastră din Stockholm, spuse el. Dar mai întâi mergem s-o vizităm pe mami.

Livia nu mai spuse nimic. Îşi puse doar mâna pe coşul lui Rasputin şi privi afară la peisajul alb.

Cincisprezece minute mai târziu opriră la biserica din Marnäs. Joakim parcă, scoase o pungă din maşină şi deschise poarta de lemn.

— Haideţi, le spuse el copiilor.

Joakim nu fusese acolo de prea multe ori în timpul toamnei — dar acum părea mai firesc. Puţin mai firesc.

În curtea bisericii era la fel de multă zăpadă ca oriunde altundeva de-a lungul coastei, dar aleile principale fuseseră curăţate.

— Mergem departe? întrebă Livia, în timp ce ocoleau biserica.

— Nu, spuse Joakim, aproape am ajuns deja.

În cele din urmă se opriră unul lângă celălalt, în faţa mormântului lui Katrine.

Piatra tombală era acoperită de zăpadă, ca toate celelalte din cimitir. Doar un colţ se vedea, dar Joakim se aplecă şi o curăţă rapid cu mâna, astfel încât să se poată vedea inscripţia.

KATRINE MÅNSTRÅLE WESTIN scria, alături de datele ei.

Joakim făcu un pas în spate şi se opri între Livia şi Gabriel.

— Aici e mami, spuse el.

Cuvintele lui nu făcură timpul să se oprească, dar copiii rămaseră nemişcaţi, alături de el.

— Vi se pare că mormântul… arată drăguţ? întrebă Joakim în tăcerea care se aşternuse.

Livia nu răspunse. Gabriel fu acela care reacţionă primul.

— Cred că lui mami o să-i fie frig, spuse el.

Apoi se apropie cu precauţie de mormânt, pe urmele tatălui său, şi începu să dea zăpada la o parte, tăcut. Mai întâi de pe toată lespedea lui Katrine, apoi de pe pământul de lângă ea. Un buchet de trandafiri ofiliţi apăru. Joakim îl pusese acolo la ultima lui vizită, înainte să vină zăpada.

Gabriel părea fericit de rezultat. Îşi frecă nasul cu mâna înmănuşată şi privi spre tatăl său.

— Bravo, spuse Joakim.

Apoi scoase din punga de plastic un felinar de mormânt. Pământul era îngheţat, dar încă era posibil să îl înfigi solid. Înăuntru puse o lumânare groasă. Avea să ardă cinci zile, până în noul an.

— Ne întoarcem la maşină? întrebă Joakim, privind spre copii.

Gabriel dădu din cap, dar se aplecă şi începu să tragă de ceva ce zăcea în zăpadă, lângă lespedea lui Katrine.

Era o bucată de stofă verde deschis, ţeapănă şi înghe-ţată pe pământ. Un pulover? Fâşia pe care o apucase Gabriel arăta ca o mânecă.

Joakim simţi dintr-odată o răceală de gheaţă pe spate. Făcu un pas în faţă.

— Dă-i drumul, Gabriel, spuse el.

Gabriel se uită la tatăl său şi lăsă din mână stofa. Joakim se aplecă repede şi o acoperi cu un strat de zăpadă.

— Mergem? spuse el.

— Vreau să mai rămân aici puţin, spuse Livia, cu privirea fixată asupra pietrei tombale.

Joakim îl luă pe Gabriel şi se întoarse la aleea principală. O aşteptară acolo pe Livia, care încă stătea, privind spre mormânt. După câteva minute li se alătură şi familia se întoarse la maşină în tăcere.

Gabriel adormi în scaunul său după doar câteva minute.

Livia nu începu să vorbească cu Joakim decât după ce ajunseră din nou pe autostrada principală, şi nu o pomeni pe Katrine. Întrebă câte zile de vacanţă mai rămăseseră şi vorbi despre ce avea să facă după redeschiderea şcolii pregătitoare. Subiecte minore, dar Joakim era fericit să o asculte.

Ajunseră în Kalmar pe la doisprezece şi sunară la uşa Mirjei Rambe. Aceasta nu se străduise în mod special să facă curăţenie de Crăciun în apartament — dimpotrivă, teancurile de cărţi de pe podeaua cu parchet crescuseră

şi mai înalte. În sufragerie era un brad de Crăciun, dar nu avea niciun fel de ornamente pe el şi acele începuseră deja să-i cadă.

— Am vrut să vin să vă văd în ziua de Crăciun, spuse Mirja în timp ce îi întâmpina în hol. Dar nu aveam elicopter.

Ulf, tânărul prieten al lui Mirja, era acasă şi părea foarte încântat să-i vadă, mai ales pe copii. Îi duse pe Livia şi pe Gabriel în bucătărie ca să le arate nişte carame-le pe care tocmai le făcea în cuptor.

Joakim scoase *Cartea viscolului* din pungă şi i-o dădu înapoi autoarei.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat-o, spuse el.

— A fost de vreun ajutor?

— Sigur, spuse Joakim. Acum înţeleg mult mai bine unele lucruri.

Mirja Rambe răsfoi în tăcere paginile scrise de mână.

— E o carte a faptelor, spuse ea. Am început s-o scriu atunci când Katrine mi-a spus că o să cumpăraţi Eel Point.

— Katrine a scris câteva pagini la sfârşitul ei, spuse Joakim.

— Despre ce?

— Păi… e un fel de explicaţie.

Mirja puse cartea pe masă, între ei.

— O s-o citesc după ce plecaţi, spuse ea.

— Mă întrebam un lucru, spuse Joakim. De unde ştii atâtea despre oamenii care au trăit la Eel Point?

Mirja îi aruncă o privire nemulţumită.

— Când locuiam acolo vorbeau cu mine, spuse ea. Tu nu ai vorbit niciodată cu morţii?

Joakim nu putea să răspundă la asta.

— Deci totul e adevărat? spuse el, în schimb.

— Nu poţi fi sigur de asta niciodată, spuse Mirja. Cel puţin nu când e vorba de fantome.

— Dar toate lucrurile în care ai fost tu implicată… chiar s-au întâmplat?

Mirja îşi plecă ochii.

— Mai mult sau mai puţin, spuse ea. M-am întâlnit într-adevăr cu Markus, pentru o ultimă oară, la cafeneaua din Borgholm. Am vorbit… apoi m-am dus la el acasă. Părinţii lui erau plecaţi. Am intrat în apartament, iar el m-a tras jos, pe podea. Nu tocmai o seducere romantică, dar l-am lăsat s-o facă — vreau să spun, mi se părea că asta dovedeşte… că eram un cuplu. Dar când Markus s-a ridicat, după aceea, iar eu mi-am tras la loc fusta mototolită, el nu voia să mă privească în ochi. Mi-a spus doar că întâlnise pe altcineva pe continent. Se logodeau. Markus numea ceea ce făcusem în camera lui a ne lua la revedere.

În cameră se aşternu liniştea.

— Deci prietenul tău Markus era tatăl lui Katrine?

Mirja dădu din cap.

— El era un tânăr care tocmai ieşea în lume… care a închis capitolul referitor la mine în modul cuvenit. Apoi a trecut mai departe.

— Dar nu a murit într-un accident de feribot, nu-i aşa?

— Nu, spuse Mirja. Dar ar fi trebuit.

Tăcură din nou. Joakim o auzea pe Livia râzând în bucătărie. Suna ca o versiune mai subţire a râsului mamei ei.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Katrine cine e tatăl ei, spuse el. Avea dreptul să ştie.

Mirja pufni doar.

— Ne descurcăm şi fără asta… Nici eu nu am ştiut cine era tatăl meu.

Joakim renunţă. Dădu din cap şi se ridică.

— Am adus cadouri de Crăciun, spuse el. Am nevoie de cineva care să mă ajute să le aduc.

— Te ajută Ulf, spuse Mirja. Cadourile sunt pentru mine?

Joakim privi spre atelierul ei, cu toate tablourile luminoase cu vara.

— O, da, spuse el. Sunt multe cadouri.

La cinci ore după ce părăsiseră apartamentul lui Mirja, Joakim şi copiii ajunseră în Stockholm. Acolo era aproape la fel de frig ca în Öland. Zona în care locuia Ingrid Westin era liniştită şi calmă. Aceasta era exact opusul Mirjei Rambe; casa ei fusese curăţată până la ultimul centimetru, gata pentru noul an.

— Am primit o slujbă, spuse Joakim, în timp ce luau cina.

— În Öland? spuse Ingrid.

Joakim dădu din cap.

— M-au sunat ieri… O să fiu suplinitor de lucru manual în Borgholm, începând din februarie. Seara şi în weekenduri pot continua să lucrez la casă. Vreau să fac pavilionul şi etajul să arate frumos, în aşa fel încât oamenii să poată sta acolo.

— O să aduci vizitatori peste vară? spuse Ingrid.

— Poate, spuse Joakim. Avem nevoie de mai mulţi oameni la Eel Point.

După aceea schimbară cadouri de Crăciun în sufrageria mică a lui Ingrid. Joakim îi întinse un pachet mare şi lung.

— Crăciun fericit, mamă, spuse el. Mirja Rambe a vrut să-ţi dea ţie asta.

Pachetul era lung de aproape un metru şi era împachetat în hârtie maro. Ingrid îl deschise şi privi întrebător la el. Era una dintre ţevile de canalizare pe care Ragnar Davidsson le ascunsese în far.

— Uită-te înăuntru, spuse Joakim.

Ingrid întoarse unul din capetele ţevii spre ea. Se uită înăuntru, apoi băgă mâna şi scoase o pânză făcută sul. O desfăşură cu grijă şi o ţinu în faţa ei. Pictura în ulei era mare şi întunecată şi înfăţişa un peisaj ceţos de iarnă.

— Ce e asta? spuse Ingrid.

— E o pictură cu viscolul, spuse Joakim. De Torun Rambe.

— Dar… e pentru mine?

Joakim dădu din cap.

— Mai sunt multe… aproape cincizeci, spuse el. Un pescar a furat pânzele şi le-a ascuns într-unul din farurile de la Eel Point. Şi acolo au stat mai bine de treizeci de ani.

Ingrid privea în tăcere la pictura mare.

— Mă întreb cât valorează? spuse ea, în cele din urmă.

— Asta nu are importanţă, spuse Joakim.

Seara, Livia şi Gabriel ieşiră afară, să facă felinare de zăpadă împreună cu bunica lor.

Joakim urcă la etaj. Trecu de uşa închisă a camerei care fusese a lui Ethel, în urmă cu mulţi ani, şi intră în camera care fusese a lui când era adolescent.

Toate afişele şi cele mai multe mobile dispăruseră, dar existau un pat, o noptieră şi un casetofon vechi. Carcasa lui neagră de plastic era crăpată de la căderea pe podea din timpul cine ştie cărei petreceri, dar încă mai funcţiona. Capacul se putea deschide.

Joakim băgă o casetă. Ajunsese la Eel Point prin poştă, cu câteva zile în urmă. Era din partea lui Gerlof Davidsson.

Joakim se instală pe fostul său pat şi apăsă Play, ca să audă ce avea de spus Gerlof.

45

Pe la ora trei în ajunul Anului Nou, Joakim luă metroul spre Bromma, ca să-i ureze surorii sale moarte un an nou fericit şi să încerce să discute cu ucigaşul ei.

Se opri să cumpere un buchet mic de trandafiri de la o florărie de lângă staţie. Apoi o luă pe stradă, urmând ruta care trecea pe lângă casele de deasupra apei. Păreau nişte forturi, se gândi el. Soarele tocmai apusese, iar luminile străluceau la multe ferestre.

După câteva sute de metri ajunse la strada unde era Casa Merelor şi se apropie de poarta închisă. Privi spre fosta lui casă. Părea goală, dar în hol era o lumină, poate pentru a-i descuraja pe hoţi.

Joakim se aplecă şi sprijini buchetul de flori de cutia panoului electric, lângă gard. Rămase acolo câteva clipe, gândindu-se la Ethel şi Katrine, apoi se întoarse.

Casa vecină, aflată mai sus pe stradă, avea luminile aprinse în majoritatea camerelor. Era casa imensă a familiei Hesslin — mândria cartierului.

Joakim îşi aminti că Michael Hesslin spusese la telefon că familia avea să fie acasă de Anul Nou. Se apropie de poartă, pe aleea din grădină, şi sună la uşă.

Lisa Hesslin deschise. Părea încântată când văzu cine era.

— Intră, Joakim, spuse ea. Şi An Nou fericit!

— Şi ţie la fel.

Intră în hol, pe covorul gros.

— Vrei nişte cafea? Sau poate un pahar de şampanie?

— Nu e nevoie, spuse el. Michael e acasă?

— Acum nu… dar s-a dus doar până la benzinărie cu băieţii, ca să mai cumpere nişte artificii.

Lisa zâmbi.

— Le-au aprins pe toate cele pe care le-am cumpărat între Crăciun şi Anul Nou. Sunt sigură că se va întoarce curând, dacă poţi aştepta.

— Sigur.

Joakim intră în sufragerie, care avea vedere asupra copacilor golaşi şi a gheţii din golful din josul casei.

— Vrei să citeşti ceva? o întrebă Joakim pe Lisa.

— Ce?

— Biletul acesta.

Joakim băgă mâna în buzunarul interior al gecii sale şi scoase o copie a biletului pe care o găsise în geaca de blugi a lui Ethel din podul de fân.

I-l întinse Lisei. Ea îl luă şi citi:

— „Asigură-te că târfa aia…"

Se opri abrupt şi privi întrebător spre Joakim.

— Continuă, spuse acesta. Nu tu ai fost cea care l-a scris şi i l-a dat lui Katrine?

Lisa scutură din cap.

— Atunci trebuie să fi fost Michael.

— Nu… nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

Lisa îi dădu biletul înapoi. Joakim îl luă şi se ridică în picioare.

— Pot să dau drumul la casetofon? spuse el. Am ceva ce aş vrea să asculţi.

— Sigur… e muzică?

Joakim se duse şi băgă caseta.

— Nu, spuse el, de fapt doar se vorbeşte.

Când caseta începu, Joakim făcu câţiva paşi în spate şi se aşeză pe canapea exact vizavi de Lisa. Din boxe se auzi un zăngănit, apoi vocea subţire şi uşor arţăgoasă a lui Gerlof Davidsson:

— Aşa, să vedem… Am împrumutat un casetofon de la Tilda şi cred că acum e pornit. M-am gândit mult la moartea soţiei tale, Joakim. Dacă nu vrei să-ţi aminteşti de asta, mai bine încetează acum să mai asculţi… dar, cum am spus, nu m-am putut abţine să mă gândesc la asta.

Lisa privi suspicioasă spre Joakim, dar vocea lui Gerlof continuă:

— Cred că cineva a omorât-o pe Katrine: o persoană care nu a lăsat nicio urmă pe ţărmul cu nisip, astfel că trebuie să fi venit pe mare. Nu-ţi pot spune numele ucigaşului lui Katrine, dar cred că e un bărbat bine făcut, de vârstă mijlocie. Locuieşte sau are o casă în sudul Gotlandului şi are o barcă mare, cu motor interior. Barca trebuie să fi fost mare şi rapidă ca să poată acoperi într-o zi distanţa dintre insule, dar în acelaşi timp suficient de uşoară ca să poată amara la digul de la Eel Point, unde apa nu are mai mult de un metru adâncime. Aşa trebuie să fi făcut…

— Joakim, cine vorbeşte acolo? întrebă Lisa.

— Ascultă doar, spuse Joakim.

— … iar să găseşti drumul spre faruri când te apropii de Öland nu e prea dificil, continuă Gerlof. Dar cum ştia

ucigaşul că soţia ta avea să fie singură acasă în ziua aceea? După părerea mea, Katrine îl cunoştea. Când a auzit motorul apropiindu-se pe apă, a coborât pe ţărm. Ucigaşul stătea la prova, ţinând în mână arma crimei, când ea a intrat pe dig. Dar soţia ta nu era suspicioasă, pentru că el ţinea în mână ceea ce aproape oricine foloseşte atunci când amarează o barcă.

Gerlof tuşi uşor şi continuă:

— Arma crimei era o cange de lemn… lungă şi grea, cu un cârlig mare de fier în vârf. Am văzut cum sunt folosite în luptele de pe mare. E uşor să agăţi hainele adversarului cu cârligul. Apoi tragi, iar victima îşi pierde echilibrul şi cade în apă. Dacă vrei să îneci pe cineva, atunci bineînţeles că tot ce trebuie să faci e să ţii cârligul sub suprafaţa apei. Nu rămân amprente, nici răni grave. Tot ce se vede după aceea e câte o sfâşietură mică şi ciudată în haine. În hainele soţiei tale există astfel de găuri.

Gerlof se opri iar, după care termină înregistrarea:

— Ei bine, asta cred eu că s-a întâmplat, Joakim. Nu-ţi va face suferinţa mai uşoară, ştiu… dar toţi ne simţim mai bine atunci când întrebările primesc răspunsuri. Eşti bine-venit la o cafea, cândva. Acum o să închid aparatul…

Pârâielile de pe casetă amuţiră, iar din boxe nu se mai auzea decât un fâşâit uşor.

Joakim se duse şi scoase caseta.

— Asta e, spuse el.

Lisa se ridicase în picioare.

— Cine era? întrebă ea din nou. Cine vorbea?

— Un prieten. Un bătrân, spuse Joakim, băgând caseta în buzunar. Nu îl cunoşti… Dar e adevărat?

Lisa deschise gura, dar părea incapabilă să-şi găsească cuvintele. În cele din urmă reuşi să spună:

— Nu. Sper că nu crezi toate astea?

— Michael era la casa voastră din Gotland atunci când a murit Katrine?

— De unde să ştiu eu? Asta a fost în toamnă... nu-mi mai amintesc.

— Dar când a fost acolo? spuse Joakim. Vreau să spun, trebuie să fi fost acolo cândva, ca să ridice barca din apă. Nu-i aşa?

Lisa se uită la el fără să răspundă.

— Eu eram aici, în Stockholm, în seara în care s-a înecat Katrine, spuse Joakim, şi îmi amintesc că am sunat la uşa voastră. Dar nu era nimeni acasă.

Nu primi niciun răspuns.

— Michael are cumva un calendar la care ne-am putea uita? întrebă Joakim. Sau un jurnal?

Lisa îi întoarse spatele.

— Ajunge, Joakim... Trebuie să mă apuc de gătit cina.

Se duse la uşa de la intrare, o deschise şi privi spre el.

Joakim nu spuse nimic. Înainte să iasă din casă, se opri lângă fotografiile de pe perete şi se uită atent la una din ele: o fotografie cu Michael Hesslin pe iahtul său alb. Stătea în spatele copastiei sclipitoare, la prova, făcând cu mâna spre aparatul de fotografiat. Nu se vedea nicio cange.

— Frumoasă barcă, spuse Joakim încet.

Plecă, iar ea închise repede uşa în urma lui. Joakim auzi clicul zăvorului.

Oftă şi ieşi în stradă, dar se opri când auzi un tunet slab în aer. Era uruitul unui motor de maşină.

Când aceasta intră pe stradă, Joakim văzu că era maşina lui Michael.

Michael se apropie de garaj, opri motorul şi coborî cu patru artificii lungi sub braţ. Cei doi băieţi ai lui săriră jos de pe bancheta din spate şi alergară spre casă, fiecare strângând în braţe punga lui de pocnitori.

— Joakim, te-ai întors! spuse Michael, ieşind în stradă. An Nou fericit!

Întinse mâna, dar Joakim nu i-o strânse. În schimb, îl întrebă:

— Ce ai visat în noaptea aceea la Eel Point, Michael? Te-ai trezit ţipând… Ai văzut fantome?

— Poftim?

— Ai ucis-o pe soţia mea, spuse Joakim.

Michael încă zâmbea, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

— Şi cu un an înainte ai ademenit-o pe Ethel la apă, continuă Joakim. I-ai dat o doză de heroină… apoi ai împins-o în apă.

Michael încetă să zâmbească şi îşi lăsă în jos braţele întinse.

— Vă strica idila, spuse Joakim. Şi poate că drogaţii dau o proastă reputaţie cartierului… dar eu sunt sigur că suspecţii de crimă sunt şi mai răi.

Michael scutură uşor din cap, ca şi cum pentru fostul său vecin nu s-ar mai fi putut face nimic.

— Deci o să încerci să-mi pui mie în spinare crima?

— Pot să dau o mână de ajutor, spuse Joakim.

Michael privi spre casa lui şi începu să zâmbească din nou.

— Las-o baltă.

Trecu drept pe lângă Joakim, ca şi acum acesta n-ar fi existat.

— Există dovezi, spuse Joakim.

Michael continuă să meargă spre poartă.

— Cărţile tale de vizită, spuse Joakim. Unde le ţineai?

Michael se opri. Nu se întoarse, dar rămase acolo ascultând. Joakim se apropie şi ridică vocea.

— Furtul e întotdeauna o problemă a consumatorilor. Întotdeauna caută ceva să şterpelească. Aşa că, atunci când sora mea a mers la apă cu tine, a profitat de ocazie ca să fure ceva de la tine… ceva preţios din buzunarul hainei tale.

Joakim scoase din buzunar o fotografie Polaroid. Era o imagine a unui obiect mic într-o pungă de plastic. O casetă plată de culoare aurie, cu cuvintele HESSLIN FINANCIAL SERVICES gravate pe faţă.

— Caseta ta a fost ascunsă în interiorul gecii lui Ethel, continuă el. E din aur? Sunt sigur că sora mea aşa credea.

Michael nu răspunse. Mai aruncă o ultimă privire la Joakim şi la fotografie, după care intră pe poartă.

— Am dat-o deja poliţiei, Michael, spuse Joakim. Sunt sigur că o să ia legătura cu tine.

Se simţea puţin ca Ethel, stând acolo în stradă şi ţipând, dar nu mai conta.

Rămase acolo, privindu-l pe Michael cum dispare pe alee.

Paşii lui rapizi îl trădau. Joakim îşi imagina cum avea să fie noul an pentru Michael: supraveghind constant de la fereastră, transpirând în timp ce aştepta ca o maşină de poliţie să oprească brusc pe stradă. Doi poliţişti coborând, deschizând poarta, sunând la uşa impozantă de la intrare.

În casele de pe stradă, perdelele aveau să fie date la o parte discret de vecini curioşi. Ce se întâmpla?

— An Nou fericit, Michael! strigă Joakim, în timp ce Michael deschidea uşa de la intrare şi intra în casă.

Uşa se închise trântindu-se.

Joakim era din nou singur pe stradă. Răsuflă şi îşi plecă ochii.

Apoi porni din nou spre metrou, dar se opri pentru o ultimă oară la Casa Merelor.

Buchetul de trandafiri pe care îl sprijinise de cutia panoului electric fusese răsturnat de vânt; îl puse iar în picioare.

Rămase acolo o clipă, gândindu-se la sora lui.

Aş fi putut să fac mai mult pentru ea, îi spusese lui Gerlof.

Joakim oftă şi aruncă o ultimă privire de-a lungul străzii.

— Vii? întrebă el.

Aşteptă câteva secunde, apoi porni înapoi spre mica lui familie, ca să sărbătorească ajunul Anului Nou.

Departe, spre est, deasupra Stockholmului se vedeau primele focuri de artificii. Rachetele desenau linii albe şi subţiri pe cerul nopţii, după care explodau într-o ploaie de lumină, apoi se stingeau, ca nişte faruri fantomatice.

Comentariu la *Cartea viscolului*

de Katrine Westin

Am citit cartea ta, mamă. Şi de vreme ce la sfârşitul ei au rămas câteva pagini goale, o să scriu eu câteva comentarii, înainte să ţi-o înapoiez.

Spui multe poveşti în cartea asta. Pretinzi că tatăl meu era un tânăr soldat, Markus Landkvist, care a murit când feribotul spre continent s-a răsturnat într-un viscol din iarna lui 1962 — dar aici nu a existat niciodată un astfel de accident de feribot. Cel puţin niciunul dintre cei de pe insulă cu care am vorbit eu nu ştie nimic despre asta.

Sigur, eu sunt obişnuită cu asta. Vreau să spun, în trecut am auzit şi alte poveşti despre tatăl meu — că era un coleg de-al tău de la şcoala de artă, că era fiul unui diplomat american, că era un aventurier norvegian care a sfârşit în puşcărie pentru că a jefuit o bancă, înainte că eu să mă nasc. Ţi-au plăcut întotdeauna poveştile nebuneşti.

Şi chiar ai otrăvit un pescar bătrân atunci când locuiai aici? Chiar ai lovit-o pe Torun, mama ta pe jumătate oarbă, şi ai abandonat-o în voia sorţii, într-o noapte furtunoasă de iarnă?

E posibil — dar tu întotdeauna rearanjezi lucrurile şi inventezi. Întotdeauna ai fost alergică la realitatea vieţii cotidiene, la datorii şi responsabilităţi. Nu e uşor să creşti cu un părinte ca tine — de fiecare dată când vorbeam cu tine trebuia să mă străduiesc să înţeleg ce s-a întâmplat de fapt.

Un lucru mi-am promis: că propriii mei copii vor creşte într-un mediu mult mai calm şi mai sigur decât mine.

Sora lui Joakim mă ura din cauză că aveam grijă de fiica ei, dar ea nu putea să facă asta. Ar trebui să vezi ce efect au, de fapt, drogurile asupra oamenilor, mamă, tu care ai ideile tale romantice despre genul ăsta de lucruri.

Ura lui Ethel creştea necontenit. Dar putea să stea în faţa casei noastre şi să ţipe zece ani, tot n-aş fi lăsat-o să aibă grijă de Livia din nou.

Oamenii care locuiau în jurul nostru erau plictisiţi şi dezgustaţi de Ethel şi de problemele pe care le provoca.

Aveam senzaţia că urmează să se întâmple ceva, plutea în aer. Dar în seara aceea în care l-am văzut pe un vecin apropiindu-se de Ethel nu am făcut nimic. Şi nu am putut simţi niciun fel de tristeţe atunci când a fost găsită moartă în apă — dar ştiu că pentru Joakim e altfel. Îi e dor de sora lui. Dacă cineva i-a făcut rău, el vrea să afle cine a fost.

Încă nu am toate răspunsurile, dar bărbatul care a dus-o pe Ethel la apă a promis că vine astăzi pe insulă şi mi le oferă. Mă duc la promontoriu să mă întâlnesc cu el.

Cartea ta poate rămâne aici pe bancă, deocamdată, împreună cu geaca lui Ethel.

Exact ca tine, îmi place să stau aici în întunericul hambarului, mamă. E pace aici.

Până acum am păstrat această cameră ascunsă pentru mine. O să i-o arăt şi lui Joakim, acum că s-a mutat aici. E loc suficient pentru noi amândoi.

E o cameră specială, plină de amintirile oamenilor care au trăit odată la Eel Point. Acum nu mai sunt. Ne-au trecut nouă responsabilitatea pentru casă şi pentru pământ şi au dispărut — nu au mai rămas decât nume, date şi scurte poezii pe cărţi poştale.

Asta vom fi cu toţii într-o bună zi.

Amintiri şi fantome.

Mulţumiri

Există multe faruri minunate de-a lungul coastei Ölandului şi există, de asemenea, locuri de cult unde pe vremuri au fost sacrificaţi oameni şi animale. Dar Eel Point şi împrejurimile lui sunt inventate, ca şi toate personajele din acest roman.

În timpul scrierii a fost deosebit de importantă pentru mine o carte despre Öland, *Fåk — öländsk ovädersbok* (*Viscolul — O carte despre vremea rea din Öland*) de Kurt Lundgren.

Mulţumesc Anitei Tingskull, care mi-a arătat frumoasa ei casă din Persnäs, şi lui Håkan Andersson, care mi-a arătat minunatul domeniu regal din Borgholm. Mulţumiri lui Cherstin Juhlin şi Kristinei Österberg, care este fiica unui paznic de far. Mulţumiri de asemenea şi pentru trei locuitori ai Stockholmului: Mark Earthy (care a descoperit debarcaderul bunicii mele materne, Ellert), Anette C. Andersson şi Anders Wennersten.

Mulţumesc familiei Gerlofsson din Öland, mai presus de orice mamei mele, Margot, şi verilor ei Gunilla, Hans, Olle, Bertil, Lasse şi familiilor lor.

Dintre cei care au lucrat la *Camera întunecată*, aş vrea în mod special să le mulţumesc lui Lotta Aquilonius, Susanne Widén, Jenny Thor şi Christian Manfred.

Îmbrăţişări pentru Helena şi Klara; pentru tatăl meu, Morgan, şi pentru sora mea, Elisabeth, şi familia ei.

Johan Theorin

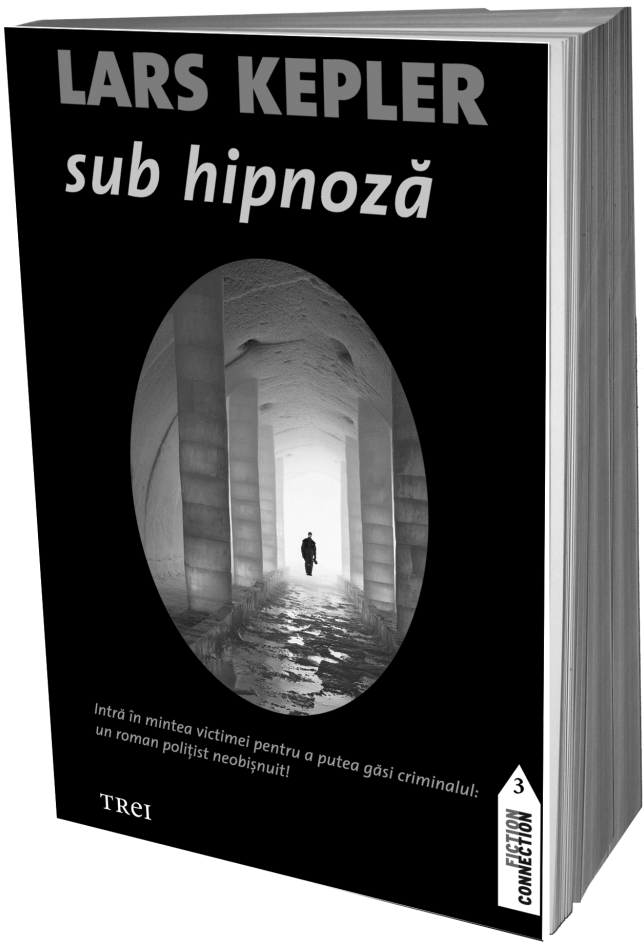
LARS KEPLER
sub hipnoză
Intră în mintea victimei pentru a putea găsi criminalul: un roman polițist neobișnuit!
TREI
3
FICTION CONNECTION

Sub hipnoză
Lars Kepler

Titlul original: Hypnotisören
Traducere din suedeză de: Elena-Maria Morogan

Erik Maria Bark, medic psihiatru specializat în vindecarea traumelor, a fost considerat mult timp unul dintre rarii experţi în hipnoză medicală. Până în ziua în care una dintre şedinţele sale de hipnoză profundă a luat un curs nefast. Viaţa lui Erik a devenit de atunci un coşmar. A hotărât să nu mai practice niciodată hipnoza. Iar timp de zece ani şi-a respectat promisiunea.

Până în clipa de faţă, când inspectorul de poliţie Joona Linna îl trezeşte cu un telefon în miezul nopţii şi-i solicită urgent ajutorul la cazul de care se ocupă. Josef, un băiat aflat la vârsta adolescenţei, tocmai a fost martor la masacrarea familiei sale. Mama şi sora sa mai mică au fost înjunghiate şi mutilate chiar sub ochii lui. Josef este spitalizat, cu corpul plin de tăieturi, în stare de şoc. Este singurul martor al odioasei scene, iar Joona Linna, aflat într-o cursă contracronometru, vrea să-l supună imediat unui interogatoriu. Cu atât mai mult cu cât toate indiciile arată că asasinul se află acum pe urmele surorii mai mari a lui Josef, care a dispărut în mod misterios. Nu există decât un singur mod de a obţine informaţii despre identitatea criminalului: interogarea lui Josef prin intermediul hipnozei.

Lars Kepler este pseudonimul unui cuplu de scriitori suedezi: Alexander Ahndoril şi Alexandra Coelho Ahndoril. Fiecare a scris, independent unul de celălalt, mai multe romane, fiind recompensaţi cu cronici şi premii literare prestigioase. *Sub hipnoză*, prima parte a seriei INSPECTOR JOONA LINNA, este în curs de traducere în 37 de ţări, iar în Suedia a intrat direct în topul celor mai bune vânzări de carte încă de la apariţie şi s-a menţinut acolo pe tot parcursul anului 2010.

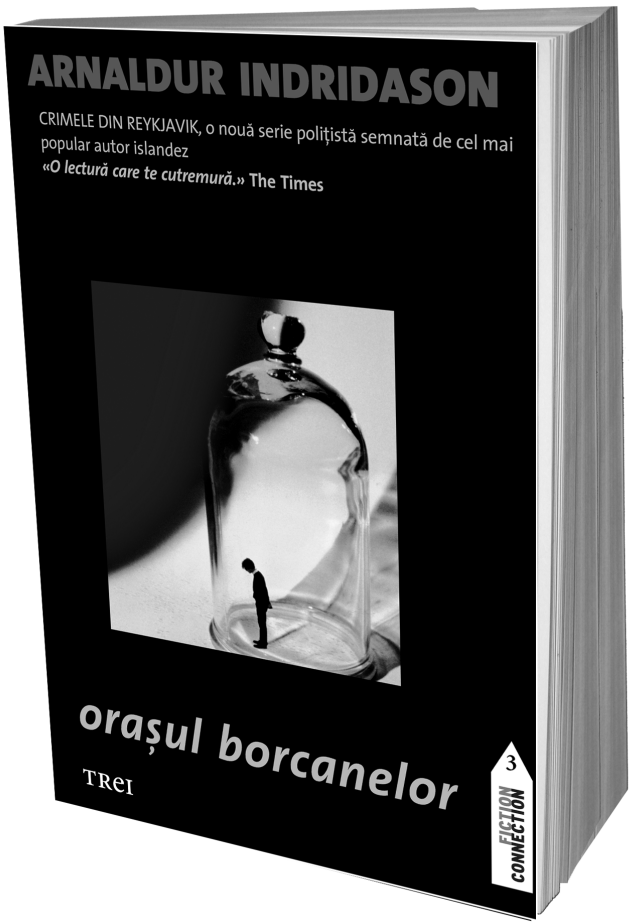
ARNALDUR INDRIDASON
CRIMELE DIN REYKJAVIK, o nouă serie polițistă semnată de cel mai popular autor islandez
«O lectură care te cutremură.» The Times
orașul borcanelor
TREI
3
FICTION CONNECTION

Oraşul borcanelor

Arnaldur Indridason

Titlul original: Mýrin
Traducere de: Monica Vlad

Atunci când un septuagenar solitar este ucis în apartamentul său din Reykjavík, cazul este predat inspectorului-şef Erlendur Sveinsson, un detectiv foarte competent, tăcut, ursuz şi cu umor sec, folosind metode dintre cele mai inedite. El este un veteran al poliţiei din Reykjavík, are în jur de 50 de ani, este divorţat de mult şi are doi copii, ambii dependenţi de droguri într-un grad mai mare sau mai mic. Rutina lui de burlac ancorat exclusiv în viaţa profesională este zdruncinată atât de secretele murdare pe care le descoperă de-a lungul anchetei, cât şi de încălzirea treptată a relaţiilor – iniţial tensionate la maximum — cu fiica lui, Eva Lind, care apare şi dispare în mod capricios din viaţa lui. Un copil devenit femeie, care afişează o atitudine rebelă şi sfidătoare: nimic altceva decât un strigăt de ajutor, de fapt!

Unicele indicii găsite la locul faptei sunt un bilet criptic lăsat de criminal şi o fotografie cu mormântul unei fetiţe. Inspectorul Erlendur descoperă că, în urmă cu mulţi ani, victima a fost acuzată de un delict nerezolvat, un viol, însă n-a fost condamnată niciodată. S-a întors oare trecutul să-l bântuie pe acest bătrân? Pe măsură ce redeschide acest caz vechi, Erlendur găseşte dovezi neobişnuite care îl duc spre secrete mult mai adânci decât uciderea bătrânului Holberg. Oraşul Borcanelor este un loc tăinuit în care se păstrează organele prelevate pentru cercetare genetică. Odată pătruns în acest laborator de medicină legală, Erlendur găseşte cheia unor fapte care au afectat mai multe generaţii.

Arnaldur Indridason s-a născut în 1961 la Reykjavík. A lucrat mulţi ani ca jurnalist şi critic de film în Islanda. *Oraşul Borcanelor*, primul său roman, a câştigat Nordic Crime Novel Award. De aceeaşi recunoaştere s-a bucurat şi al doilea roman al său, *Silence of the Grave* (*Liniştea mormântului*, Editura Trei).

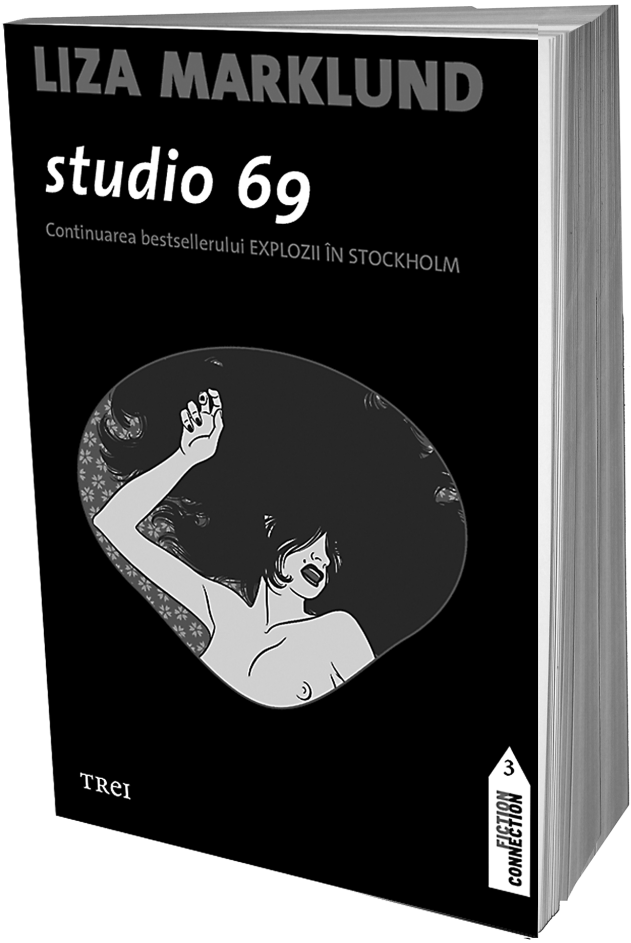
LIZA MARKLUND
studio 69
Continuarea bestsellerului EXPLOZII ÎN STOCKHOLM
TREI
3
FICTION CONNECTION

studio 69
Liza Marklund

Titlul original: Studio Sex
Traducere de: Laurenţiu Dulman

Tânăra reporteră Annika Bengtzon se află în perioada de probă la cel mai important tabloid din Stockholm. Nici nu apucă bine să se adapteze la ritmul nebunesc al lumii jurnalistice, că se întâmplă ceva teribil: este descoperit cadavrul unei femei care a fost violată şi strangulată, principalul suspect de crimă fiind chiar un membru al Guvernului.

Ambiţioasă, Annika Bengtzon se implică în dezlegarea acestui caz cu iţe încurcate. Află că victima fusese stripteuză la clubul Studio 69, club al cărui nume provine de la un faimos şi controversat talk-show de televiziune. Pe măsură ce demască lumea promiscuă a cluburilor de noapte, Annika Bengtzon este împinsă cu nebănuită forţă în universul întunecat al sexului şi violenţei.

Şi totuşi, dezlegarea acestui caz poate însemna pentru ea şansa de a se consacra în jurnalismul de investigaţie.

«Aveţi de-a face cu o reporteriţă curajoasă şi bătăioasă! Iar încrâncenarea cu care ea se dă peste cap pentru a afla adevărul face din această carte un thriller captivant şi cinematografic.» The TIMES

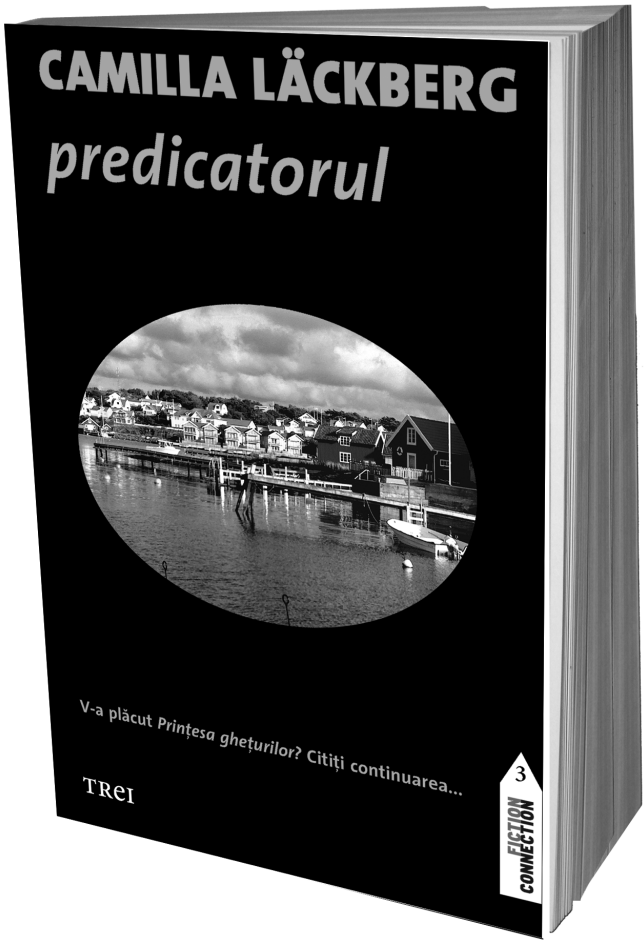
CAMILLA LÄCKBERG
predicatorul
V-a plăcut Prințesa ghețurilor? Citiți continuarea...
TREI
FICTION CONNECTION
3

Predicatorul
Camilla Läckberg

Titlul original: Predikanten
Traducere de: Simona Ţenţea

Suntem în Fjällbacka, o mică şi splendidă aşezare de pe coasta de vest a Suediei, locuită în majoritatea lunilor anului de oameni liniştiţi, dar ceva mai animată în sezonul de vară.

Un băieţel aventuros porneşte la joacă la prima oră a dimineţii. Pleacă să exploreze Prăpastia Craiului. Dar distracţia se încheie brusc atunci când descoperă cadavrul unei tinere femei dezbrăcate, care-l ţintuieşte cu privirea rece.

Poliţia ajunge rapid la faţa locului şi constată că femeia fusese asasinată. Lucrurile se complică şi mai mult atunci când sub trupul victimei sunt găsite scheletele altor două femei care fuseseră date dispărute la începutul anilor '70. *Predicatorul* este un excelent roman poliţist care ţese cu talent puntea dintre un trecut încărcat de necunoscute şi un prezent ce oferă neaşteptat de multe răspunsuri. O intrigă plină de surprize îi readuce în scenă pe mult îndrăgiţii protagonişti ai romanului *Prinţesa gheţurilor*, scriitoarea Erica Berger şi poliţistul Patrik Hedström, care între timp au devenit un cuplu. Deşi copleşită de canicula verii, pe care o suportă greu, fiind însărcinată în luna a opta, Erica nu ezită să se implice în iţele complicate ale acestui caz, aducând în sprijinul anchetei conduse de Patrick o importantă documentaţie.